ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Προλήψεις τῶν θαλασσινῶν

Ἐν μέσῳ εἰκοστοῦ αἰῶνος

Οἱ ναυτικοὶ διακρίνονται γιὰ τὴ συντηρητικότητά τους. Αὐτὸ λοιπὸν ἐξηγεῖ γιατὶ οἱ προλήψεις τους διατηροῦνται ἐπὶ αἰῶνες κι' ἐπηρεάζουν βαθιὰ τὴ ζωή τους.

Σὲ πολλὲς χῶρες ὑπάρχει πάντοτε ἡ συνήθεια νὰ χρησιμοποιοῦνται μερικὰ κλεμμένα ξύλα στὴ ναυπήγησι τῶν πλοίων, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἔτσι θὰ ταξειδεύουν γρηγορώτερα, ἰδίως δὲ τὴ νύχτα. Ἡ συνήθεια ὅμως αὐτὴ παρουσιάζει ἕναν κίνδυνο: Ἂν, μὲ τὴν πρώτη σφυριὰ ποὺ θὰ καταφέρουν οἱ ἐργάτες γιὰ τὸ κάρφωμα αὐτῶν τῶν ξύλων, τιναχτῆ ἔστω καὶ μιὰ σπίθα, τὸ πλοῖο θεωρεῖται καταδικασμένο νὰ καταστραφῆ στὸ πρῶτο ταξεῖδι του, πιθανώτατα δὲ ἀπὸ πυρκαγιά.

Στὴν καθέλκυσι τῶν πλοίων, οἱ Ἄγγλοι ναυτικοὶ συνήθιζαν ἄλλοτε νὰ τὰ στολίζουν μὲ γιρλάντες λουλουδιῶν καὶ νὰ χύνουν κρασὶ στὸ κατάστρωμα. Ἔπειτα τὰ εὐλογοῦσε ἕνας παπᾶς καὶ τὰ ἐξώρκιζε μέ... αὐγὸ καὶ θειάφι! Τὸ πλήρωμα ἐξ ἄλλου πρόσφερε κρασὶ στὸ πλῆθος ποὺ ἦταν μαζεμένο στὴν προκυμαία. Κι' ἂν κάποιος ἀρνεῖτο νὰ τὸ δεχθῆ, ἐθεωρεῖτο κακὸ προμήνυμα.

Ἡ παρουσία μιᾶς γάτας πάνω σ' ἕνα πλοῖο θεωρεῖται τέτοια γρουσουζιά, ὥστε πολλοὶ ναυτικοὶ ἀρνοῦνται σὲ τέτοια περίπτωσι νὰ ταξειδέψουν. Ἕνας γέρος Ἄγγλος καπετάνιος διηγεῖται τὶς συμφορὲς ποὺ χτύπησαν κάποτε τὸ πλοῖο του, σ' ἕνα ταξεῖδι, καὶ ποὺ φαινόντουσαν ἀνεξήγητες ὡς ὅτου ἀνακαλύφθηκε ὅτι μιὰ γάτα εἶχε χωθῆ λαθραῖα σ' αὐτό. Ἕνας ναύτης ἔπνιξε τότε τὸ γρουσούζικο ζῶο, κι' ἀμέσως οἱ κακοτυχίες σταμάτησαν.

Ἐπίσης ἀνεπιθύμητοι ἦσαν ἄλλοτε οἱ λαγοί, οἱ χοῖροι, κλπ. Κι' οἱ παληοὶ ναυτικοὶ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ μὴ θέλουν στὰ πλοῖα τους αὐτὰ τὰ ζῶα.

Ἀλλὰ κι' οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη ποὺ ἔχουν ἐπίθετα ποὺ θυμίζουν κάπως ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα δυσκολεύονται πολὺ νὰ γίνουν δεκτοὶ ὡς ἐπιβάτες στὰ πλοῖα τῶν προληπτικῶν γέρων καπετάνιων... ἐκτὸς ἂν μεταχειρισθοῦν ψευδώνυμο!

Οἱ δικηγόροι, οἱ γυναῖκες κι' οἱ κληρικοὶ θεωροῦνται ἐπίσης γρουσούζικοι ἀπ' τοὺς ναυτικούς. Ἡ πρώτη πρόληψις εἶνε ἀνεξήγητη. Ἡ δεύτερη ὀφείλεται ἴσως στὸ φόβο ποὺ ἔχουν οἱ ναυτικοὶ γιὰ τὶς μάγισσες καὶ τὰ μάγια. Ὅσο γιὰ τοὺς παπάδες, φαίνεται ὅτι προκαλοῦν ἀντιπάθεια, ἐπειδὴ θάβουν τοὺς νεκρούς, εἴτε γιατὶ πιστεύεται ὅτι ὁ Διάβολος, ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός τους, θὰ προκαλέση φοβερὲς τρικυμίες γιὰ νὰ τοὺς πνίξη!

Οἱ Φινλανδοὶ δυσκολεύονται πολὺ νὰ ταξειδέψουν μὲ ἀγγλικὰ πλοῖα, γιατὶ οἱ Ἄγγλοι ναυτικοὶ τοὺς θεωροῦν... μάγους! Πιστεύουν ὅτι εἶνε ἱκανοὶ νὰ φέρουν τρικυμίες καὶ κυκλῶνες, ἢ ἀντιθέτως ἀπόλυτη νηνεμία ὅταν χρειάζεται λίγος ἄνεμος γιὰ τὰ πανιά, ὅλ' αὐτὰ δὲ τὰ κατορθώνουν χώνοντας ἁπλῶς ἕνα μαχαίρι στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. Ἔχουν ἐπίσης τὴν πεποίθησι ὅτι κανεὶς Φινλανδὸς δὲν εἶνε ἀπένταρος, γιατὶ ἀρκεῖ νὰ βάλη τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βρῆ χρήματα, ὅπως ἐπίσης βρίσκει διαρκῶς γεμάτη τὴν μποτίλια μὲ τὸ ροῦμι του!

Ἂν ἕνας Ἄγγλος καπετάνιος χρειάζεται λίγο ἄνεμο γιὰ τὴν κίνησι τοῦ πλοίου του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ζητήση... μὲ σφυρίγματα τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἢ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν σφυρίξη κάποιος ἐπιβάτης, ὄχι ναυτικός! Θεωρεῖται ὅτι φέρνει μεγάλη γρουσουζιὰ στὸ πλοῖο καὶ στὸ πλήρωμά του.

Τὰ ἱστιοφόρα τῶν Κινέζων ἔχουν δυὸ ἀνθρώπινα μάτια ζωγραφισμένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὴν πρῶρα τους. Τὰ μάτια αὐτὰ θεωροῦνται ἀπαραίτητα γιά... νὰ βλέπη τὸ πλοῖο τὸ δρόμο του!

◆◆

Ὁ Ἀϊζενχάουερ ἰδεώδης ἄνδρας

Τὰ μέλη μιᾶς γυναικείας λέσχης τῆς Ἀμερικῆς ἔκαμαν ψηφοφορία γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ τύπου τοῦ ἀνδρὸς ποὺ συγκεντρώνει τὰ πιὸ πολλὰ οὐσιώδη γνωρίσματα τοῦ ἰσχυροῦ φύλου. Τὶς περισσότερες λοιπὸν ψήφους ἐπῆραν κατὰ σειρὰν ὁ στρατηγὸς Ἀϊζενχάουερ, ὁ τραγουδιστὴς τοῦ ραδιοφώνου Τζὰκ Σμὶθ κι' ὁ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μπὰρτ Λανκάστερ. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ δείχνει ὅτι οἱ σημερινὲς γυναῖκες θέλουν ἄντρες πραγματικούς, κι' ὄχι πιὰ ἐπλυρεπεῖς δανδῆδες.

Ἕνας συνθέτης στὴ φυλακὴ

Ὁ Ἄγγλος Τζῶν Πόλλοκ Οὐάτσον εἶνε ἕνας γέρος 62 ἐτῶν, μ' ἐπιβλητικὴ γενειάδα, ραφιναρισμένα γοῦστα καὶ ἀνεγνωρισμένο μουσικὸ ταλέντο. Ἔχει γράψει ἕνα «Γαμήλιο ἐμβατήριο τῆς Ἐλισάβετ» προωρισμένο γιὰ τοὺς πριγκηπικοὺς γάμους. Ὡστόσο τὸ ἔργον του αὐτὸ τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ γιὰ 3 χρόνια! Γιατί, χρησιμοποιώντας καταλλήλως τὰ ἐπίσημα γράμματα ποὺ εἶχε λάβει μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἐξαπάτησε διάφορα πρόσωπα καὶ τοὺς πῆρε 1.000 λίρες γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς «Οἴκου μουσικῶν ἐκδόσεων». Μεταχειρίσθηκε δὲ αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράση ἔργα τέχνης, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πάθος του.

Ἀνάκρισις μὲ τὴ ζέστη

Πρωτότυπο διήγημα

Καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ὁ ἀνακριτὴς Πλαντουριὲ ἐξέταζε ἕνα κατηγορούμενο. Ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη κι' ἡ ἀναπνοὴ φοβερὰ δύσκολη. Ἡ ὥρα ἦταν 3 μετὰ τὸ μεσημέρι — ἡ πιὸ καταθλιπτικὴ ὥρα μιᾶς ἡμέρας καταθλιπτικῆς, γιατὶ στὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας εἶχε προστεθῆ καὶ τὸ βάρος τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ. Οἱ χωροφύλακες ἦσαν κόκκινοι σὰν ντομάτες, ὁ γραμματεὺς ἔσταζε ἱδρῶτα ἀπὸ παντοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν ἀνακριτὴ κ. Πλαντουριέ, ἦταν φανερὸ ὅτι θὰ πλήρωνε ὅσα-ὅσα γιὰ μιὰ βεντάλια ἢ γιὰ ἕνα μαγιὼ τοῦ μπάνιου... Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ γίνη λόγος γιὰ τέτοιο πρᾶγμα, προκειμένου περὶ ἑνὸς ἀνακριτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του...

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Λουσιὲν Λεκορέ, κ. ἀνακριτά.

— Τί ἡλικία ἔχετε;

— Σαράντα δύο ἐτῶν.

— Ποιό εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Εἶμαι γιατρός.

Ἡ ἱστορία ἦταν ἁπλῆ. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴ δολοφονία μιᾶς γυναίκας «ἐλαφρῶν ἠθῶν» (κατὰ τὴ φρασεολογία τῆς δικογραφίας), ποὺ εἶχε βρεθῆ ἕνα πρωῒ μέσα στὸ δωμάτιό της «πλέουσα εἰς λίμνην αἵματος» (κι' αὐτὸ ἀπ' τὴ δικογραφία). Τῆς εἶχαν κόψει τὴν καρωτίδα. Τὸ ὄργανο τοῦ ἐγκλήματος δὲν εἶχε βρεθῆ. Γιὰ κακή του τύχη, ὁ γιατρὸς Λουσιὲν Λεκορὲ ἦταν τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποὺ εἶχαν ἰδῆ οἱ γείτονες νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος. Κι' οἱ ἀστυνομικοί, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, τὸν εἶχαν συλλάβει ὡς ὕποπτο, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶχε στενὲς σχέσεις μὲ τὸ θῦμα

— Εἶνε ἀποδεδειγμένον, εἶπε ὁ ἀνακριτής, ὅτι πηγαίνατε συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ θύματος, σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Πήγαινα ὡς γιατρός.

— Οἱ ἔνοικοι τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ σᾶς εἶδαν ἐπανειλημμένως στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖο ἦταν ἡμίγυμνο.

— Πολλὲς φορὲς συμβαίνει νὰ ἐξετάζω τοὺς πελάτες μου τελείως γυμνούς.

— Ναί, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι μάρτυρες σᾶς εἶδαν ν' ἀγκαλιάζετε τὸ θῦμα!

— Γιὰ νὰ τὸ ἀκροασθῶ... Ἔτσι γίνεται συνήθως.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀστυνόμου ποὺ εἶχε κάμει τὶς προανακρίσεις, περιέγραφε τὸν κατηγορούμενο ὡς ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστο κι' ἀπότομο στὶς ἀπαντήσεις του. Εἶχε ἐξακριβωθῆ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ γιατρὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὶς γυναῖκες — πρᾶγμα ποὺ στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶνε διόλου ἀφύσικο γιὰ ἕναν ἄντρα! Ἡ ἀστυνομία ὅμως τὸν εἶχε χαρακτηρίσει κι' ὡς τακτικὸ θαμῶνα ἑνὸς κακόφημου σπιτιοῦ.

Πάντως, τὸ σοβαρώτερο ἦταν ὅτι, τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κατηγορούμενος εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας ἐκείνης — πελάτισσας ἢ φιλενάδας του — κι' ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῆ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται ἄλλος ἔπειτα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦταν ἤδη ἐντελῶς βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Λεκορέ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ γραμματεύς.

Ἄλλωστε, ἡ ζέστη ἦταν τόσο μεγάλη!... Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ διάθεσις γιὰ συζητήσεις...

Ξαφνικά, ὁ κ. Πλαντουριὲ κλονίσθηκε πάνω στὴν καρέκλα του, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ κι' ἔπεσε μὲ τὴ μύτη πάνω στὴ δικογραφία του! Ὁ γραμματεὺς τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του, βγάζοντας μιὰ δυνατὴ φωνή. Ἔτρεξε ἀμέσως ἕνας ἀπ' τοὺς χωροφύλακες.

Ξεχνῶντας τελείως τὴ θέσι του, ὁ κατηγορούμενος παραμέρισε ἀπότομα τὸ γραμματέα καὶ τὸ χωροφύλακα καὶ εἶπε:

—Ἀφῖστε με νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει...

—Ἐσεῖς; φώναξαν κι' οἱ δυό, ἔντρομοι.

— Μὰ ἐγὼ μόνον εἶμαι γιατρὸς ἐδῶ μέσα!

Ὁ γραμματεὺς κι' ὁ χωροφύλακας ἀντήλλαξαν μιὰ ματιὰ γεμάτη φρίκη. Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν ποτὲ νὰ ἐμπιστευθοῦν τὸν ἀνακριτὴ στὰ χέρια ἑνὸς φονηᾶ!...

— Γρήγορα! φώναξε ὁ κατηγορούμενος. Πρέπει νὰ τοῦ κάνουμε ἀφαίμαξι! Δῶστε μου ἕνα ξυράφι, ἕνα μαχαῖρι, ὅ,τι δήποτε...

— Εἶσαι τρελλός! τὸν διέκοψε ὁ γραμματεύς.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸ χωροφύλακα:

— Βγάλτον ἔξω ἀπὸ δῶ!...

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ κατηγορούμενος, μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, ξαναγύριζε στὴ φυλακή, ὁ γραμματεὺς βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Ἕνα γιατρό!... Γρήγορα, ἕνα γιατρό!

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀνακαλύφθηκε τελοσπάντων κάποιος γιατρὸς καὶ ὁδηγήθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νἆνε σωριασμένος πάνω στὸ τραπέζι του. Μὲ τὴν πρώτη ὅμως ματιὰ ποὺ τοὔριξε, δήλωσε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά... Ἡ ἀφαίμαξις ἔπρεπε νὰ γίνη ἀμέσως... Τώρα δὲν γίνεται πιὰ τίποτε, δυστυχῶς...

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ ἀθωότης τοῦ γιατροῦ Λεκορὲ ἀποδείχθηκε πανηγυρικά. Ὁ φόνος εἶχε γίνει ἀπὸ κάποιον Ἀλγερῖνο σωματέμπορο. Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὴν προκατάληψί του κατὰ τοῦ Λεκορέ!

Α. ΜΠΙΡΑΜΠΩ

◆◆

Τεχνητὴ βροχὴ

Τὰ πειράματα παραγωγῆς τεχνητοῦ χιονιοῦ πρόκειται νὰ ἐπαναληφθοῦν στὴν Αὐστραλία. Τώρα ὅμως τὰ ἀεροπλάνα δὲν θὰ σκορπίσουν πάνω στὰ σύννεφα στερεὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀλλὰ χλωριοῦχον ἀσβέστιον. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες περιμένουν ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, γιατὶ τὸ χλωριοῦχον ἀσβέστιον ἀπορροφᾶ νερὸ σὲ μεγάλη ποσότητα, ἑξαπλασία ἀπ' τὸν ὄγκο του, κι' ἔτσι ἐλπίζεται ὅτι θὰ προκαλέση ραγδαῖες βροχές.

Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι πουλοῦν φυστίκια

Πεντακόσιοι πλούσιοι Αἰγύπτιοι, ποὺ παραθέριζαν στὴ Γαλλία, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ γυρίσουν στὴ χώρα τους, ἐξ αἰτίας τῆς χολέρας. Δεδομένου δὲ ὅτι δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ πάρουν μαζί τους πολλὰ χρήματα, ὅταν ἔφυγαν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, τώρα βρίσκονται σὲ κρίσιμη οἰκονομικὴ θέσι. Μερικοὶ ξαναπούλησαν τὰ φορέματα, τὰ μπιμπελό, τὰ βιβλία κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχαν ἀγοράσει στὸ Παρίσι. Ἄλλοι δανείζονται χρήματα ἀπὸ Γάλλους φίλους των ἢ ἀπ' τὴν Πρεσβεία των. Τέλος, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ πουλοῦν ἀράπικα φυστίκια, γιὰ νὰ ζήσουν...

ΕΤΟΣ ΙΒ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1949 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 577

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησια – Ι. Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ○ ΤΗΛ.: 27.135 – 29.967 ○ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Χιονισμένες ἀγάπες

Δὲν τὸ κρύβει. Τῆς ἀρέσουν οἱ μεγάλοι. Ὅσο πιὸ περασμένοι στὰ χρονια, τόσο πιὸ ἰσχυρὴ ἡ ἕλξι ποὺ ἀσκοῦν. Καὶ εἶνε τόσο νέα... Οὔτε γιὰ παρέα μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὰ παλληκαρια τῆς ἡλικίας της. Τοὺς ἀποφεύγει. Ἀφόρητη τῆς εἶνε ἰδίως ἡ πολιορκία τους. Μάταια θὰ ἀναζητήσετε ἔστω καὶ ενα εἰδύλλιο μὲ ὁμήλικο, ἢ κατά τι πρεσβύτερό της. Βαρέθηκε νὰ τοὺς ἀποκρούη. Δὲν εινε καλὰ-καλὰ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Τὴ φλερτάρει ὁ τριαντάρης, καὶ τὸν βλέπει σὰν παιδί. Ἀπαξιοῖ ν' ἀπαντήση στὴν πρόσκλησί του. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀνήκουν στὰ πρῶτα νειάτα δὲν θὰ καυχηθῆ ὅτι εὐνοήθηκε ἀπὸ τὴν προτίμησί της. Ἔστω καὶ γιὰ ἕνα περίπατο. Ἂς εἶνε καὶ γιὰ ἕνα τὲτ-α-τέτ, χωρὶς συνέχεια καὶ σημασία. Διαρκὴς ἄρνησι.

Μήπως τὸ θέλει; Ἔτσι εἶνε πλασμένη. Ἀδιάφορη μένει ἡ καρδιά της στὴ νεότητα. Ἀσυγκίνητη θὰ δῆ καὶ τὸν πιὸ ὡραῖο νέο. Ἀκόμη κι' αὐτοὶ οἱ ἀστέρες τῆς ὀθόνης, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν κόσμο τῶν ὀνείρων τῶν περισσότερων κοριτσιων, σ' αὐτὴν δὲν λένε τίποτα ὅσο δὲν πλαισιώνονται ἀπὸ τὰ γκρίζα μαλλιὰ τοῦ φθινοπώρου. Τὸ φθινόπωρο εἶνε τὸ δικό της ὄνειρο. Ὅσο θέλει ἂς εἶνε προχωρημένο. Καὶ στὰ πενῆντα, καὶ πέρα ἀπὸ τὰ πενῆντα ἀκόμα. Ὑπερώριμο θέλει τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της.

Περασμένοι στὰ χρόνια ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἀγάπησε ὡς τώρα. Ἂν δὲν παρατάθηκαν τὰ εἰδύλλιά τους, δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ ὑπεύθυνη. Ἔχουν τόση εὐπάθεια οἱ προχωρημένες ἡλικίες... Ἄλλοι ἀρρωσταίνουν, ἄλλοι πεθαίνουν, ἄλλοι προσβάλλονται ἀπὸ ἡμιπληγία... Εἶνε δὲ ἀκόμα καὶ ἡ ἀστάθεια. Συνηθίσαμε ν' ἀποδίδουμε ἀστάθεια στοὺς νέους. Τοὺς ἀδικοῦμε. Περισσότερο ἀσταθεῖς ἀπὸ τὶς μικρὲς εἶνε οἱ μεγάλες ἡλικίες. Ὁ νέος, ποὺ βλέπει μεγάλα χρονικὰ περιθώρια ζωῆς μπροστά του, δὲν εἶνε βιαστικός. Ξέρει ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε δικός του καὶ δὲν βιάζεται νὰ γνωρίση ὅλα τὰ πλήθη τῶν ποικιλιῶν. Βιάζεται ὁ ἡλικιωμένος. Τόσο περισσότερο, ὅσο βαρύτερος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ποὺ ἔχει στὴν πλάτη. Μὲ τὸ φόβο ὅτι δὲν τὸν παίρνει ἡ ὥρα, νοιώθει ὅτι πλησιάζει τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ καὶ ἁπλώνει τὸ χέρι σὲ ὅλους τοὺς καρποὺς ποὺ τυχαίνουν στὸ δρόμο του.

Θῦμα τῆς μανίας τους γιὰ τὴν ποικιλία καὶ ἡ νέα μὲ τὴν κλίσι στοὺς ὥριμους, δοκιμάζει συχνὰ τὸ πικρὸ ποτῆρι τῆς ἐγκαταλείψεως, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει.

Εἶνε μερικοὶ ποὺ μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσουν τὴν κλίσι της αὐτὴ πρὸς τοὺς πρεσβύτες, τὴν ἀποδίδουν σὲ ταπεινὰ ἐλατήρια, σὲ λόγους ἐμπορικούς, σὲ ἐπικερδῆ τοποθέτησι τῆς φρεσκάδας καὶ τῶν θελγήτρων της στὶς ἡλικίες ποὺ ἔχουν ταμεῖα περισσότερο ἀνθεκτικὰ ἀπὸ τὰ ταμεῖα τῶν νέων.

Τίποτα πιὸ συκοφαντικὸ ἀπ' αὐτό. Ἀνώτερη ἀπὸ κάθε τέτοια ὑπόνοια, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ὑλικὸ συμφέρον, δὲ στρέφεται πρὸς τὶς λευκὲς παρυφὲς παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ πάθος ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὸ ἔχει ὀνομάσει «γεροντοφιλία» καὶ ποὺ κατα ἕνα ποσοστὸ θὰ τὸ συναντήσετε σὲ ὅλες τὶς νεαρὲς ὑπάρξεις. Ὄχι βέβαια σὲ τέτοιο σημεῖο. Ἀλλὰ ὑπάρχει πάντα μιὰ προτίμησι τῶν παιδιῶν πρὸς ἐκείνους ποὺ ἔχουν περάσει τὶς πρῶτες ἡλικίες. Προτίμησι, ἂς προσθέσω, ποὺ ἐκδηλώνεται κατὰ κανόνα στὶς κοπέλλες. Ὁ νέος, στὰ πρῶτα του ἐρωτικὰ βήματα, ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς χυμώδεις καρποὺς περισσότερο παρὰ γιὰ τὰ ἄγουρα φροῦτα, τὸ ἐνδιαφέρον του ὅμως οὔτε τόσο γενικὸ εἶνε, οὔτε φτάνει ἐκεῖ ποὺ ἀναπτύσσεται στοὺς ἔρωτες τῶν κοριτσιῶν.

Σὲ τί ἄραγε νὰ ὀφείλεται τὸ φαινόμενο; Τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου θὰ ἤθελε νὰ μάθη ἡ ἐπιστολογράφος ποὺ μόνη παρουσιάζει τὴν περίπτωσί της. Ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν εἶνε ὁμαλὸ αὐτὸ ποὺ τῆς συμβαίνει. Οἱ φίλες της τὴν εἰρωνεύονται, οἱ γνωριμοί της τὴν πειράζουν, οἱ οἰκεῖοι της ἀπελπίζονται. Ὑπάρχουν δὲ οἱ ἄνθρωποι — νέοι ἄνθρωποι — ποὺ τὴν ἀγάπησαν καὶ δὲν τῆς συγχωροῦν ὅτι ἄφησε χωρὶς ἀνταπόκρισι τὴν ἀγάπη τους, γιὰ ν' ἀκολουθήση τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της, μιᾶς καρδιᾶς ποὺ τὴν ὁδηγεῖ στὶς χιονισμένες ἐκτάσεις.

Γιατὶ νὰ μένη παγερὴ ἐμπρὸς στοὺς ὁμηλίκους της; Γιατὶ νὰ μὴ τὴν συγκινοῦν οὔτε αἰσθηματικά, οὔτε αἰσθησιακά. Δὲν τοὺς ἀνέχεται, δὲν τοὺς χωνεύει. Τοὺς ἀπεχθάνεται. Δὲ βρίσκει τὴ ζεστασιὰ παρὰ μόνο στὶς γερασμένες ἀγκαλιές, στὶς γεροντικὲς θωπεῖες. Θὰ παντρευόταν εὐχαρίστως ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τὰ διπλά της καὶ περισσότερα χρόνια. Τὴν ἡλικία τοῦ πατέρα της ἔχει τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο συνδέεται αὐτὴ τὴ στιγμή. Τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, τὸν πιέζει νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὸς στὰ αἰσθήματά της, στὴν ἐπιμονὴ ὅμως τῆς κόρης νὰ ἐπισφραγίση τὸ εἰδύλλιό τους μὲ γάμο προβάλλει τὴν ἡλικια του. Τριάντα χρόνια διαφορά. «Μὰ ἀφοῦ δὲν ἐνοχλεῖ ἐμένα;» — διαμαρτύρεται ἐκείνη. Τὸ χρονικὸ χάσμα ἀντιτάσσει ἐκεῖνος. Καὶ νὰ ἦταν ὁ μόνος... Τὸ ἴδιο ὅλοι μὲ τοὺς ὁποίους συνδέεται. Τοὺς νέους δὲν τοὺς θέλει οὔτε γιὰ φίλους οὔτε γιὰ συζύγους. Οἱ γέροι τὴ θέλουν γιὰ φίλη, δὲν τὴν θέλουν ὅμως γιὰ σύζυγο. Κι' αὐτή, περνᾶ τὶς μέρες της ἀπωθῶντας τοὺς πρώτους, καλῶντας τοὺς δεύτερους. Μάταιες ἐκκλήσεις. Ἔτσι, ὡραία καὶ ὁλοζώντανη ποὺ τὴ βλέπουν, πῶς νὰ τολμήσουν ν' ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη νὰ τῆς γεμίσουν τὴ ζωή; Φοβοῦνται ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιμονή της δὲν εἶνε παρὰ ἕνα καπρίτσιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀπαλλαγῆ καὶ στρίβουν πρὶν τοὺς ἐγκαταλείψη. Ἕτοιμος γιὰ ἀναχώρησι εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος της φίλος. Τῆς τόθεσε ὅρο: ἂν τοῦ ξαναμιλήση γιὰ γάμο θὰ διακόψη τὶς σχέσεις. Στὸ γάμο ὅμως εἶναι ἡ σκέψι της. Τὸν ἀγαπᾶ τόσο... Γεμάτη στοργὴ καὶ τρυφερότητα ἀπέναντί του. Μιὰ τέτοια προσφορὰ καὶ νὰ μὴ τὴ δέχεται! Πῶς νὰ τὸν πείση;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Λυρικὰ τραγούδια

Μάθε νὰ λὲς ἀλήθεια

Μάθε νὰ λὲς ἀλήθεια. Κάθε ψέμμα σου
νὰ ξέρης, μέσ' στὸ βλέμμα καθρεφτίζεται
κι' ὅταν κυττάζω τ' ἄδολο τὸ βλέμμα σου,
τὸ ψέμμα ἐκεῖνο ποὔπλασες γκρεμίζεται
κι' ἐνῶ τὸ κεφαλάκι σου, τὸ σκύβεις,
μοῦ δείχνεις ὅτι κάτι τί μοῦ κρύβεις.

★

Μὰ πῶς σ' ἀρέσει ψέμματα νὰ λές;
Πῶς βρίσκεις μὲ τὰ ψέμματα τὴν ἄκρη;
Τὰ χείλη σου μιλᾶνε, μὰ δειλὲς
οἱ δυὸ ματιές σου, ἀφήνουν ἕνα δάκρυ
ποὺ δείχνει πὼς δὲν εἶπες τὴν ἀλήθεια
καὶ γύρεψες μιὰ ψεύτικη βοήθεια.

★

Κι' ἔχεις στὸ ψέμμα τόσο συνηθίσει
ποὺ εἶνε ψέμμα ὅλη σου ἡ ζωή,
στὰ χείλη σου, ἡ ἀλήθεια ἔχει σβύσει
στῆς ἄπειρης ψευτιᾶς σου τὴ βοή,
ποὺ ἴσως πιὰ τὴν ἔχεις μέσ' τὸ αἷμα
ὥστε κι' ἂν πῆς ἀλήθεια... θἆναι ψέμμα.

★

— Ποῦ ἤσουν; «Μὲ μιὰ φίλη μου, θὰ πῆς,
ἐπήγαμε σὲ κάποια καπελλοῦ...»
Τὸ λὲς χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῆς
κι' ἂν ἤσουν, ὅπου δήποτε ἀλλοῦ,
μὲ τρόπο θὰ κυττάξης νὰ τὸ κρύψης,
γιατ' ἴσως νἄχης μέσα σου καὶ τύψεις.

★

Ποτέ, τὄχω παράπονο, δὲν σκέφτηκες
νὰ πῆς καμμιὰ φορὰ καὶ λίγη ἀλήθεια.
Οἱ δικαιολογίες σου οἱ ψεύτικες
γιὰ κάθε τι, σοῦ γίνηκαν συνήθεια
καὶ λὲς τὰ ψέμματά σου, ἕνα κι' ἕνα,
ποὺ βγαίνουνε στὸ τέλος μπερδεμένα.

★

Μάθε νὰ λὲς ἀλήθεια. Δὲν θὰ χάσης
ἂν ἴσως μ' εἰλικρίνεια μοῦ μιλήσης,
τὸ ἐλάττωμά σου αὐτό, νὰ τὸ ξεχάσης
κι' ἔλα χωρὶς ντροπή, νὰ μὲ φιλήσης
χωρὶς τὸ ψέμμα νὰ σὲ τυραννᾶ
καὶ νὰ μοῦ πῆς, ἂν μ' ἀγαπᾶς.... ἀληθινά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

«ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΗΣ!»

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω... εἶπε ὁ Πάστωρ Βέρν. Ἂν εἶσθε στ' ἀλήθεια ἐναντίον τοῦ πολέμου...

Ἡ Χάρριετ Κίνερ τὸν κύτταξε, πάνω ἀπ' τὸ ἐργόχειρό της, κι' ἀπάντησε:

— Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ὑπῆρξα μέλος ὅλων τῶν φιλειρηνικῶν συλλόγων τῆς πόλεώς μας.

— Τὸ ξέρω! Συμφωνεῖτε λοιπὸν μαζί μου πὼς τὰ κράτη μποροῦν καὶ πρέπει νὰ λύσουν τὶς διαφορές τους σὰν καλοὶ φίλοι;

Ἡ μὶς Κίνερ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Κι' ὅμως ἀρνεῖσθε νὰ ὑπογράψετε μιὰν ἔκκλησι πρὸς τὴ χώρα μας ν' ἀφοπλισθῇ! πρόσθεσε ὁ πάστωρ. Γιὰ ποιὸ λόγο;

Ἡ μὶς Κίνερ ἐξακολουθοῦσε τὸ πλέξιμό της. Ὁ πάστωρ κύτταξε μὲ συμπόνοια τὸ ἀνάπηρο ἀριστερό της χέρι, ποὺ τὴ δυσκόλευε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐκείνη ἔνοιωσε τὴ ματιά του.

— Ἔχασα τὰ δάχτυλά μου στὸ Γιουκάταν... τοῦ εἶπε.

— Ναί, τὸ ξέρω.

— Ἐκεῖ ἔχασα καὶ τὴν ἀδελφή μου... ποὺ ἦταν ἡ μόνη μου χαρά! Ἀπὸ τότε ἔμεινα ὁλομόναχη... Θἄθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ πὼς ἔχασα τὴν ἀδελφή μου... Κανεὶς ἄλλος δὲν ξέρει αὐτὴ τὴν ἱστορία...

— Εἶχα μάθει ὅτι ἡ ἀδελφή σας σκοτώθηκε στὴ ζούγκλα, λίγο πρὶν ἔρθω ἐγὼ στὴν πόλι σας...

— Πᾶνε κάπου δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ περιοχὴ τοῦ Ἄξμαλ ἦταν ἀκόμη ἀνεξερεύνητη. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ εἴχαμε ζήσει στὴν Αἴγυπτο, πρὶν πεθάνῃ ὁ πατέρας μου. Κι' ἤθελα νὰ συγκρίνω τὶς αἰγυπτιακὲς ἀρχαιότητες μὲ τὰ προϊστορικὰ ἐρείπια τοῦ Γιουκάταν.

» Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴ Φλόρενς, τὴν ἀδελφή μου. Ἦταν παιδὶ ἀκόμα, εὔθυμη καὶ ρωμαντική. Ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη τῆς συντροφιᾶς της... Στὴ Μερίντα, προσλάβαμε ἕναν Ἰνδιάνο, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ Ἄξμαλ. Τὸν λέγανε Ραμοῦντο κι' εἶχε ἀγοράσει ἕνα παμπάλαιο αὐτοκινητάκι, μὲ τὸ ὁποῖο ἐκτελοῦσε τὴ συγκοινωνία ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου σταματοῦσε ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ὡς τὴ Μάνα. Τὸ πρῶτο βράδυ κοιμηθήκαμε στὴ Μάνα καὶ τὰ ξημερώματα ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Ἄξμαλ. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Ὁ δρόμος εἶχε κακὰ χάλια. Ἡ Φλόρενς κι' ἐγὼ καθόμαστε στὸ πίσω κάθισμα κι' ὁ Ραμοῦντο σωφάριζε, ἔχοντας δίπλα του ἕνα δίκαννο. Ἡ ἀδελφή μου τὸν ρώτησε γιατὶ τὄχε πάρει μαζί του, κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε πὼς σκόπευε νὰ σκοτώσῃ περιστέρια.

» Στενοχωρήθηκα πολύ, ὅταν τὸ ἄκουσα. Γιατὶ ἀγαπῶ ἐξαιρετικὰ τὰ πουλιὰ κι' ἤμουν κάποτε πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων στὴν πόλι μας. Θέλησα νὰ μεταπείσω τὸ Ραμοῦντο, τοῦ πρόσφερα ἀκόμη καὶ χρήματα. Μὰ ἐκεῖνος θὰ μὲ πῆρε ἀσφαλῶς γιὰ τρελλή... Ὅταν σκότωσε τὸ πρῶτο περιστέρι, μᾶς τὸ πρόσφερε ἐπιδεικτικά. Τὸ ἄμοιρο σπαρταροῦσε ἀκόμα... Ἡ Φλόρενς ἔβαλε τὰ κλάμματα. Ἐγὼ ἔγινα ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ὁδηγό μας. Αὐτὸς ὅμως εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια, καθὼς ξαναγέμιζε τὸ ὅπλο του.

» Φτάσαμε μεσημέρι στὸ Ἄξμαλ, συνέχισε ἡ μὶς Κίνερ. Πουθενὰ δὲν βρίσκαμε σκιά. Μᾶς τριγύριζαν μόνο θάμνοι καὶ βράχια, κι' ὁ ἥλιος μᾶς ἔψηνε... Ὁ Ραμοῦντο μᾶς εἶπε ὅτι, μισὸ μίλλι πιὸ πέρα, βρισκόταν ἕνα πελώριο δέντρο. Μετέφερε πρῶτα μόνος του τὰ τρόφιμά μας ὡς ἐκεῖ, ἐνῷ ἡ Φλόρενς περιδιάβαζε στοὺς θάμνους κι' ἐγὼ περίμενα στὸ αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο μᾶς ὡδήγησε ὡς τὸ δέντρο.

» Φάγαμε ψωμί, φασόλια καὶ λίγα φροῦτα. Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ραμοῦντο τὄρριξε στὸν ὕπνο. Ἡ Φλόρενς τὸν μιμήθηκε. Εἶχαν ἀρχίσει πιὰ νὰ βαραίνουν καὶ τὰ δικά μου βλέφαρα, ὅταν πρόσεξα ξαφνικὰ μιὰ ὕποπτη κίνησι, πίσω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ θάμνο. Ξύπνησα ἀμέσως τὸ Ραμοῦντο, τοὔδειξα τὸ θάμνο καὶ μουρμούρισα: «Τὶ νἆναι ἆραγε;» Ἐκεῖνος τέντωσε τὸ αὐτί του κι' ἔπειτα μοῦ ἀπάντησε ψιθυριστά: «Πάνθηρ!».

» Σὲ μερικὲς στιγμές, τὸ θηρίο ξεπρόβαλε. Ὁ Ραμοῦντο ἅρπαξε ἀμέσως τὸ ὅπλο του, σημάδεψε καὶ πίεσε τὴ σκανδαλη... μιά... δυὸ φορές...

Ἡ μὶς Κίνερ σταμάτησε λίγο καὶ συνέχισε.

— Τὸ τουφέκι ἔπαθε ἀφλογιστία; ρώτησε ὁ πάστωρ. Ἢ ἀστόχησε ὁ Ραμοῦντο;

— Τίποτε ἀπ' τὰ δυό! Ὁ Ραμοῦντο ἦταν ἄριστος σκοπευτής... Κι' ὅμως ἡ ἀδελφοῦλα μου κατασπαράχθηκε ἀπ' τὸν πάνθηρα! Ἐγὼ πληγώθηκα σοβαρὰ στὸ χέρι... Τέλος, ὁ Ραμοῦντο κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ τὸ θηρίο, ἀνοίγοντάς του τὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω! Ἀφοῦ ὁ Ραμοῦντο ἦταν θαυμάσιος σκοπευτὴς καὶ τὸ ὅπλο του δὲν ἔπαθε ἀφλογιστία...

— Ἁπλούστατα, τὸ τουφέκι δὲν ἦταν γεμάτο, διέκοψε ἀπότομα ἡ μὶς Κίνερ. Τὸ ἤξερα, πρὶν ἀκόμη ἀκούσω τοὺς δυὸ ξεροὺς κρότους τῆς σκανδάλης. Εἶχα βγάλει μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὶς σφαῖρες ἀπ' τὸ ὅπλο, τὴν ὥρα ποὺ εἶχα μείνει μόνη στὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ Ραμοῦντο νὰ σκοτώσῃ ἄλλο περιστέρι!...

Ἡ μὶς Κίνερ ξαναπῆρε τὸ ἐργόχειρό της καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν τὸ διηγήθηκα αὐτὸ ποτέ, σὲ κανέναν ἄλλον...

Ὁ πάστωρ φύλαξε στὴν τσέπη του τὴ δακτυλογραφημένη ἔκκλησι κι' ἀπάντησε ἁπλά:

— Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ τὸ διηγηθήκατε σὲ μένα... Μαντεύω τὸν πόνο σας, ἔχετε δίκηο... ὑπάρχουν θλιβερὲς ἀναμνήσεις ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ξεχάσῃ ποτέ, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ αἰώνιο δράμα τῆς καρδιᾶς!...

Τ. ΠΟΛΛΟΚ

OI ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρεζιλίκιον

Θέλων εἰς τὸ Παγκράτιον νὰ μεταβῶ ἐσχάτως
καὶ ὑπερέχων — ὡς γνωστὸν — ἁπάντων κατὰ κράτος
μετὰ ποζὸς εἰς τὴν «οὐρὰν» ἐστάθην ἀναμένων,
μβανίζων θῆλυ, σὺν αὐτῷ, τρισκεχαριτωμένον.
Καὶ ἀνελθὼν — μετ' οὐ πολὺ — ἐπὶ τοῦ τροχοφόρου
κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν καὶ δίκην θείου δώρου
εὑρέθην οὖν ἱστάμενος — τῆς δίδος καθεσθείσης —
καὶ οὕτω εἶχον ὀπτικὰς τρελλώδεις κατακτήσεις.
Τουτέστιν ἔχων σύμμαχον τὴν πλήρη γειτονίαν
καὶ θέσας οὖν τὸ βλέμμα μου ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν,
ἑώρων ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ μᾶλλον αὐθαιρέτως
βλέπων τὸ θῆλυ — οὕτω πὼς — ἀφ' ὑψηλοῦ... καθέτως.
Τί θέαμα περίλαμπρον καὶ γλαφυρὸν συγχρόνως!
Κἀγὼ μβανίζων ἀναιδῶς, τουτέστιν ἐπιμόνως,
παρέμενον ἱστάμενος — ὁποία ὄντως ζέσις!
Πάρ' ὅτι γύρωθεν κεναὶ ὑπῆρχον πέντε θέσεις.
Κι' ἐνῷ τὰ πάντα ἔρρεον μετ' εὐτυχίας (τόσης
—τῆς δεσποινίδος μάλιστα περίπου (μειδιώσης—
καὶ ἤμην, φεῦ! πανέτοιμος διὰ τὰ πε- (ραιτέρω,
ἤκουσον ὄπισθεν φωνὴν «δὲν κάθεσαι (ρὲ γέρο;»
—Καὶ διατί; ἠρώτησον σαφῶς ἐρυ- (θριάσας
Πλὴν ὢ! ἀλλοί! καὶ τρὶς ἀλλοί! αὐ- (τὸς ὁ ἐμβαγάσας
αὐτίκα συνεπλήρωσεν — σαρκάζων (ἐλαφρὰ—
—Γιατὶ θὰ σοῦ ἀνοίξουνε ρὲ γέρο τά... (νεφρά!!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Βασιλικὸ ζεῦγος παρηκολούθησε τὴν ἐναρκτήριο παράστασι τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, μὲ τὴν ὄπερα «Μπάλλο ἰν Μάσκερα» ἀπὸ τὸ καινούργιο Βασιλικὸ θεωρεῖο τοῦ θεάτρου «Ὀλύμπια», στὸ μέσον τοῦ ἀμφιθεάτρου. Οἱ Βασιλεῖς μας, ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ἀπὸ τοὺς θεατὰς τῆς πρεμιέρας, ἡ ὁποία εἶχε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

— Ἡ Νίκη Ντέμις, ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου «Παπαϊωάννου», ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ποτὲ τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, ἐγκαταλείπει τὴ σκηνή.

Εἰς ἐπισφράγισιν ἑνὸς παλαιοῦ εἰδυλλίου της, μὲ ἕνα συμπαθέστατο λειτουργὸ τῆς Θέμιδος, γνωστότατο στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν, πρόκειται νὰ τελέσῃ κατ' αὐτὰς τοὺς γάμους της καὶ νὰ ἀποσυρθῇ κατόπιν τούτου ὁριστικὰ ἀπ' τὸ θέατρο ποὺ τὸ ἀγαποῦσε τόσο.

Ὡς πιθανώτερη ἀντικαταστάτριά της στὴν ἐπιθεώρησι «Χαρούμενη Ἑλλάδα» φέρεται ἡ Ἡρὼ Χαντά, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ Ντιριντάουα.

— Στὴν Θεσσαλονίκη, ὁ Γιῶργος Οἰκονομίδης, ποὺ ἐμφανίσθηκε ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορά, ἔγινε τὸ «ἀνφὰν γκατὲ» τῆς πόλεως.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τακτικὲς ἐμφανίσεις του στὴν «Καλύβα» διοργανώνει ὅπως καὶ στὰς Ἀθήνας μουσικὰ πρωϊνὰ καὶ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς ἀπὸ τὸν σταθμὸ Θεσσαλονίκης.

— Τὴν δοκιμαστικὴ προβολὴ τοῦ φὶλμ «Ὁ λάκκος μὲ τὰ φείδια», ὅπου ἡ γνωστὴ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, Ὀλιβία Ντὲ Χάβιλλαντ, ὑποδύεται μιὰ τρελλή, παρηκολούθησαν πολλαὶ καλλιτέχνιδες τῆς πρόζας.

Κατόπιν τούτου ὑπάρχει πιθανότης τὸ ἴδιο ἔργο νὰ παιχθῇ καὶ στὸ θέατρο ἀφοῦ διασκευασθῇ κατάλληλα σὲ θεατρικὸ ἔργο.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ὀλιβία Ντὲ Χάβιλλαντ ἔπαθε τέτοιο δυνατὸ «σὸκ» ἀπὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ ρόλο ὥστε ἀναγκάσθηκε, μετὰ τὸ γύρισμα νὰ κλεισθῇ ἐπὶ 6 μῆνες σὲ ἕνα σανατόριο γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμό.

— Ὁ Πέτρος Κυριακὸς ἔφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου θὰ μείνῃ ἐπὶ ἕνα ἑξάμηνο.

Ὁ δημοφιλὴς κωμικός μας, ποὺ θὰ ἀνεβάσῃ ἐκεῖ μία ὁλόκληρη ἐπιθεώρησι μὲ τὸν τίτλο: «Ἑλλὰς — Ἀμερική», μαζὶ μὲ ἐρασιτέχνες ἠθοποιούς, παρέλαβε μαζί του πολλὰ σκηνικά, μία μικρογραφία τοῦ πολεμικοῦ «Ἕλλη», 6 στολὲς τσολιάδων καὶ ἄλλα.

— Τὴν Κυριακὴ θὰ γίνῃ στὸν κινηματόγραφο «Πάλλας» ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Ντιριντάουας, μαζὶ μὲ τὴν Κούλα Νικολαΐδου σὲ μιὰ μεγάλη παράστασι γιὰ τὰ ἀνταρτόπληκτα.

Ἡ Ντιριντάουα καὶ ἡ Νικολαΐδου θὰ ἐμφανισθοῦν μαζὶ σὲ ἕνα πατριωτικὸ σκέτς τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη καθὼς καὶ σὲ ἕνα μουσικὸ χορευτικὸ σκέτς τοῦ συνθέτου κ. Τάκη Μωράκη.

— Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς πίστας ποὺ ἤρχισε στὸ «Ἐρμιτάζ» θὰ συνεχισθῇ τὸ καλοκαίρι στὸ θέατρο «Γκλόρια», ποὺ θὰ μεταρρυθμισθῇ σὲ κοσμικὸ κέντρο μὲ τὸν τίτλο: «Λίντο—Γκάρντεν».

— Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου ὁ θίασος «Πειραϊκὸ θέατρο» συνεχίζει τὰς παραστάσεις του μὲ τὸ νέο ἐνδιαφέρον δραματικὸ ἔργο τοῦ κ. Βαγγέλη Καμπέρου «Γιὰ λίγο φῶς» ποὺ σημειώνει ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

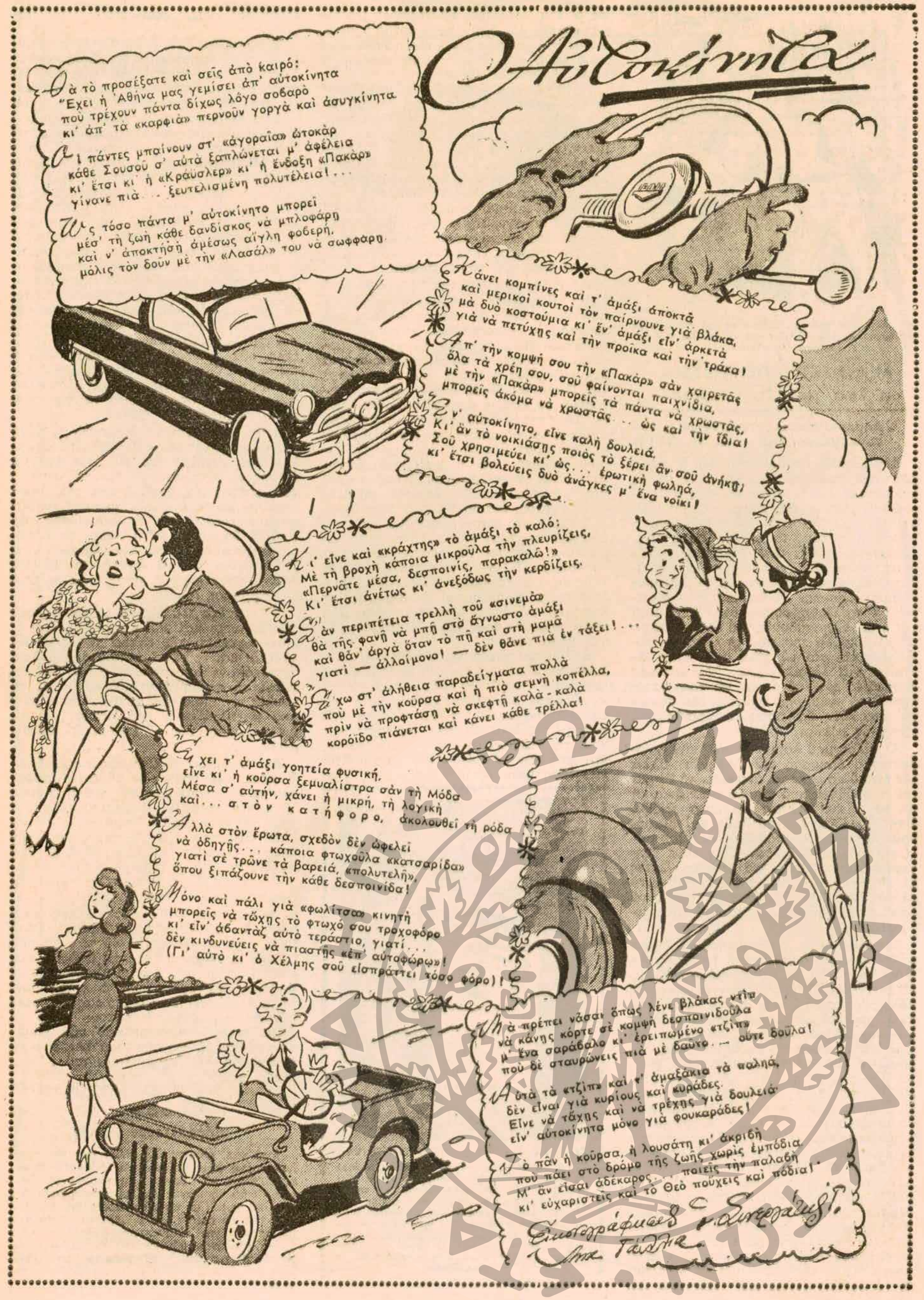

... Οὔτε εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα τὸ ὅτι ἔμπλεξε μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ κέντρου καὶ χόρεψε μὲ τὴν καλύτερη χορεύτρια...

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ σ' ἕνα μεγάλο καμπαρὲ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δὲν μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι ὁ φίλος μου, τοῦ ὁποίου θ' ἀφηγηθῶ τὴ μικρὴ περιπέτεια, εἶνε ὁ φρονιμώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Δὲν μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ καλὴ μουσική, ὁ χορός, ἡ παρέα, τὸ γλέντι. Νέος εἶνε, ἀθλητικὸς τύπος, ἀνοιχτόκαρδος, ἐξαίρετος ἄνθρωπος, γεμᾶτος καλὰ αἰσθήματα. Εἶνε καὶ νηόπαντρος. Ἀλλὰ θαυμάσιος σύζυγος. Ἡ δουλειά του ἀπαιτεῖ νὰ ταξιδεύη συχνὰ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἡ μεγάλη ἐπιθυμία του εἶνε νὰ πάρη τὴ γυναικοῦλα του, ποὺ τὴ λατρεύει κυριολεκτικά, καὶ νὰ πᾶνε μαζὶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ λίγους μῆνες. Ἂν μερικὲς ἀναποδιὲς δὲν ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ σχέδιο ὥς σήμερα, δὲν σημαίνει πὼς δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ στὸ προσεχὲς μέλλον.

Ὁ φίλος μου λοιπὸν — ποὺ εἶνε γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του — βρέθηκε πρὸ καιροῦ στὴν ἀνάγκη νὰ κάνη ἕνα κάπως μακρυνὸ ταξίδι. Στὴ Σουηδία. Γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους δὲν μποροῦσε νὰ πάρη μαζί του τὴ γυναῖκα του. Ἂν τοὺς ἐξηγοῦσα θὰ ἐπείθοντο καὶ οἱ ἀναγνῶστες ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀδύνατο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μποῦμε σὲ λεπτομέρειες ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἔφυγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος κι' ἔκανε πρῶτο σταθμὸ στὸ Παρίσι. Τὸ ἐπέβαλλε ἡ δουλειά. Εἶχε νὰ τακτοποιήση ἕνα σωρὸ ἐπείγοντα ζητήματα. Φαντάζομαι πὼς μόλις πάτησε τὸ πόδι του σ' αὐτὴ τὴν πόλι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεμυαλίση καὶ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο, θἄγραψε στὴ γυναῖκα του γιὰ τὶς σκοτοῦρες του, τὶς δουλειές του, τὰ τρεξίματά του. Ἴσως νὰ τῆς ἔγραψε πὼς τὸν ζάλισε λίγο τὸ ταξίδι, πὼς εἶχε καὶ πονοκέφαλο, πὼς εἶνε ζήτημα ἂν μὲ τὶς τόσες φασαρίες θὰ μποροῦσε νὰ ἐπισκεφθῆ βιαστικὰ τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Παρισιοῦ. Ἴσως νὰ τὰ ἔγραψε αὐτά. Δὲν ξέρω... Εἴπαμε ὅμως πὼς τὸ Παρίσι εἶνε ξεμυαλίστρα. Δὲν εἶνε περίεργο λοιπὸν τὸ ὅτι ὁ φίλος μου ἔμπλεξε τὸ δεύτερο βράδυ — τυχαῖα βέβαια — μὲ μιὰ παρέα, κι' ὅτι ἡ παρέα τὸν παρέσυρε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικώτερα καὶ θορυβωδέστερα καμπαρέ. Αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε χωρὶς νὰ τὸ θέλη κανείς. Οὔτε εἶνε θανάσιμο παράπτωμα τὸ νὰ καθίση κανεὶς μιὰ - δυὸ ὧρες μέσα σ' ἕνα καμπαρέ, νὰ χορτάση μουσική, νὰ πιῆ καὶ δυὸ - τρία ποτήρια σαμπάνια — ἡ σαμπάνια δὲν εἶνε τὸ ἀκριβώτερο ποτὸ στὸ Παρίσι—, νὰ χορέψη ἔστω. Ἄνθρωποι εἴμαστε...

Αὐτὰ δὲν εἶνε φοβερὰ πράγματα. Οὔτε εἶνε φοβερὸ τὸ ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ ἐξαίρετος οἰκογενειάρχης — ὁ φίλος μου—, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, ἔμπλεξε μὲ τὴν ὀρχήστρα, πῆρε καὶ ἔπαιζε αὐτὰ τὰ περίεργα μουσικὰ ὄργανα ποὺ μοιάζουν σὰν κολοκῦθες — ἢ μήπως εἶνε ξεροκολοκῦθες;— τραγούδησε δημοσίᾳ κι' ἕνα δυὸ τραγουδάκια τῆς ἐποχῆς καὶ χόρεψε ἕνα πάρα πολὺ μοντέρνο χορὸ μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες χορεύτριες τοῦ κέντρου καὶ τοῦ Παρισιοῦ.

Αὐτὸ δὲν εἶνε φοβερό. Φοβερὸ εἶνε τὸ ἑξῆς: ὅτι ὅταν συνέβαιναν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἕνας συντάκτης κι' ἕνας φωτορεπόρτερ γνωστοτάτου παρισινοῦ περιοδικοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ κέντρο μαζεύοντας στοιχεῖα καὶ φωτογραφίες γιὰ μιὰ καμπάνια σχετικὴ μὲ τὰ καμπαρὲ τοῦ Παρισιοῦ. Τοὺς ἔκανε φαίνεται ἐντύπωσι τὸ κάπως ἀσυνήθιστο κέφι ἑνὸς πελάτου — τοῦ φίλου μου — καὶ νόμισαν σκόπιμο νὰ τὸν φωτογραφίσουν τὴ στιγμὴ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὶς ξεροκολοκῦθες, ἐνῷ ἡ χορεύτρια δίπλα του ἔκανε τὰ σκέρτσα της. Ὁ φίλος μου καὶ ἡ παρέα του δὲν ἔδωσαν σημασία στὸ γεγονός, ἐπειδὴ νόμισαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φωτογράφο τοῦ κέντρου ποὺ ἀποθανατίζει τοὺς πελάτες κι' ὕστερα τοὺς πουλάει τὶς φωτογραφίες γιὰ «σουβενίρ». Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ συντάκτης κι' ὁ φωτορεπόρτερ ἔκαναν τὴ δουλειά τους. Ἔμαθαν καὶ τ' ὄνομα τοῦ φίλου μου κι' ἀφοῦ συνεκέντρωσαν ὅσα ἄλλα στοιχεῖα τοὺς χρειαζόνταν ἔφυγαν γιὰ ἄλλο κέντρο.

Δὲν ἤμουν παρέα γιὰ νὰ ξέρω τί ἀκολούθησε, ἀλλὰ φαντάζομαι πὼς ὁ φίλος μου πρωῒ - πρωῒ τὴν ἑπομένη θὰ κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα ἄλλο γράμμα στὴ γυναῖκα του ὅπου θὰ τὶς ἐξηγοῦσε τὰ σχετικὰ μὲ τὶς δουλειές του, τὶς σκοτοῦρες του, τὰ τρεξίματά του στὶς ὑπηρεσίες καὶ στὰ Ἐπιμελητήρια καὶ θὰ τῆς ἐτόνιζε ἰδιαιτέρως ὅτι δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ ἐπισκεφθῆ ἔστω καὶ ἕναν κινηματογράφο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΙΩΝΤΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Γιὰ ν' ἀποφεύγωνται τὰ δυστυχήματα ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ περιέργεια νὰ δοῦν τί ἔχει μέσα μιὰ κατσαρόλα ποὺ βράζει, τὴν ἀναποδογυρίζουν, οἱ ἀγγλικὲς ἑταιρίες ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, ἄρχισαν νὰ τοποθετοῦν στὶς κουζίνες ποὺ φτιάνουν, ἕνα προστατευτικὸ δίχτυ, ποὺ ἐμποδίζει τὴν κατσαρόλα νὰ γλυστρήση καὶ ν' ἀδειάση τὸ καυτὸ περιεχόμενό της πάνω στὸ μικρὸ ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴ φτάση.

Ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὴ Σουηδία, ὅπου σὰν καλὸς ἔμπορος ἀσχολήθηκε μὲ τὶς δουλειές του. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ παρέλειψε νὰ γράψη καὶ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴ θαυμασία Στοκχόλμη, ὅπου καὶ νὰ θέλη κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γλεντήση γιατὶ εἶνε πολὺ περιωρισμένα τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἤξερε ὁ φίλος μου ὅταν ἱδρωκοποῦσε στὴ Στοκχόλμη νὰ τελειώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὶς δουλειές του καὶ νὰ ἐπιστρέψη κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του γυναικοῦλα ἦταν τὸ ἑξῆς: ὅτι ἡ φωτογραφία ποὺ τοῦ πῆραν στὸ παρισινὸ καμπαρὲ δημοσιεύθηκε στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ μὲ ἐξαιρετικὲς τιμὲς καὶ μὲ τὸ ὄνομά του φαρδὺ - πλατὺ στὴ σχετικὴ λεζάντα. Ὅτι, ἐπίσης, τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἴτε τυχαῖα, εἴτε κατὰ πρωτοβουλία κάποιου κακεντρεχοῦς, ἔφθασε στὰ χέρια τῆς γυναίκας του. Αὐτὸς οὔτε τὰ ἤξερε, οὔτε μποροῦσε νὰ τὰ φαντασθῆ ὁ ἄνθρωπος. Ἐντελῶς ἀνύποπτος παρακολουθοῦσε τὶς δουλειές του κι' ὅταν ἦλθε ἡ κατάλληλη στιγμὴ πῆρε τὸ ἀεροπλάνο κι' ἔφτασε στὴν Ἀθήνα.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀφηγηθῶ μὲ πόση λαχτάρα πῆγε στὸ σπίτι του κι' ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐπίσης νὰ μεταφέρω τὰ ὅσα τῆς εἶπε — ὅσα φαντάζομαι δηλαδὴ πὼς τῆς εἶπε— σχετικὰ μὲ τὶς δουλειές του καὶ τὰ βάσανά του, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴ θαυμασία αὐτὴ χώρα, τὴ Σουηδία ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν γλεντοῦν γιατὶ δὲν ἔχουν πῶς νὰ γλεντήσουν. Τὸ Παρίσι πέρασε μὲ δυὸ τυπικὰ λόγια ἀπὸ τὴν ἀφήγησι. Μηδέν...

Ἡ γυναῖκα του ἄκουσε μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησι καὶ χωρὶς κακὴ διάθεσι — διότι λατρεύει τὸν ἄντρα της ὅσο δὲν λέγεται καὶ τοῦ ἔχει, δικαιότατα ἄλλως τε, ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη — τοῦ παρουσίασε τὸ παρισινὸ περιοδικὸ μὲ τὸ ἀψευδὲς τεκμήριο τῶν μόχθων καὶ κόπων ποὺ κατεβλήθησαν στὸ Παρίσι γιὰ τὴ διεκπεραίωσι τῶν... ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς αἰσθάνθηκε ὁ φίλος μου ὅταν εἶδε τὴ φωτογραφία του μὲ τὶς ξεροκολοκῦθες καὶ τὴ χορεύτρια, καὶ πόσες... ἀσπιρίνες πῆρε γιὰ νὰ συνέλθη. Γνωρίζω ὅμως, «κατ' ἀομοδίαν ἀφήγησιν», ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μοιραία ταραχὴ ἔβγαλε ἕνα σπουδαῖο ἀπὸ ρητορικῆς ἀπόψεως λόγο, γιὰ νὰ ἐξηγήση τὸ πῶς συνέβη τὸ ἀπροσδόκητο... δυστύχημα.

Ἡ ὑπόθεσις ἔληξε χωρὶς ἄλλες συνέπειες, μὲ ἀμοιβαῖα καλὴ διάθεσι. Οὔτε ἦταν δυνατὸν ἄλλως τε νὰ παρεξηγηθῆ μιὰ συμπτωματικὴ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμο, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ μὲ θρησκευτικὴ προσήλωσι ὁ φίλος μου. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα συμπέρασμα: προσέχετε τοὺς συμπαθεστάτους κατὰ τὰ ἄλλα φωτορεπόρτερ, ὅταν σᾶς φωτογραφίζουν σὲ στιγμὲς ποὺ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνουν κτῆμα τοῦ... διεθνοῦς κοινοῦ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪✪

Ἐδραπέτευσε γυμνὴ

Μιὰ νέα, ἡλικίας 22 ἐτῶν, ποὺ ἦταν φυλακισμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Γκότεμποργκ, κατώρθωσε νὰ δραπετεύση περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου τοῦ κελλιοῦ της. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώση, ἔβγαλε ὅλα της τὰ ροῦχα καὶ ἄλειψε τὸ σῶμα της μὲ μαργαρίνη. Ἡ ἀπόστασις ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα ἦταν 15 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ἡ δραπέτις συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα πάνω στὴ στέγη ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ένα κορίτσι ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λίζα συνέρχεται, γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ καλεῖ τὸν Βενέτη κοντά της. Μὲ συγκίνησι ὁ Ἄλκης τρέχει καὶ τὴν φιλάει τρυφερά. Στὸ μεταξὺ ὁ Μαρόγλου ὀργιάζει. Γράφει στὴν «Ἑσπέρα» ὅτι ἡ Λίζα δὲν ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση, μὰ τὴ χτύπησε ὁ Βενέτης, πάνω στὴν ἔξαψι τῆς ζήλειας του. Ὁ Βενέτης ὁδηγεῖται στὸν ἀνακριτὴ πού, ἐπηρεασμένος ἀπ' ὅσα ἔγραψε ἡ «Ἑσπέρα», τὸν θεωρεῖ ἔνοχο.

11ον Ὁ Βενέτης δὲν ἀπάντησε. Τὸν πονοῦσε νὰ ἐκθέση τὴν ἀγαπημένη του στὸν κόσμο... Τὸν πονοῦσε καὶ νὰ ὁμολογῆ τὸν ἔρωτά της γιὰ ἕναν ἄλλον ἄντρα...

— Σᾶς ρωτῶ, κύριε Βενέτη... ξανάπε πιὸ ἔντονα ὁ ἀνακριτής .Γιὰ ποιὸ λόγο εἴχατε μαλλώσει τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο μὲ τὴ Λίζα Μαρίνη;...

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω... μουρμούρισε ὁ Βενέτης.

— Σᾶς ἐπιτρέπω, ἀλλὰ — καταλαβαίνετε... — αὐτὸ ἐπιβαρύνει περισσότερο τὴ θέσι σας...

— Γιατὶ δὲν περιμένετε νὰ πάρετε τὴν κατάθεσι τῆς Λίζας;...

— Δυστυχῶς, ἡ πληγωμένη δὲν εἶναι, ὅπως ξέρετε, σὲ θέσι νὰ δώση κατάθεσι...

— Ἔχετε τὸν καιρὸ νὰ μὲ πιάσετε ὅταν μὲ κατηγορήση ἡ ἴδια...

— Κι' ἄν... ἂν ἡ Μαρίνη δὲ μπορέση ποτὲ νὰ κάνη κατάθεσι;... Ἂν πεθάνη;...

Μ' ἕνα φοβερὸ σφίξιμο στὴν καρδιὰ ὁ Βενέτης ἀπάντησε:

— Τότε, πιστέψτε με, δὲν θἄχω οὔτε λόγο, οὔτε διάθεσι νὰ τὸ σκάσω, κύριε ἀνακριτά... Θἄχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ μὲ βρῆτε, ζωντανὸν ἢ πεθαμένο, πάνω στὸν τάφο της!...

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκατσε ψυχρὸς στὴ θέσι του.

— Κύριε Βενέτη, εἶπε, δυστυχῶς ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀπονέμεται ἀπὸ αἰσθηματίες... Κρίνει ψυχρὰ κι' αὐστηρά...

Χτύπησε ὕστερα ἕνα κουδοῦνι, καὶ στὸν κλητῆρα ποὺ μπῆκε, εἶπε:

— Νὰ περάση ὁ κύριος στὸ διπλανὸ δωμάτιο... Εἶναι ὑπὸ κράτησιν... Θὰ τὸν καλέσω ὅταν τελειώσω καὶ μιὰ ἄλλη ἀνάκρισι...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτῆ ὁ Βενέτης· πίσω του βγῆκε κι' ὁ κλητῆρας. Περάσανε λίγα λεφτά. Ὕστερα, ξαναμπῆκε ὁ ἴδιος κλητῆρας, καὶ εἶπε στὸν ἀνακριτή:

—Ὁ ἠθοποιὸς Νίκος Ἀγγελίδης...

—Ἂς περάση... ἔκανε ὁ ἀνακριτής.

ΚΒ'.

Ὁ Ἀγγελίδης στάθηκε κατάχλωμος, ταραγμένος, μπροστὰ στὸν ἀνακριτή. Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸν κύτταξε:

— Εἴσαστε ὁ ἠθοποιὸς Νίκος Ἀγγελίδης; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα... μουρμούρισε ἐκεῖνος.

— Τί ξέρετε γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς Λίζας Μαρίνη;

— Γιὰ τὴν αὐτοκτονία;...

— Ναί· πιστεύετε ὅτι... εἶναι, πραγματικά, αὐτοκτονία;

Ὁ Ἀγγελίδης κύτταζε παραξενεμένος τὸν ἀνακριτή:

—Ἀλλά;... Τί μπορεῖ νὰ εἶναι;...

— Φόνος!... Δὲν διαβάσατε τὴν «Ἑσπέρα»;...

— Τὴ διάβασα... Ἀλλά...

— Δὲν πιστεύετε αὐτὰ ποὺ γράφει;...

— Αὐτὸς ποὺ τὰ γράφει εἶναι γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ σ' ὅλους τοὺς δημοσιογράφους... Καὶ ποτὲ κανένας δὲν τὸν πῆρε σοβαρὰ ὑπ' ὄψι του...

Ὁ ἀνακριτὴς ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Ὕστερα, ξαφνικά, ρώτησε τὸ νέο ἠθοποιό:

— Ποιὲς ἦταν οἱ σχέσεις σας μὲ τὴ Λίζα Μαρίνη;

— Οἱ... σχέσεις μου;...

— Ναί... Δὲν εἴχατε σχέσεις οἱ δυό σας;...

Ὁ Ἀγγελίδης σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του:

—Ὄχι, κύριε ἀνακριτά... Ἡ Μαρίνη εἶχε ἕνα σύνδεσμο μὲ τὸ συγγραφέα Ἄλκη Βενέτη... Σ' αὐτὸν τὰ χρωστοῦσε ὅλα, καὶ σ' αὐτὸν τἄδινε...

— Σύμφωνοι· μόνο πού, ἡ σχέσι της μὲ τὸ Βενέτη στηριζότανε κυρίως στὴν ὑποχρέωσι, ἐνῶ ἡ σχέσι της μαζί σας ἦτανε καθαρὸς ἔρωτας!... Δινότανε χωρὶς νὰ χρωστιέται...

Ταραγμένος, ὁ Ἀγγελίδης ἀπάντησε:

— Μιλᾶτε μὲ τόση βεβαιότητα, κύριε ἀνακριτά... Σὰ νὰ εἴσαστε μέσα στὶς ψυχὲς καὶ τῶν δυό μας...

—Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου, κι' ἂν ἐσεῖς κρύβετε τὸ αἴσθημά σας, μιλᾶνε εὔγλωττα στὴ θέσι σας τὰ γεγονότα...

— Τὰ γεγονότα;... Τί ἐννοεῖτε;...

— Θ' ἀρνηθῆτε ὅτι, κάθε μέρα, φεύγατε οἱ δυό σας ἀπ' τὴν πρόβα τοῦ θεάτρου — ἡ Μαρίνη καὶ σεῖς — γιὰ νὰ πᾶτε νὰ στεγάσετε τὸν ἔρωτά σας σ' ἐρημικὰ μέρη, σὲ ἀπόμερα καφενεδάκια, σὲ ρωμαντικὲς γωνιές;...

— Κύριε ἀνακριτά, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγγελίδης μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές του, ὁ Μαρόγλου ἔχει δηλητηριάσει ὅλη τὴν κοινὴ γνώμη εἰς βάρος μας...

— Γιατί;. Εἶναι κακὸ ν' ἀγαπιοῦνται δυὸ ἄνθρωποι νέοι, μ' εὐαίσθητες καλλιτεχνικὲς ψυχές;...

— Ναί, ἀπάντησε βραχνὰ ὁ νέος ἠθοποιός, στὴν περίπτωσί μας ἦτανε κακό...

Ἐνσταντανέ

Ἐκδίκησις

Ἡ κ. Τσιροπούλη λέει στὴν ὑπηρέτριά της:

— Ἄκουσε, Μαρία. Ἂν ἔρθη κανένας καὶ μὲ ζητήση νὰ τοῦ πῆς ὅτι δὲν εἶμαι στὸ σπίτι.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπαντάει ἡ ὑπηρέτρια, ἕνα πολὺ κουτὸ κοριτσόπουλο ποὺ μόλις ἔφτασε ἀπ' τὸ χωριό του.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα φτάνει στὸ σπίτι τῆς κ. Τσιροπούλη ἡ φίλη της κ. Πεπονάκη. Χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι καὶ παρουσιάζεται ἡ ὑπηρέτρια.

— Εἶνε ἐπάνω ἡ κυρία σου; ρωτάει τὴ Μαρία.

— Μοῦ εἶπε ἡ κυρία μου, ἀπαντᾶ ἡ ἀφελὴς ὑπηρέτρια, νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶνε στὸ σπίτι.

— Πολὺ καλά, μουρμουρίζει ἡ κ. Πεπονάκη.

Καὶ προσθέτει:

— Νὰ πῆς λοιπὸν τῆς κυρίας σου, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού... δὲν μπόρεσα νὰ τὴ συναντήσω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Γιατὶ ἡ Λίζα ἀνῆκε, ἔπρεπε ν' ἀνήκη, ὁλόκληρωτικά, ἀπόλυτα, σ' ἕναν ἄλλον ἄντρα...

— Στὸ Βενέτη;

— Στὸ Βενέτη... Ὁ ἔρωτάς της γιὰ μένα θἄτανε μιὰ κακὴ πρᾶξις... Γιατί, ὁ Βενέτης τὴ λάτρευε καὶ τὴ λατρεύει σὰν εἴδωλο, σὰ θρησκεία...

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ ἀνακριτής:

— Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά, ἀγαπητέ μου;... ἔκανε. Στὴ ζωή, ἡ λογικὴ μᾶς βάζει νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ πρέπει, κι' ἡ καρδιὰ μᾶς ἐπιβάλλει αὐτὸ ποὺ τῆς ἀρέσει... Πῶς εἶνε δυνατὸ δυὸ νέοι ἄνθρωποι σὰν καὶ σᾶς ν' ἀκούσουνε τὴ λογική τους;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀνακριτά, ἀλλὰ πέστε μου ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε...

Σηκώθηκε ὀρθὸς ὁ ἀνακριτής, κι' ἔκανε λίγα βήματα μέσ' στὸ δωμάτιο. Ὕστερα, σταμάτησε μπροστὰ στὸν Ἀγγελίδη:

— Θέλω νὰ καταλήξω σ' αὐτό, εἶπε. Ἡ Μαρίνη χρωστοῦσε τὰ πάντα στὸ Βενέτη, ἀγαποῦσε ὅμως ἐσᾶς... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Βενέτης, πληγωμένος βαθειὰ ποὺ ἡ ἀγαπημένη του ἀνῆκε ψυχικὰ σ' ἕναν ἄλλον, ἦτανε φυσικὸ ν' ἀντιδράση — καὶ ν' ἀντιδράση βίαια!... Τόσο, πού...

— Τόσο πού;...

— Ποὺ ν' ἁρπάξη ἕνα μαχαίρι σ' ἕνα ξέσπασμα τῆς ζήλειας του, καί, χωρὶς νὰ συλλογιστῆ, νὰ τῆς τὸ χώση βαθειὰ στὸ στῆθος!...

Ὁ Ἀγγελίδης κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε ἀνακριτά... εἶπε σιγά. Δὲν μπορεῖ νἆναι ἔτσι...

— Γιατί δὲ μπορεῖ;...

—Ὅλ' αὐτὰ εἶνε κακοήθειες τοῦ Μαρόγλου... Κι' ἐπὶ τέλους, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μᾶς τὰ βεβαιώση θετικά... Ὑποθέσεις κάνουμε μόνο...

— Δὲν ὑπάρχει κανείς, εἴπατε;... Μ' ἀφοῦ ὑπάρχει...

— Ποιός;

—Ὁ Μαρόγλου...

Ὁ Ἀγγελίδης σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἀπάντησε περιφρονητικά:

— Σᾶς εἶπα, κύριε ἀνακριτά, ὁ Μαρόγλου εἶν' ἕνα πασίγνωστο ἑρπετό, κι' ὅσα λέει μοιάζουνε μὲ προσπάθειες νὰ δαγκάση.

—Ὥστε, σεῖς τὰ διαψεύδετε ὅλ' αὐτά;

— Οὔτε τὰ διαψεύδω, οὔτε τὰ ἐπιβεβαιώνω... Ἐφ' ὅσον δὲν ἤμουν μπροστὰ τὴν ὥρα τοῦ τραυματισμοῦ τῆς Λίζας, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα μὲ βεβαιότητα... Ἀλλά, οὔτε κι' ὁ Μαρόγλου, φυσικά, μπορεῖ νὰ πῆ...

— Σύμφωνοι... Ὁ Μαρόγλου δὲν λέει ὅτι ξέρει πῶς ὁ Βενέτης χτύπησε τὴ Μαρίνη· συμπεραίνει μόνο... Ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ ξέρει, καὶ ποὺ ἐξιστόρησε στὴν κατάθεσί του, βγαίνει ὁλοκάθαρο τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Μαρίνη δὲν αὐτοκτόνησε, ἀλλὰ δολοφονήθηκε...

—Ἀπὸ τὸ Βενέτη;... Ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴ λάτρευε;...

—Ἀκριβῶς, αὐτὴ ἡ λατρεία του τὸν ἔκανε νὰ τὴ χτυπήση.

Ὁ Ἀγγελίδης ξανασήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κύριε ἀνακριτά, νὰ παρατηρήσω ὅτι ἔχετε μιὰ προκατάληψι ἐναντίον τοῦ Βενέτη...

— Προκατάληψι;... Ὄχι δά!... Μόνο ποὺ ἡ κοινὴ λογικὴ μ' ἔχει πείσει ὅτι αὐτὸς χτύπησε τὴ Μαρίνη...

— Τότε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζητᾶτε νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω κι' ἐγώ...

—Ὄχι ἀπὸ σᾶς δὲν ζητοῦσα παρὰ αὐτό: Νὰ μοῦ βεβαιώσετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὴ Μαρίνη...

Μὲ σφιγμένα δόντια, ὁ Ἀγγελίδης ἀπάντησε:

— Δὲν εἶχα σχέσεις μὲ τὴ Μαρίνη!

— Πολὺ καλά... Ἡ ἄρνησί σας τιμᾶ τὸ χαρακτῆρα σας... Ἕνας πραγματικὸς ἄντρας δὲν ἐκθέτει ποτὲ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπάει... Δυστυχῶς ὅμως, ὅσο καὶ νὰ τὴν ἐκτιμῶ τὴν ἄρνησί σας, δὲν μὲ πείθει...

— Λυποῦμαι, κύριε ἀνακριτά...

Ὁ ἀνακριτὴς χτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ γραφείου του. Στὸν κλητῆρα ποὺ μπῆκε, εἶπε:

— Νὰ μπῆ ὁ Βενέτης!...

Ὁ κλητῆρας βγῆκε.

— Θὰ μᾶς ἐξετάσετε τὸν ἕνα μπροστὰ στὸν ἄλλον;... ἐρώτησε χλωμὸς ὁ Ἀγγελίδης.

— Ναί· «κατ' ἀντιπαράστασιν» . τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ ἀνακριτής.

Μπῆκε ὁ Βενέτης. Μόλις εἶδε τὸν Ἀγγελίδη, χλώμιασε κι' αὐτός. Μὲ προσπάθεια ὅμως, μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του.

— Κύριε Βενέτη, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτής, σᾶς φώναξα γιὰ νὰ μοῦ πῆτε, ἐδῶ μπροστὰ στὸν κύριο Ἀγγελίδη, τί σχέσεις εἶχε μὲ τὴ Λίζα Μαρίνη...

Ὁ συγγραφέας ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Μπροστά του, ὁ Ἀγγελίδης, ἀναστατωμένος, μὲ τὰ μάτια του χαμηλωμένα, ἔχωνε τὰ νύχια του μέσ' στὶς γροθιές του...

—Ἀκούσατε τί σᾶς ρώτησα;... ξανάπε, πιὸ ἔντονα ξηρά, ὁ ἀνακριτής.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε... κατάφερε νὰ ψιθυρίση ὁ Βενέτης.

—Ἐσεῖς εἴχατε ἕνα σύνδεσμο μὲ τὴ Μαρίνη... Ἐκείνη ὅμως ἀγαποῦσε σᾶς, ἢ... τὸν κύριο ἀπὸ δῶ;...

— Κύριε ἀνακριτά... Μοῦ φαίνεται... προσπάθησε νὰ διακόψη ὁ Ἀγγελίδης.

— Δὲν ἐρώτησα ἐσᾶς! τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ ἀνακριτής. Τὸν κύριο Βενέτη ρωτῶ, κι' ὁ κύριος Βενέτης θὰ μοῦ ἀπαντήση!

Ὁ συγγραφέας ἔκανε μιὰ καινούργια φοβερὴ προσπάθεια γιὰ ν' αὐτοκυριαρχηθῆ...

— Λοιπόν, κύριε Βενέτη;... ξαναρώτησε, πιὸ μαλακὰ ὁ ἀνακριτής:

—Ἀκοῦστε ἀποκρίθηκε βραχνὰ ὁ συγγραφέας. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει, νομίζω, τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτη ὅπως θέλει τὴν καρδιά του... Τὸ ἴδιο κι' ἡ Μαρίνη...

— Σύμφωνοι ἀπόλυτα... ἔκανε ὁ ἀνακριτὴς μ' ἕναν τόνο συγκρατημένα θριαμβευτικό. Μόνο πού, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε πολὺ λεπτό... Λοιπόν, σᾶς ρωτῶ, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε μὲ εἰλικρίνεια: Εἴχατε, ναὶ ἢ ὄχι, διαπιστώσει πὼς ἡ Μαρίνη ἔτρεφε ἕνα αἴσθημα γιὰ τὸν Ἀγγελίδη;...

Ὁ Βενέτης δὲν ἀπάντησε.

— Νὰ σᾶς βοηθήσω ἐγὼ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε... συνέχισε ὁ ἀνακριτής. Στὸ νοσοκομεῖο, ἦρθε ἢ δὲν ἦρθε ὁ Ἀγγελίδης, ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸν τραυματισμό της;... Ἔδωσε ἢ δὲν ἔδωσε τὸ αἷμα του γιὰ μετάγγισι;...

Ὁ συγγραφέας ἔσκυψε χαμηλὰ τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήση πάλι...

—Ἐλᾶτε, κύριε Βενέτη... τοῦ ξανάπε ὁ ἀνακριτής. Τὰ πράματα φωνάζουνε μόνα τους...

Ξαφνικά, ὁ συγγραφέας σήκωσε τὸ κεφάλι του:

— Λοιπόν;... εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε. Τί θέλετε;... Κι' ἂν εἶν' ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, σὲ τί βοηθᾶνε τὴν ἀνάκρισι;...

— Σιγά... Αὐτὸ δὲν εἶνε δική σας δουλειά... Δική σας δουλειὰ εἶνε νὰ γράφετε ὡραῖα πράματα...

— Λοιπόν, περιμένω νὰ δῶ, ποῦ θὰ καταλήξετε... εἶπε ὁ Βενέτης.

—Ὅλ' αὐτὰ σᾶς δώσανε χειροπιαστὴ τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτα τοῦ Ἀγγελίδη γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπούσατε... Ὑπῆρχαν ὅμως κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες μικρὲς λεπτομέρειες, ποὺ σᾶς εἴχανε πείσει πρὶν ὅτι κι' ἡ Μαρίνη ἀγαποῦσε τὸν Ἀγγελίδη...

Ὁ Βενέτης ξέσπασε.

—Ἔ, κι' ἔπειτα; φώναξε δυνατά. Ἂς ποῦμε ὅτι τὄξερα, ὅτι μὲ βασάνιζε αὐτὴ ἡ ἰδέα πὼς ἔχανα τὴ γυναίκα ποὺ λάτρευα.. Τί σημασία μπορεῖ νἄχη αὐτό;... Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;...

Παγερά, ὁ ἀνακριτὴς τὸν πλησίασε πολύ:

—Ἡ ὁμολογία σας αὐτή, εἶνε κι' ὁμολογία πὼς ἐ σ ε ῖ ς ἀποπειραθήκατε νὰ σκοτώσετε τὴ Μαρίνη!... τοῦ εἶπε ξερά.

Ἔνοιωθε τόσο κουρασμένο, τόσο κουρελιασμένο τὸν ἑαυτό του ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ σκηνὴ ὁ Βενέτης, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο στὰ πόδια του, καὶ κατέρρευσε σὲ μιὰ πολυθρόνα... Τὸ στῆθος του τὸ φουσκώσανε λυγμοί. Καὶ τὰ δάκρυα ξέσπασμα τοῦ ὑπεράνθρωπου μαρτυρίου τῆς ψυχῆς του πλημμυρίσανε τὰ μάγουλά του...

Ὁ Ἀγγελίδης τὸν κύτταζε σιωπηλός. Τὸν πονοῦσε τόσο βαθειὰ αὐτὸς ὁ πόνος τοῦ δυνατοῦ ἀνθρώπου ποὖχε ξαφνικὰ γονατίσει.

Βαρεια ἐπίσημη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀνακριτῆ:

— Κύριε Ἀγγελίδη, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε...

Μὲ βῆμα ποὺ σερνότανε, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο ὁ νέος ἠθοποιός.

ΚΓ'.

Ἡ «Ἑσπέρα», πιὸ χτυπητὰ ἀπ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες, δημοσίευσε μὲ θριαμβευτικὴ κακεντρέχεια τὴν εἴδησι: «Ὁμοφωνούντων εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ, προεφυλακίσθη χθὲς ὁ συγγραφεὺς Ἄλκης Βενέτης, κατηγορούμενος ὅτι ἀπεπειράθη νὰ φονεύση τὴν ἐρωμένην του, ἠθοποιὸν Λίζαν Μαρίνη. Αἱ πληροφορίαι τῆς ἐφημερίδος μας ἀπεδείχθησαν οὕτω μέχρι κεραίας ἀκριβεῖς. Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἤκουσε τὴν εἴδησιν τῆς προφυλακίσεως τοῦ Βενέτη μὲ θλῖψιν, ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ κατάπληξιν· ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεὺς ἦτο βεβαίως εἰς ὅλους συμπαθής, ἀλλ' ἦτο συγχρόνως καὶ εἰς ὅλων τὰς συνειδήσεις ἔνοχος...»

Πάλι ὁ Μαρόγλου ἔχυνε τὸ φαρμάκι του. Πάρα κάτω, ἔβγαζε τὸ ἄχτι του κι' ἀπάνω στὸν Ἀγγελίδη: Ξανάγραφε γι' ἄλλη μιὰ φορά, μὲ καινούργιες λεπτομέρειες βγαλμένες κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ νοσηρή του φαντασία, τὶς συναντήσεις τοῦ νέου ἠθοποιοῦ μὲ τὴν ὑποψήφια πρωταγωνίστρια, ἔκανε μιὰ δραματικὴ περιγραφὴ τοῦ «ψυχικοῦ δράματος» τοῦ Ἄλκη Βενέτη — «τοῦ μόνου δράματος εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἦτο καὶ συγγραφεὺς ἐκ τοῦ φυσικοῦ, καὶ πρωταγωνιστής», ἦταν ἡ γλαφυρὴ φράσι τοῦ Μαρόγλου σὲ ὕφος παραγνωρισμένου μεγάλου στυλίστα...— καὶ λοιπά, καὶ λοιπά, καὶ λοιπά... Στῆλες ὁλόκληρες! Διάβασε ὁ κόσμος, κι' εὐχαριστήθηκε... Ὁ κόσμος τρελλαίνεται γιὰ μυθιστορήματα. Ὅταν τὰ μυθιστορήματα ὅμως εἶνε παρμένα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή, τότε ἡ τρέλλα του μεταβάλλεται σὲ πραγματικὸ παραλήρημα!...

Θριαμβευτής, λοιπόν, ὁ Μαρόγλου, ἔπινε τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας τὸ οὖζο του στὸ «Σμάρτ» — τὸ ἑστιατόριο τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων. Γύρω του εἴχανε συγκεντρωθῆ ἕνα σωρὸ συγγραφεῖς, ὁ Γεράλης, ὁ Δημάκης, ὁ Ζαφείρης, ὁ Σταυρίδης, ἡ αἰώνια πρωταγωνίστρια τοῦ «θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν», ἡ Σμαράγδη, ἡ καρατερίστα ἡ Μαρίδου... Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἡλιακὸ σύστημα τῆς κακίας καὶ τῆς κουτσομπολιᾶς, ἀστραποβολοῦσε σὰν ἥλιος θλιβερὸς ὁ Μαρόγλου.

— Μπράβο!... Πολὺ ὡραῖα τἄγραψες, Γιάννη... τοὔλεγε, χτυπῶντας τον στὸν ὦμο ὁ Γεράλης.

—Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι ὁ Ἕλλην Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατήρ! συμπλήρωσε ὁ Δημάκης.

— Πραγματικά, ἦταν ἕνα περίφημο μυθιστόρημα... πρόσθεσε ὁ Σταυρίδης.

—Ὁ ἀθηναϊκὸς «Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης»!... ἔκανε κι' ὁ Ζαφείρης.

— Εἴδατε;... Εἴδατε;... καμάρωνε ὁ Μαρόγλου, κάνοντας κούνια ἀπάνω στὴν καρέκλα του, μὲ ὕφος περήφανο καὶ φάτσα ποὺ ἀχτινοβολοῦσε σὰν ἀκατέργαστο κι' ἀξύριστο χρυσάφι — γιατὶ ἦτανε λαμπερός, ὅσο καὶ ἀξύριστος.

— Καλὰ τοὺς τἄγραψες ὅμως!... εἶπε κι' ἡ Μαρίδου, μὲ τὴν παλιά της κακία πάντα ἀμείωτη.

—Ὄχι, παίζουμε!... ἔκανε ὁ Μαρόγλου.

Ἡ Σμαράγδη προσπάθησε νὰ τοποθετήση ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς κακίες ποὺ διασταυρωνόντουσαν μιὰ ὑποκριτικὴ συμπόνοια, ποὺ ἦτανε χειρότερη ἀπὸ ὅλες τὶς κακίες:

—Ἐγὼ δὲ λυπᾶμαι τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴ λαμπρὴ καρριέρα αὐτῆς τῆς μικρούλας, ποὺ ἦτανε γραφτὸ νὰ σπάση τόσο σύντομα, τόσο πρόωρα, τόσο ἄδικα...

Στὴ συζήτησι ἀνακατεύτηκε κι' ὁ Γερλένης, ὁ ὑποβολεὺς τοῦ θιάσου, ποὖχε φτάσει ἀθόρυβα κι' εἶχε τοποθετηθῆ σὲ μιὰ καρέκλα, ἀνάμεσα στὸ Ζαφείρη καὶ στὸ Σταυρίδη:

— Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ μιλᾶς ἔτσι, Φλώρα... εἶπε. Ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶχε πραγματικὸ ταλέντο...

Τὰ μάτια τῆς Σμαράγδη ἀστράψαν ἐνῶ ἡ φωνή της βροντοῦσε:

— Εἶχε ταλέντο τυχοδιώχτριας, καὶ τίποτ' ἄλλο!...

— Κι' ὕστερα, εἶπε μὲ συγκρατημένη ἀγανάχτησι ὁ ὑποβολέας, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε διόλου ἀνθρωπιστικὸ νὰ βρίζουμε μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἴσως καὶ νἄχη πεθάνει αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ἡ Σμαράγδη κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ Γερλένη. Ἐκεῖνος πάλι, ὑπόμεινε μὲ ἡρωϊσμὸ τὴ φοβερὴ ματιά της...

— Μήπως εἶσαι κι' ἐσὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴ γόησσα;... τὸν ἐρώτησε. Θἄτανε λιγάκι ἀργά, νομίζω, γιὰ τ' ἄσπρα σου μαλλιά...

Ὁ Γεράλης βρῆκε εὐκαιρία νὰ εὐφυολογήση:

—Ἔτσι, τὸ ἰψενικὸ τρίγωνο, θὰ γινότανε τετράγωνο...

Κι' ὁ Σταυρίδης ἔκανε «ρελὰνς» κακοήθειας:

— Οὔ!... Ἔχει γίνει κι' ὅλα πολύγωνο!...

Γελάσαν ὅλοι. Πιὸ πολὺ ὁ Μαρόγλου. Ὕστερα, ὁ Ζαφείρης ρώτησε τὴ Σμαράγδη:

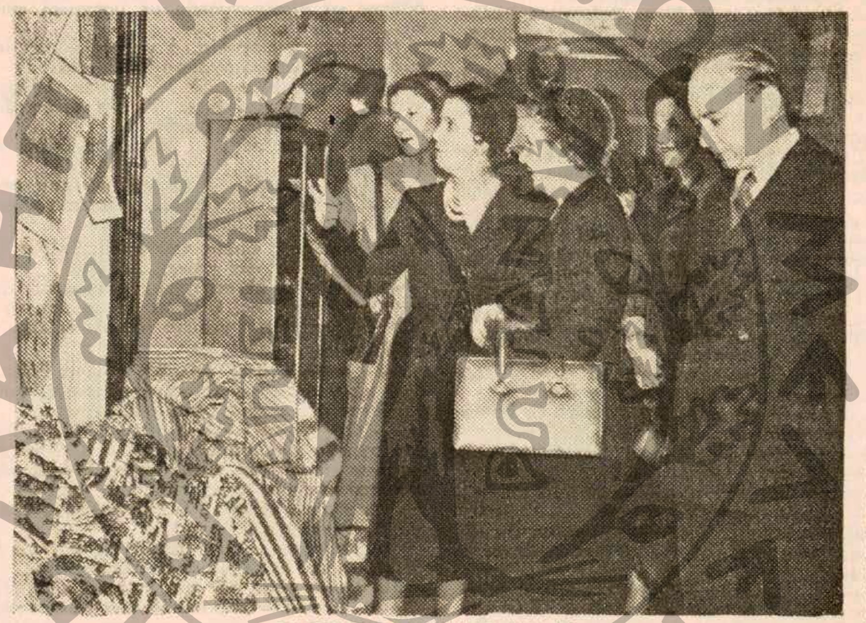

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Στὸ ξενοδοχεῖο «Κίγκ Τζώρτζ» ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐπίδειξις τῶν ὑλικῶν ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι καὶ σχεδιασταὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν μοντέλων ποὺ θὰ σταλοῦν στὴν «Ἔκθεσι Ἑλληνικῆς Μόδας». Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς συζύγου τοῦ Ἀμερικανοῦ Πρεσβευτοῦ Κας Γκραίηντυ. Στὴ φωτογραφία μας ἡ κ. Γκραίηντυ ἐξετάζει τὰ διάφορα ὑλικά. Δεξιά της ἡ σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ Τύπου Κα Νίνα Αἰλιανοῦ.

—'Αλήθεια, τώρα ἐσύ, Φλώρα, μένεις στὸ θίασο;...

'Η αἰωνόδια «ἐνζενὺ» σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Τί νὰ κάνω;... Νὰ τοὺς ἀφίσω στὴ μέση;...

Κι' ὕστερα, πρόσθεσε εἰρωνικά:

— Μιὰ κι' ἡ σκληρὴ μοῖρα τοὺς στέρησε ἀπὸ τὴν καινούργια τους πρωταγωνίστρια.

— Ναί, ἀναγκάστηκες νὰ θυσιαστῆς... τὴν κορόιδεψε ὁ Δημάκης, παραγγέλλοντας τὴν πέμπτη μπῦρα του μὲ τὸ δέκατο πέμπτο μεζέ του.

'Εκείνη τὴν ὥρα, ὁ Ζαφείρης κύτταξε πρὸς τὴν εἴσοδο καὶ μουρμούρισε:

—'Ο 'Αγγελίδης!

"Ολοι γυρίσανε. Χλωμός, μὲ τὰ χείλια του σφιγμένα, τὸ ὕφος σκοτεινό, ζύγωσε ὁ νέος ἠθοποιός. "Οταν ἔφτασε κοντὰ στὴν παρέα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ ἀνήσυχη ἀπληστία, στάθηκε γιὰ λίγο ὀρθός· ὕστερα δάγκωσε μιὰ «καλημέρα» κι' ἔκατσε σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα στὴ Μαρίδου καὶ στὸ Γερλένη, τὸν ὑποδολέα. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος τὸν κύτταξε μὲ συγκινημένη στοργὴ καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Τί κάνεις, Νίκο;...

'Ο νέος ἠθοποιὸς ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε· κύτταζε μὲ μάτια γεμᾶτα πυρετὸ τὸ Μαρόγλου, ποὺ ἦταν ἀπέναντί του. 'Ο δημοσιογράφος καθότανε τώρα πραγματικὰ στὰ καρφιά: Κουνιόταν ἀπάνω στὴν καρέκλα του, ἄλλαζε θέσεις καὶ χρώματα τοῦ προσώπου του, ἄναβε κι' ἔσβυνε τσιγάρα...

'Η Σμαράγδη πῆρε τὸ πιὸ ὑποκριτικὸ μειλίχιο ὕφος της, καὶ ρώτησε τὸν 'Αγγελίδη μ' ἕνα πολὺ ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο :

— Τί νέα ἀπὸ τὴν καϋμένη τὴ Μαρίνη;...

'Η ματιὰ τοῦ 'Αγγελίδη ἄφισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ Μαρόγλου, ποὺ ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι, γιὰ νὰ καρφωθῆ σὰν παγερὸ ἀτσάλι ἀπάνω στὸ χαμόγελο τῆς πρωταγωνίστριας:

—'Η Μαρίνη;... ἔκανε βραχνά. Δὲν ξέρω... Μπορεῖ καὶ νάχη πεθάνει!...

—Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι... 'Αλήθεια;... ξαναρώτησε ἡ Σμαράγδη.

— Εἶνε, λοιπόν, χειρότερα;... εἶπε κι' ὁ Γερλένης.

'Ο 'Αγγελίδης δὲν ἀπάντησε παρὰ μ' ἕνα ἀόριστο κούνημα τῶν ὤμων του.... Καὶ πάλι ἡ πυρετικὴ ματιά του βάρυνε πάνω στὸ Μαρόγλου...

Μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἀκολούθησε γιὰ λίγο. Γιὰ ν' ἀλαφρώση λίγο τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ Γεράλης ρώτισε τὸν 'Αγγελίδη:

— Θὰ πάρης ἕνα οὐζάκι;...

Ξαφνικά, ὁ νέος ἠθοποιὸς ἄρχισε νὰ μιλάη. Σιγὰ στὴν ἀρχή, πιὸ δυνατὰ ὕστερα, ὅσο ἡ κουβέντα του προχωροῦσε:

—'Ακοῦστε, σεῖς ὅλοι, ποὔσαστε μαζεμένοι ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ κουτσομπολέψετε, νὰ σαρκάσετε μιὰ τριπλὴ δυστυχία... 'Ο κύκλος ὠλοκληρώθηκε σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία μὲ τὴ σύλληψι τοῦ Βενέτη... Ξέρετε ὅμως ὅλοι σας ὅτι ὁ Βενέτης εἶνε ἀθῶος!...

Σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ δῆ ἂν συμφωνοῦσαν οἱ ἄλλοι· τοὺς εἶδε ὅλους ἀνήσυχους, δύσπιστους, γεμάτους ἀμφιβολίες καὶ συνέχισε:

— Δὲν ἔχει, βέβαια, καμμιὰ σημασία ἡ ἀθωότης ἑνὸς ἀνθρώπου· σημασία ἔχει νὰ ἱκανοποιηθῆ τὸ μῖσος μας, ἡ ζήλεια μας... Καὶ δὲ συλλογιέται κανένας σας, ὅτι, δίπλα στὴ Μαρίνη ποὺ εἶνε ἴσως κάτι, σιγοπεθαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' ὁ Βενέτης, ποὺ εἶνε ἀσφαλῶς πολλά...

— Διπλὴ ἀπώλεια! ψιθύρισε ἡ Μαρίδου, ἡ καρατερίστα ,μὲ σφιγμένα χείλια.

— Δὲν δίνετε σημασία σ' αὐτὸ τὸ διπλὸ θάνατο, ποὔρχεται νὰ κλέψη μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μας δυὸ φίλους μας, δυὸ ἀνθρώπους δικούς μας;... Καί, καλὰ νὰ μὴ δίνετε σημασία· μά, νὰ σαρκάζετε κι' ἀπὸ πάνω!

— Ποιὸς σαρκάζει, ἀδερφέ;... διαμαρτυρήθηκε τότε ὁ Δημάκης, νοιώθοντας τὴ χώνεψί του νὰ διαταράσσεται ἀπὸ ἐλαφρὲς τύψεις...

— Σ' ἔχει κλονίσει τόσο αὐτὴ ἡ ἱστορία, καϋμένε Νίκο, ποὺ παραλογίζεσαι... συμπλήρωσε προστατευτικὰ ἡ Σμαράγδη.

—"Ε, μὰ δὲν ἦτανε καὶ μικρὸ πρᾶμα... εἶπε κι' ὁ Γεράλης μὲ μοχθηρὴ εἰρωνεία. Μὲ τὸ δίκιο του, καὶ νὰ παραλογίζεται, καὶ νὰ τρελλαθῆ ὁ ἄνθρωπος...

— Σωπᾶτε ὅλοι σας!... φώναξε βραχνὰ ὁ 'Αγγελίδης, μὲ τὰ μάτια του ποὺ πετοῦσαν ἄγριες φλόγες. Εἴσαστε μιὰ φωλιὰ ἀπὸ φίδια... Συναγωνιζόσαστε μεταξύ σας ποιὸς θὰ δαγκάση πιὸ δυνατά!...

Σταμάτησε λίγο, κουρασμένος, λαχανιασμένος... "Υστερα, συνέχισε πιὸ σιγά:

— Τί σᾶς κάναμε ὅμως;... 'Εγὼ δὲ θυμᾶμαι νὰ σᾶς πειράξαμε στὸ παραμικρό... Κι' ὁ Βενέτης ἤτανε πάντα καλὸς μ' ὅλους, κι' ἐγὼ δὲν ἔκανα κακὸ σὲ ἄνθρωπο... "Οσο γιὰ τὴ Λίζα, δὲν εἶνε παρὰ ἕνας πραγματικὸς ἄγγελος...

—..."Ενας ἄγγελος χωρὶς φτερά.... διώρθωσε εἰρωνικὰ ὁ Ζαφείρης.

—"Ολη αὐτὴ τὴν τραγωδία τὴν ἀντιμετωπίζετε μὲ ἀδιαφορία καὶ σαρκασμό... συνέχισε ὁ νέος ἠθοποιός, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι πρόσεξε τὴ διακοπή. Κι' ὅμως, εἶνε μιὰ τραγωδία ποὺ γίνεται δίπλα σας, ποὺ θἄπρεπε κανονικὰ νὰ σᾶς ἀναστατώση...

'Ο Γερλένης κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κάτασπρο κεφάλι του:

—"Εχεις δίκιο, Νίκο... μουρμούρισε.

— Νά, βλέπεις;... ἔκανε ἡ Σμαράγδη. "Εχεις μὲ τὸ μέρος σου καὶ διαλεχτὸ κόσμο...

'Ο 'Αγγελίδης ξανακάρφωσε σὰ βαρειὰ ἀπειλὴ τὴ ματιά του πάνω στὸ Μαρόγλου, ποὺ ὅλο στριφογύριζε καὶ πιὸ ἀνήσυχα πάνω στὴν καρέκλα του...

— Παρασυρόσαστε ὅλοι σας, συνέχισε μὲ βαθειὰ περιφρόνησι, ἀπὸ ἕνα κάθαρμα, ἀπὸ ἕνα χυδαῖο κτῆνος ἀπὸ ἕναν κοινὸ παλιάνθρωπο. Προσπαθεῖ νὰ λασπώση ὅσο μπορεῖ περισσότερες ὑπολήψεις, γιὰ νάχη συντροφιὰ μέσ' στὴ λάσπη ποὺ κυλιέται μὲ μανία, μὲ ἡδονή, ὁ ἴδιος!...

'Ο Μαρόγλου ἔδειξε πὼς εἶχε κάθε διάθεσι νὰ χωθῆ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι...

— Τὸν ἄνθρωπο αὐτό, τὸν ξέρουμε ὅλοι!... συνέχισε μὲ δύναμι ὁ 'Αγγελίδης. Εἶναι ὁ ἀποτυχημένος τῆς ζωῆς, ποὺ μισεῖ ὅλους ὅσους ἔχουνε φτάσει, ἢ πάνε νὰ φτάσουν... 'Η συμπεριφορά του εἶναι πάντα ἡ ἴδια: "Αν σήμερα πληγώνει ἐμᾶς, αὔριο θὰ πληγώση ὁποιονδήποτε ἀπὸ σᾶς, ἀρκεῖ μονάχα νὰ βρῆ ἕνα σημεῖο εὐαίσθητο γιὰ νὰ χτυπήση...

'Ο Μαρόγλου, ἀμίλητος πάντα καὶ φοβερὰ ἀνήσυχος, εἶχε μαζευτῆ στὴ θέσι του, σὰ νὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ δίνη ὅσο γινότανε λιγώτερο στόχο...

—'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς κάθεται μαζί μας αὐτὴ τὴ στιγμή... συνέχισε πολὺ δυνατὰ ὁ 'Αγγελίδης. Κι' ὅμως, θἄπρεπε νἆταν ὁ διωγμένος ἀπὸ κάθε παρέα στοιχειωδῶς τιμίων ἀνθρώπων...

Συλλογίστηκε ὁ Μαρόγλου πὼς ἔχανε ὅλο τὸ ἀνύπαρκτο κῦρος του, κι' ἔκανε νὰ λάβη τὸ λόγο:

— Γιὰ μάζεψε τὰ λόγια σου... ἀποπειράθηκε νὰ διαμαρτυρηθῆ μὲ ὑστερικὴ φωνή... 'Ορίστε μας!...

Μὲ παγερὴ εἰρωνεία, ὁ νεαρὸς ἠθοποιὸς κύτταξε τὸ δημοσιογράφο ἐπιθετικά:

— Σὲ πειράζουνε τὰ λόγια μου, Μαρόγλου;. τὸν ἐρώτησε. 'Εμένα ὅμως μὲ πειράζουνε τὰ ἔργα σου!...

— Τὰ ἔργα μου;... ἀπόρησε δῆθεν ὁ δημοσιογράφος.

— Ναί, φυσικά... τὸ χτεσινό σου ρεπορτὰζ στὴν «'Εσπέρα»... "Ητανε χάρμα ἐνημερότητος καὶ στύλ!...

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Μαρόγλου:

— Τί ἤθελες νὰ κάνω;... εἶπε.

— Τί ἤθελα νὰ κάνης;!... φώναξε ἄγρια ὁ 'Αγγελίδης. Θἄθελα νὰ μὴ μᾶς κάνης ἀνάγνωσμα, γεμᾶτο ἄτιμες ἀνακρίβειες!

— Νὰ μὴ γράψω, δηλαδή, τίποτα ἐγώ;.. Καὶ νὰ γράψουν οἱ ἄλλες ἐφημερίδες, ποὺ δὲν ἦταν ἐπὶ τέλους μέσα στὸ θέμα;...

—"Οπως ἐσὺ — φυσικά!... 'Εσὺ δημιούργησες ὅλο τὸ ζήτημα... Καὶ τώρα ποὔφτασες σ' ἕνα αἴσιο ἀποτέλεσμα, νὰ ἐγκαταλείψης τὸ κουτσομπολιὸ στὴ μέση;...Θἄταν ἀδικία, Μαρόγλου!... Μεγάλη, τρομαχτικὴ ἀδικία...

— Βλέπεις;... Τὸ ὁμολογεῖς καὶ σὺ ὁ ἴδιος... ἔκανε ἠλίθια ὁ δημοσιογράφος.

'Ο 'Αγγελίδης δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο: "Αρπαξε ἀστραπιαῖα ἕνα ποτῆρι τῆς μπύρας καὶ τὸ πέταξε μὲ δύναμι στὸ Μαρόγλου. Τὸ ποτῆρι βρῆκε τὸ δημοσιογράφο στὸ κεφάλι. κι' ἐκεῖ ἔσπασε. Τὸ κεφάλι τοῦ Μαρόγλου γέμισε αἵματα, ὅπως καὶ τὸ πρόσωπό του...

'Ακολούθησε ἀναστάτωσις. 'Η Σμαράγδη προσπάθησε νὰ λιποθυμήση. 'Η Μαρίδου ἔβαλε τὶς φωνές. Πιὸ πολὺ ὅμως ἄρχισε νὰ φωνάζη ὁ Μαρόγλου, σὰ χοιρίδιο ποὺ τὸ σφάζανε:

— Βοήθεια!. Μὲ σκότωσε!... 'Ο δολοφόνος!... Πιᾶστε τον!...

'Ο 'Αγγελίδης στεκόταν ὀρθός, χλωμός, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος του. 'Ο Γερλένης, βλέποντας τὸ αἷμα νὰ τρέχη ἄφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ Μαρόγλου, ψιθύρισε στὸ Δημάκη:

— Πρέπει νὰ τὸν πᾶμε σὲ κανένα φαρμακεῖο... Νὰ σταματήσουμε τὸ αἷμα...

— Νὰ τὸν πᾶμε... ἀπάντησε κι' ὁ Δημάκης, πολὺ φοβισμένος μὴν ἀνακατευτῆ μὲ ἀστυνομίες κι' ἀνακρίσεις.

Πλησίασε ἕνας ἀστυφύλακας.

— Τί συμβαίνει;... ρώτησε.

'Η Μαρίδου προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ ἐξηγήση:

— Νά, ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, πέταξε ἕνα ποτῆρι στὸν κύριο ἀπὸ κεῖ...

— Βοήθεια!... ξαναφώναξε ὁ Μαρόγλου.

Κόσμος εἶχε μαζευτῆ γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, κι' ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ «Σμάρτ». 'Ο ἀστυφύλακας ἄνοιξε δρόμο, κι' ὁ Ζαφείρης μαζὶ μὲ τὸ Γερλένη μεταφέρανε σ' ἕνα ταξὶ τὸ δημοσιογράφο, ποὺ χαλοῦσε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸν κόσμο. "Ενας δεύτερος ἀστυφύλακας ἔμεινε γιὰ τὶς ἀνακρίσεις. Πῆρε τὰ στοιχεῖα τῶν μαρτύρων, κι' ὕστερα τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο τὸν 'Αγγελίδη, ποὺ βγῆκε ἀδιάφορα μαζί του, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

ΚΔ'.

Σιγανή, ἀδύνατη, ἔφτασε ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς πληγωμένης ὡς τ' αὐτιὰ τῆς νοσοκόμας ἡ φωνή:

—'Αδελφή...

'Η νοσοκόμα γύρισε. Βλέποντας τὴ Λίζα νὰ κυττάζη μὲ τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα καὶ πλημμυρισμένα ἀγωνία, ἔτρεξε στὸ κρεββάτι:

— Συνῆλθες;... Δόξα σοι ὁ Θεός!...

— Ναί...

— Νοιώθεις τώρα κάπως πιὸ καλά;...

— Ναί...

— Νὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό...

"Ητανε πρωΐ. Δέκα. 'Ο καθηγητὴς ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν ἐπίσκεψί του. Βγαίνοντας ἡ νοσοκόμα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Λίζας, ἔπεσε ἀπάνω του.

— Τί τρέχει;... ρώτησε ὁ καθηγητής.

— Συνῆλθε...

— Μπᾶ;... Μπράβο!...

Μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ καθηγητὴς κι' ἔκατσε σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς πληγωμένης.

— Καλημέρα... τῆς εἶπε εὔθυμα. Πᾶμε πιὸ καλά, λοιπόν;...

— Ναί... 'Αρκετά... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο.

'Ο καθηγητὴς ἔπιασε τὸ σφυγμό της.

— Μά, βέβαια... Κι' ὁ πυρετὸς ὑποχωρεῖ. Πολὺ καλά... 'Ελπίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ μᾶς ἀποχαιρετήσετε, δεσποινίς...

Καὶ σηκώθηκε.

— Νὰ ἐξακολουθήση ὁ πνευμοθώραξ, εἶπε στὸ βοηθό του. Καί, μπορεῖ νὰ πάρη λίγη ὑγρὴ τροφή... Παγωμένη πάντως...

Γύρισε πάλι στὴ Λίζα:

— Περαστικά σας, λοιπόν... τῆς εἶπε. Καὶ βγῆκε.

Τώρα, δίπλα στὴν ἄρρωστη ἔμεινε μόνο ἡ νοσοκόμα.

—'Αδελφή... ψιθύρισε ἡ Λίζα.

— Λέγε, τί θές;...

—'Ο... ὁ κύριος Βενέτης, δὲν ἦρθε νὰ μὲ δῆ;...

'Η νοσοκόμα γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της.

— Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς;... τὴ ρώτησε ἐπίμονα ἡ Λίζα.

—"Ετσι... "Ασε νὰ δυναμώσης λιγάκι, καὶ ὕστερα τὰ λέμε... Τώρα δὲν κάνει νὰ πολυμιλᾶς...

— Πές μου... Γιατὶ δὲν ἦρθε σήμερα ὁ "Αλκης;... Πῶς δὲν εἶναι στὸ προσκέφαλό μου;...

— Σῶπα... Σῶπα τώρα... Θὰ τὰ ξαναποῦμε... ἔκανε ἡ νοσοκόμα, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο βιαστική.

Διασταυρώθηκε μὲ τὸ Γερλένη, ποὔμπαινε ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Καλημέρα... Πῶς εἶναι ἡ ἄρρωστή μας;... ρώτησε τὴ νοσοκόμα συγκινημένος ὁ ὑποδολέας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Σεσὶλ Ωμπρύ

Ἡ ἰδεώδης ἑρμηνεύτρια τῆς Μανὸν

Τὸ τέταρτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Σποντίνι, στὸ Παρίσι, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ κατακλύζεται καθημερινῶς ἀπὸ δημοσιογράφους καὶ φωτορεπόρτερ, δέχεται καὶ τὴ δική μας τὴν ἐπίσκεψι.

Μιὰ χαριτωμένη σουμπρέττα — ποὺ δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν καινούργια καὶ διάσημη βεντέτα Σεσὶλ 'Ωμπρὺ — μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα. Φορεῖ μιὰ κομψὴ ρὸμπ - ντὲ - σὰμπρ γκρενὰ μὲ κεντήματα μαῦρα. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ περάσουμε μέσα γιὰ λίγο, γιατὶ ἑτοιμάζεται νὰ βγῆ. Φτάνουμε πράγματι τὴν τελευταία στιγμή. Τὸ ἴδιο αὐτὸ βράδυ ἡ Σεσὶλ θὰ ἔφευγε γιὰ τὰ χειμερινὰ σπόρ, πάνω στὶς "Αλπεις.

'Αρχίζουμε ἀμέσως τὸ «ἰντερβιοῦ» ζητῶντας ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ Μανὸν νὰ μᾶς μιλήση γιὰ τὰ παιδικά της χρόνια, ποὺ δὲν εἶνε καὶ τόσο παληά...

— Γεννήθηκα τὸ 1929 στὸ Παρίσι, ἐδῶ ἀκριβῶς ὅπου κατοικῶ καὶ τώρα. "Αρχισα τὶς σπουδές μου στὸ Λύκειο Ζανσὸν ντὲ Σαγὶ ἀπ' τὸ ὁποῖο διατηρῶ πολὺ κακὲς ἀναμνήσεις, γιατὶ τὰ ἀγόρια συχνὰ μοῦ... τραβοῦσαν τὶς μεγάλες καὶ ξανθὲς μποῦκλες μου ποὺ ἔπεφταν πάνω στοὺς ὤμους μου... "Επειτα πέρασα στὸ Παρθεναγωγεῖο τοῦ Βικτὼρ Ντυρί, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν, εὐτυχῶς, παρὰ μόνο κορίτσια. "Εφυγα κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγα στὸ Λύκειο Ζὰν ντὲ Λὰ Φονταίν. "Επειτα ξαναγύρισα στοῦ Ντυρί. "Ημουνα πολὺ καλὴ μαθήτρια. Στὴ «διαγωγὴ» ὅμως ἔπαιρνα πάντοτε «μηδέν», γιατὶ ἤμουνα πολὺ φλύαρη.

— Στὴ ἐφηβικὴ αὐτὴ ἡλικία μήπως εἴχατε κιόλας καμμιὰ καλλιτεχνικὴ φιλοδοξία;

— Καὶ βέβαια εἶχα. "Ημουν γοητευμένη μὲ τὸ χορό. Στὰ τελευταῖα μάλιστα χρόνια τῶν σπουδῶν μου εἶχα ἀρχίσει νὰ μελετῶ χορογραφία καὶ γράφτηκα στὸ Κονσερβατουάρ. 'Εκεῖ ἔμεινα ἕνα χρόνο κι' ἔπειτα χόρεψα στοῦ Ρολὰν Πετί. Τὸ θέατρο ἐπίσης εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τραβάη πολύ. Γι' αὐτὸ καὶ παρακολούθησα μαθήματα δραματικῆς τέχνης ἀπ' τὸ Ρενὲ Σιμόν. Σὲ λίγο καιρὸ ἤμουν ἕτοιμη πιὰ νὰ κάνω τὴν πρώτη δημοσία ἐμφάνισί μου ὡς ἠθοποιός.

» Εἶχα ἕνα φοβερὸ «τρὰκ» ἐκείνη τὴν ἡμέρα. 'Η γλῶσσα μου ἔλεγε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων! Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο φοβερό, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης 'Ανρὺ - Ζὼρζ Κλουζὼ μὲ πλησίασε κι' ἔγραψε τὸ ὄνομά μου σ' ἕνα κατάλογο ποὺ περιεῖχε περισσότερα ἀπὸ 200 ἄλλα γυναικεῖα ὀνόματα. 'Ο Κλουζὼ ζητοῦσε νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη νέα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἑρμηνεύση τὸ ρόλο τῆς «Μανὸν» στὴν ὁμώνυμη ταινία ποὺ ἑτοίμαζε ὁ ἴδιος. Μέσα σὲ διάστημα δύο μηνῶν πηγαίναμε κάθε μέρα στὰ στούντιο καὶ γυρίζαμε πολλὲς ὧρες διάφορες δοκιμαστικὲς σκηνές. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ ὑποψήφιες γιὰ τὸ ρόλο τῆς Μανὸν διαρκῶς λιγόστευαν... Στὸν τελευταῖο γῦρο εἶχαν ἀπομείνει μόνο τέσσερις, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἐγώ...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε τὴ χαρὰ ποὺ μὲ πλημμύρισε ὅταν ἔμαθα ὅτι κέρδισα ἐγώ. 'Η ψυχή μου ἀγαλλίασε ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἄρχισα νὰ βλέπω τὸν κόσμο διαφορετικά.

— Τί ἐντυπώσεις εἴχατε ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπίσημη ἐπαφή σας μὲ τὴ κινηματογραφικὴ μηχανή;

— Τὰ εἶχα ἐντελῶς χαμένα. "Ολοι μὲ φόβιζαν καὶ περισσότερο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν βοηθῶν ποὺ παραστέκει δίπλα στὸν σκηνοθέτη. Φοβόμουνα ἐπίσης τὰ μεγάλα ἀστέρια, τοὺς συναδέλφους μου Μισὲλ 'Ωκλαὶρ καὶ Σὲρζ Ρετζιανί. 'Εγώ, μιὰ φτωχὴ καὶ μικρὴ ἀρχάρια, στὸ πλευρὸ πεπειραμένων καὶ ἀγαπητῶν καλλιτεχνῶν... Γρήγορα ὅμως συνῆλθα, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ συνάδελφοι μοῦ ἔδειξαν ἀγάπη, ἐνδιαφέρον καὶ κατανόησι. Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια, μιὰ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ σχολεῖο, νὰ κληθῆ νὰ ἑρμηνεύση στὴν ὀθόνη ἕνα τόσο δύσκολο ρόλο σὰν τῆς Μανόν.... 'Ο Κλουζώ, μὲ τὴν ἰώβειο ὑπομονή του καὶ τὸ χαμόγελο πάντα στὰ χείλη, στάθηκε γιὰ μένα ὁ πολύτιμος δάσκαλος καὶ ἐμπνευστής μου.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὶς τελευταῖες σκηνὲς τῆς Μανὸν τὶς γυρίσατε στὸ γαλλικὸ Μαρόκο;

— Βέβαια, κάναμε ἕνα θαυμάσιο ταξίδι ὡς τὸ δυτικὸ τμῆμα του, πιὸ κάτω ἀκόμη ἀπὸ τὸ τελευταῖο στρατιωτικὸ φυλάκιο ποὺ εἶχε γιὰ φρουρὰ ἕνα μόνο Γάλλο ἀξιωματικὸ καὶ μερικοὺς φαντάρους. 'Εκεῖ κάτω, καθὼς γυρίζαμε τὶς τελευταῖες σκηνὲς — αὐτὲς ποὺ πεθαίνω καὶ ὁ ντὲ Γκριὲ μὲ σκεπάζει μὲ ἄμμο — φοβήθηκα πάρα πολὺ τούς... σκορπιούς! Φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐπικίνδυνοι. 'Ως τόσο ἐγὼ ἀπέφυγα ἐπιμελῶς κάθε δυσάρεστη συνάντησι μαζί τους...

— Σᾶς πῆρε τώρα ὁ 'Αμερικανὸς σκηνοθέτης Χαταγουαίη γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσετε στὸ «Μαῦρο Ρόδο» μὲ τὸν Τ. Πάουερ;

— Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμεῖς γυρίζαμε στὸ Μαρόκο τὶς σκηνὲς τῆς «Μανὸν» βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ὁ σκηνοθέτης αὐτός, γιὰ νὰ διαλέξη τὰ μέρη ποὺ θὰ γύριζε τὴν ταινία του. 'Αφοῦ διάλεξε τὰ μέρη ποὺ ἤθελε, διάλεξε καὶ μένα! Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Π. ΕΡΒΙΕ

'Αριστερά: Στὰ 15 της χρόνια, ἡ Σεσὶλ ἦταν κιόλας μιὰ ἐξαιρετικὴ μπαλαρίνα. Ἄνω: 'Η Σεσὶλ σὲ ἡλικία 4 χρονῶν. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἄλλαξε καθόλου ἀπὸ τότε. Δεξιά: 'Η Σεσὶλ μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί της γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μάρτυρες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ μικρὴ μπαλλαρίνα

Αὐτὴ τὴ βραδυὰ εἶχε σειρὰ νὰ διηγηθῇ μιὰ ἱστορία πονεμένης ἀγάπης ἕνας γερο-ἠθοποιός, ἀπόμαχος τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁ Παῦλος Κρινάδης.

— Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, εἶπε, μιὰ λυπημένη ἱστορία ποὖγινε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μέσα στὸν κόσμο τὸν δικό μας, τὸν κόσμο τοῦ θεάτρου.

» Τὴ θυμᾶμαι, σὰν νὰ ἦταν χτές, τὴ μικρὴ μπαλλαρίνα, τὴ γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ Μιράντα Βαλέρη. Ὅλοι τὴν συμπαθούσαμε στὸ θίασο. Ἦταν σεμνή, φτωχὴ κι' ἄτυχη...

» Ἡ Μοῖρα δὲν τῆς χαμογέλασε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς της. Ὁ ἐρχομός της στὸν κόσμο, στοίχισε τὸ θάνατο τῆς μητέρας της. Κι' ὁ πατέρας της, ἀπ' τὸν καϋμό του, τὤρριξε στὸ πιοτὸ καὶ πέθανε ἀλκοολικὸς σὲ λίγα χρόνια, χωρὶς ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ τρυφερὰ τὸ παιδί του, ποὺ τὤβλεπε, ἄθελά του, μὲ κάποια κρυφὴ ἀντιπάθεια...

»Ἔζησε ὡς τὰ δεκάξη της χρόνια, μὲ μιὰ θεία ποὺ τῆς φερόταν ἀδιάφορα καὶ κάποτε σκληρά. Ἡ μικρούλα ἔννοιωθε μιὰ φυσικὴ κλίσι στὸ χορό, ἀγάπαγε τὸ θέατρο καὶ παρηγοριά της ἦταν ἡ ἐλπίδα νὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ τὸ κατακτήσῃ. Κατάφερε μάλιστα νὰ πάρῃ μερικὰ μαθήματα δωρεάν, ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ πέτυχε ἀπ' τὶς πρῶτες. Ἔτσι ἕνα χειμωνιάτικο βροχερὸ πρωΐ, μπῆκε στὴ ζωὴ τοῦ θεάτρου γιὰ τὴν πρώτη πρόβα, μὲ δυὸ μονάχα ὅπλα ποὺ δὲν ἄξιζαν τίποτα: Τὴ συγκίνησι καὶ τὴν... ἄγνοια. Ἐκεῖ γνώρισε τὸν κόσμο τῆς Τέχνης γυμνὸ ἀπ' τὴν αἴγλη τῆς σκηνῆς κι' ἀπ' τὸ «μακιγιὰζ» τοῦ θρύλου... Εἶδε σκληρότητες, ἐγωϊσμούς, ταπεινὲς σκέψεις καὶ φτηνοὺς ὑπολογισμούς... Ἔννοιωσε μεγάλη ἀπογοήτευσι κι' ἡ μικρὴ τρυφερὴ καρδιά της τραυματίστηκε ἀνεπανόρθωτα...

» Μὰ ἐκεῖ, μέσα στὸν περίεργο σάλο τῆς ἰδιόρρυθμης ζωῆς τῶν καμαρινιῶν, ἔκανε καὶ τὴν πρώτη της γνωριμιὰ μὲ τὴ Χαρά. Ἐκεῖ γνώρισε τὸν Ἄλκη. Ἦταν ἕνας φτωχός, νεαρὸς τενόρος στὴ χορωδία, μὲ πολλὲς ἐλπίδες καὶ μικρὸ μεροκάματο. Ὀνειροπόλος, ποιητής, εὐαίσθητος καὶ λεπτός, σὰν ἐκείνη, δὲν ἄργησε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη της ποὺ σὲ λίγο καιρὸ εἶχε γίνει ἀληθινὴ λατρεία. Ἦταν σωστὸς θησαυρὸς ὁ Ἄλκης. Ἔκοβε ἀπ' τὸ φτωχό του μεροκάματο, κι' εἶχε χαρά του νὰ στερηθῇ ἀπ' τὸ λιτὸ φαγητό του γιὰ νὰ τῆς φέρῃ τὸ βράδυ στὸ θέατρο ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες ἢ κάποιο γλυκὸ ποὺ τῆς ἄρεσε. Τὸ μεσημέρι ἔφευγαν ἀπ' τὴν πρόβα μαζί. Καὶ τὴ νύχτα, ὁ Ἄλκης τὴ συνώδευε ὡς τὴ μακρυνή της συνοικία κι' ἐκεῖ στὸ γνώριμο, ἥσυχο δρομάκι της, στεκόντουσαν ὧρες ὁλόκληρες καὶ μιλοῦσαν τρυφερά...

»Ἔτσι χαιρόντουσαν τὴν ἀπένταρη εὐτυχία τους, καὶ χώριζαν κάθε βράδυ μὲ τὴν ψυχὴ χορτασμένη ἀπὸ ἐλπίδες.

★

»Ὅμως ἕν' ἀπόγευμα, ὁ πρῶτος τενόρος τοῦ θιάσου μας ἀρρώστησε ξαφνικὰ κι' ὁ ἀντικαταστάτης του ἦταν ἀδύνατο νὰ βρεθῇ κείνη τὴν ὥρα. Ὁ σκηνοθέτης ἔβγαλε βιαστικὰ τὸν Ἄλκη νὰ παίξῃ τὸ ρόλο. Τὸ εὐτύχημα ἦταν πὼς εἶχε μελετήσει τὸ ἔργο. Καὶ τὸ παίξιμό του προκάλεσε μεγάλο ἐνθουσιασμό.

» Τὸν ἀποθέωσαν στὸ φινάλε κι' οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸν καινούργιο τενόρο Ἄλκη Πετρινὸ πὼς ἦταν μιὰ πραγματικὴ «ἀποκάλυψις».

»Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ καρριέρα τοῦ Ἄλκη πῆρε γρήγορα ἐξέλιξι. Κι' ἡ μικρούλα Μιράντα παρακολουθοῦσε μὲ δάκρυα στὰ παρασκήνια, κάθε νέα δόξα τοῦ ἀγαπημένου της ποὺ τώρα ἦταν ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης.

» — Σὲ λίγον καιρό, μόλις κερδίσω ἀρκετὰ χρήματα, θὰ φτιάξουμε τὸ σπιτάκι μας καὶ θὰ παντρευτοῦμε! τῆς εἶχε πῆ.

» Μὰ ἡ ζωὴ γλεντάει σαδιστικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ἄλκης, χαρούμενος τῆς ἔδωσε τὴν πρώτη πίκρα, τὴν πρώτη ἀπογοήτευσι.

» — Φεύγω γιὰ τὸ ἐξωτερικό! Παίρνω ὑποτροφία! τῆς εἶπε.

» Κάτι σὰ νἄσπασε στὴν εὐαίσθητη κι' ἀδύνατη καρδοῦλα τῆς Μιράντας. Μὰ βιάστηκε νὰ χαμογελάσῃ.

» — Ὡραῖα! εἶπε. Τώρα θὰ γίνῃς διάσημος!

» Καὶ μὲ βουρκωμένα τὰ παιδικά της ματάκια, ἄφησε τὰ χείλη της νὰ ξεστομίσουν τὴν κακὴ προφητεία τῆς καρδιᾶς:

» — Κι' ἐμένα θὰ μὲ ξεχάσῃς!

» Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε, τὴν παρηγόρησε μὲ πειστικὰ λόγια: Μὰ ὄχι! Ἕνα χρόνο θἄλειπε μόνο! Κι' ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καλέσῃ ἐκεῖ, μόλις ἐρχότανε θὰ παντρευόντουσαν.

»Ἤθελε τόσο νὰ τὸ πιστέψῃ ἡ Μιράντα, ποὺ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου.

» Πέρασ' ἕνας μῆνας ἔτσι... Ἐκεῖνος δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα.

» Κι' ἦρθε τὸ μοιραῖο ἀπόγευμα. Ἐνῶ ἔμπαινε μέσα στὸ καμαρίνι ποὺ ντυνόταν μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες μπαλλαρίνες, μιὰ φίλη τὴ φώναξε ταραγμένη καὶ τῆς εἶπε τὴ φοβερὴ πληροφορία: Ὁ Ἄλκης θἄφευγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ χάρις στὴν ὑποστήριξι μιᾶς ὄμορφης καὶ πλούσιας κυρίας ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Μαζί της θἄφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη κι' ἐκεῖ θἄκαναν τοὺς γάμους τους γιὰ νἆναι μακρυὰ καὶ ν' ἀποφύγῃ, ὁ Ἄλκης, δυσάρεστες ἐξηγήσεις μὲ τὴ Μιράντα. Αὐτά, τἄχε μάθει ἡ φίλη της ἀπ' τὸ μαέστρο τοῦ θεάτρου ποὺ ἦταν στενὸς φίλος τοῦ Ἄλκη καὶ ἤξερε τὸ μυστικό...

» Κρατήθηκε ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἡ Μιράντα.

» — Μοῦ εἶπαν νὰ μὴ στὸ πῶ, ἀλλὰ ἐγὼ νόμισα... ψιθύρισε ἡ φίλη της.

» — Ἔκανες καλά! τῆς εἶπε μὲ ξαφνικὸ κουράγιο.

» — Ἴσως μπορέσῃς καὶ τὸ προλάβῃς!...

» — Εὐχαριστῶ. Θὰ πάω τώρα νὰ τὸν βρῶ...

»Ἔφυγε τρέχοντας, μὲ τὴν ταραγμένη βία ποὺ δίνει πάντα ἡ ξαφνικὴ ἐπίσκεψι τοῦ μεγάλου πόνου. Μὰ ὄχι γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ... Μπῆκε σ' ἕνα φαρμακεῖο, ἀγόρασε τρία σωληνάρια κινίνο κι' ὕστερα πῆγε στὸ διπλανὸ καφενεδάκι τοῦ θεάτρου. Ἔγραψ' ἕνα λιγόλογο σημείωμα:

> «Τἄμαθα ὅλα. Σὲ συγχωρῶ καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος. Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ σὲ συγχωρῶ.
>
> Μιράντα».

» Τὤκλεισε σ' ἕνα φάκελλο, ἔγραψε ἀπάνω τ' ὄνομά του καὶ τὤβαλε στὴ τσάντα της. Θἄψαχναν καὶ θὰ τὤβρισκαν. Ὕστερ' ἄρχισε νὰ παίρνῃ λίγες - λίγες τὶς μικρὲς κόκκινες παστίλλιες ποὖκλειναν τὴ λησμονιά, προσέχοντας μήπως τὴ δῇ κανένας καθὼς τὶς ἄδειαζε κρυφὰ στὸ χέρι της καὶ τὤφερνε στὸ στόμα.

» Μὰ ξαφνικὰ μπῆκε μέσα στὸ κεφφενεῖο, ἡ φίλη της ἔξαλλη, σὰ νἄχε φοβηθῇ, σὰ νἄχε κάτι μαντέψει.

» — Τί κάνεις ἐδῶ; τῆς εἶπε.

» — Τίποτα! ψιθύρισ' ἐκείνη κάτωχρη κι' ἔσφιξε τὴ φοῦχτα της ποὺ ἦταν γεμάτη κινίνα.

» Ἡ ἄλλη τῆς ἄνοιξε τὸ χέρι μὲ τὴ βία. Κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

» — Πόσα ἔχεις πάρει; Τρέξτε! Γρήγορα, γιατρό!...

.. ..

» Στὸ λευκὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου, ὁ Ἄλκης ὠχρὸς δίπλα σ' ἕνα γέρο γιατρό, κύτταζε μὲ λαχτάρα τὴ Μιράντα, τὴ μαρτυρικὴ μικρούλα, ποὺ ξαναγύριζε στὴ ζωή...

» — Δὲν ἔχει πιὰ κανέναν κίνδυνο, τοῦ ψιθύρισε ὁ γιατρός. Μὰ μὴν τὴν κουράσετε πολύ...

» Ὁ Ἄλκης γονάτισε, πῆρε τὸ λευκό, παιδικὸ χεράκι της καὶ τὸ φίλησε.

» — Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ δάκρυα. Σώθηκες!... Σὲ λίγες μέρες... μόλις γίνῃς καλά... θὰ παντρευτοῦμε. Καὶ δὲν θὰ φύγω πιά, παρὰ μόνο μαζί σου!

» Ὁ γέρο γιατρὸς τέντωσε τὰ βλέφαρά του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἄξαφνη συγκίνησί του. Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀργά... ἀθόρυβα, διακριτικά, ἐνῶ οἱ δυὸ νέοι ἀγκαλιάζονταν κι' ἄλλαζαν ἕνα θερμό, ἀτελείωτο φιλί, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τους, δάκρυα εὐτυχίας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Στὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ τεῦχος τῶν Χριστουγέννων

Ἡ νέα συγκινητικὴ καὶ βγαλμένη ἀπ' τὴν ἀθηναϊκὴ ζωὴ σειρὰ τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

Ἀθῶες ἁμαρτωλὲς

Ἀληθινὲς ἱστορίες τραγικῶν γυναικῶν ποὺ παρασύρθηκαν στὴν ἁμαρτία, ὅλο τὸ θλιβερὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς των καὶ ὁ ἐξαγνισμὸς καὶ ἡ σωτηρία τους μὲ τὸ βάπτισμά τους στὸν πόνο καὶ τὴν παθητικὴ ἀφοσίωσί τους στὸν αἰώνιο, τὸν ἀνίκητο καὶ ἀκαταμάχητο Ἔρωτα.

✪✪✪

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑπολήψεως ἑνὸς γκάγκστερ

Τὸ ἐφετεῖο τοῦ Σικάγου ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασι του σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι Τουχύ, ποὺ εἶνε ἀναμφισβήτητα ἡ πιὸ περίεργη ἀπὸ ὅσες ἀπασχόλησαν τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό.

Ὁ Ρότζερ Τουχὺ ἦταν ἕνας περίφημος γκάνγκστερ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ Ἑταιρία «Τσέντουρυ Φὸξ» εἶχε σκεφθῆ νὰ γυρίσῃ μιὰ ταινία, ποὺ ἀναφερόταν στὴ ζωή του. Ἀλλ' ὁ γκάνγκστερ βρῆκε ὅτι ἡ ἀπόδοσις τῆς... προσωπικότητός του δὲν ἦταν σωστή. Συγκεκριμένα εἶχε ἀντιρρήσεις γιὰ τὰ ἑξῆς πράγματα:

1. Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑποδυόταν τὸ ρόλο του ἔπινε ἀναρίθμητα ποτήρια οὐΐσκυ, ἐνῶ ὁ Τουχὺ ἰσχυριζόταν ὅτι δὲν ἔπινε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ δώδεκα.
2. Ὁ ἴδιος ἠθοποιὸς φοροῦσε παλτό, ἐνῶ ὁ Τουχὺ θεωροῦσε περιττὸ αὐτὸ τὸ ἔνδυμα καὶ δὲν τὸ εἶχε φορέσει ποτὲ στὴ ζωή του.
3. Ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ταινίας εἶχε σχέσεις μὲ ξανθὲς γυναῖκες, ἐνῶ ὅλες οἱ φίλες τοῦ Τουχὺ ἦσαν μελαχροινές.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ Τουχὺ ζητοῦσε ἀποζημίωσι 500.000 δολλαρίων. Τὸ δικαστήριο τοῦ ἐπεδίκασε τὸ ποσὸν τῶν 15.000 δολλαρίων.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Τουχὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ φυλακή, ὅπου ἐκτίει διάφορες ποινές, ποὺ ἀνέρχονται συνολικὰ σὲ 298 χρόνια!

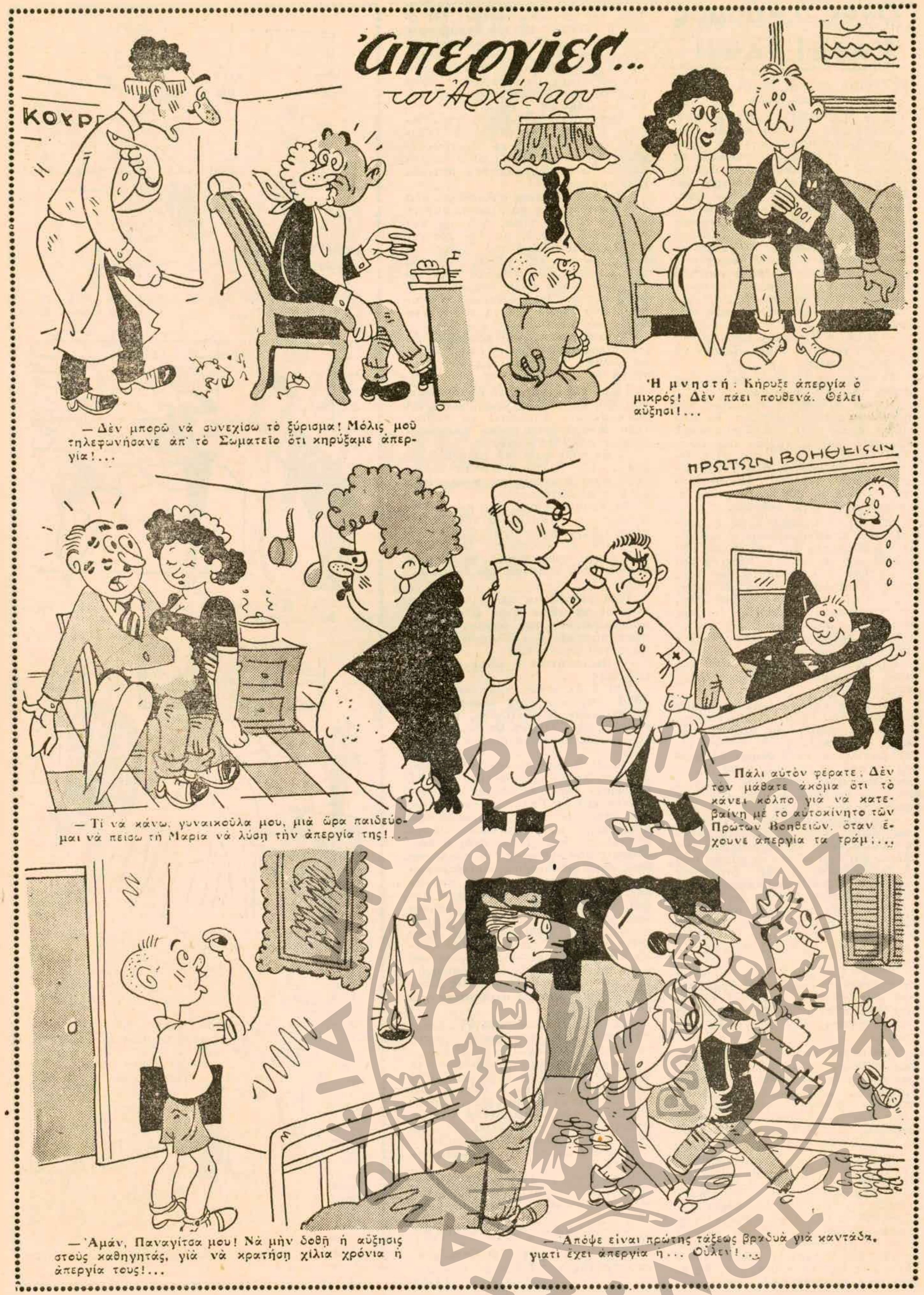

— Δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω τὸ ξύρισμα! Μόλις μοῦ τηλεφωνήσανε ἀπ' τὸ Σωματεῖο ὅτι κηρύξαμε ἀπεργία!...

Ἡ μνηστή: Κήρυξε ἀπεργία ὁ μικρός! Δὲν πάει πουθενά. Θέλει αὔξησι!...

— Τί νὰ κάνω, γυναικοῦλα μου, μιὰ ὥρα παιδεύομαι νὰ πείσω τὴ Μαρία νὰ λύσῃ τὴν ἀπεργία της!...

— Πάλι αὐτὸν φέρατε; Δὲν τὸν μάθατε ἀκόμα ὅτι τὸ κάνει κόλπο γιὰ νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ὅταν ἔχουνε ἀπεργία τὰ τράμ;...

— Ἀμάν, Παναγίτσα μου! Νὰ μὴν δοθῇ ἡ αὔξησις στοὺς καθηγητάς, γιὰ νὰ κρατήσῃ χίλια χρόνια ἡ ἀπεργία τους!...

— Ἀπόψε εἶναι πρώτης τάξεως βραδυὰ γιὰ καντάδα, γιατὶ ἔχει ἀπεργία ἡ... Οὐλεν!...

"Ολος ὁ κόσμος ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΗ

Ὁ Ὄθων καὶ ἡ μανία του γιὰ τὶς ἐκλογὲς

Ἕνα πρωΐ τοῦ Γενάρη, στὰ 1861, περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, σέρνοντας ἥσυχα τὸ βῆμα του, ὁ γέρο - ναύαρχος, ὁ Κανάρης. Φτάνοντας μπροστὰ στὴν ἐκκλησία, τὴ Χρυσοσπηλαιώτισσα, καὶ βλέποντας ἀπ' ἔξω συγκεντρωμένο λαὸ — ἦταν βουλευτικὲς ἐκλογὲς — ἄρχισε νὰ βαδίζη πολὺ σιγά, νὰ δῆ, ἀπὸ φυσικὴ περιέργεια, τί γινόταν. Σὲ μιὰ στιγμὴ κοντοστάθηκε. Τότε ἕνας νωματάρχης, Κατσιφὸς τ' ὄνομά του, πῆγε κοντὰ στὸν ναύαρχο καὶ τοῦ εἶπε ἄγρια κι' ἀπότομα:

—"Ελα, τράβα ἀπὸ δῶ!

Γύρισε ὁ ναύαρχος καὶ τὸν εἶδε ἀτάραχα.

— Εἶμαι ὁ Κανάρης, εἶπε.

—"Ας εἶσαι ὁ Θεός! Τράβα νὰ μὴ φᾶς καμμιά!

Ὁ ναύαρχος ξεκίνησε παίρνοντας ἥσυχα πάλι τὸ βῆμα του.

Λοιπὸν ὁ ἔνδοξος ναυμάχος καὶ πυρπολητὴς τοῦ Εἰκοσιένα, Κ. Κανάρης, ἦταν, τότε, ὑπὸ δυσμένεια! Μάλιστα. Καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ἐκλογῶν! Ὅποιος δὲν ἦταν, στὶς ἐκλογές, μὲ τὸ κόμμα, ποὺ ὑποστήριζε ὁ Ὄθων, γινόταν «ἀνεπιθύμητος». Γιατὶ ὁ Ὄθων ἐννοοῦσε ν' ἀνακατεύεται στὶς ἐκλογές.

«Εἶπον — ἔγραφε ὁ Α. Ραγκαβῆς στ' ἀπομνημονεύματά του — ὅτι τὸ συμφέρον καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου ἀπαιτεῖ ν' ἀποστῆ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ κυβέρνησίς του ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως εἰς τὰς ἐκλογάς.

»—Βίαν, μοῦ εἶπεν ὁ βασιλεύς, καὶ παράνομον ἐνέργειαν ἐντελῶς ἀποκρούω. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δὲν ὑπερπηδῶ τὰ δικαιώματά μου, οὔτε ἡ κυβέρνησις τὰ ἰδικά της, ἂν ὑποδείξωμεν, ὅπως οἱ ἄλλοι, τίνα καὶ ἡμεῖς φρονοῦμεν καταλληλότατον ἵνα ἐκλεχθῆ».

Κι' ὅταν κάποτε ἕνας φρόνιμος βουλευτὴς τοῦ 1860, ὁ Δανόπουλος, εἶχε παρατηρήσει σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸ παλάτι «τί ἐνδιαφέρει τὴν βασιλείαν ποιὸ κόμμα θὰ βρίσκεται στὰ πράγματα, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανένα πολιτικὸ στοιχεῖο ἀντίθετο στὸ θρόνο» πῆρε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι ἀπὸ τὸν Ὄθωνα:

— Καταλαβαίνω, θέλετε ν' ἀλληλοσ- ζέσθε κατὰ τὰς ἐκλογὰς φιλονεικοῦντες ποῖος θὰ ὑπερισχύση τοῦ ἄλλου, καὶ ἐγὼ φορῶν τὴ ρόμπα μου νὰ διασκεδάζω μὲ τὴν διαγωγήν σας αὐτήν. Δὲν παραδέχομαι τὴν συμβουλήν σας, διότι δεχθεὶς νὰ βασιλεύσω εἰς τὸν τόπον αὐτόν, αἰσθάνομαι ὅτι φέρω εὐθύνην διὰ πᾶν ἀτύχημα τὸ ὁποῖον ἤθελε προέλθει ἐκ τῆς ἀμελείας ἢ τῆς ἀδιαφορίας μου.

Ὥστε ὁ Ὄθων ἀνακατευόταν στὶς ἐκλογὲς παρὰ τὸ συμφέρον ποὺ εἶχε, ἀφοῦ ἡ ἐπέμβασί του ἔδινε λαβὴν στὴν ἀντιπολίτευσι νὰ τὸν κατηγορῆ σὰν αἴτιο ὅλων τῶν κακῶν.

Ὡραῖα καὶ καλὰ ψυχολογημένα ἔχει ἐξηγήσει αὐτὴ τὴ μανία τοῦ Ὄθωνα, γιὰ τὶς ἐκλογές, ὁ Χαρ. Τρικούπης στὸ ἄρθρο του «Τίς πταίει;» (Ἐφημ. «Καιροὶ» 29 Ἰουν. 1874). Μὰ πιὸ παραστατικὰ ἀνάλυσε τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὁ Θ. Ζαΐμης. Εἶχε πῆ:

«—Ὁ Ὄθων, ὅστις ἦτο ἡγεμὼν χρηστὸς καὶ ἠγάπα τὴν Ἑλλάδα περισσότερον παντὸς ἄλλου, εἶχε, κατὰ δυστυχίαν, τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν, ὅτι ἐὰν δὲν ἔθετε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν κίνησιν τῆς συνταγματικῆς μηχανῆς, ἡ μηχανὴ αὕτη θὰ συνετρίβετο. Δὲν ἤθελε νὰ πεισθῆ ὅτι ὁ δάκτυλος, τὸν ὁποῖον ἔθετε ἦτο ἐκεῖνος ποὺ κάποτε θὰ ἔφερε τὴν καταστροφήν...».

Ὅπως καὶ τὴν ἔφερε μὲ τὴν ἐξήγησι τῆς ἀντιπολιτεύσεως: ὅτι ἀφοῦ ὁ Ὄθων μὲ τὶς ἐπεμβάσεις παύει καὶ διορίζει τὰς κυβερνήσεις αὐτὸς εἶναι καὶ ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα τὰ κακὰ ἔργα τους. Συμπέρασμα γιὰ νὰ σταματήση τὸ κακό: ἄλλο γιατρικὸ δὲν ὑπάρχει παρὰ νὰ φύγη ὁ Ὄθων.

Ὅταν ἔγινε τὸ κίνημα στὴν Ἀθήνα, (Ὀκτώβριος 1862), ὁ Ὄθων ἦταν σὲ περιοδεία, κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα γύριζε μὲ πολεμικὸ καράβι, ἐνῶ στὸ πέλαγος μάνιαζε ἡ τρικυμία.

Ὁ ἀτμοδρόμωνας «Ἀμαλία», ἔξω ἀπὸ τοῦ Πειραιᾶ τὸ λιμάνι, σάλευε μπρός, σάλευε πίσω, γιὰ νὰ μὴν πέση στὴ στεριά, μὰ δὲν ἔρριχνε ἄγκυρα, γιατὶ καὶ τοῦ Ὄθωνα ἡ γνώμη μπρὸς καὶ πίσω πήγαινε τρικυμισμένη, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ λιμανιοῦ τὴν προκυμαία ἄλλη ἀνεμοζάλη ὑψωνόταν: τοῦ λαοῦ ἡ θυμωμένη ἀλαλαγὴ ποὺ ἔφτανε ὡς τὴ ταραγμένη ψυχὴ τοῦ βασιλῆα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ καραβιοῦ Λ. Παλάσκας ἀγωνιζότανε ἀκούραστος νὰ φυλάξη τὸ καράβι νὰ μὴν τσακιστῆ.

Τέλος τοῦ Ὄθωνα τὸ ἀναποφάσιστο τῆς θολωμένης γνώμης, ξαστέρωσε σὲ μιὰ ἀπόφασι: νὰ παραιτηθῆ. Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἀκούστηκαν αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ἐν ὅσῳ πατῶ τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ἐννοήσουν ποτὲ ὅτι οὐδόλως πταίω ἐγὼ εἰς ὅσα μὲ κατηγοροῦν.

Τὸ καράβι πῆγε τότε κι' ἔρριξε ἄγκυρα στ' Ἀμπελάκια τῆς Σαλαμίνας. Λίγο πρὶν εἶχαν ἀνεβῆ στὸ πολεμικὸ οἱ πρέσβεις. Ὁ Ὄθων εἶχε δεχτῆ τοὺς ξένους μὲ κάποια ἐλπίδα! Μὰ γρήγορα τὴν ἔχασε κι' αὐτή.

Τότε μὲ πλάγιο τρόπο τοὺς εἶπε πὼς οἱ πρέσβεις ἦταν αἴτιοι τῆς προετοιμασίας τοῦ δρόμου τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ Γάλλος ὅμως πρέσβυς τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Περισσότερο ὁ ἴδιος παρὰ οἱ πρέσβεις.

Καὶ ὁ ἐπίλογος γραμμένος στὰ 1871 ἀπὸ τὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν Δ. Χατζίσκο, ποὺ συνώδευσε τὸν Ὄθωνα ὡς τὸ Μονάχο καὶ γύρισε μετὰ ἕνα μῆνα στὴν Ἑλλάδα:

«Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἦλθον καὶ ἠγκυροβόλησαν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τῆς «Ἀμαλίας» ἓν Ἀγγλικὸν καὶ ἓν Γαλλικὸν πολεμικόν. Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκάτην πρὸ μεσημβρίας ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὸ Ἀγγλικόν, ὅπου ἐχαιρετήθη ἡ ἐπιβίβασις τοῦ Ὄθωνος διὰ τοῦ συνήθους κανονιοβολισμοῦ. Ἐμείναμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἄλλην, ὄρθρου βαθέος, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Εὐρώπην... Δὲν ἤκουσα καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἤμην πλησίον τοῦ βασιλέως, οὐχὶ μίαν λέξιν κατὰ τῆς πατρίδος μου—ἀλλὰ πάντοτε ὑπὲρ — ἀλλ' οὔτε καὶ μίαν λέξιν κατ' οὐδενὸς προσώπου! Καὶ πιστεύσατε, διετέλουν εἰς διαρκῆ ἔκστασιν διὰ τὸ ἀνεξίκακον τοῦ βασιλέως».

Νὰ τώρα τὶ ἀκούστηκε 11 χρόνια ἀργότερα μέσα στὴ Βουλή, κατὰ τὴ συνεδρίασι τῆς 27 - 6 - 1873:

Βούλγαρης:... Εἶμαι ἐκ τῶν πρώτων ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς δυναστείας τοῦ Ὄθωνος καὶ σήμερον κλαίω, κύριοι, διότι ἔφυγεν ὁ Ὄθων, καὶ λέγω ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχασε πολύ, διότι ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης μακρὰν ἡμῶν.

Πετσάλης: Ἐγὼ διαμαρτύρομαι!

Βούλγαρης: Καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν καὶ ἀνδριάντα ἤθελα προτείνει νὰ ψηφίσωμεν ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος.

Καλλιφρονᾶς: Ἔκαμε λάθη.

Βούλγαρης: Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

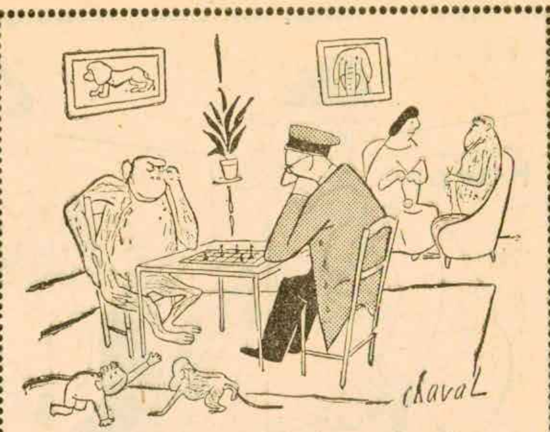

Ὁ φύλαξ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου στὸ σπίτι του.

(Ἀπὸ τὸ «Samedi Soir»)

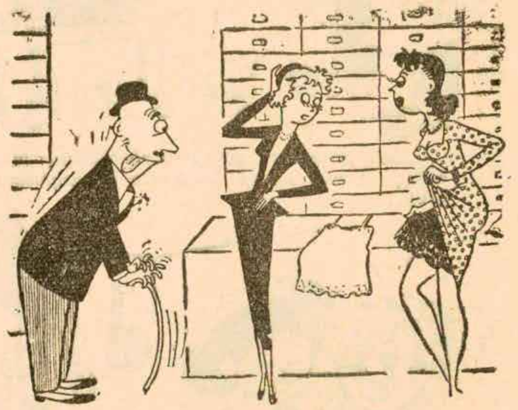

—Ἂν θέλετε κανένα μοντέλο μὲ τέτοια νταντέλα θὰ ἔχωμε σὲ λίγες μέρες!...

(Ἀπὸ τὸ «Hérisson»)

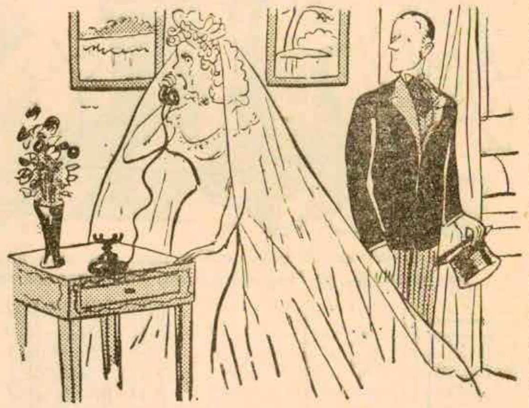

—Ναί, ἀγάπη μου... εἶνε ἀλήθεια πὼς παντρεύτηκα... Ἀντίο λοιπὸν γιὰ πάντα!..

Ὁ κακοποιὸς ποὺ προσαρμόζεται μὲ τὸ περιβάλλον!

Δ. ΨΑΘΑ

Ἔργα καὶ ἡμέραι ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

Μαθήματα γοητείας

Ἡ Ἄλεξ εἶχε, βέβαια, φίλες. Κι' οἱ φίλες της, βέβαια, τὴ παίρναν στὸ ψιλό. Κι' ἐκείνη, βέβαια, δὲν ἔπαιρνε χαμπαράκι καὶ τὶς κύτταζε πάντα ἀφ' ὑψηλοῦ, ὅπως μιὰ βαρύθυμη βὰμπ τῆς ὀθόνης κυττᾶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσήμαντων κομπάρσων.

Ἀνάμεσα στὶς φίλες της, ὅμως, ἦταν καὶ ἡ δεσποινὶς Μιμίκα, μιὰ καλόβολη παχουλούλα καὶ ἐλαφρὰ μπουνταλοῦ. Εἶχε ἕνα πρόσωπο σὰν φεγγάρι, μάτια μικρὰ καὶ ζωηρά, χέρια καὶ πόδια σὰν φραντζόλες καὶ στὴν μέση τοῦ κεφαλιοῦ της μιὰ χωρίστρα.

Αὐτὴν τὴ συμπαθοῦσε ἡ Ἄλεξ καὶ συχνὰ τῆς ἔδινε μαθήματα γοητείας. Τῆς ἔλεγε νὰ κόψη τὸ φαΐ γιατὶ ἡ δεσποινὶς Μιμίκα ἦταν λαίμαργη κι' ἔτρωγε συχνὰ μέχρι σκασίματος. Αὐτό, κατὰ τὴν Ἄλεξ, ἦταν σφάλμα τρομερὸ γιατὶ μιὰ κοπέλλα ποὺ τρώει, καὶ παχαίνει δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ φτάση στὶς ὑψηλὲς βαθμίδες τῆς θανατερῆς γοητείας — νὰ μοιάζη, δηλαδή, ἀνάμεσα γυναικὸς καὶ σκελετοῦ.

— Κόψε τὸ φαΐ, Μιμίκα!

— Καλέ, Ἀλέκα μου, πεινάω!

— Καταντᾶς ἀηδία, καϋμένη, μὲ τὴν λαιμαργία chou! Δὲν κυττᾶς πῶς ἔγιναν τὰ μοῦτρα σου! Κόψε τὸ φαΐ νὰ σουλουπωθῆς λιγάκι, νὰ κάνης chιλουέττα. Πόσα κιλὰ ἔχεις φτάchει;

—Ἑβδομήντα.

— Αἶσχος!... Ἀηδία!...

Προσπαθοῦσε λίγες μέρες νὰ κόψη τὸ φαΐ ἡ δύστυχη Μιμίκα, ἀλλὰ στὸ τέλος τὰ μάτια της γυάλιζαν κι' ἔνοιωθε στὸ στομάχι της τέτοιες λιγοῦρες ἀπελπιστικὲς ποὺ ἔτρεχε καὶ καθάριζε ἀπ' τὸ ψυγεῖο τοῦ σπιτιοῦ της μέχρι καὶ τ' ἀποφάγια ἡμερῶν. Τότε τὴν καταλάβαινε ἡ Ἄλεξ καὶ τὴν κυττοῦσε μὲ μάτι αὐστηρό.

—Ἔφαγες πάλι!

Ἡ Μιμίκα χαμήλωνε τὰ μάτια μὲ ὕφος ἔνοχο.

—Ἔφαγα, Ἄλεξ.

— Γιατί ἔφαγες;

— Γιατὶ λύσσαγα τῆς πείνας. Δὲν μπορῶ, καϋμένη. Νοιώθω ἐδῶ, μέσα στὸ στομάχι μου λόρδες τρομερὲς καὶ τὰ μάτια μου μαυρίζουν. Μ' ἀρέσει τὸ φαΐ. Τί νὰ κάνω; Δυὸ πράμματα ἀγαπῶ στὸν κόσμο. Τὸ φαΐ καὶ τὸν Μανωλάκη.

— Θὰ τὸν χάσης!

— Ποιόν; Τὸν Μανωλάκη;

— Νννναί.

Αὐτὴ τὴν περίεργη προφητεία τὴν διατύπωνε συχνὰ ἡ Ἄλεξ καὶ συμβούλευε τὴ Μιμίκα νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στὸ φαΐ καὶ στὸν Μανωλάκη. Γιατὶ κατὰ τὴν ἄποψι της μιὰ γυναίκα παχειὰ καὶ φαγοῦ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση ἕναν ἄντρα. Προφήτις ἦταν; Γιατὶ ἔφτασε μιὰ μέρα ποὺ ἡ Μιμίκα πῆγε μὲ κλάμματα στὴν Ἄλεξ γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ὁ Μανωλάκης ἔκανε νερά, ἔγινε ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος κι' οὔτε τὴν χάϊδευε πολύ, οὔτε καὶ τὴν φιλοῦσε. Κι' ὁ Μανωλάκης δὲν ἦταν δὰ μιὰ ἁπλῆ γνωριμία ἢ ἕνα αἴσθημα. Ἦταν ἀρραβωνιαστικὸς κι' εἶχε πλάσει μαζί του ὄνειρα ἡ Μιμίκα.

Τὴν κύτταξε ἡ Ἄλεξ μὲ συμπάθεια. Τίναξε τὴν τρελλὴ μαλλάρα της, σήκωσε τὸ φρύδι κι' ὕστερα ἔβγαλε ἕνα τσιγαράκι καὶ τὸ ἄναψε. Φύσηξε τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ ψηλὰ καὶ εἶπε:

—Ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ chτὴν θέσι σου νὰ τὸν κάνω νὰ chπαράζη σὰν τὸ ψάρι. Οἱ ἄντρες τέτοια θέλουν. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω; Δὲν ἔχειch τίποτα μοιραῖο. Οὔτε κι' ἔχειch τίποτα σκληρὸ στὸν χαρακτῆρα σου. Πρέπει ν' ἀλλάξῃς ριζικά. Μιμίκα. Ἀκοῦch; Πρέπει νὰ γίνης βάμπ!

Ἡ Μιμίκα γούρλωσε τὰ μάτια:

— Τί νὰ γίνω;

— Βάμπ!

— Τί εἶνε αὐτό;

— Θανατερὴ γυναῖκα!

Ἡ Μιμίκα τρόμαξε:

— Χριστὸς καὶ Παναγία! Νεκροθάφτης δηλαδή; Καὶ γιατί νὰ γίνω τέτοιο πράμμα;

— Γιὰ νὰ τρελλαθῆ ὁ Μανωλάκηch καὶ νὰ chὲ κυνηγᾶ σὰν παλαβὸς καὶ νὰ σὲ κυνηγοῦν ἄλλοι ἑξῆντα Μανωλάκηδες καὶ νὰ chπαράζουνε σὰν ψάρια.

Ἀκούοντας ψάρια ἡ Μιμίκα θυμήθηκε συναγρίδα μαγιονέζα καὶ τρέξανε τὰ σάλια της. Ξεροκατάπιε δυὸ φορὲς κι' ὕστερα ρώτησε:

— Πῶς νὰ γίνω τέτοια;

— Πρέπει ν' ἀλλάξης.

— Καὶ πῶς θ' ἀλλάξω;

— Θὰ σ' ἀλλάξω ἐγώ. Θέλεις;

—Ἂν πρόκειται νὰ ξανακερδίσω τὸν Μανωλάκη, μάλιστα. Ὅλα τὰ ὑποφέρω.

Καὶ κάθεται χάμω, ποὺ λέτε ἡ μπουνταλοῦ καὶ τὴν παραλαμβάνει ἡ Ἄλεξ καὶ τὴν διδάσκει τὶ νὰ κάνη.

Πρῶτον, φυσικά, τῆς εἶπε νὰ κόψη τὸ φαΐ.

—Ἀπαραιτήτως!

Κλαυθμήρισε ἡ Μιμίκα:

— Καὶ τί θὰ τρώω;

— Δὲν θὰ τρῶς. Θὰ κάνης ὅ,τι κάνω ἐγώ. Θὰ πίνειch ξύδι. Λίγες πατάτες τηγανητὲς καὶ μισὴ φρυγανιά. Θὰ ζυγίζεσαι δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ θὰ κρατᾶch λογαριασμό, τὶ παίρνεις καὶ τὶ χάνεις.

— Κι' ὕστερα;

— Θὰ φτιάξης τὰ μαλλιά σου.

— Πῶς;

—Ὅπως τάχω ἐγώ. Μὲ τέτοια χωρίchτρα μοιάζεις ὑπηρέτρια. Ἄφισε, θὰ σὲ σιγυρίσω ἐγώ.

Καὶ τὴν σιγυρίζει ἡ Ἄλεξ καὶ μέσα σὲ μιὰ βδομάδα τὴν κάνει μάσκα ἀποκρηάτικη. Τὴν πῆγε στὸ δικό της τὸν κουρέα καὶ τῆς ἔφτιαξε ἕνα κεφάλι παλαβό.

Τὰ μαλλιὰ χτενισμένα τὸν ἀνήφορο καὶ διπλοτυλιγμένα πίσω, σὰν ρεζέρβα αὐτοκινήτου. Ἔβαψε τὰ βλέφαρα κατάμαυρα καὶ στὶς κόγχες τῶν ματιῶν της ἔρριξε σκιὰ — γιὰ ν' ἀποχτήσουν γοητεία θανατερὴ καὶ βάθος ἀπύθμενο.

— Τώρα τὰ φρύδια σου.

— Τί θὰ τὰ κάνης;

— Θὰ τὰ ξυρίσουμε.

Ἡ Μιμίκα δὲν δεχόταν μὲ κανένα τρόπο νὰ ξυρίση ἐντελῶς τὰ φρύδια της καὶ τότε ἡ Ἄλεξ ὑποχώρησε στὸ τσιμπιδάκι. Τὸ πῆρε αὐτοπροσώπως καὶ τῆς τραβοῦσε τὰ φρύδια τρίχα - τρίχα καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε μιὰ τρίχα ἀναπηδοῦσε ἡ Μιμίκα κι' ἔσκουζε σὰν κόττα ποὺ τὴν μαδᾶνε. Ὕστερα τῆς ἔδειξε πῶς νὰ βάφη τὰ χείλια της, νὰ σχηματίζη, δηλαδή, μιὰ καλλιτεχνικὴ περισπωμένη ἐπάνω ἀπ' τὶς φυσικὲς γραμμές τους, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνωνται ὡραῖα καὶ φιλήδονα.

Τῆς εἶπε νὰ καπνίζη. Ὄχι, ὅμως, σὰν στραγαλατζῆς. Νὰ καπνίζη μὲ στὺλ γοήσσης, νὰ βγάζη ἀργὰ τὸ τσιγάρο ἀπ' τὸ πακέττο, νὰ τὸ φέρνη ἀργὰ στὸ στόμα, νὰ τὸ ἀνάβη ἀργότερα καὶ νὰ φυσᾶ ἀργότατα τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ ψηλά.

— Πολὺ ἀργά;

—Ὅσο ἀργὰ κάνεις τὶς κινήσεις σου, τόchο τὸ καλύτερο. Τὸ χαρακτηριστικὸ μιᾶς βὰμπ εἶνε ὅτι τὰ κάνει ὅλα ἀργά.

Τῆς εἶπε ἀκόμα νὰ μιλᾶ ἀργὰ κι' ὅταν τὴν ρωτοῦν «σ' ἀρέσει τὸ πιλάφι;» νὰ κυττᾶ πρῶτα λοξά, νὰ σκέπτεται λιγάκι, νὰ κυττᾶ ὕστερα στὸ χάος, νὰ τραβᾶ τὴν τσιγάρα της βαθειὰ κι' ἔπειτα φυσῶντας τὸν καπνὸ ψηλὰ νὰ λέη:

— Νννναί!

Δυὸ βδομάδες κράτησαν τὰ μαθήματα αὐτὰ καὶ στὸ μεταξὺ ἡ μπουνταλοῦ ἡ Μιμίκα τάραζε στὴν πεῖνα κι' ἀπ' τὰ βάθη τοῦ στομαχιοῦ της ἀναδίνονταν βαρεῖς ἦχοι ταμπουρᾶ. Κατὰ σύστασι τῆς Ἄλεξ ἀπόφευγε νὰ δῆ στὸ μεταξὺ τὸν ἀρραβωνιαστικό της ὡς ποὺ νὰ χάση μερικὰ κιλὰ καὶ νὰ πάρη τὴν ὁριστικὴ μορφὴ τῆς γόησσας.

Κι' ἔφτασε ἡ μέρα. Ἡ Ἄλεξ τότε τῆς εἶπε καὶ τὸ τελευταῖο μυστικό. Ἔπρεπε νἆναι ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Κι' ἅμα κάνη νὰ τὴν φιλήση νὰ τοῦ δώση ἕνα χαστοῦκι. Ἔτσι κάνουν οἱ μοιραῖες ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ τὶς φιλήση κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' τὸν Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ.

Βραδάκι.

Κι' ὁ Μανωλάκης εἰδοποιήθηκε ἐπὶ τέλους νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του. Χάρηκε ὁ χριστιανὸς γιατὶ δέκα μέρες ἡ μπουλούκα τὸν κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι κι' ἀποροῦσε ὁ ἄνθρωπος τὶ ἔπαθε ἡ Μιμίκα του. Χτύπησε τὴν πόρτα. Καὶ δὲν πῆγε, ὅπως πάντα, νὰ τοῦ ἀνοίξη ἡ μνηστή του.

— Ποῦ εἶνε ἡ Μιμίκα;

Ἡ ὑπηρέτρια ἀπάντησε:

— Στὸ σαλόνι.

Μπῆκε στὸ σαλόνι. Ἡ Μιμίκα καθόταν μὲ ὕφος βαρύθυμο στὸ ντιβάνι, κάπνιζε ἕνα τσιγάρο ρεμβαστικὰ καὶ φυσοῦσε τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ ψηλά, ὅπως ἀκριβῶς τὶς ἔδειξε ἡ Ἄλεξ. Δὲν τὴν γνώρισε ἀμέσως ὁ Μανωλάκης καὶ ρώτησε:

— Παρντόν. Ἡ Μιμίκα εἶσαι ἐσύ;

Τὸν κύτταξε ἐκείνη. Ὕστερα τράβηξε μιὰ ρουφηξιά, ὕστερα κύτταξε ψηλά, ὕστερα φύσηξε τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ στὸ χάος κι' εἶπε:

— Νννναί!

Αὐτὸ ποὺ ἀκολούθησε ἦταν ἀναπάντεχο κι' ἔγινε σὲ δόσεις. Πρῶτα ὁ Μανωλάκης ἔμεινε ἀπολιθωμένος. Ὕστερα ἔσκυψε μπροστὰ καὶ γούρλωσε τὰ μάτια. Ὕστερα ἄνοιξε τὸ στόμα κι' ἔμεινε κάμποσα δευτερόλεπτα στὴ στάσι ἐκείνη. Κι' ὕστερα ἀπότομα τῆς εἶπε:

— Πῶς κατάντησες ἔτσι, μωρὲ Μιμίκα; Φτάσαν οἱ Ἀποκρηές; Καὶ γιατί μιλᾶς ἔτσι; Δυσκοιλιότητα ἔχεις;

Ἀπάνω ἐκεῖ τοῦ τράβηξε ἡ Μιμίκα τὸ χαστοῦκι. Ὅπου γίνεται μπαροῦτι ὁ Μανωλάκης καὶ πέφτει ἀπάνω στὴ Μιμίκα ἀγριεμένος τραβῶντας της τρία χαστούκια ἀπανωτὰ κι' οὐρλιάζοντας:

—Ἅμα ξανακάνης παρέα μὲ τὴν Βλαμένη οὔτε νὰ σὲ ξαναδῶ οὔτε νὰ μὲ ξαναδῆς, ἀκοῦς;

Κι' ἔφυγε ἀνάστατος. Φυσικὰ ἡ Μιμίκα ἔκλαψε πολύ. Καὶ γιὰ νὰ συνέρθη ἀπ' τὴν ἀπελπισία της ἔφαγε τὸ βράδυ τρία πιάτα πιλάφι!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ὁ γενικὸς διοικητὴς τῶν καταδιωκτικῶν τῆς Ρ.Α.Φ. λόρδος Ντόουντινγκ.

Μιλοῦν τὰ πνεύματα ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

«Εἴμαστε ζωντανοί!»

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, διοργανώθηκε στὴν Ἀγγλία μιὰ ἀπ' τὶς ἐντυπωσιακώτερες πνευματικὲς «συνεδριάσεις». Ἔλαβε μέρος σ' αὐτὴν κι' ὁ λόρδος Ντόουντινγκ, ὁ γενικὸς διοικητὴς τῶν καταδιωκτικῶν ἀεροπλάνων τῆς Ρ. Α. Φ. κατὰ τὶς κρισιμώτερες ἡμέρες τοῦ πολέμου. Οἱ πνευματισταὶ κάλεσαν τὰ πνεύματα διαφόρων πιλότων καὶ ναυτικῶν, ποὺ ἔχασαν τὴ ζωή τους στὴ Μάχη τῆς Ἀγγλίας. Κι' ὅλοι αὐτοὶ ἀπάντησαν πρόθυμα στὴν πρόσκλησι, γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους στὸν πρώην ἀρχηγό τους καὶ συγχρόνως νὰ δώσουν ἀποδείξεις ὅτι ὑπάρχει ζωὴ πέρα ἀπ' τὸν τάφο...

Ἡ συνεδρίασις διήρκεσε 1½ ὥρα, ἔγινε δὲ στὸ σπίτι τοῦ περίφημου μέντιουμ Ἔστελ Ρόμπερτς. Τὸ κάθε πνεῦμα μιλοῦσε μέσα ἀπὸ ἕνα εἶδος μεγαφώνου ἀπὸ ἀλουμίνιο, βαμμένου μὲ φωτεινὸ βερνίκι γιὰ νὰ διακρίνωνται οἱ κινήσεις του μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου. Τὸ μεγάφωνο αὐτὸ στριφογύριζε στὸν ἀέρα μ' ἀστραπιαία ταχύτητα, χωρὶς ὅμως νὰ χτυπήση ποτὲ πάνω σὲ κανένα ἀπ' τοὺς παρευρισκομένους, καὶ σταματοῦσε κάθε τόσο, γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖο μιλοῦσε τὸ πνεῦμα.

«Ὁδηγὸς» τοῦ μέντιουμ ἦταν ἕνα πνεῦμα ποὺ εἶχε τὸ ὄνομα «Κόκκινο Σύννεφο». Αὐτὸ παρουσίαζε τὰ ἄλλα, ἕνα - ἕνα, ἀνέφερε τὰ ὀνόματά τους κι' ἔπειτα τ' ἄφινε νὰ μιλήσουν μόνα τους καὶ νὰ δώσουν στοιχεῖα ποὺ ἔπειθαν γιὰ τὴν ταυτότητά τους.

Καταλαβαίνει καθένας τὴ δραματικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπικρατοῦσε σ' ὅλην αὐτὴ τὴ συνεδρίασι, ὅταν μιλοῦσαν οἱ ἥρωες ποὺ πρόσφεραν τὴ ζωή τους γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ γιὰ τὸν πολιτισμό...

Πρῶτος ὁ πιλότος Κλάϊβ Οὐΐλσον χαιρέτησε μ' ἕνα χαρούμενο «Χέλλοου!» τοὺς γονεῖς του, ποὺ ἦσαν παρόντες στὴ συνεδρίασι, τοὺς ἔδωσε μερικὲς ἀτομικὲς παραγγελίες καὶ τελείωσε μὲ τὴ διαβεβαίωσι ὅτι εἶναι «πολὺ ζωντανός».

Κατόπιν, δυὸ ἄλλα πνεύματα μάλωσαν ποιὸ θὰ μιλήση πρῶτο. Καὶ ὑπερίσχυσε τὸ πνεῦμα τοῦ ναυτικοῦ Ντέβιντ Οὐάϊτ.

— Γειά σου, μητέρα! πρόφερε ὁλοκάθαρα. Μ' ἀκοῦς καλά;...

Ἔπειτα πρόσθεσε:

— Δὲν μετάνοιωσα ποτὲ γιατὶ βρισκόμουν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ὑποβρύχιο ποὺ βυθίστηκε. Ἐδῶ ποὺ εἶμαι τώρα, μπορῶ νὰ κάνω κάτι καλλίτερο... Βρίσκεται μαζί μου κι' ὁ πατέρας...

Ὅπως ἐξήγησε κατόπιν ἡ μητέρα τοῦ Οὐάϊτ, ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει μερικοὺς μῆνες μετὰ τὸ γυιό του.

Ἄλλος ἀεροπόρος, κάποιος Τζένκινς, παρακάλεσε τοὺς παρευρισκομένους:

— Προσπαθῆστε νὰ δώσετε στὴ μητέρα μου νὰ καταλάβη ὅτι δὲν εἶμαι νεκρός!... Πέστε της νὰ κυττάζη πάντα μπροστά, καὶ ποτὲ πρὸς τὰ πίσω... Εἴμαστε χιλιάδες ἐδῶ... ὅλοι ζωντανοί! Κι' ὑποφέρουμε μόνον ὅταν κλαῖνε καὶ πονοῦν γιὰ μᾶς οἱ δικοί μας!

Ἔπειτα μίλησε κάποιος Ἄρθουρ Χήθ, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ ναυμαχία, στὰ νερὰ τῆς Κρήτης.

— Εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ! βεβαίωσε κι' αὐτός.

Ἡ συνομιλία του μὲ τὴ μητέρα του ἦταν τόσο φυσική, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψη ὅτι μιλοῦσε ἕνας νεκρός...

Ὁ ἑπόμενος ἦταν ὁ ἀεροπόρος Ντὶκ Στῆβενς. Ζήτησε νὰ μιλήση στὴ γυναῖκα του καὶ τὴ βεβαίωσε ὅτι εἶχε μαζί του καὶ τὸ νεκρὸ κοριτσάκι τους. Τὴν παρακάλεσε θερμὰ νὰ μὴν κλαίη γιὰ τὸ θάνατό τους, νὰ μὴ σκέπτεται τὰ περασμένα, ἀλλὰ νὰ περιμένη μὲ πίστι τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἑνωθοῦν καὶ πάλι...

— Θὰ δώσω στὴ Φράνσις μας ἕνα φιλὶ ἀπὸ σένα, πρόσθεσε. Ὁ Θεὸς μαζί σου! Θὰ βρίσκωμαι διαρκῶς στὸ πλευρό σου.

Τέλος, ἐμφανίσθηκε τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς Ρ. Α. Φ. Ἕνας φίλος του, ποὺ ἦταν παρών, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ φωνή του, πρὶν ἀκόμη ἀκούση τ' ὄνομά του.

— Τώρα μόνον ἔχω καταλάβει τὴν πραγματικὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς, εἶπε τὸ πνεῦμα. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ τέλος, ὅπως πίστευα πάντα!

Τὸ «Κόκκινο Σύννεφο» ἔκλεισε τὴ συνεδρίασι, συνιστῶντας στοὺς ζωντανοὺς νὰ προσπαθήσουν «νὰ φτιάσουν ἕνα καλλίτερο κόσμο».

Γάτες καὶ σκύλοι

Μολονότι ἡ γάτα εἶνε σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, δὲν ξέρουμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς συνήθειές της. Νομίζουμε π. χ. ὅτι οἱ νυχτερινές... συναυλίες τῶν γάτων εἶνε ἐρωτικὲς προσκλήσεις, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ πολεμικὲς κραυγές! Αὐτὸ τουλάχιστον βεβαιώνει ὁ δόκτωρ Λέστερ Ἄρονσον, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Μουσείου Φυσικῆς Ἱστορίας, ἀφοῦ πειραματίσθηκε μὲ 10 γάτους καὶ γάτες ποὺ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ φίλους του. Εἶχε κλείσει τὰ ζῶα αὐτὰ μέσα σὲ κλουβιά, στὸ ἐργαστήριό του, καὶ τἄβγαζε ἔξω δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ δυὸ ὧρες κάθε φορά.

Ὁ ἴδιος κι' οἱ βοηθοί του παρακολουθοῦσαν διαρκῶς τὰ νιαουρητὰ τῶν ζώων, κατέγραφαν τὸ μῆκος τους, τὰ μελετοῦσαν...

Μιὰ ἄλλη περίεργη παρατήρησις ἀφορᾶ τοὺς σκύλους. Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι παύουν σιγὰ - σιγὰ νὰ γαυγίζουν — κι' αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς κυριώτερους λόγους ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦν οἱ κύριοί τους.

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου ἐκφράζει ὅλες τὶς συγκινήσεις, ἀπ' τὴ χαρὰ ὡς τὸν τρόμο. Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, ἀποτελεῖ μιὰ προσπάθεια τοῦ ζώου νὰ μιμηθῆ τὴν ἀνθρώπινη ὁμιλία. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, τὰ ἀγριόσκυλα δὲν γαυγίζουν ποτέ, οὔτε καὶ τὰ ἥμερα σκυλιά, ποὺ ἀνατράφηκαν γιὰ πειραματικοὺς λόγους ὑπὸ τέτοιες συνθῆκες ὥστε νὰ μὴν ἀκούσουν ποτὲ τὴν ἀνθρώπινη φωνή.

Χιοῦμορ

Πληρωμένη ἀπάντησις

Στὴν Κίνα, ἕνας Εὐρωπαῖος ναύτης, εἶδε κάποιον Κινέζο ποὺ ἔβαζε ἕνα πιάτο μὲ ρύζι στὸ μνῆμα τῶν προγόνων του.

— Δὲν μοῦ λές, τὸν ρώτησε εἰρωνικά, πότε ὑπολογίζεις ὅτι θὰ σηκωθοῦν οἱ πρόγονοί σου γιὰ νὰ φᾶνε τὸ ρῦζι;...

— Ὅταν σηκωθοῦν καὶ οἱ δικοί σας νεκροὶ γιὰ νὰ μυρίσουν τὰ λουλούδια ποὺ τοὺς βάζετε στὸ μνῆμα τους!... ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος Κινέζος.

★

Μεταξὺ φίλων:

— Χτὲς κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι μοῦ μοιάζεις καταπληκτικά...

— Κι' ἐσὺ τί τοῦ εἶπες;

— Τίποτε... Ἔκανα τὸ κορόϊδο, γιατὶ ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα!..

★

— Τί μπιφτέκι εἶνε αὐτό, γκαρσόν; Μιὰ ὥρα προσπαθῶ νὰ τὸ φάω χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνω... Φώναξε ἀμέσως τὸ ἀφεντικό σου...

— Δὲν χρειάζεται, κύριε... Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὔτε αὐτὸς δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ φάη!...

★

Ὁ ἱεραπόστολος: Γιατὶ μὲ κυττᾶς ἔτσι περίεργα;...

Ὁ καννίβαλος: Εἶμαι ὁ... μάγειρος τῆς φυλῆς!...

★

Στὸ τρελλοκομεῖο:

— Καὶ τί δουλειὰ ἔκανες πρὶν ἔρθης ἐδῶ;

— Ἀγόραζα παληὰ πηγάδια, τὰ ἐπισκεύαζα καὶ τὰ πουλοῦσα γιὰ τρύπες τηλεγραφικῶν στύλων στὴν τηλεφωνικὴ ἑταιρία!...

★

Στὸ τραῖνο δυὸ κύριοι ἀνοίγουν συζήτησι:

— Πόσα ξυρίσματα κάνετε ἐσεῖς τὴν ἑβδομάδα

— Περίπου καμμιὰ ἑκατοσταριά!...

— Μὰ τί λέτε, κύριε, εἶστε τρελλός;

— Ὄχι, κύριε. Δὲν εἶμαι τρελλλός. Εἶμαι. μπαρμπέρης!...

★

—Ἐσεῖς, γιατρέ μου, πῶς θεραπεύετε τὴν ἀϋπνία;

— Χτυπῶ τὴν αἰτία κατ' εὐθεῖαν στὴ ρίζα της.

— Πάρτε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ σφυρί, γιατρέ μου καί... σπᾶστε τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας μου!...

★

Ἡ κυρία ποὺ δὲν εἶδε καλὰ τὸ θερμόμετρο:

— Γιατρέ, ἐλᾶτε γρήγορα στὸ σπίτι... Ὁ ἄντρας μου ἔχει... 72 βαθμοὺς πυρετό!...

Ὁ γιατρός: Λυπᾶμαι πολύ, κυρία μου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε. Γιὰ τόσο ὑψηλὸ πυρετὸ θὰ σᾶς φανῆ περισσότερο χρήσιμη ἡ... πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία!...

★

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατὶ ὅταν στέκωμαι ἀνάποδα, πηγαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου, καὶ ὅταν στέκω ὄρθιος, δὲν πηγαίνει περισσότερο αἷμα στὰ πόδια μου;...

— Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι τὰ πόδια σου δὲν εἶναι ἄδεια!...

★

Κάποιος ρωτάει τὴν ὑπηρέτρια ἑνὸς γιατροῦ ποὔχει φοβερὰ κεσάτια:

— Τί ὥρα θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ τὸ γιατρὸ μόνο του;

Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντᾶ ἀφελέστατα:

—Ἐλᾶτε 4 μὲ 6 ποὺ δέχεται τοὺς ἀρρώστους του. Θὰ εἶναι ὁλομόναχος!...

★

Ἕνας Ἄγγλος καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς, ποὺ εἶχε διορισθῆ γιατρὸς τοῦ βασιλέως ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Πανεπιστήμιο καὶ τοιχοκόλλησε τὴν ἀκόλουθη ἀνακοίνωσι:

«Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ κάμω γνωστὸν στοὺς κ. κ. φοιτητὰς ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μὲ διώρισε ἰδιαίτερο γιατρό της».

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας φοιτητὴς εἶχε γράψει ἀπὸ κάτω τὸν πρῶτο στῖχο τοῦ ἀγγλικοῦ ὕμνου:

«Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα!».

★

— Γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιη καὶ νὰ μὴν κάνω κανένα λάθος, εἶπε ἡ χωρικὴ στὸν φαρμακοποιὸ τοῦ χωριοῦ, γράψε μου ἀπ' ἔξω καὶ στὰ δυὸ μπουκάλια, ποιὸ φάρμακο εἶναι γιὰ τὸ ἄλογο καὶ ποιὸ γιὰ τὸν ἄντρα μου. Ἀνησυχῶ μὴν πάθη τίποτε τὸ ἄλογό μου τώρα ποὺ ἀρχίζει ἡ σπορὰ καὶ μοῦ χρειάζεται!.

Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Λίγα ἀπ' ὅλα

★ Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν ποὺ ἐγκατελείφθη ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ πρόκειται νὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὴ Γαλλία. Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ θὰ τιτλοφορῆται «Λοχαγὸς Ἀρντάν» θὰ εἶναι τὸ τρίτο κατὰ σειρὰν ἔγχρωμο φίλμ τῆς γαλλικῆς παραγωγῆς. Ὡς πιθανὸς παρτεναὶρ τῆς Ντιάνας στὸ φίλμ αὐτὸ φέρεται ὁ Ζὼρζ Μαρσάλ.

★ Ἡ Ζάρα Λεάντερ ἀποφάσισε νὰ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο. Τὸ πρῶτο της φίλμ θὰ εἶναι ἡ «Γκαμπριέλα» ποὺ θὰ γυριστῆ στὸ Ἀμβοῦργο.

★ Ἡ Τζέννιφερ Τζῶνς καὶ ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ θεωρήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς οἱ καλύτεροι ἠθοποιοὶ τοῦ 1949. Ὡς καλύτερο φίλμ ἐκρίθη ἡ «Μονομαχία στὸν ἥλιο». Ὁ Ντέϊβιντ Ο Σέλζνικ, ποὺ εἶναι σύζυγος τῆς Τζέννιφερ καὶ παραγωγὸς τοῦ φίλμ φαίνεται ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ ἀπόφασι.

★ Ὁ Κάρυ Γκρὰντ συνεννοεῖται μὲ τὸν Μεξικάνο κωμικὸ Καντιφλὰς καὶ τὸν παραγωγὸ Ἀλεξάντερ Κόρντα γιὰ τὸ γύρισμα ἑνὸς ἐγχρώμου «Δὸν Κιχώτη». Ὁ Κάρυ θὰ εἶναι ὁ Δὸν Κιχώτης, ὁ Καντιφλὰς θὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τοῦ Σάντο Πάντσα καὶ ὁ Κόρντα θὰ βάλη τὰ λεφτά.

★ Ἡ Ἴζα Μιράντα θὰ γυρίση τὸ φίλμ «Ὁ δρόμος» ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ρομπέρτο Ροσσελίνι, ποὺ κάθε τρεῖς μέρες ἀναγγέλλει κι' ἕνα καινούργιο σχέδιο.

★ Ἡ Σίρλεϋ Τὲμπλ δὲν ἔχει μόνο τὴν καρδιά της πληγωμένη. Ἕνα ὀρυχεῖο τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ κυριωτέρα μέτοχος καταστράφηκε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά.

★ Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ θὰ παίξη τὸ ρόλο μιᾶς δημοσιογράφου στὸ φίλμ «Γιὰ ν' ἀρέσετε στὴ γυναῖκα». Ὁ ρόλος ἐπρόκειτο ν' ἀνατεθῆ στὴ Λάνα Τάρνερ, ἀλλὰ βρῆκαν πὼς εἶχε πολὺ σὲξ - ἀππήλ.

★ Φράνκυ Λαίην, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἀντιπάλου τῶν Μπὶνγκ Κρόσμπυ καὶ Φρὰνκ Σινάτρα ποὺ ἀπὸ δυὸ τραγούδια του κέρδισε 250.000 δολλάρια. Ὁ νεαρὸς αὐτός, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἂν εὕρισκε μιὰ θέσι μὲ 75 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

★ Οἱ ἀδελφοὶ Μὰρξ ἔρχονται στὴν Εὐρώπη. Πρόκειται νὰ γυρίσουν φίλμ, ἀλλ' ὄχι καὶ οἱ τρεῖς μαζί, οὔτε κἂν στὴν ἴδια χώρα. Ὁ Γκροῦχο θὰ γυρίση στὴν Ἀγγλία, ὁ Τσίκο στὴν Ἰταλία καὶ ὁ Χάρπο στὴ Γαλλία. Εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θὰ ἀποδώση κάτι καλό.

★ Ἡ Ἀναμπέλλα εἰσπράττει κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν «Φὸξ» 50.000 δολλάρια εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου ποὺ τὴν συνδέει μὲ τὴν ἑταιρία καὶ μὲ τὸν Ταῦρον Πάουερ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνέφελης εὐτυχίας τους. Ὑπάρχουν βλέπετε καὶ διαζύγια ποὺ ἀποτελοῦν θαυμάσιες ἐπιχειρήσεις.

★ Ἡ Μύρνα Λόϋ ἀγόρασε ἕνα πύργο στὴν Ἰταλία, κοντὰ στὴ Φλωρεντία. Ἴσως ξαναπάη στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίση κανένα φίλμ. Πάντως στὴν ἰδιωτική της ζωὴ προτιμᾶ νὰ εἶναι... πυργοδέσποινα στὴν Εὐρώπη.

★ Ἡ Τζὶν Γουάϊμαν ξαναγυρίζοντας στὴν Ἀμερικὴ πῆρε μαζί της ἕνα μεγάλο κιβώτιο μὲ μπουκάλες σαμπάνιας, δῶρο κάποιου Γάλλου θαυμαστοῦ της. Εὐτυχῶς γι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει πιὰ ὁ νόμος τῆς ποτοαπαγορεύσεως, διαφορετικὰ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀδειάση ὅλα αὐτὰ τὰ μπουκάλια κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ.

★ Ἡ Ἔλινορ Πάουελ ὁρκίζεται σ' ὅποιον βρῆ μπροστά της πὼς δὲν πρόκειται νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν Γκλὲν Φόρντ. Δὲν θέλομε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν πιστέψωμε. Γιατὶ ὅμως χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ δημιουργεῖ τόσο θόρυβο; Οἱ Γάλλοι λένε πὼς δὲν ὑπάρχει καπνὸς χωρὶς φωτιά.

★ Ἡ Χέντυ Λαμὰρ πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη. Πάντως ἂν παντρευτῆ τὸ Μόρτον Ντόουνεϋ, ὅπως ἰσχυρίζονται μερικοί, θὰ πρέπει νὰ βροῦν ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο σπίτι, γιατὶ οἱ δυὸ μαζὶ θὰ ἔχουν... ἑφτὰ παιδιά.

★ Ἡ Ἔστερ Γουΐλλιαμς φορεῖ στὸ νέο της φίλμ «Δούκισσα τοῦ Ἰδάχο» ἕνα νέο μοντέλο πυτζάμας, ἐξαιρετικὰ τολμηρὸ καὶ ἐνδιαφέρον. Ὁ Τζὼν Λοὺντ καὶ ὁ Βὰν Τζόνσων εἶναι οἱ δυὸ τυχεροὶ ἄρρενες ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ τὸ θαυμάσουν ἀπὸ κοντά.

★ Ὁ Τζὼν Γκάρφιλντ εἶχε τὶς τρεῖς τελευταῖες ἑβδομάδες ἐπανειλημμένες καρδιακὲς ἐνοχλήσεις. Ὁ γιατρός του τοῦ ἀπαγόρευσε τὸ τέννις, τοῦ ὁποίου εἶναι μανιώδης παίκτης καὶ τοῦ συνέστησε ἀπόλυτη ἀνάπαυσι. Κατόπιν τούτου διεκόπη γιὰ λίγο τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ μεγάλη φάλαινα» στὸ ὁποῖο ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν Μισελὶν Πρέλ.

★ Ἡ Φρανσουὰζ Ροζαί, ὁ Κλὼντ Ντωρὲν καὶ ἡ Σεσὶλ Ὠμπρὺ εἶναι οἱ τρεῖς νέοι καλλιτέχνες ποὺ ἦρθαν νὰ αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν Γάλλων τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔχουν καταλύσει καὶ οἱ τρεῖς στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Μπέβερλυ Χίλλς». Ἡ Σεσὶλ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Τὸ διεθνὲς κοινὸ ἐνδιαφέρεται καμμιὰ φορὰ γιὰ κάτι λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῶν ἀστέρων ποὺ φέρνουν γέλια. Ὅμως κι' ἐμεῖς τὰ γράφουμε γιὰ νὰ ψυχαγωγῆται ὁ κόσμος.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ καινούργια νοικοκυρὰ

Ἀνέβαινα ἀργὰ καὶ νωχελικὰ τὴν ὁδὸ Σταδίου, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούω νὰ μὲ φωνάζουν:

— Στέφανε!

Σταματῶ καὶ γυρίζω. Καὶ βλέπω δυὸ ἄτομα. Τὸ ἕνα ἄτομο ἦταν ἄντρας, τὸ ἄλλο ἦταν γυναῖκα. Ὁ ἄντρας ἦταν ἕνας φίλος μου, ὁ Κωστάκης, καὶ εἶχα νὰ τὸν δῶ πέντε μῆνες. Ἡ γυναῖκα ἦταν μιὰ γλυκειὰ καὶ συμπαθητικὴ κοπέλλα καὶ δὲν τὴν εἶχα ἰδῆ ποτέ. Ἀφοῦ χαιρετηθήκαμε οἱ ἄντρες, ὁ Κωστάκης μοῦ συνέστησε τὴν παρέα του.

—Ἡ γυναῖκα μου, εἶπε. Νίτσα, σοῦ γνωρίζω ἕναν ἀπὸ τοὺς καλούς μου φίλους.

Χαρήκαμε πολύ.

—Ὥστε παντρεύτηκες εἶπα.

— Βέβαια! Δὲν τὄμαθες;

— Ποῦ νὰ τὸ μάθω; Μήπως μοὔστειλες πρόσκλησι;

—Ὁ γάμος μας ἔγινε λίγο βιαστικὰ καὶ πολὺ ἀνεπίσημα, εἶπε ὁ Κωστάκης.

— Καὶ πότε ἔγινε τὸ εὐτυχὲς γεγονός;

— Μεθαύριο κλείνουμε τοὺς δυὸ μῆνες, ἀπάντησε ἡ Νίτσα, κρατῶντας τὸν Κωστάκη ἀπὸ τὸ μπράτσο, σὰν νὰ φοβόταν μὴν τῆς φύγη.

— Συγχαρητήρια, λοιπόν. Ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ ὕφος σας, εἴσαστε εὐτυχισμένοι!

—Ἄ! Καὶ κάτι παραπάνω, εἶπε ὁ Κωστάκης. Καὶ πρόσθεσε: «Ἔχουμε, ξέρεις, ἕνα νόστιμο σπιτάκι. Καὶ θὰ χαροῦμε πολὺ νἄρθης ἕνα μεσημέρι νὰ σὲ περιποιηθοῦμε».

—Αἴ, καμμιὰ μέρα, θὰ τ' ἀποφασίσω.

—Ὄχι, ὄχι, νὰ τὸ ὁρίσουμε ἀπὸ τώρα, ἐπέμεινε ἡ Νίτσα. Τὴν Πέμπτη! Σύμφωνοι;

Συμφώνησα. Πῆρα τὴ διεύθυνσι, ξαναχαρήκαμε πολύ, ξαναχαιρετηθήκαμε καὶ τοὺς καμάρωσα, καθὼς τοὺς ἔβλεπα νὰ κατηφορίζουν, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι σὰν ἐρωτευμένοι γυμνασιόπαιδες. Τί συγκινητικὰ ποὺ εἶνε ἀλήθεια, τὰ φρέσκα ἀντρόγυνα!

★

Τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι ἅρπαξα μιὰ ἀρμαθιὰ λουλούδια καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ζεύγους. Μοῦ ἄνοιξε ὁ Κωστάκης. Ἔκανε χαρὲς μόλις μὲ εἶδε. Καθήσαμε στὸ σαλονάκι. Ἀπὸ τὴν κουζίνα ἔφταναν γαργαλιστικὲς μυρουδιὲς κι' ἀκούστηκε καὶ ἡ κρυστάλλινη φωνοῦλα τῆς Νίτσας:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Στέφανε! Ἔφτασα!

— Σᾶς παρακαλῶ! Τὴ δουλειά σας!

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ Νίτσα καὶ ἦταν πολὺ χαριτωμένη μὲ τὴν ἄσπρη της ποδιά.

— Δὲν σᾶς δίνω ὅλο τὸ χέρι μου, γιατὶ εἶνε λερωμένο! εἶπε. Καλῶς ὡρίσατε!

Καὶ μοῦδωσε τὸ μικρό της δαχτυλάκι.

— Θὰ περιμένετε λίγο γιὰ νὰ φᾶμε! εἶπε σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην.

— Δὲν βιάζομαι, μαντάμ! Κυττᾶξτε τὴ δουλειά σας, μὲ τὴν ἡσυχία σας. Ἐδῶ ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ μὲ τὸν Κωστάκη!

—Ἐν τῷ μεταξὺ μπορεῖς νὰ μᾶς φέρης κανένα οὖζο, εἶπε ὁ Κωστάκης.

— Ναί, πάω κι' ὅλας!

Καὶ τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα. Ἔρριξα μιὰ πρόχειρη ματιὰ γύρω. Ἦταν ὅλα καινούργια, καθαρὰ καὶ περιποιημένα. Ἔλαμπαν ἀπὸ πάστρα, κι' ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸ μοῦτρο τοῦ Κωστάκη, ὅπως καὶ τὸ πικάντικο προσωπάκι τῆς Νίτσας. Ὅλα ἐκεῖ μέσα, πρόσωπα καὶ πράγματα, εἶχαν

— Τί γίνεται ἐκεῖνος ὁ γείτονάς σας;... Ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ σᾶς ἐνοχλῆ;

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

ἕνα ὕφος αἰσιόδοξο κι' εὐτυχισμενο. Κι' ὅλα μαρτυροῦσαν πὼς μόλις εἶχε στηθῆ τὸ καινούργιο νοικοκυριό.

— Κουράζεται πολὺ ἡ καϋμένη ἡ Νίτσα, εἶπε ὁ Κωστάκης. Μόνη της ἔχει ὅλη τὴ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ. Μόνη της μαγειρεύει. Καὶ τὰ καταφέρνει μιὰ χαρά, ἂν λάβης μάλιστα, ὑπ' ὄψιν σου ὅτι τώρα πρωτομαθαίνει νοικοκυρά! Στὸ σπίτι της, βλέπεις, τἄβρισκε ὅλα ἕτοιμα.

— Γιατὶ δὲν τῆς παίρνεις μιὰ ὑπηρέτρια;

— Δὲν θέλει! Ἐννοεῖ σώνει καὶ καλὰ νὰ κάνη τὸ νοικοκυριὸ μόνη της. Τὸ βρίσκει διασκεδαστικό!

— Ναί, εἶπα, στὴν ἀρχὴ ὅλες τὸ βρίσκουν διασκεδαστικό. Εἶνε ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν νεοσυλλέκτων.

Ἡ Νίτσα ἔφερε ἕνα δίσκο μὲ μιὰ μικρὴ μποτίλια, δυὸ ποτηράκια κι' ἕνα πιατάκι μ' ἐληές, ντομάτες καὶ τυρί.

— Τὸ οὖζο σας, εἶπε. Πιέτε το καὶ πέστε τα. Ἐγὼ πρέπει νὰ πάω στὴν κουζίνα!

Πήραμε μιὰ ἐληὰ καὶ σήκωσα πρῶτος τὸ ποτηράκι.

— Στὴν ὑγειά σας, κυρία Νίτσα! φώναξα.

— Στὴν ὑγειά σας! ἀπάντησε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κουζίνας.

Ἄδειασα μονορούφι τὸ οὖζο. Ἦταν τὸ μεγάλο μου λάθος. Αἰσθάνθηκα μιὰ γεῦσι ἀηδιαστικὴ κι' ἀμέσως ἀφροὶ ἄρχισαν νὰ σχηματίζωνται στὸ στόμα μου. Τρομοκρατήθηκα καὶ πετάχτηκα.

— Τί εἶν' αὐτὸ μωρέ!, εἶπα.

Ὁ Κωστάκης δὲν τὸ εἶχε πιῆ ἀκόμα. Σηκώθηκε κι' ἦρθε κοντά μου.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἀνήσυχα.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε οὖζο! Δὲν βλέπεις τοὺς ἀφρούς;

Ὁ Κωστάκης ἔφερε τὸ ποτηράκι του στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν καὶ δοκίμασε λίγο. Ἀφροὶ ἄρχισαν ν' ἀναβλύζουν κι' ἀπὸ κεῖ. Ἐκάλμαρε ὅμως ἀμέσως.

— Μὴν ἀνησυχῆς! εἶπε. Δὲν εἶνε τίποτα ἐπικίνδυνο. Ὀξυζενέ, εἶνε! Νίτσα! φώναξε.

— Τί τρέχει; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

— Γιὰ ἔλα δῶ, παιδί μου!

Ἡ Νίτσα ἦρθε μὲ μιὰ κουτάλα στὸ χέρι.

— Ἀντὶ γιὰ οὖζο μᾶς ἔφερες ὀξυζενέ!...

— Ἄχ Θεέ μου! ἔκανε ἡ καϋμένη καὶ κιτρίνισε. Πῶς τὄπαθα;... Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Στέφανε!

— Αὐτὸ δὲν συγχωρεῖται! εἶπε μὲ ὕφος κωμικὰ αὐστηρὸ ὁ Κωστάκης. Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶμα;

— Μπέρδεψα τὶς μπουκάλες. Ξέρετε, κύριε Στέφανε, εἶνε τρεῖς μπουκάλες ὅμοιες. Ἡ μία ἔχει τὸ οὖζο, ἡ ἄλλη τὸ ὀξυζενὲ κι' ἡ ἄλλη ἄκουα-φόρτε!

Ἔνοιωσα ἕνα σύγκρυο στὴν πλάτη.

— Σοῦ εἶπα νὰ γράψης ἀπάνω τί ἔχει ἡ κάθε μία, εἶπε ὁ Κωστάκης. Καλὰ ποὺ ἔτυχε τὸ ὀξυζενέ. Ἂν τύχαινε τὸ ἄκουα-φόρτε;

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε Στέφανε.

Ἦταν ἕτοιμη νὰ κλάψη.

Ἐπῆρε τὴ μπουκάλα καὶ τὰ ποτηράκια, γιὰ νὰ τ' ἀλλάξη.

— Μὴν τὴν παρεξηγῆς, εἶπε ὁ Κωστάκης. Καινούργια νοικοκυρά, βλέπεις. Ὡς ποὺ νὰ μάθη, θὰ κάνη καὶ καμμιὰ γκάφα.

— Τὸ καταλαβαίνω, ἀπάντησα. Μὴν τὸ σκέπτεσαι. Γελάσαμε κι' ὅλας.

Ἡ Νίτσα ἔφερε ἄλλη μπουκάλα καὶ ἄλλα ποτήρια. Ὁ Κωστάκης μύρισε πρῶτα τὴ μποτίλια κι' ὕστερα γέμισε τὰ ποτήρια.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, τὸν ἄφησα νὰ πιῆ πρῶτος.

— Οὖζο εἶνε! εἶπε μὲ πεποίθησι.

★

Ἤμαστε στὸ τρίτο οὐζάκι, περιμένοντας τὸ προσκλητήριο. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Νίτσας:

— Κωστάκη!

— Τί τρέχει;

— Γιὰ ἔλα δῶ μιὰ στιγμή!

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε ὁ Κωστάκης καὶ πῆγε στὴν κουζίνα.

Τέντωσα τ' αὐτιά μου ν' ἀκούσω.

— Τί γίνεται μ' αὐτοὺς τοὺς κεφτέδες; εἶπε ἡ Νίτσα μὲ χαμηλὴ φωνή. Τοὺς βάζω στὸ τηγάνι καὶ διαλύονται! Γιὰ κύττα τους!

— Μήπως δὲν τοὺς ἀλευρώνεις καλά; ρώτησε ὁ Κωστάκης.

— Τί λὲς καϋμένε! Δὲν βλέπεις τὶ ἀλεῦρι τοὺς βάζω;

— Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἀλεῦρι καλό; Γιὰ στάσου νὰ δοκιμάσω.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα εἶδα τὸν Κωστάκη ποὺ δοκίμαζε. Κι' ἔπειτα τὸν ἄκουσα νὰ λέη:

— Ἄμ! καϋμένη Νίτσα! Δὲν προσέχεις λιγάκι; Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλεῦρι. Εἶνε ψιλὴ ζάχαρη γιὰ κουραμπιέδες!

— Ἄχ θεέ μου! ἔκανε ἡ Νίτσα καὶ φαίνεται πὼς δάκρυσε...

— Μὴ στενοχωριέσαι, τῆς εἶπε τρυφερά. Καινούργια νοικοκυρὰ εἶσαι. Θὰ μάθης! Τώρα τηγάνισε ἄλλους, μὲ ἀλεῦρι.

Ὁ Κωστάκης ξαναγύρισε κοντά μου:

— Δὲν ἦταν τίποτα, εἶπε. Ἤθελε νὰ τὴ βοηθήσω στὸ ἀλεύρωμα!

Γέλασα ἀπὸ μέσα μου. Ἄρχισε ὅμως νὰ μὲ βασανίζη ἡ ἀνησυχία. Τί φαΐ θἄτρωγα ἄραγε;

★

Τέλος, κατὰ τὶς δυόμισυ, ξαναεῖδα τὸ γελαστὸ προσωπάκι τῆς Νίτσας.

— Περᾶστε! Ἕτοιμα εἶνε.

Περάσαμε στὸ τραπέζι. Πρῶτα-πρῶτα σερβιρίστηκε ψαρόζουμο. Ἦταν ἕνα πρᾶμα, ποὺ μὲ τὴν πρώτη κουταλιὰ μοῦδωσε τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀλυσσίβας. Ἁλμυρό, λύσσα! Ἡ Νίτσα πρόσεξε ποὺ ἔκανα ἕναν ἁλμυρὸ μορφασμὸ καὶ ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

— Εἶνε λιγάκι ἀνάλατη, κύριε Στέφανε, αἴ;

— Ὄχι, μαντάμ, εἶπα. Εἶνε πολὺ ἐν τάξει στὸ ἁλάτι.

Ἀπόρησα καθὼς ἔβλεπα καὶ τοὺς δυὸ νὰ καταπίνουν τὴ σοῦπα μὲ ἡδονή.

— Ξέρεις, εἶπε ὁ Κωστάκης, τὸ ψάρι βραστὸ τὸ πετυχαίνει πολὺ ἡ Νίτσα.

— Τὸ βλέπω! ἀπάντησα μὲ τὸν ἴδιο ἁλμυρὸ μορφασμό.

— Μηπως θέλετε νὰ βάλετε λίγο ἁλάτι ἀκόμα; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Νίτσα.

— Ὄχι, μαντάμ, ἀπάντησα μὲ χαμόγελο. Μᾶλλον θὰ ἤθελα νὰ βγάλω!

— Ὄχι δά! ἐπενέβη ὁ Κωστάκης. Ἐγὼ βρίσκω πὼς εἶνε πετυχημένη στὸ ἁλάτι!...

— Ναί, συμφώνησα. Ἔχεις δίκηο.

Καὶ τὸ πῆρα ἀπόφασι. Γεύθηκα ὅλη τὴ σοῦπα. Ἀκολούθησε τὸ ψάρι, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο. Ὁ Κωστάκης ἔβαλε κρασί.

— Εἶνε ἕνα κρασὶ θαῦμα! εἶπε σὰν πρόλογο. Ἔβιβα!

Μὲ τὴν πρώτη γουλιὰ ἡ γλῶσσα μου ἔγινε σὰν τσαροῦχι καὶ τὰ μάτια μου γούρλωσαν. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ ἄλλοι.

— Λαχτάρα μου! εἶπε ἡ Νίτσα. Ἔβαλα ξῦδι, ἀντὶ γιὰ κρασί. Μπέρδεψα τὶς μπουκάλες!...

— Δὲν πειράζει, τὴν παρηγόρησα. Ἴσα-ἴσα, ἐμένα μ' ἀρέσουν κάτι τέτοια!

Ἦρθε τὸ κρασί, ποὺ ἦταν κρασί. Ἦρθε ἕνα ψητὸ τοῦ φούρνου, ποὺ ἦταν ψητό. Στὴ σαλάτα ὅμως, ἔγινε μιὰ μικρὴ παρεξήγησι. Εἶχε μιὰ γεῦσι πικρή, πρωτότυπη. Τὸ ζήτημα λύθηκε γρήγορα. Ἀντὶ γιὰ ξῦδι, ἡ μπουκάλα εἶχε ἕνα φάρμακο γιὰ τὰ μαλλιά.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβης! εἶπε ἡ Νίτσα ἐπιτιμητικὰ στὸν ἄντρα της, αὐτὴ τὴ φορά. Ἀφοῦ φέραμε τὸ ξῦδι γιὰ κρασί, κάτι ἄλλο θὰ φέρναμε γιὰ ξῦδι!

Τέλος πάντων διασκεδάσαμε τὸ πρᾶγμα, ὡς ποὺ ἦρθαν τὰ περίφημα κεφτεδάκια ποὺ ἦταν καρβουνιασμένα.

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο ὡραῖα, εἶπε μὲ κάποια συστολὴ ἡ Νίτσα. Δὲν ξέρω γιατὶ τὰ κεφτεδάκια πάντα μοῦ γίνονται ἔτσι ξερὰ καὶ μαῦρα! Κι' ὅμως τὰ φτιάνω σύμφωνα μὲ τὴ συνταγή!...

— Φαίνεται πὼς θὰ τ' ἀφίνετε πολὺ στὴ φωτιά! παρατήρησα.

— Λέτε; ἔκανε ἐκείνη μὲ ἀπορία. Λοιπὸν αὐτὸ θὰ εἶνε, Κωστάκη.

Τὴ λυπήθηκα τὴν καϋμένη, καὶ θέλησα νὰ τῆς τονώσω τὸ ἠθικό.

— Κι' ὅμως εἶνε πολὺ νόστιμα, εἶπα. Ἐγὼ μιὰ φορὰ σᾶς βεβαιώνω πὼς τέτοιους κεφτέδες δὲν ἔχω ξαναφάει!

Κι' ἔλεγα τὴν ἀλήθεια.

Εὐτυχῶς ἦρθαν τὰ φροῦτα κατόπιν καὶ ἡ καρδιά μου πῆγε στὸν τόπο της.

— Δὲν εὐχαριστηθήκατε, εἶπε ἡ Νίτσα σὰν νὰ ντρεπόταν.

— Μὴ στενοχωριέσαι, Νιτσάκι μου! τὴν παρηγόρησε ὁ Κωστάκης, χαϊδεύοντας τὸ χέρι της. Ὁ Στέφανος ξέρει ὅτι εἶσαι καινούργια νοικοκυρὰ καὶ δὲν παρεξηγεῖ!... Ἔτσι δὲν εἶνε, Στέφανε;

— Καὶ βέβαια ἔτσι εἶνε! Ἐγὼ ἔμεινα ἐνθουσιασμένος. Κάτι τέτοια λάθη ἔχουν τὴ χάρη τους, ἰδίως ὅταν γίνονται ἀπὸ μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναίκα!

Ἕνα χαμόγελο ἔλαμψε στὸ προσωπάκι της.

— Καὶ τώρα περάστε γιὰ καφέ!...

★

Ξαναπεράσαμε στὸ σαλόνακι. Ἦρθε ὁ καφὲς καὶ μαζὶ μιὰ κρυστάλλινη πιατέλλα μὲ κουραμπιέδες. Εἶπα πὼς δὲν θέλω, γιατὶ εἶχα φάει ἀρκετά. Ἡ Νίτσα ἔδειξε πὼς δυσαρεστήθηκε.

— Πρέπει νὰ πάρης ἕνα! εἶπε ὁ Κωστάκης, μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ἡ Νίτσα τοὺς ἔφτιαξε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ σένα! Πρὸς τιμήν σου!

— Ἂν εἶνε ἔτσι, καὶ βέβαια θὰ πάρω!

— Νὰ θαυμάσης καὶ τὸ ζαχαροπλαστικό της ταλέντο!

Καὶ πῆρα ἕνα. Καὶ μόλις τὸν βάζω στὸ στόμα μου, αἰσθάνομαι μιὰ γεῦσι ἀηδιαστική. Καὶ τὸν φτύνω ἀμέσως.

— Τί εἶνε; ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Κωστάκης.

— Δὲν ξέρω, λέω. Ἐσεῖς πρέπει νὰ ξέρετε! Λίγο νερό!

Ὁ Κωστάκης δοκιμάζει καὶ πλαταγίζει τὴ γλῶσσα του. Ἡ Νίτσα κυττάζει μὲ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα. Εἶνε ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση.

— Αὐτὴ δὲν εἶναι ζάχαρη! λέει ὁ Κωστάκης. Τί ἔχεις βάλει βρὲ Νίτσα;... Αὐτὸ εἶνε... Εἶνε... Εἶνε... τρινάλ!...

— Ἄχ! λέει ἡ Νίτσα. Γι' αὐτὸ ἔτριβα τὸ νεροχύτη καὶ τὸ μπάνιο καὶ δὲν ἔλεγε νὰ καθαρίση!... Τἄτριβα μὲ τὴν ψιλὴ ζάχαρη!..

— Δὲν πειράζει, εἶπα. Ἂς μένη ὁ κουραμπιές!

— Ὄχι, ὄχι! ἐπέμεινε ὁ Κωστάκης. Νίτσα, φέρε τὴ βοῦρτσα τῶν ρούχων!

Πῆρε τὴ βοῦρτσα καὶ βάλθηκε νὰ τρίβη τοὺς κουραμπιέδες. Ὅταν τοὺς ξεγύμνωσε ἐντελῶς καὶ φάνηκε τὸ δέρμα τους, τοὺς βούτηξε στὴ ζάχαρη ποὺ ἔφερε ἡ Νίτσα.

— Φάε τώρα! εἶπε ὁ Κωστάκης. Εἶνε ἐν τάξει.

Δηλαδὴ δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἐν τάξει, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ δυσαρεστήσω τὴν καινούργια νοικοκυρά. Φάγαμε ὅλοι, καὶ εἶπα πὼς ἦταν περίφημοι.

★

Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μισὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ ἔνοιωσα κάτι ἄγριες σουβλιὲς στὴν κοιλιά. Κιτρίνισα.

— Τί ἔχεις; ρώτησε ὁ Κωστάκης.

— Δὲν ξέρω. Ἡ κοιλιά μου! Τὸ καπέλλο μου, νὰ πάω σπίτι.

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν σ' ἀφήνουμε νὰ φύγης! Πέρασε νὰ ξαπλώσης!

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, γιατὶ τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν. Πέρασα καὶ ξάπλωσα. Οἱ πόνοι δυνάμωναν. Ὁ Κωστάκης ἔφυγε γιὰ λίγο.

— Ὅπου νἆνε θἄρθη ὁ γιατρός! εἶπε γυρίζοντας. Τοῦ τηλεφώνησα.

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ γιατρός. Δὲν ἦταν τίποτα σοβαρό. Ἔγραψε δυὸ φάρμακα. Τὸ ἕνα νὰ πίνω μιὰ κουταλιὰ κάθε ὥρα, τὸ ἄλλο γιὰ ἐντριβὴ στὴν κοιλιά!

— Προσέξτε, εἶπε στὴ Νίτσα, νὰ μὴ τὰ μπερδέψετε! Γιατὶ ἡ ἐντριβὴ εἶνε δηλητήριο!...

Ὁ Κωστάκης ἔφερε τὰ φάρμακα. Ἀρνήθηκα νὰ τὰ πάρω, μ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τῆς Νίτσας, ποὺ στεκόταν ἀπὸ πάνω μου μὲ τὸ κουταλάκι στὸ χέρι. Εὐτυχῶς κατὰ τὸ βράδυ ἡ κατάστασί μου καλυτέρεψε.

— Φαίνεται πὼς σὲ πείραξε κάτι! εἶπε ὁ Κωστάκης.

— Δὲν φαίνεται, ἀπάντησα. Ἔτσι εἶνε. Ἀλλὰ ἐσεῖς πὼς δὲν παθαίνετε τίποτα;

— Ἐμεῖς ἔχουμε συνηθίσει!

Ζήτησα ἕνα ταξί. Κι' ἐνῶ μὲ ξεπροβόδιζαν, ἡ Νίτσα εἶπε:

— Νὰ μᾶς ξαναρθῆτε, κύριε Στέφανε!

— Θὰ σᾶς ξανάρθω ὁπωσδήποτε, κυρία μου.

— Νὰ ὁρίσουμε τὴν ἡμέρα! πρότεινε ὁ Κωστάκης.

— Ὄχι, τὴν ἡμέρα, λέω. Καλύτερα τὸ χρόνο. Θὰ σᾶς ἔρθω, λοιπόν, μετὰ τρία χρόνια ἀκριβῶς.

— Γιατὶ τόσο ἀργά, κύριε Στέφανε; ρώτησε ἡ καϋμένη ἡ Νίτσα.

— Γιατὶ τότε δὲν θἄσαστε καινούργια νοικοκυρὰ καὶ δὲν θὰ μπερδεύετε τὶς μποτίλιες!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἡ «Φυγὴ» ἀπ' τὸν «Παράδεισο»
(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

'Η μὶς Ἔβελιν Τσήσμαν

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ στὴ ζούγκλα

Περιπέτειες μὲ θηρία καὶ καννιβάλους

Μιὰ ἄφοβη 'Αγγλίδα, ἡ μὶς Ἔβελυν Τσήσμαν, ἔχει ἀφιερώσει τὴ ζωή της στὴν ἀναζήτησι σπανίων ἐντόμων στὶς ἀνεξερεύνητες ζοῦγκλες τοῦ Εἰρηνικοῦ. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήση αὐτὸ τὸ πάθος της, ἔχει ἀντιμετωπίσει κινδύνους ποὺ θὰ τρόμαζαν ἀκόμη κι' ἄντρες θαρραλέους...

Ἔχει προχωρήσει μόνη της ἀνάμεσα στὴν ἄγρια βλάστησι, γιὰ νὰ δώση κουράγιο στοὺς δεισιδαίμονες ἰθαγενεῖς τοῦ καραβανιοῦ της ποὺ φοβόνταν τὰ κακὰ πνεύματα τῆς ζούγκλας. Ἔχει ἀγωνισθῆ μὲ θηρία καὶ μὲ καννιβάλους...

Κάποτε, στὰ βουνὰ τῆς Νέας Γουϊνέας, πλημμύρισε ξαφνικὰ ἕνας χείμαρρος, ἀπὸ μιὰ νεροποντή, χωρὶς νὰ τὸ πάρη εἴδησι ἡ μὶς Τσήσμαν, ποὺ ἦταν ἀπορροφημένη ἀπ' τὸ κυνῆγι τῶν ἐντόμων. Ἔξαφνα, ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀνασηκώνη, νὰ τὴν παρασύρη τὸ ὁρμητικὸ νερό... Λίγο ἔλειψε νὰ τσακιστῆ πάνω σ' ἕνα βράχο. Πρόλαβε ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλαδὶ δέντρου, σκαρφάλωσε πάνω του κι' ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, ὡς ὅτου τὴ βροῦν καὶ τὴ βοηθήσουν οἱ ἰθαγενεῖς της.

Τελευταίως, ἔμεινε ἐπὶ πολλοὺς μῆνες μέσα σὲ μιὰ πρόχειρη καλύβα, σὲ μιὰ βουνοπλαγιὰ τῆς νήσου Βαϊγκέου. Οἱ καταιγίδες εἶναι καθημερινὲς στὸ νησὶ αὐτὸ καὶ διαρκοῦν 14 — 15 ὧρες. 'Ωστόσο, ἡ μὶς Τσήμαν ἔμεινε κατενθουσιασμένη, γιατὶ κάθε μπόρα τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ πλουτίση τὴ συλλογή της μὲ τὶς μυριάδες τῶν ἐντόμων ποὺ ζητοῦσαν καταφύγιο ἀπ' τὴ νεροποντή!

Γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἐξερευνητικὴ ἀποστολή της στὴ Νέα Γουϊνέα, ἔφερε μαζί της 63.000 σπάνια εἴδη ἐντόμων. Οἱ ἐντομολόγοι τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου θὰ χρειαστοῦν 20 χρόνια γιὰ νὰ τὰ κατατάξουν...

Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως, ἡ μὶς Τσήμαν διηγεῖται τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περιπέτειες.

Κάποτε, ἐνῶ προχωροῦσε σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι, δίπλα σ' ἕνα γκρεμὸ βάθους 1.000 μέτρων, βρέθηκε ξαφνικὰ ἀντίκρυ σ' ἕνα πελώριο πύθωνα. Ἔπειτα ἀπ' τὸν πρῶτο τρόμο της, σκέφθηκε τὸν πανικὸ ποὺ θὰ κυρίευε τοὺς ἰθαγενεῖς της, ἂν ἔβλεπαν τὸ φεῖδι. Συγκέντρωσε τότε ὅλο τὸ θάρρος της, ἅρπαξε ἕνα ξύλο καὶ χτύπησε τὸ ἑρπετὸ στὸ κεφάλι!

'Ο πύθων τρόμαξε καὶ κρύφτηκε στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα. Πάνω στὰ ἴδια χαμόκλαδα κάθησαν σὲ λίγα λεπτὰ οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Γελοῦσαν κι' ἀστειεύονταν ξέγνοιαστα, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν οὔτε μιὰ στιγμὴ τὴν παρουσία τοῦ φειδιοῦ.

'Η μὶς Τσήσμαν διέκρινε τὰ μάτια του νὰ λαμπυρίζουν στὸ σκοτάδι... Κατώρθωνε ὅμως νὰ συγκρατῆ τὴν ταραχή της καὶ νὰ χαμογελάη, ὡς ὅτου τὸ καραβάνι ξεκίνησε πάλι κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κεῖ, χωρὶς ἄλλο ἀπρόοπτο.

Στὸ νησὶ 'Ερρομάνγκο, οἱ ἰθαγενεῖς θέλησαν νὰ περιποιηθοῦν τὴ μὶς Τσήσμαν καὶ τῆς μαγείρεψαν τὸ καλλίτερο φαγητό τους: νυχτερίδες ψητές! Ὅταν ἡ 'Αγγλίδα τοὺς εἶπε πὼς προτιμοῦσε τὶς κονσέρβες της, πῆγαν νὰ κλάψουν ἀπ' τὴ λύπη τους...

—'Εμεῖς φυλάξαμε γιὰ σένα τὶς πιὸ παχουλὲς νυχτερίδες! τῆς εἶπαν.

Γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήση, ἡ μὶς Τσήμαν ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ καὶ δοκίμασε μιὰ μπουκιά. Φαντασθῆτε δὲ τὴν ἔκπληξί της, ὅταν διαπίστωσε ὅτι οἱ νυχτερίδες εἶχαν κρέας τρυφερὸ καὶ νοστιμώτατο, μὲ μιὰ γεῦσι σὰν τῆς πάπιας!

Στὰ χωριὰ τῆς Νέας Γουϊνέας, οἱ ἄντρες μαζεύονταν ἀπ' ὅλη τὴν περιφέρεια γιὰ νὰ γνωρίσουν «τὴ γυναῖκα ποὺ περπατάει στὴ ζοῦγκλα», κι' οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ θαυμάσουν τὰ μακρυὰ μαλλιά της...

Στὴ νῆσο Μαλεκουέλα, οἱ τοπικὲς ἀρχὲς τῆς συνέστησαν νὰ μὴν προχωρήση πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ὅπου κατοικοῦσαν ἄγριοι καννίβαλοι ποὺ μισοῦσαν τοὺς λευκούς. 'Αλλὰ ἡ μὶς Τσήσμαν ἀψήφησε τὸν κίνδυνο. Κατάφερε νὰ κερδίση τὴ φιλία τῶν ἰθαγενῶν. Γνώρισε τὸν ἀρχηγό τους, τὸ φοβερὸ Ρινγκαπάτ, κι' ἀπέκτησε τόσο τὴν ἐμπιστοσύνη του, ὥστε τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸν πολυτιμώτερο θησαυρό του — ἕνα... τηγάνι! — γιὰ νὰ τὸν προσφέρη ἐκ μέρους του στὸ βασιλέα τῆς 'Αγγλίας!...

✪✪✪

'Η πραγματικότης γιὰ τὴν ἀτμόσφαιρα

Ὅπως ἐξακριβώθηκε τελευταίως, ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς ἔχει μεγαλείτερο πάχος καὶ θερμότητα ἀπ' ὅ,τι πιστεύαμε ὡς τώρα. Φθάνει σὲ ὕψος 15 - 25 χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. 'Απ' τὰ 650 χιλιόμετρα καὶ πέρα, ἔχει σταθερὴ θερμοκρασία 2.200 βαθμῶν περίπου (ἐνῶ, σὲ ἀπόστασι 80 χιλιομέτρων ἀπ' τὴ Γῆ, ἡ θερμοκρασία εἶνε 45 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν). Σὲ ὕψος 15 χιλιάδων χιλιομέτρων, ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει πίεσι 1 πεντάκις ἑκατομμύριο φορὲς μικρότερη ἀπ' τὴν πίεσι ποὺ ἔχει στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ χῶρος τοῦ 'Απείρου εἶνε γεμᾶτος μὲ ἀραιότατο ὑδρογόνον, θερμοκρασίας 10.000 βαθμῶν.

'Η σύστασις τῆς ἀτμοσφαίρας μένει ἡ ἴδια ὡς τὰ 320 χιλιόμετρα. Ἔπειτα αὐξάνει διαρκῶς ἡ ἀναλογία τοῦ ἀζώτου. Στὰ 5.000 χιλιόμετρα, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀποτελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἄζωτον. Πάνω ὅμως ἀπ' τὰ 6.500 χιλιόμετρα, τὸ ἄζωτον ἐλαττώνεται γρήγορα, δίνοντας τὴ θέσι του στὸ ὑδρογόνο καὶ στὸ ἥλιον.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 255

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μιὰ τῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.— Δὲν ἐπιτρέπεται μέσα σ' ἕνα κινηματογράφο.

2) Μουσικὸ ὄργανο. — Ὄργανα αἰσθήσεως.—'Ιρέν... : στὰρ τοῦ κινηματογράφου.

3) 'Επώνυμο γνωστῆς στάρ.— Τὸ ἐπίθετο τοῦ Λωποδύτη φάντασμα. — Πλήττω.— Λουλούδια.

4) 'Αρχικὰ μεγάλου ὀργανισμοῦ.— 'Εξερευνητὴς τῶν πόλων.— Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.

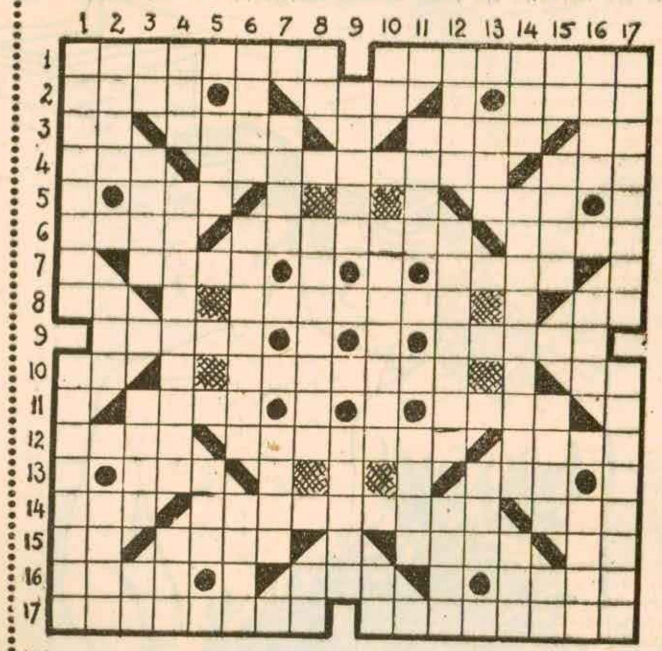

5) Χρονικὸς σύνδεσμος.— ...Μαρία.

6) Μὲ τὸ τράβηγμά του τιμωρεῖται μιὰ ἀταξία.— Θαλάσσιο κῆτος. —Πρόθεσις.

7) Κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης.— Περίφημος μουσουργός.

8) Δύο συνεχόμενα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.— 'Ακολασία.— Προτρέπει.

9) 'Ιστορικὴ πρωτεύουσα (δημ.). —Νησὶ τῆς Μεσογείου.

10) 100 τετραγωνικὰ μέτρα.—Γίνονται ἀπὸ τὸ κράτος (οὐδ.).— Αἰγυπτιακὴ θεότης.

11) Στρογγυλὸς χάλκινος δίσκος (τουρκ.).— Γνωστὴ στὰ ἑλληνικὰ ὅπλα.

12) 'Επίσημο καπέλλο (ξεν.). — 'Ανάξια.— Λέγονται καὶ σύνορα.

13) Γυιὸς τοῦ Νῶε.— 'Ισοπεδῶ.

14) Λακωνικὴ ἀπάντησις.— Βιολογικὸ φαινόμενο ποὺ κάνει τὶς ἰδιότητες ἑνὸς προγόνου νὰ ἐπανεμφανίζωνται στοὺς ἀπογόνους του.— Ξύλο στὴ γλῶσσα τῶν μικρῶν παιδιῶν.

15) Χρυσάφι (γαλλ.).— Μέρη τοῦ σώματός μας.— Νησὶ τῶν 'Αντιλλῶν.— Χοῖρος.

16) Τὸ βλέπομε μὲ κλειστὰ μάτια (καθ.).— Ποταμὸς καὶ νομὸς τῆς Γαλλίας.— Μέλος τοῦ σώματός μας.

17) Πόλις καὶ περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Παλαιστίνης.— Διάσωσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) 'Εξοχικὸ προάστειο τῶν 'Αθηνῶν.— 'Ο πατέρας τῆς Ναυσικᾶς.

2) Θεὸς τῶν ἀρχαίων.— 'Ο συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορήματος «'Υπὸ τὰς φιλύρας» (ἐπων.).—Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἔκανε τοὺς νεκροὺς νὰ ξεχάσουν τὸν ἀπάνω κόσμο.

3) Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνῆεν. —'Απομένουν μετὰ τὸ θάνατο.— Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου (ξεν.).—'Αρχικὰ μεγάλου τίτλου.

4) 'Ελαττωματικὸς σύνδεσμος.— Κλάδος τῆς χειρουργικῆς.— Χρονικὸ διάστημα.

5) Λέξις ἀπὸ ἱστορικὴ φρᾶσι τῶν Σπαρτιατῶν.— Τροφὴ στὴ γλῶσσα τῶν μωρῶν.

6) Βασίλειο τῆς Ν.Δ. 'Ασίας.— Βρίσκονται κατὰ μῆκος τῶν συνόρων. —Χρονικὸ ἐπίρρημα.

7) Παραξενιὰ (δημ.).— Κοπέλλες (καθ.).

8) 'Αρχὴ καὶ τέλος.— Στενὴ κοιλάδα ἀνάμεσα σὲ βουνά.— Ποιότης ἐξαιρετική.

9) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, στὸ κέντρον τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου.— Μικρὸ πλοῖο.

10) 21.— Τὰ τρίγωνα αὐτὰ δὲν εἶνε γεωμετρικά.— Τὸ λέμε δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο.

11) 'Ηγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.— Ὕδωρ πηγῆς.

12) Ἔτσι μαγειρεύονται τὰ μυαλά.— Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος (δημ.) — Γνωρίζω (ἀρχ.).

13) Τελικὸς σύνδεσμος.— 16.

14) Μητρυιὰ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης. —Φυτεύονται σὲ γλάστρα.— 'Επαναλαμβάνει.

15) Ἔξη.— Τζὶν ... στὰρ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου.— Περίφημος 'Αλεξανδρινὸς μαθηματικὸς (100 π. Χ.).— Πρόθεσις (ἀρχ.).

16) 'Η μητέρα τοῦ 'Ερμοῦ.—Ποταμὸς τῆς 'Ελβετίας.— Γίνεται μὲ γάλα.

17) Χωρὶς αἰτία.— Πολὺ δυσάρεστη ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀσανσέρ.

ΖΗΣΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ

'Η λύσις τοῦ 254ου στὴ σελ. 76

✪✪

'Η χρησιμώτερη ἐπιστημονικὴ γλῶσσα

'Η ἀγγλικὴ γλῶσσα χρησιμοποιεῖται σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη γιὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα. Πράγματι, τὰ 57 % τῶν ἄρθρων αὐτῶν γράφονται στὰ ἀγγλικά. Τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ γαλλικὰ ἔρχονται κατόπιν. Κι' ἀκολουθοῦν τὰ ρωσσικά, ποὺ δὲν εἶχαν πρὸ 20 ἐτῶν καμμιὰ σχεδὸν σημασία ὡς ἐπιστημονικὴ γλῶσσα.

Κατὰ τῶν δηλητηριάσεων

Μιὰ νέα χημικὴ σκόνη, ποὺ περιέχει κυρίως ὑπερμαγγανικὸν ἄργυρον, ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾶ τὸ τόσο ἐπικίνδυνο μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση δηλητηριάσεις σὲ γκαράζ, ὀρυχεῖα σήραγγες, ἀεροπλάνα, ὑποβρύχια, ἐργοστάσια, κ.λ.π

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ἀπάτη ἀλεύρων ποὺ ἀπεκαλύφθη πρὸ ἡμερῶν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου μᾶς δίνει τὸν μῖτο τῆς ὑποθέσεως τῶν «ἀκαταλλήλων πρὸς βρῶσιν» τροφίμων, ποὺ δὲν καταστρέφονται πάντα — ὅπως νομίζει ὁ κόσμος —, ἀλλὰ μὲ διαφόρους μυστηριώδεις τρόπους φθάνουν στὴν κατανάλωσι. Ἀπόδειξις τὰ κτηνάλευρα τῆς τελευταίας ἀπάτης ποὺ κατέληξαν ὕστερα ἀπὸ μακρὰ διαδρομή, σέ... εἴδη ζαχαροπλαστικῆς καὶ «οἰκιακῶν παρασκευασμάτων». 'Η οὐσία εἶνε ὅτι τεράστιες ποσότητες ἀκαταλλήλων τροφίμων πουλιοῦνται ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον 'Εφοδιασμοῦ σὲ μερικοὺς ἔξυπνους μεταπρᾶτες, ποὺ μὲ τὴν ἀλχημεία τὰ μεταβάλλουν σὲ «βρώσιμα» καὶ τὰ σερβίρουν καταλλήλως στὸ ἀνύποπτο κοινόν. Αὐτὸ ἐπειδὴ καμμιὰ ὑπηρεσία δὲν παρακολουθεῖ τὴν τύχη τῶν χαλασμένων τροφίμων μετὰ τὴν ἐκποίησί τους...

★

ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΕΣ ἀρχὲς ἐπέτρεψαν σὲ ὡρισμένους στρατευθέντας σπουδαστὰς τοῦ Πολυτεχνείου νὰ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματά τους. Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὅμως ἡ Πρυτανεία. Ἴσως ἐπειδὴ ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ Ἵδρυμα εἶνε ἰδιοκτησία της καὶ ὄχι κτῆμα τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας. Ἔτσι οἱ στρατευμένοι σπουδασταὶ καταδικάζονται νὰ χάσουν τὸν ἐφετεινὸ χρόνο, μολονότι οἱ ἁρμόδιες στρατιωτικὲς ἀρχὲς τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθήσουν τὶς σπουδές τους. Εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ αὐθαιρεσία τῆς Πρυτανείας τοῦ Πολυτεχνείου, ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ ἔχει στὸ παθητικό της...

★

Η ΑΝΑΣΤΟΛΗ τῆς ἀπεργίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τιμᾶ τὴν ὑπαλληλικὴ τάξι, ἀλλὰ δὲν ἀπαλλάσσει τὴν Κυβέρνησι ἀπὸ τὴν εὐθύνη ποὺ ἔχει νὰ τακτοποιήση τὸ γρηγορώτερο τὶς ὑπάρχουσες ἐκκρεμότητες. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, μεταθέτοντας τὸ χρόνο τῆς ἀπεργίας ἔδειξαν γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸν ἀνώτερο πατριωτισμό τους. Δὲν θέλουν νὰ γενικεύσουν τὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ σάλο τὴ στιγμὴ ποὺ ἐντείνεται ἡ ἀπεργιακὴ κίνησις τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἐγκαταλείπουν τὶς δίκαιες ἀπαιτήσεις τους. 'Η Κυβέρνησις ἔχει ὑποχρέωσι νὰ ἐκτιμήση τὴ σημασία τῆς χειρονομίας τους καὶ νὰ ἱκανοποιήση τὰ ἠθικὰ καὶ οὐσιαστικὰ αἰτήματά τους. Καὶ χωρὶς καθυστέρησι...

★

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ τῶν ὅσων ἔγιναν ὡς τώρα στὸν τομέα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν ἀνταρτοπλήκτων, ποὺ δόθηκε στὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῆς Προνοίας, δὲν μειώνει, δυστυχῶς, τὴν ὑπάρχουσα δραματικὴ μορφὴ τοῦ προβλήματος. Διακόσιες πενῆντα χιλιάδες πρόσφυγες μένουν ἀκόμη χωρὶς τὴ στέγη τους. 'Αλλὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἐπαναπατρισθέντας οἱ μισοὶ μόλις ἔχουν ἐξασφαλίσει μιὰ κάπως ἀνθρώπινη στέγη. Οἱ ἄλλοι μένουν σὲ προχειροεπισκευασμένα ἐρείπια ἢ σὲ ἀχυροκαλῦβες. 'Ο Θεὸς γνωρίζει τί εἴδους χειμῶνα θὰ περάσουν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναπαυθοῦν στίς... δάφνες τους οἱ ὑπηρεσίες Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τῶν τεχνικῶν 'Υπουργείων. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὀφείλουν νὰ ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους αὐτοὺς τοὺς χειμερινοὺς μῆνες, γιὰ νὰ μὴ μεταβληθῆ σὲ μιὰ νέα τραγωδία τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ.

★

ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΝΤΑΙ κάθε τόσο μεγαλόπνοα σχέδια γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ. Καὶ κάθε τόσο διαβάζουμε ὅτι ἔκλεισε τὸ τάδε Μουσεῖον «ἐλλείψει πιστώσεων», ὅτι ἀποφασίσθηκε ἡ «περίφραξις τοῦ τάδε ἀρχαιολογικοῦ χώρου «ἐλλείψει φυλάκων» — ἐλλείψει πιστώσεων δηλαδὴ — ἢ ὅτι ἀνεβλήθη ἡ ἔκδοσις διαφημιστικοῦ ὑλικοῦ σὲ ξένες γλῶσσες «ἐλλείψει πιστώσεων». Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι δὲν λείπουν οἱ πιστώσεις κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ σταλοῦν στὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ ἀσήμαντα διεθνῆ συνέδρια σμήνη ἀντιπροσώπων. Δηλαδὴ ἀντὶ νὰ κάνη τουρισμὸ τὸ Κράτος, κάνουν θαυμάσιο τουρισμὸ στὸ ἐξωτερικὸ μερικοὶ ἔξυπνοι ὑπάλληλοι. Καὶ κατὰ μιὰ ἄλλη περίεργη σύμπτωσι τὰ ἴδια σχεδὸν πρόσωπα πάντα...

★

ΥΠΗΡΧΕ στὴ Νέα 'Υόρκη ἕνα ἐντελῶς ἄχρηστο «Γραφεῖον πληροφοριῶν» ποὺ ἐχρησίμευε ὡς κορβανᾶς γιὰ νὰ ἀντλοῦν γενναῖα ἐπιδόματα ὄχι λίγοι ὑπάλληλοι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν φιλικὲς σχέσεις μὲ τὴν... ἀγγλικὴ γλῶσσα. Πλήθη εὐνοουμένων πέρασαν κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία αὐτή, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μιὰ... μοδίστα. Τώρα λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ τὴ γενικὴ κατακραυγή, ἐδέησε νὰ καταργηθῆ τὸ «Γραφεῖο Πληροφοριῶν», ἀλλὰ δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ καταργηθοῦν καὶ οἱ διαπρεπεῖς ἀργόμισθοι. 'Απλούστατα μὲ τὴ γνωστὴ μαγικὴ μέθοδο μετετέθησαν σὲ ἄλλες ὑπηρεσίες — στὸ γραφεῖο Τύπου τῆς Πρεσβείας Οὐάσιγκτων, στὸ Προξενεῖο Ν. 'Υόρκης κτλ. — κι' ἔτσι ζοῦν ἐκεῖνοι καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα... Εὖγε ἐφευρετικώτατε κ. Τσαλδάρη...

★

ΑΠΟ ΜΙΑ στατιστικὴ ποὺ εἴδαμε, πληροφορούμεθα ὅτι στὴν 'Αμερικὴ λειτουργοῦν 74 ἑκατομμύρια ραδιόφωνα. 'Αναλογεῖ, δηλαδή, ἕνα ραδιόφωνο σὲ κάθε δυὸ κατοίκους. 'Εμεῖς ἔχουμε πολὺ λιγώτερα — ἴσως ἕνα ραδιόφωνο σὲ κάθε 70 κατοίκους — καὶ διαμαρτυρόμεθα ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ἡσυχάσουμε. Ἂν φαντασθοῦμε ὅμως γιὰ μιὰ στιγμὴ τί γίνεται στὴν 'Αμερικὴ θὰ παρηγορηθοῦμε ἀμέσως. Καὶ θὰ καταλάβουμε καὶ γιατὶ στὴ χώρα τῶν δολλαρίων, οἱ ὑπάρχοντες νευρολόγοι κρίνονται ἐλάχιστοι πρὸ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ. Σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἀναλογεῖ ἕνα ραδιόφωνο σὲ κάθε δύο κατοίκους, θὰ ἔπρεπε ν' ἀναλογῆ καὶ ἕνας νευρολόγος σὲ κάθε δέκα! Ὅσο γιὰ τοὺς δικούς μας, γιὰ τὴν ὥρα εἶνε ἀρκετοί.

★

ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ὅτι οἱ φορολογικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ ἐλέγχουν στὴν εἴσοδο τῶν θεάτρων τὰ εἰσιτήρια δὲν πρέπει ν' ἀγνοοῦν ὅτι ἡ πρόσκλησις ἑνὸς θιάσου δίνει στὸν κάτοχό της τὸ δικαίωμα ἐλευθέρας εἰσόδου καὶ ἐπιβαρύνει τὴ θεατρικὴ ἐπιχείρησι μὲ τὸ φόρο τῶν θεαμάτων. Αὐτὴ τὴ στοιχειώδη λεπτομέρεια φαίνεται ὅτι τὴν ἀγνοοῦν οἱ φορολογικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου «'Αλίκης». Στὴν ἑκατοστὴ παράστασι τῆς «Κληρονόμου» ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς κατόχους προσκλήσεων... ταυτότητες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἔχουν ἀτέλεια. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βγῆ μιὰ ἐγκύκλιος τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργείου, ποὺ νὰ ἐξηγῆ στοὺς φορολογικοὺς ὑπαλλήλους τῶν δημοσίων θεαμάτων τὸ πῶς πρέπει νὰ ἀσκοῦν τὸν ἔλεγχο;

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

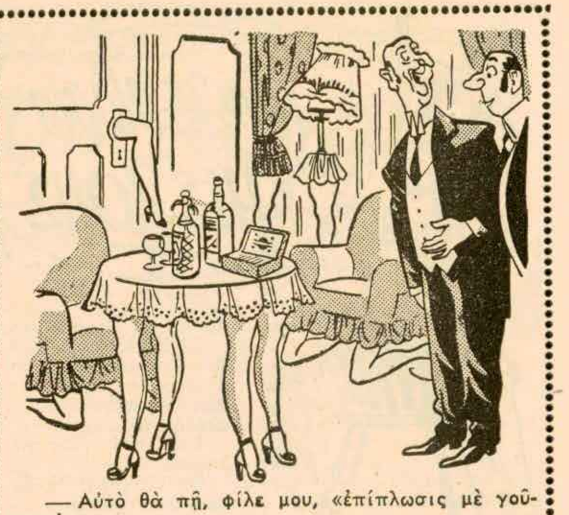

— Αὐτὸ θὰ πῆ, φίλε μου, «ἐπίπλωσις μὲ γοῦστο»!...

— Παρακαλῶ τοὺς κυρίους νὰ περιμένουν μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο κόμη.

('Απὸ τὸ «Marius»)

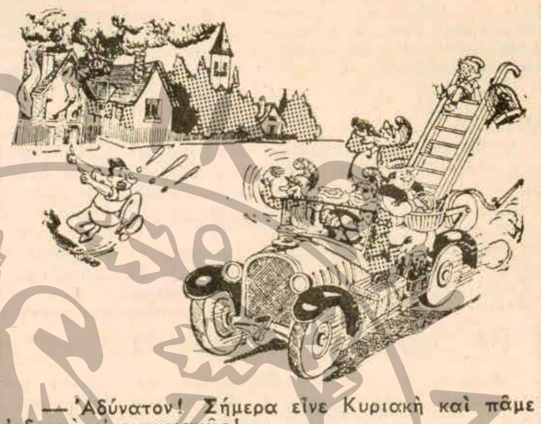

— 'Αδύνατον! Σήμερα εἶνε Κυριακὴ καὶ πᾶμε ἐκδρομὴ οἰκογενειακῶς!...

('Απὸ τὸ «Marius»)

— Ξέρεις, Νίκο, σκεφτηκα καλὰ τὴ χθεσινή μας συζήτησι καὶ βρίσκω πὼς εἶχες δίκηο.

('Απὸ τὸ «Marius»)

Τὸ ρεπερτόριο τῆς ζωῆς

Αἲρ μπλέ...

('Η «μπλὲ ὥρα». 'Η ὥρα τῆς μελαγχολίας ποὺ πλημμυρίζει μὲ τὸ μουντό της χρῶμα τὸ ντεκὸρ τῆς ψυχῆς.

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνη μέσ' τὸ κομψὸ σαλόνι μὲ τὸ «φουντωμένο» καλοριφὲρ ἔχει ξεχάσει ν' ἀνάψη φῶς ἀναγκασμένη νὰ «δέχεται» καὶ ν' «ἀκούη» τὶς μελαγχολικές της σκέψεις σὰν ὀχληροὺς ἐπισκέπτες. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ὄμορφη. Μιὰ τέλεια γυναῖκα, πάνω στὴν ἄνθησι τῆς ζωῆς, γύρω στὰ 25 χρόνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνας ἄντρας ἰδιότυπος, ἀπὸ κείνους ποὔχουν τὴν παράξενη γοητεία τῆς ἀσχήμιας. Πρόσωπο σκληρό, βλέμμα διεισδυτικό, χαμόγελο μὲ κάποια τάσι σαρκασμοῦ κι' εἰρωνείας).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα, Μαρία.

ΕΚΕΙΝΗ (Λίγο ξαφνιασμένη): Καλησπέρα Γιῶργο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχεις ἀνάψει φῶς; Ἔχει σκοτεινιάσει πιά. (Γυρίζει τὸ διακόπτη).

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ εἶχα προσέξει. Σκεπτόμουνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Κάθεται): Δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος, ἀλλὰ ὑποθέτω πὼς δὲν σκεπτόσουν τίποτα εὐχάριστο!...

ΕΚΕΙΝΗ :Πῶς τὸ κατάλαβες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο.

ΕΚΕΙΝΗ (Μικρὴ σιγή): Μοὔκανες καλὸ ποὺ ἦρθες. Αἰσθανόμουν τόσο μόνη!... Καὶ τόσο νευρική!... Μοὔρχόταν νὰ κλάψω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μ' ἐνδιαφέρον): Ἀπὸ κάτι συγκεκριμένο; Ἢ... ἔτσι ἀκαθόριστο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκαθόριστο. Δὲν ξέρω... ἔνοιωθα ἕνα παράξενο συναίσθημα... σὰν κάποιο χέρι νὰ μοῦ ἐμπόδιζε τὴν ἀναπνοή. Ἦταν κάτι φρικτὸ ποὺ μοὔφερνε δάκρυα. Λέω πὼς ἔφταιγε ἡ «ὥρα τῆς μελαγχολίας»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σκεπτικός): «Λ' αἲρ μπλέ»!... Ἴσως. Ἂν θέλῃς νὰ συμφωνήσω, συμφωνῶ, καὶ περνᾶμε σ' ἄλλο θέμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ἐννοεῖς «ἂν θέλω νὰ συμφωνήσης»; Δηλαδή... δὲν συμφωνεῖς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μὲ ὕφος φιλοσοφημένης πείρας καὶ ἔκφρασι κάπως μεφιστοφελική): Λυπᾶμαι! Ἀλλὰ ἡ γνώμη μου εἶναι ἄλλη. (Σὰ ν' ἀρχίζη μάθημα, διάλεξι, ἀγόρευσι, σὲ κύκλο διανοουμένων): Στὴν ἡλικία τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων δὲν ὑπάρχει... «αἲρ - μπλέ»! Κι' ὅταν κανεὶς ἔχη τὴν ὀμορφιὰ τὴ δική σου, Μαρία, ὅλες οἱ ὧρες τῆς ἡμέρας εἶναι χαρούμενες κι' ὅλα τὰ «χρώματα» τῶν ὡρῶν γλυκά, ζωηρά, γεμᾶτα ὑποσχέσεις. (Σηκώνεται. Ἀνάβει τσιγάρο). Ἀλλά... γιὰ σένα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Παντρεύτηκες, χωρὶς τὴ θέλησί σου. Ὁ ἄντρας σου εἶναι μαζί σου ψυχρός... αὐταρχικός, σχεδὸν πρόστυχος. (Νευρικὰ) Δὲν θὰ τὤλεγα. Ἀλλὰ τὴν προστυχιά του τὴν ἐπιδεικνύει καὶ μπροστά μου. Σὲ μειώνει καὶ σ' ἐξευτελίζει μὲ τὸ παραμικρό. Σὲ περιφρονεῖ καὶ σὲ ταπεινώνει!.. (Βλέμμα ποὺ δὲν δέχεται ἀντίρρησι). Ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΗ (Ταραγμένα): Ἔτσι. Ναί. (Γυρίζει τὰ μάτια της ἀλλοῦ). Γιατὶ μου τὰ λὲς ὅλ' αὐτά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γεμᾶτος ὀργὴ καὶ κακία): Γιὰ νὰ σὲ σώσω. Γιὰ νὰ σὲ σπρώξω στὴν ἐκδίκησι ποὺ θὰ σοῦ δώση τὴν ἀπόλαυσι μιᾶς ἄγριας χαρᾶς, χαρᾶς πρωτόγονης ποὺ ὡστόσο εἶναι παρήγορη καὶ τονώνει τὸ ἠθικό μας. (Σκληρά). Ξέρω πὼς ξέρεις ὅτι σ' ἀπατᾶ! Καὶ μάλιστα μὲ τὸ χυδαιότερο τρόπο. Ξέρω ἀκόμα πὼς θέλεις κι' ἐσὺ νὰ τὸν ἀπατήσης. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖς. Φοβᾶσαι!... Λοιπόν!.. (Ἀποφασιστικά). Θὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ (Τρομαγμένη) Τί θὲς νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μ' ἕνα χαμόγελο πόνου ποὺ τὸ πνίγει σὲ σαρκαστικὸ γέλιο ψυχικῆς περηφάνειας): Μὴν ἀνησυχῆς. Ξέρω πὼς εἶμαι γέρος... ἄσχημος... ἀποκρουστικός! Ἀλλὰ σ' ἐμένα ἔχει αὐτὸς ἐμπιστοσύνη. Μαζί μου σ' ἀφήνει καὶ βγαίνεις ἔξω! (Μ' ἄγρια χαρά). Κατάλαβες;... Θὰ βρῆς τὸν ἔρωτα ποὺ θέλεις. ποὺ ἴσως νἄχης βρῆ... κι' αὐτὸς θὰ νομίζη πὼς εἶσαι μαζί μου... στὸ θέατρο... ἢ στὸν περίπατο!... Εἶναι σχέδιο... σατανικό! Τί λέω; Εἶναι «Θεία δίκη»!...

ΕΚΕΙΝΗ (ἥσυχα): Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν γίνεται!... (σιγά). Δὲν μοῦ πάει!... Θὰ κάνω κάτι ἄλλο... Θὰ χωρίσω!... (Σηκώνεται καὶ λὲς πὼς ἔχει ψηλώσει ἕνα μέτρο. Εἶναι ὅλη γεμάτη ἀπ' τὴν εὐμορφιὰ τῆς ψυχῆς της. Κι' ἀσύλληπτα ἐπιβλητική). Θὰ χωρίσω, ναί... Καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω τὴν ἀκάθαρτη ἐκδίκησι ποὺ μοῦ πρότεινες. Εἶχε γιὰ σένα ἕνα ρόλο τραγικό, μὰ καὶ λιγάκι ψυχικὰ μικρό... ταπεινό! Καὶ γιὰ μένα ἡ βρωμιὰ ἦταν τέτοια, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὴ συλλάβω. (Ἄξαφνα) Μ'ἀγαπᾶς πολύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σὰν μειωμένος. Σὰν ταραγμένος): Ναί... (Χαμηλώνει τὸ κεφάλι). Πάρα πολύ.

ΕΚΕΙΝΗ (Ξερὰ κι' ἀποφασιστικά): Θὰ χωρίσω καὶ ...ποιὸς ξέρει τί γράφει ἡ Μοῖρα γιὰ μᾶς τοὺς δύο...

('Εκεῖνος τὴν κυττάζει μὲ ξαφνιασμένο θαυμασμό. Ἐκείνη γνέφει «ναὶ» μὲ χαμόγελο γεμᾶτο ὑποσχέσεις πίστι καὶ βεβαιότητα καὶ τοῦ δίνει τὸ χέρι της νὰ τὸ φιλήση...

Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο τοῦ Χόλλυγουντ ὁ Τζαίημς Στιούαρτ, ὁ πιὸ ἀγαπημένος σταρ τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ, παντρεύτηκε. Μιὰ νέα ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν κινηματογράφο, ἡ Γκλόρια Χάρρικ Μὰν Λῆν, κατώρθωσε νὰ κάνη τὸ γόητα νὰ ἐγκαταλείψη τὴ μοναξιά του. Στὴ φωτογραφία, τὸ ζεῦγος ἀποχαιρετᾶ τοὺς γονεῖς τοῦ Τζαίημς προτοῦ ἀναχωρήση γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΠΟΥ ΚΟΥΜΠΩΝΕΙ

Σὲ μιὰ ἔκθεσι ἀνδρικῶν καπέλλων ποὺ διωργανώθηκε στὸ «Καφὲ Ρουαγιὰλ» τοῦ Λονδίνου, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του καὶ τὸ καπέλλο αὐτὸ ποὺ κουμπώνει στὴν κορυφή, σχηματίζοντας ἔτσι μιὰ πτυχὴ ποὺ τοῦ δίνει περισσότερη κομψότητα.

ΤΟ «ΒΟΗΘΗΤΙΚΟ» ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Μερικὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια αὐτοκινήτων κατασκευάζουν τώρα ἕνα νέο τύπο αὐτοκινήτου, ποὺ χάρις στὸ μικρό του μέγεθος, ὠνομάστηκε «βοηθητικό» Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἔχει πίσω τὴ μηχανὴ καὶ τὸ μέρος γιὰ τὶς βαλίτσες στὸ μπροστινὸ μέρος. Καίει ἕνα γαλόνι βενζίνη στὰ 100 χιλιόμετρα καὶ ἡ τιμή του εἶνε περίπου 500 δολλάρια.

Στὸ ἐρχόμενο Χριστουγεννιάτικο τεῦχος μας

Ἀρχίζει τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΟΡΑΣ ΜΑΚ ΚΟΫ

ΑΝΤΙΟ ΖΩΗ!... ΑΝΤΙΟ ΑΓΑΠΗ!...

Εἶνε ἕνα ἔργο μεγάλης πλοκῆς, ποὺ ξετυλίγεται μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου, φρίκης καὶ τρόμου καὶ ποὺ ξαναζωντανεύει στὰ μάτια τοῦ ἀναγνώστου τὴν περίοδο τῶν αἱματηρῶν θριάμβων τῶν γκάνγκστερς τοῦ Σικάγου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Σκοτεινὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα ἐγκλήματα. — Φλογεροὶ καὶ περιπαθεῖς ἔρωτες ποὺ βάφονται μὲ αἷμα. — Ἄγριες ἀντεκδικήσεις. — Ἀπάνθρωπες ἐκτελέσεις. Θρυλικὲς δραπετεύσεις...

ΑΝΤΙΟ ΖΩΗ!... ΑΝΤΙΟ ΑΓΑΠΗ!...

Εἶνε ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία ἑνὸς κακοποιοῦ ποὺ ρίχνεται ἀσυγκράτητος στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ καὶ ποὺ καταφέρνει νὰ κάμη συνένοχο τῶν ἐγκλημάτων του τὴν ἴδια τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἀγρυπνεῖ... Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἔρωτας ὁ ἀληθινὸς καὶ μεγάλος ἔρωτας μπαίνει μέσα στὴν ψυχή του, τὸ χέρι τῆς δικαιοσύνης, τρομερὸ καὶ ἀμείλικτο, ἁπλώνεται πάνω του...

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἑτοιμασθῆτε !

Οἱ ἑορτὲς πλησίασαν. Λοιπόν, ἑτοιμασθῆτε,
αγαπητοι μου κυριοι, νὰ ξεπαραδιασθῆτε!
Των φιλων καὶ των συγγενων το φιλτατο ἀσκέρι
προσμένει ανυπομονο καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ χέρι
νὰ λάβη μποναμᾶ
καὶ ἔτσι νὰ σας αγαπα καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμᾶ.

★

Ὦ! πόσοι ὑποψήφιοι! Ἀτέλειωτη σειρά.
Τα τέκνα καὶ ἡ συζυγος, ἀλλὰ κι' ἡ πεθερά,
ξαδέρφες καὶ ἐξάδελφοι, θειες καὶ ἀνηψακια,
κουμπάρες, παρακουμπάροι καὶ τὰ βαφτιστηράκια,
ἡ Ντινα, ἡ Λέλα, ὁ Ἰστος, ἡ Κουλα, ἡ Μαρίκα,
η Ποπη, ὁ Μίμης, ἡ Σωσω, ἡ Στέλλα, ἡ Λιλίκα.
Μὲ λιγα λογια δηλαδη, ὁλόκληρο τὸ σόϊ,
ποὺ καθε τετοια εποχη συνήθως μας τὰ τρώει!

★

Οἱ μέρες δὲν μᾶς παίρνουνε. Πλησίασε ἡ ὥρα.
Ἐμπρος, νὰ παραστήσουμε τοὺς μάγους μὲ τὰ (δῶρα.
Ὁ χρόνος φεύγει ὁ παλιός, αὐτὸ καθεὶς τὸ βλέπει
κι' ὁ νέος χρόνος θὰ μας βρῆ μὲ ἄδειανὴ τὴν τσέπη!

Ὁ 13ος

Ἐφέτος διαδίδεται πὼς ἀναμφισβητήτως
στοὺς υπαλληλους θα δοθη ο δέκατος ο τρίτος,
ωστε να νοιωσουνε κι' αὐτοι πως ειναι χριστιανοί,
που νηστικοι δουλεύουνε στοῦ Κράτους το παχνί.

★

Μὰ ἔχει, ὅπως λέγεται, ο Χέλμης ἀντιρρήσεις.
Καὶ τωρα εις τας σχετικὰς ποὺ γίναν συζητήσεις,
πὼς δὲν τον δινει το μισθο — ἐδήλωσε ιταμως —
γιατὶ ειναι, λεει, χρουσουζικος αὐτος ὁ άριθμος!
Και ειπαν οἱ ὑπάλληλοι στὸ Χέλμη τὸ μουρμουρη:
—Ἐμεις ἂς τονε πάρουμε κι' ἂς μη μᾶς φέρη γου-(ρι!...

Ὄμφακες εἰσὶν

Τῶν ἐκλογῶν τὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ ἀκόμα
τους νυν καὶ τέως βουλευτὰς καθως καὶ καθε κόμμα.
Τοὺς ἀρχηγίσκους προ παντὸς τὸ γεγονὸς ταράσσε.
γιατὶ δεν ἔχει, κατ' αὐτους, ὁ χρόνος ὡριμασει!

★

Θὰ εἶναι μᾶλλον... ἄγουρες ἂν γίνουνε κοντά,
δηλώνουνε στὸν κύκλο τους καὶ στὶς ἐφημερίδες
καὶ στὶς ἀπόψεις των αὐτὲς ὁ κόσμος ἀπαντά:
—«Ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει... ἀγου-(ρίδες!».

Ἐπάνοδος

Ἡ ἀπεργία ἔληξε ἡ τῶν καθηγητῶν
ποὺ διεξήχθη γενικῶς ὡραῖα καὶ θαυμάσια.
Τὸ αἴτημά τους ἔγινε σαφέστατα δεκτὸν
κι' ἀνοίξαν τὰ γυμνάσια!
Κι' ἀρχίσαν τὰ μαθήματα κι' ἀνοῖξαν τὰ σχολεῖα
καὶ ἔπιασε τοὺς μαθητὰς βαθειὰ μελαγχολία...

Ὑποτίμησις τῆς ρετσίνας

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ ἐνθουσιασμὸς
εἰς τοὺς μπεκρῆδες ἅπαντας καθ' ὅλη τὴν Ἀθήνα!
Καὶ στὶς ταβέρνες γενικὸς σημαιοστολισμός.
Συνέβη μέγα γεγονός: ἐφτήνηνε ἡ ρετσίνα!

★

Ναί, ἡ τιμή της ἔπεσε ἕνα ἐξακοσάρι!
Μονάχα τρία χιλιάρικα πῆγε τὸ γιομᾶτάρι.
Καὶ λὲν οἱ λάτρεις τοῦ κρασιοῦ κρατῶντας τὴ μπο-(κάλα
—Ρέ, ἂς φτηναίνη τὸ κρασὶ κι' ἂς ἀκριβαίνουν (ἄλλα

Ἰταλικὴ φέτα

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα, τὸ λέω νέτα - σκέτα.
Μᾶς ἔρχεται ἰταλικὴ εἰς τὴν Ἀθήνα φέτα!
Καὶ εἶναι, λέει, ὁλόπαχη καὶ βούτυρο γεμάτη
κι' ὄχι σὰν τὴ ρωμέικη ποὖνε νερὸ κι' ἀλάτι.

★

Ἂς τήνε δοκιμάσουμε, χωρὶς πολλὴ κουβέντα,
ἀφοῦ εἶναι ἡ ἐγχώρια «περικολοζαμέντα».
Μ' ἂν εἶναι τρώγοντας κι' αὐτὴ νὰ ἀπομείνω «σέκο»
τὸ προτιμῶ νὰ πήγαινα ἀπὸ τὸ φέτα - Γκρέκο!

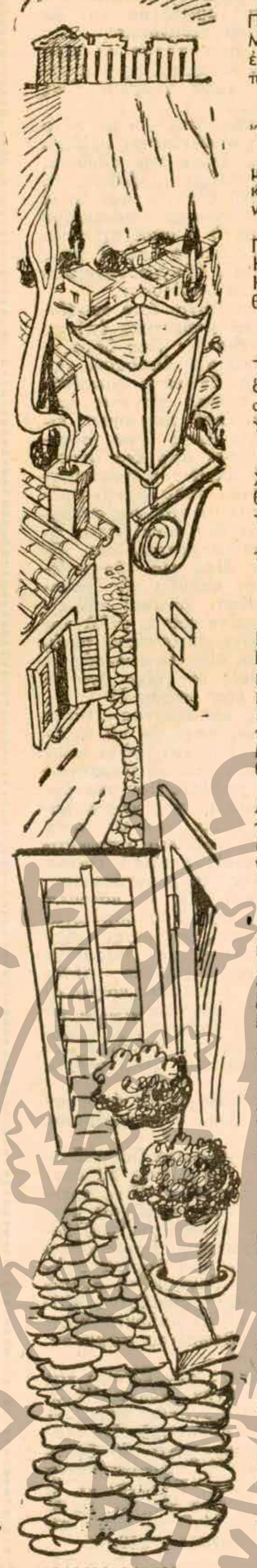

53 Κόμματα !

Προχθὲς ἐδόθη ὑπεύθυνα αὐτὴ ἡ πληροφορία:
Μέχρι στιγμῆς τὰ κόμματα ποὺ ἔχουν δηλωθῆ,
ἐφτάσαν τὸν ἀριθμὸ μόνο... πενῆντα τρία
ποὺ ἔχουν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἐπισημοποιηθῆ.

★

Πενῆντα τρία κόμματα!
Ἄλλα μεγάλα, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα... ξεροκόμ-(ματα,
μὲ σήματα, συνθήματα, προγράμματα κι' ὀνόματα
καὶ μ' ἀρχηγοὺς πενῆντα τρεῖς, μὲ μόνη τους ἐλπίδα,
νὰ γίνουνε πρωθυπουργοί, νὰ σώσουν τὴν πατρίδα!

★

Ποτὲ τέτοια δὲν εἴχαμε κομματικὴ πληθώρα.
Κι' ἀπέχουμε ἀπ' τὶς ἐκλογὲς πολὺν καιρὸ ἀκόμα.
Κι' ὅταν θαρθῆ μὲ τὸ καλὸ τῶν ἐκλογῶν ἡ ὥρα,
θὰ ἔχη ὁ καθένας μας καὶ τὸ δικό του κόμμα!

Φῶς φανάρι

Τὰ χαλασμένα γάλατα, ποὺ τἄχαν ὅλοι κρίνει,
ὅτ' ἦταν ἀποκλειστικῶς κατάλληλα γιὰ κτήνη,
στοὺς ἐργοστασιάρχες μας μισοτιμῆς τὰ δίνουν,
γιατὶ χαλβᾶς περίφημος μποροῦνε, λέει, νὰ γί-(νουν!

★

Χαλβάδες ἀπὸ γάλατα καὶ χαλασμένα μάλιστα,
θαρρῶ δὲν ξανακούστηκε στὸν κόσμο πουθενά,
γι' αὐτὸ μπορεῖ, καθένας μας, νὰ συμπεράνη κάλ-(λιστα,
πὼς γιά... χαλβάδες, δυστυχῶς, τὸ Κράτος μᾶς (περνᾶ!

Ἡ «χλωράλα»

Καὶ ἄλλη ἀνακάλυψις ἀμερικανική.
Προσωπικότης ἐκλεκτή, ἐπιστημονική,
μὲ σχετικὰ πειράματα σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
μία τροφὴ ἀνεκάλυψε ποὺ λέγεται «Χλωράλα».
Κι' εἶναι τροφὴ πολὺ φτηνὴ καὶ ὄχι ἐκ τῶν συνήθων,
ποὺ προορίζεται εἰδικῶς πρὸς χάριν τῶν ὀρνίθων.
Μὰ ἂν ἀνάγκη παραστῆ, μὲ κάποιον, λέει, τρόπον
θαυμάσια θὰ τρώγεται καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων!

★

Αὐτὸ δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ. Κι' οὐδεὶς θὰ μᾶς ἀντείπη
πὼς τέτοια εὐθηνὴ τροφὴ καλύτερα νὰ λείπη.
Καὶ προτιμοῦμε βέβαια, κοντὰ στὰ τόσα ἄλλα,
νὰ τρῶμε τὰ κοτόπουλα, ποὺ τρῶνε τὴ χλωράλα!

Στὴ Νέα Ὑερσέη

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὡς ἔγραψα κι' ὅπως θὰ θυμηθῆτε,
μιὰ λειψυδρία φοβερὴ τώρα παρατηρεῖται.
Καὶ χθές, καθὼς ἐδιάβασα, κι' ὅπως ὁ τύπος λέει,
τὰ ἴδια καὶ χειρότερα στὴ Νέα Ὑερσέη,
ὅπου, μὲ εἰδήσεις σύμφωνα, σαφεῖς καὶ νεωτέρας,
ἔχουν νερὸ μόνον διὰ πεντήκοντα ἡμέρας!

★

Ἡ λειψυδρία, ὡς φαίνεται, συντόμως ἐπεκτείνεται.
Οὔτε νερὸ γιὰ πλύσιμο, οὔτε νερὸ ποὺ πίνεται.
Κι' ἴσως οἱ Ἀμερικανοί, μ' ἐκκλήσεις των θερμάς,
λίγο νερὸ «βοήθεια» ζητήσουν ἀπὸ μᾶς.
Κι' εἶναι αὐτὸ καθῆκον μας νομίζω ἱερό.
Ἂς στέλνουνε δολλάρια, νὰ στέλνουμε νερό!

Περιοδεῖες

Ἀρχίζει ἡ περίοδος ἡ προπολεμική.
Φεύγουν οἱ ὑποψήφιοι ὀλίγον βιαστικοὶ
καὶ πᾶν' στὰς ἐπαρχίας των—νταούλια ντράγκα—(ντρούγκα —
γιὰ νὰ ξαναμαζέψουνε τὰ πρόβατα στὴ στρούγκα.

★

Καὶ μόλις φτάσαν στὰ χωριὰ τὰ τούμπανα βαρᾶνε.
Φιλομειδεῖς κι' ἐγκάρδιοι τὸν κόσμο χαιρετᾶνε:
«—Γειά σου κὺρ - Γιώργη, φίλε μου. Τί νέα; Τί μοῦ (κάνεις;»
«Κὺρ - Κωνσταντῆ, πῶς τὰ περνᾶς;». «—Ἀ! νάτος (κι' ὁ κὺρ - Γιάνης».
Τί χαιρετοῦρες εἶν' αὐτὲς καὶ τί θερμοὶ ἀσπασμοί!
Πάλι ξαναζεσταίνονται τόσοι παληοὶ δεσμοί.
Καὶ χαιρετοῦν οἱ βουλευταί, μπαμπᾶ, παποῦ κι' ἐγ-(γόνια,
γιὰ νὰ χαθοῦνε ὕστερα γι' ἄλλα τέσσερα χρόνια!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἀστυνομικὰ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Μιὰ γρηὰ καννίβαλος

Τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀπελευθερώσεως μιὰ τρομακτικὴ πληροφορία ἀναστάτωσε τὴν Ἀθήνα κι' ἐτάραξε τοὺς κατ ίκους της. Στὴν κατοχὴ βέβαια εἴχαμε ἰδῆ πολλὰ φοβερὰ πράγματα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἦταν μοναδικὸ στὸ εἶδος του. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ διαδόθηκε ὅτι εἶχε σημειωθῆ ἕνα κροῦσμα καννιβαλισμοῦ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀττικῆς. Ἡ ἀνθρωποφάγος — γιατὶ περὶ γυναικὸς ἐπρόκειτο — εἶχε ἐξετασθῆ ἀπὸ διακεκριμμένους ψυχιάτρους, εἶχε ὑποβληθῆ σὲ ἀνάκρισι ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ ἀστυνόμο τῆς Ὑπηρεσίας Σημάνσεως κ. Κατσιμακλῆ καὶ τέλος εἶχε κλειστῆ στὸ Δημόσιο Ψυχιατρεῖο ὅπου καὶ πέθανε. Ὅσοι μάθανε αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀνατρίχιασαν ἀπὸ τὴ φρίκη τους. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Τουρκαντώναινα ποὺ ἐπὶ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα τὸν καιρὸ τῶν μεγάλων στερήσεων τῆς κατοχῆς ἔτρωγε μέρα μὲ τὴ μέρα μιὰ γυναῖκα!

Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ σᾶς ἀναφέρουμε. Ἄλλωστε θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε αὐτὴ τὴν ἱστορία μὲ κάθε λεπτομέρεια γιατὶ εἶναι πράγματι ἐξαιρετικὰ περίεργη.

Σὲ κάθε χωριό, εἶναι γεγονός, πὼς ὅσοι ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ἀτομικὴ περιουσία σιγὰ - σιγὰ ἀπομονώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πολλοὶ πέθαναν ἀπὸ τὶς στερήσεις. Ἄλλοι πάλι ὅ,τι εἶχαν τὸ κρύβανε κι' ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς τους, λογαριάζοντας ὅτι θὰ μποροῦσαν τρεφόμενοι αὐτοὶ καλύτερα νὰ διασωθοῦν. Ὑπῆρχαν βέβαια καὶ ἄνθρωποι ποὺ θυσίασαν τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς συγγενεῖς τους καὶ τοὺ· φίλους τους. Σ' ἕνα μέρος τῆς Πελοποννήσου οἱ χωρικοί, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ μιὰ σπηλιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὴ βρῶμα. Περίεργοι τέλος νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει μπῆκαν μιὰ ἡμέρα σ' αὐτὴ καὶ τότε βρέθηκαν μπροστὰ στὸ ἀκόλουθο θέαμα: Ἕνας πλούσιος συγχωριανός τους ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ βρισκόταν νεκρὸς ἐκεῖ πέρα. Μέσα στὴ σπηλιά, στὸ βάθος της, ὑπῆρχαν τρεῖς χιλιάδες ὀκάδες σιτάρι ποὺ εἶχε σαπίσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ὁ πλούσιος, μὰ καὶ φιλάργυρος κάτοχός του, ποὺ τὸ εἶχε κρύψει ἐκεῖ, μόλις εἶδε τί ἔπαθε, ἔσκασε ἀπὸ τὴ στενοχώρια του κι' ἔτσι νεκρὸ τὸν βρῆκαν οἱ συγχωριανοί του.

Μὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὸ θέμα μας. Στὸ χωριὸ ποὺ ἀναφέραμε ζοῦσε ξενοδουλεύοντας στὰ διάφορα χτήματα μιὰ γυναῖκα. Ἦταν πρόθυμη, ἐργατικὴ καὶ πάντα κέρδιζε τὴ ζωή της. Μὰ ἡ κατοχὴ τὴν ἀναστάτωσε. Ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ πολέμου, τοὺς βομβαρδισμούς, τοὺς διάφορους κινδύνους εἶχε πάθει κλονισμὸ τῶν νεύρων της καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε ν' ἀποφεύγη τὸν κόσμο. Τὸ σπίτι της ἦταν μιὰ καλύβα μὲ πλῆθρες, χτισμένη στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἡ Τουρκαντώναινα κλείνονταν ἐκεῖ μέσα, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τί ἔκανε. Μιὰ ἡμέρα ὅμως, ἡ κνίσσα ψημένου κρέατος ἀναστάτωσε τοὺς χωρικοὺς ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. Περίεργοι ἔβλεπαν τὸ τζάκι τῆς Τουρκαντώναινας νὰ καπνίζη.

— Τί οἰκονόμησες καὶ ψήνεις; ρώτησαν. Ποῦ τὸν βρῆκες τὸ μεζέ;...

— Ἕνας περαστικὸς μοῦ πούλησε μιὰ γρηὰ κατσίκα. Τοῦ ἔδωσα τὶς οἰκονομίες μου. Τί νἄκανα; Θὰ κρατήσουμε τὸ κομπόδεμα καὶ θὰ προτιμήσουμε νὰ πεθάνουμε;...

Οἱ χωρικοὶ κάτι πῆγαν νὰ ποῦν γιὰ νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ κανένα μεζεδάκι, μὰ ἡ γρηὰ γυναῖκα τοὺς ἔκοψε τὸ βῆχα.

— Κρῖμα, πρόσθεσε ποὺ αὐτὸ ποὺ ψήνω εἶναι ὁ τελευταῖος μεζές!.

Ὡστόσο δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βράδυ, τὸ τζάκι της πάλι κάπνιζε καὶ πάλι σκορπίζοταν ἡ κνίσσα ψημένου κρέατος. Κι' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι συνεχίσθηκε ἀρκετὲς ἀκόμα ἡμέρες πρὸς μεγάλη κατάπληξι τῶν χωρικῶν ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν.

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα μαθεύτηκε ἐπίσης καὶ τὸ ἑξῆς γεγονός: Πρὸ δέκα ἡμερῶν εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί της στὸ χωριὸ μιὰ ἄγνωστη γυναῖκα. Χτυποῦσε τὶς πόρτες, πήγαινε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι ζητῶντας μήπως εἶχε κανεὶς νὰ τὶς δώση λίγα τρόφιμα. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ ἕνα συνοικισμό, ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς πρωτεύουσας καὶ φαινόταν πολὺ βασανισμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὶς στερήσεις. Μὰ κανεὶς δὲν συγκινιόταν ἀπὸ τὴν τραγικὴ κατάστασί της. Ἔτσι χτυπῶντας ὅλες τὶς πόρτες ἔφτασε καὶ στὴν καλύβα τῆς Τουρκαντώναινας. Κάτι χωρικοὶ τὴν εἶχαν ἰδῆ νὰ μπαίνη μέσα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν εἶχε συναντήσει πειά, οὔτε στὸ δρόμο, οὔτε στὰ χωράφια. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὴν εἶχε καταπιῆ!

Οἱ χωρικοί, μὴ ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ κάνουν, ἄρχισαν νὰ συζητοῦν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, νὰ κάνουν διάφορες κρίσεις καὶ νὰ ὑποστηρίζουν διάφορες ἀπόψεις ποὺ σκανδάλισαν τὸ σταθμάρχη τῆς χωροφυλακῆς. Καὶ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος στὶς διαδόσεις ἀποφάσισε νὰ κάνη αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα στὸ σπίτι τῆς Τουρκαντώναινας. Μπῆκε μέσα καὶ εἶδε νὰ καπνίζη πάλι τὸ τζάκι καὶ νὰ σκορπίζεται γύρω ἡ κνίσσα τοῦ ψημένου κρέατος. Εἶδε ἐπίσης τὴν παράξενη γρηὰ νὰ τηγανίζη μερικὲς φέτες κρέατος. Μόλις πλησίασε κοντὰ ἀνατρίχιασε. Ἡ Τουρκαντώναινα εἶχε μιὰ ἀπαίσια ἔκφρασι, τρελλῆς. Τὸ κρέας ἐπίσης ποὺ ψηνόταν δὲν ἦταν κρέας κατσίκας, ἀλλὰ ἀνθρώπου!

— Τί κρέας εἶναι αὐτό; ἀπόρησε ὁ σταθμάρχης μὴ ὑποπτευόμενος τὴν ἀλήθεια.

Μὰ ἡ Τουρκαντώναινα δὲν τοῦ ἀπάντησε γιατὶ δὲν ἦταν σὲ θέσι πειὰ νὰ τὸν καταλάβη. Εἶχε τρελλαθῆ. Γρύλλιζε σὰν θηρίο καὶ κυττοῦσε μ' ἐκεῖνο τὸ φοβισμένο βλέμμα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν χάσει τὰ λογικά τους. Μιὰ ἔρευνα στὴν καλύβα της δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώση τί ἀκριβῶς συνέβαινε. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὑπῆρχαν μερικὰ κομμάτια ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ κόκκαλα!

Οἱ χωροφύλακες τὴν ἔδεσαν καὶ τὴν κατέβασαν στὴν Ἀθήνα. Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι εἶχε σκοτώσει τὴν ἄγνωστη γυναῖκα ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ καὶ σιγὰ - σιγὰ τὴν ἔψηνε καὶ τὴν ἔτρωγε. Ἡ Τουρκαντώναινα φωτογραφήθηκε στὴ Σήμανσι κι' ἔπειτα κλείσθηκε στὸ Ψυχιατρεῖο ὅπου ἔπειτα ἀπὸ λίγο — ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω — πέθανε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Πολὺ περίεργο! Σήμερα δὲν βρῆκα καμμιὰ μυῖγα στὸ φαΐ μου.

— Νὰ μᾶς συγχωρῆ ὁ κύριος, ἀλλὰ πήραμε καινούργιο μάγειρα!...

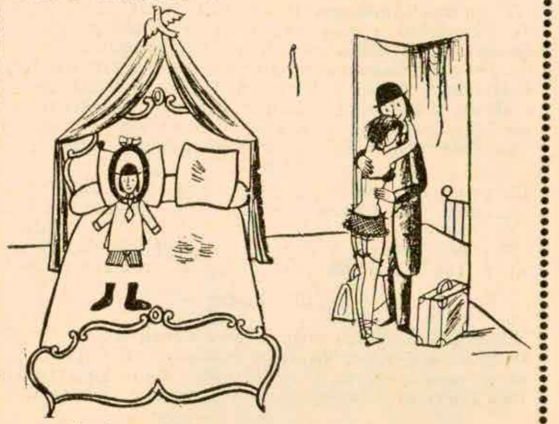

— Δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ νὰ σὲ σκέπτωμαι κατὰ τὴν ἀπουσία σου, χρυσέ μου!...

(Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

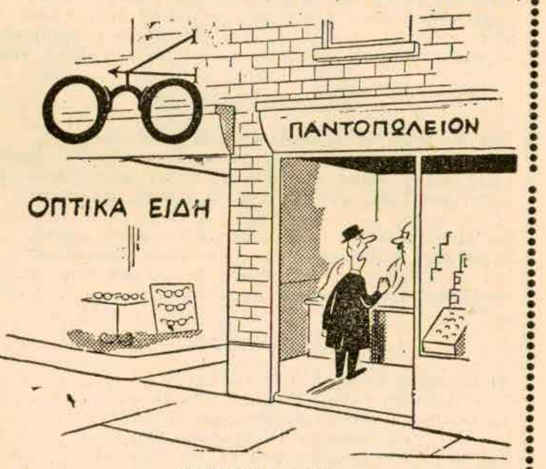

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ

— Εἶμαι πελάτης σας... Μοῦ φτιάσατε δυὸ ζευγάρια γυαλιά... Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ ἔχασα καὶ τὰ δυό!...

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

— Κύριε καθηγητά, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸ σταματήσω;

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

Ἐκλογικὰ συστήματα

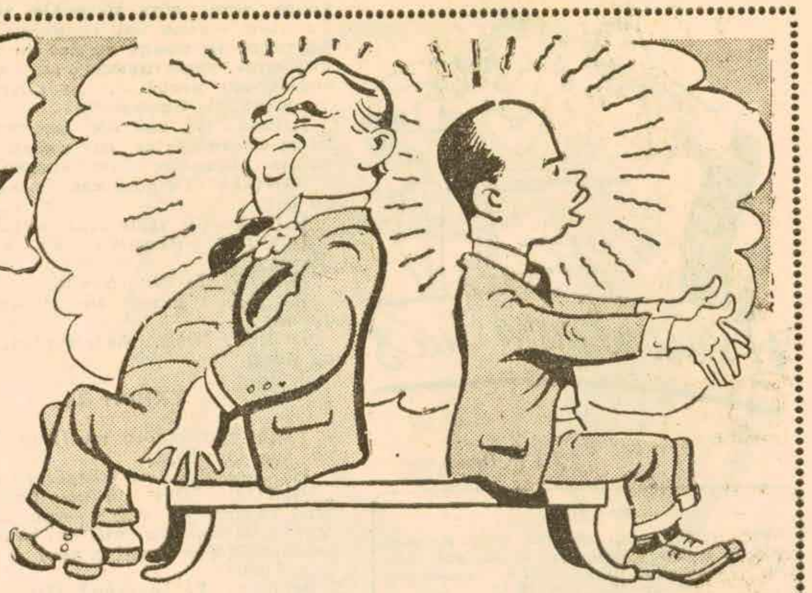

Τὸ σύστημα τὸ ἐκλογικὸ ἀπασχολεῖ πολὺ
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κοινοὺς ἀλλὰ καὶ τὴ Βουλὴ
κι' ἂν ἐπιπλέει τὸ «μικτό», ψηφίζονται οἱ νόμοι,
μὰ ἕκαστος πολιτικὸς ἔχει δική του γνώμη.

★

Μ' ἂς εἶνε. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπ' τοὺς πολιτικοὺς
ποὺ βέβαια τοὺς θεωρῶ σὰν πλέον εἰδικούς,
καὶ οὕτω πως σκεπτόμενος δίδω τὸν λόγον ἤδη
στὸ σεβαστὸ πρωθυπουργὸ Ἀλέκο Διομήδη:
—Ἐγώ, μοῦ εἶπε, κύριε, δὲν θὰ πολιτευτῶ.
» Θὰ πάω στὸ σπιτάκι μου κι' ἐκεῖ θὰ βολευτῶ
» γιατὶ μὲ τὴν πολιτικὴ μὲ κάνανε ρεζίλι
» κι' ἐγὼ γαλήνη νοσταλγῶ, παντοῦφλες, χαμο-
(μῆλι!...
» Νὰ κάθουμαι σπιτάκι μου! Αὐτὸ παρακαλῶ!
» Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ «σύστημα» ποὺ βρίσκω πιὸ
(καλό!

★

Οἱ δύο Ἀντιπρόεδροι: Καὶ πρῶτος ὁ Τσαλδάρης,
ποὺ πάντοτε στὰ λόγια του, τὸν διακρίνει χάρις.
Πηγαίνω στὸ γραφεῖο του καὶ ὅταν τὸν ρωτάω
μοῦ λέει: — Πλειοψηφικό! Τὸ βρίσκω ἀρκετό!
» Εἰς τὸν ἀ έ ρ α, βέβαια, μ' ἀρέσει νὰ π ε-
(τ ά ω»
» μὰ δὲν μ' ἀρέσει, ὡς γνωστόν, καὶ ν' ἀεροβατῶ!
» Πλειοψηφία ἔφερα καὶ μ' ἀναλογικὴ
» μὰ μέσα στὴν Κυβέρνησι χωθῆκαν μερικοὶ
» κι' ὅσοι δὲν ἦσαν ὑπουργοὶ μ' ἀρχίσαν τὶς φο-
(βέρες,
» μὲ τὸ κακό, μὲ τὸ καλό,
» καὶ οὕτω πως, παρακαλῶ,
» Πρωθυπουργὸς δὲν ἔκανα οὔτε σαράντα μέρες!
» Ἀγαπητέ μου κύριε, τὰ χρόνια μας περνᾶνε.
» Καλὴ κι' ἡ Ἀναλογική... μὰ ξορκισμένη νᾶνε!

★

Ὁ Βενιζέλος, φίλτατοι, ποῦν, ὁ «τὰ πρῶτα φέρων»
στὸ κόμμα τὸ ἱστορικό, τὸ τῶν Φιλελευθέρων
μοῦ εἶπ' ὅταν τὸν ρώτησα μὲ ὕφος φυσικό:
— Ποιὸ σύστημα προκρίνουμε; Μὰ πλειοψηφικό!
» Καλὴ κι' ἡ Ἀναλογική, ἀλλ' ὅμως τὴν ἀφίνω
» διότι ἔφτασ' ὁ καιρὸς πρωθυπουργὸς νὰ γίνω!
» Ἀλλά, κι' ἂν ὃ μὴ γένοιτο, τὴν ἐκλογὴ μοῦ πάρη
» τὸ κόμμα τοῦ φιλτάτου μου τοῦ Ντίνου τοῦ Τσαλ-
(δάρη,
» Θὰ κάνουμε Κυβέρνησι καὶ πάλι φιλικὴ
» τοὺς ὑπουργοὺς μοιράζοντας... μὲ ἀ ν α λ ο-
(γ ι κ ή!
» Αὐτὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴ τἄχουμε κανονίσει
» κι' ὡς εὐφυεῖς πολιτικοί, τἄχουμε συμφωνήσει!
— Καὶ ποιὸς θὰ εἶνε πρόεδρος; ἐρώτησα εὐθύς.
— Μὰ δὲ χρειάζεται γι' αὐτό, μοῦ εἶπε, νὰ σκε-
(φθῆς!
» Ἐφ' ὅσον ἀγαπιώμαστε μέσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια
» θὰ ἔχετε ἁπλούστατα... πρωθυπουργὸ μὲ βάρ-
(δια!

★

Εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσι, ἐπῆγα, φυσικά,
ποὔχει ἐπίσης πρόσωπα, γνωστά, πολιτικά.
Καὶ πρῶτος μοῦ ὡμίλησε ὁ Γιῶργος Παπανδρέου·
Πῆρε τὴν πόζα τὴ βαρειά, τὸ ὕφος τοῦ μοιραίου
ἄναψε τὸ τσιγάρο του, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι
μοὖπε πὼς ὅλ' οἱ Ἕλληνες εἶνε δικοί του φίλοι
καὶ τέλος μοῦ ἐφώναξε:
— Δὲν εἶνε ἀνεκτόν,
» Αὐτὸ τὸ παλησούστημα ποὺ λένε τὸ «μικτόν»!
» Ἂν ὅμως ἐπιμένουνε, τοὺς ἀπαντῶ: Δεκτόν!
» Καὶ δὲν τὸ κρύβω, κύριε! Μ' ἀρέσει τὸ μικτόν!
Κι' ἐνῶ ρωτιόμουνα ἐγὼ ἂν ξέρη τί γυρεύει
ἐκεῖνος παρασύρθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀγορεύη:
— Στὸ «μικτὸν» λαὲ ἀπάνω, εἶπε, πρέπει νὰ καθή-
(σῃς
» γιατὶ ἀντιπροσωπεύει... τὰς μικτάς μας πε-
(ποιθήσεις!

★

Ὁ Ζέρβας πῆρε ἀπότομα τὸ ὕφος τὸ πολύπειρο
ποὖνε συνάμα, ὡς γνωστόν, ὕφος ἁπλὸ κι' ἀθῶο
Καὶ μοὖπε:—Πλειοψηφικό, μὰ εἰδικῶς στὴν Ἤπειρο
» γιατὶ ἐκεῖ τοὺς τρώω!
» Καὶ γενικῶς, θέλω «μικτὸ» σύστημα ἐκλογικό:
» Ὅπου πλειοψηφῶ ἐγώ... τὸ πλειοψηφικό!
» Ὅπου πλειοψηφοῦν αὐτοί... τὸ Ἀναλογικό!

— Μὰ τότε θὰ θεωρηθῆ, ὡς μεροληπτικό!
— Καὶ μήπως, μοὖπε, φίλε μου, δὲν ἔχει τέτοια
(φήμη
» κι' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο τοῦ φίλου μου Ζαΐμη
» ποὺ ἐξασφαλίζει ἄνετα, χωρὶς πολλὰ προσκόμ-
(ματα,
» καὶ δίχως ὅλοι νὰ μποροῦν μέσ' τὴ Βουλὴ νὰ
(κρίνουν,
» νὰ ξανακάτσουν στὴν Ἀρχή, τὰ δυὸ «μεγάλα
(κόμματα»
» καὶ... οὔτε νὰ μικρύνουν»;...

★

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἄφησα, λοιπόν, τὸ Στρατηγὸ
καὶ δίχως πιὰ ν' ἀργῶ
ἔτρεξα στὸν «Πολιτικό», στὸ Στράτη Κουλουμβάκη
ν' ἀκούσω γνώμη ἔμπειρη, ἀλλὰ κι' ὠμὴ λιγάκη.
— Ὅλοι, μοῦ εἶπε θέλουνε τοῦ λέοντος μερίδιο!
Γι' αὐτὸ ζητάω ἐκλογὲς μὲ κάλπη καὶ σφαιρίδιο!
Αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημα, παιδί μου, τὸ σωστὸ
ποὺ ρίχνουνε σφαιρίδιο, χρυσὸ ἢ «δαγκωτό»!
Τὸ αἴσθημά σου ἀληθινά, μόνο μ' αὐτὸ τὸ δείχνεις,
στὴν κάλπη δὲ τοῦ «κουκουὲ»... τὸ φτύνεις καὶ τὸ
(ρίχνεις!
Μ' ἂν κάνουν κι' ἀναλογική, εἰλικρινῶς δὲν κλαίω.
Ἐγὼ τοὺς παίρνω τοὺς σταυρούς... καὶ κάποτε
(τοὺς λέω!

★

Εἶπα κι' ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου, ἂς γίνη ὅ,τι γίνη
κι' ἔτρεξα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Σπῦρο Μαρκεζίνη
ποὺ ἡ καλλονή του εἶνε γνωστή, κι' ἡ ὠμορφιὰ κι'
(ἡ χάρις
κι' ὡς «νέος» ρεκλαμάρεται, μὰ εἶνε πενηντάρης.
Μοῦ εἶπε: — Ὄχι ἐκλογές! Ἀνάγκη φυσική,
εἶνε μία κυβέρνησις, πιὸ «νέα» κι' ἠθικὴ
ποὺ θἄβγη δίχως ἐκλογές: Ἡ «μ ε τ α β α τ ι κ ή»!
— Κύριε Πρόεδρε, ρώτησα, ποιὰ εἶνε ἡ οὐσία;
— Πῶς μ ε τ α β α ί ν ο υ μ ε μ' αὐτήν, ἐμεῖς στὴν
(ἐξουσία!

★

Ἔφυγα κάπως βιαστικά, νὰ μὴ τὸν βάλω πόστα
καὶ πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν Κοτζιὰ τὸν Κώστα.
Μὲ δέχτηκε μὲ ὅλους του τοὺς τρόπους τοὺς ἁβροὺς
καὶ μοὖπε καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ μετὰ συγκινήσεως
— Ἀσ' τους αὐτοὺς νὰ π ρ ο σ κ υ ν ᾶ ν τὸ σύμπαν
(γιὰ σ τ α υ ρ ο ύ ς
καὶ οὕτω νὰ γιορτάζουνε... τῆς Σταυροπροσκυνή-
(σεως!
Ἐγὼ πάω γιὰ Δήμαρχος κι' ἐλπίζω πὼς θὰ γίνω
κι' ὅλους τοὺς βλέπω... ἀφ' ὑ ψ η λ ο ῦ καὶ δίφραγ-
(γο δὲ δίνω!

★

Τὸ Χέλμη τὸ Δημήτρη μας, τὸν βρῆκα στὴ Βουλὴ
— τὸν ὑπουργό μας τὸ χρυσὸ καὶ τὸ... δημοφιλῆ!
— Ἐγώ, ἐνδιαφέρομαι, μοῦ εἶπε, γιὰ τὰ χρήματα
κι' οὔτε μὲ νοιάζουν τώρα πιά, ἐκλογικὰ συστή-
(ματα
ψάχνω ἁπλῶς, ἀγαπητέ, καμμιὰ δουλειὰ γιὰ νἄβρω
γιατ' εἶμαι πλήρως βέβαιος, ὅτι θὰ φάω μαῦρο!

★

Τέλος, τὸν κύριο Γκραίηντυ ἐπῆγα καὶ τὸν εἶδα
καὶ ὅπως θὰ διαβάσατε καὶ στὴν ἐφημερίδα
μιὰ γνώμη προοδευτική, γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει
καινούρια νὰ ψηφίσουνε πολιτικὰ στελέχη.

Μὰ κι' ἐπ' αὐτοῦ ἀντίρρησι σαφὴς ὑπάρχει πάλι:
Ἐτοῦτοι τώρα χόρτασαν. Νἄρθοῦν νὰ φᾶνε κι' ἄλ-
(λοι;

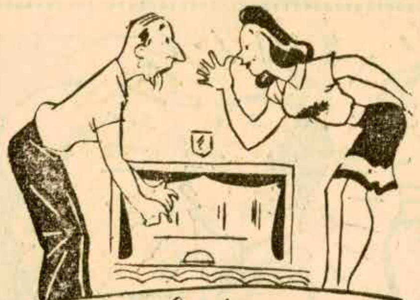

Ἡ κωμωδιούλα μας

ΠΕΝ ΤΟΤΑΛ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΠΙΠΗΣ: 30 χρονῶν. Κομψός, νέος γιατρός. ΝΙΚΟΣ: Συνομήλικος συνάδελφός του. ΛΕΛΑ: Γυναῖκα τοῦ Πίπη. ΝΙΤΣΑ: Γυναῖκα τοῦ Νίκου. Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ ἰατρεῖο τοῦ Νίκου).

ΝΙΚΟΣ: Αὐτό, λοιπόν, εἶνε τὸ περίφημο «πὲν-τοτάλ». Ὁ ὀρρὸς τῆς εἰλικρινείας. Μόλ ς τὸ πάρης αἰσθάνεσαι μέσα σου μιὰ ἀκατάσχετη ἀνάγκη νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια.

ΠΙΠΗΣ: Καὶ τὴ λές;

ΝΙΚΟΣ: Βεβαίως. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμματα. Εἶνε ἀδύνατον!

ΠΙΠΗΣ: Τί λές, μωρὲ παιδί μου! (Περιεργάζεται τὸ φάρμακο). Μοῦ δίνεις λίγο;

ΝΙΚΟΣ: Εὐχαρίστως.

ΠΙΠΗΣ: Θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω.

ΝΙΚΟΣ: Πάντως... δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ δοκιμάσης στὸν ἑαυτό σου!

ΠΙΠΗΣ: Στὸν ἑαυτό μου; Καμμιὰ τέτοια διάθεσι δὲν ἔχω. Σὲ κανέναν πελάτη θὰ τὸ δώσω.

ΝΙΚΟΣ: Ἄ, σὲ πελάτη, μάλιστα.

ΠΙΠΗΣ: Σὲ πελάτη, σὲ πελάτισσα, σὲ καμμιὰ μικρούλα, τὸ ἴδιο κάνει.

ΝΙΚΟΣ: Πρόσεξε μὴν κάνης καμμιὰ γκάφα. Ὀρρὸς τῆς εἰλικρινείας εἶναι αὐτός, δὲν εἶναι ἀστεῖα. Τὸν παίρνεις κι' ἀνοίγεις τὸ στόμα σου καὶ βγάζεις... φωτιές!

ΠΙΠΗΣ: Φωτιές;

ΝΙΚΟΣ: Λὲς δηλαδὴ ὅλο καὶ ἀλήθειες. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι φωτιὰ καὶ λαῦρα! Πηγαίνουν περίπατο οἱ κολακεῖες κι' οἱ γλύκες κι' ἀρχίζει ἡ ὠμὴ ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια γυμνή, χωρὶς οὔτε τὸ φύλλο τῆς συκῆς. Τὰ σῦκα - σῦκα καὶ τὴ σκάφη - σκάφη. Φαντάσου νὰ πάρης τὸ πὲν τοτὰλ καὶ νὰ πῆς στὸν προϊστάμενό σου: «Εἶσαι ἕνα κτῆνος καὶ μισό!... Σὲ σιχαίνουμαι... Ἀγύρτη!... Βαγαπόντη!...».

ΠΙΠΗΣ: Τί μου λές, βρὲ παιδί μου! Εἶναι καταπληκτικό. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Ἀσφαλῶς εἶσαι ὑπερβολικός.

ΝΙΚΟΣ: Ὑπερβολικός; Δοκίμασε καὶ θὰ δῆς.

ΠΙΠΗΣ: Θὰ γελάσουμε δηλαδή.

ΝΙΚΟΣ: Ἀσφαλῶς θὰ γελάσουμε. Ἐκτός...

ΠΙΠΗΣ: Τί θὲς νὰ πῆς;

ΝΙΚΟΣ: Ἐκτὸς ἂν κάνης καμμιὰ γκάφα.

ΠΙΠΗΣ: Ἐγώ; Ἀστειεύεσαι; Βασίσου σὲ μένα.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὴν τραπεζαρία τοῦ Πίπη. Τρῶνε καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: (Σερβίρει νερό).

ΝΙΚΟΣ: Ὄχι, μὴ μοῦ βάζεις ἐμένα νερό. Κρασὶ θὰ πιῶ. (Ἀπὸ μέσα του) Μὴν τὸ ξεχάσω καὶ πιῶ καὶ πάθω καμμιὰ δουλειά! (Στὴ γυναίκα του) Μ' ἀγαπᾶς, μωρό μου;

ΝΙΤΣΑ: Σὲ λατρεύω! (Πίνει νερό).

ΛΕΛΑ (Στὸν ἄντρα της): Ἐσὺ δὲν μοῦ κάνεις ἀπόψε χάδια! (Πίνει νερό).

ΠΙΠΗΣ: Τί λές, ἀγάπη μου; Διαρκῶς ἐσένα κυττάζω. (Σιγή).

ΝΙΤΣΑ (ξαφνικά): Βρὲ παιδιά, ξέρετε κανένα ἐξοχικὸ κέντρο ἔρημο;

ΝΙΚΟΣ: Ἐξοχικὸ κέντρο ἔρημο; Τί τὸ θέλεις;

ΝΙΤΣΑ: Νὰ σοῦ πῶ... δηλαδὴ δὲν κάνει νὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ δὲν ξέρω... σήμερα δὲν μπορῶ νὰ στὸ κρύψω. Θέλω νὰ πάω μὲ τὸν Πετρίδη.

ΝΙΚΟΣ: Μὲ τὸν Πετρίδη; Καὶ τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μαζί του;

ΝΙΤΣΑ (Μὲ ἀπάθεια): Φίλος μου εἶνε!

ΝΙΚΟΣ (κατακίτρινος): Ἐλεεινή! Ἔχεις φίλο;

ΝΙΤΣΑ (ἠρεμωτάτη): Οὔ! Ἕναν μόνο; Πολλούς! Μάτσο!

ΝΙΚΟΣ (Ἔξω φρενῶν): Μάτσο;

ΝΙΤΣΑ: Βέβαια. Καὶ τὸν Πετρίδη, καὶ τὸ Χρηστίδη καὶ τὸν Πετρόπουλο καὶ τὸν Παπαδόπουλο...

ΝΙΚΟΣ: Καὶ τ' ὁμολογεῖς, ἔ;

ΛΕΛΑ (Ξαφνικά): Καὶ τί; Κακὸ εἶνε; Μήπως ἐγὼ δὲν τὸν ἀπατῶ τὸν ἄντρα μου;

ΠΙΠΗΣ (Πηδάει στὴν καρέκλα του): Τί; Μ' ἀπατᾶς;

ΛΕΛΑ (Ψυχραιμώτατα): Ἀπ' τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μας! (Δείχνει τὸ Νίκο): Ἔ; Δὲν εἶν' ἔτσι, Νίκο μου; Τρία χρόνια δὲν εἶνε ποὺ τὰ φτιάξαμε μαζί;

ΝΙΚΟΣ: Ἔ;... Τί λὲς τώρα;

ΠΙΠΗΣ (Στὸ Νίκο): Εἶν' ἀλήθεια; (Πίνει νερὸ γιὰ νὰ συνέλθη)

ΝΙΚΟΣ: Ὄχι! Τὴ διαψεύδω! (Κατὰ λάθος, στὴν ταραχή του πίνει νερό).

ΛΕΛΑ: Καλὲ τί μὲ διαψεύδεις; Ἐσὺ μοῦ λὲς νὰ χωρίσω ἐγὼ νὰ χωρίσης κι' ἐσὺ καὶ νὰ παντρευτοῦμε.

ΝΙΚΟΣ (Μὲ ἄξαφνη εἰλικρίνεια): Αὐτὰ στἄλεγα ψέμματα. Γιατὶ ἐσὺ δὲν ἔχεις προῖκα φράγκο. Ἐνῶ ἡ Νίτσα ἔχει πολλὰ λεφτά!

ΝΙΤΣΑ: Ἄ, γιὰ τὰ λεφτὰ μὲ κρατᾶς;

ΝΙΚΟΣ: Ἀμ' τί; Γιὰ τὰ ὡραῖα σου τὰ μάτια; Παληοκαρακάξα!

ΠΙΠΗΣ: Ἅμα τὴ χωρίσης τὴν παίρνω ἐγώ!

ΠΙΠΗΣ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

ΛΕΛΑ: Ἐγὼ σᾶς σιχαίνομαι καὶ τοὺς δυό! Ἄχ! Νὰ εἶχα ἐδῶ τὸ φοιτητή μου! Εἶνε κοῦκλος!...

ΠΙΠΗΣ: Ἔ;

ΝΙΚΟΣ: Πῶς... μᾶς ἀπατᾶς καὶ μὲ κάποιο φοιτητή;

ΛΕΛΑ (Μὲ κοκκέτικη ὑπερηφάνεια): Ναί! Μ' ἕνα πολὺ χαριτωμένο παιδί!

ΠΙΠΗΣ: Καλὰ κουμάσια εἴμαστε ὅλοι μας! Ἔγιναν τ' ἀποκαλυπτήριά μας... (στὸ Νίκο) Ἐσὺ φταῖς!

ΝΙΚΟΣ: Ἐγώ; Γιατί;

ΠΙΠΗΣ: Μὲ τὸν ὀρρὸ τῆς ἀληθείας ποὺ μᾶς πότισες! Τώρα... διάλυσις! Κάθε κατεργάρης στὸν πάγκο του.

ΕΨΙΛΟΝ

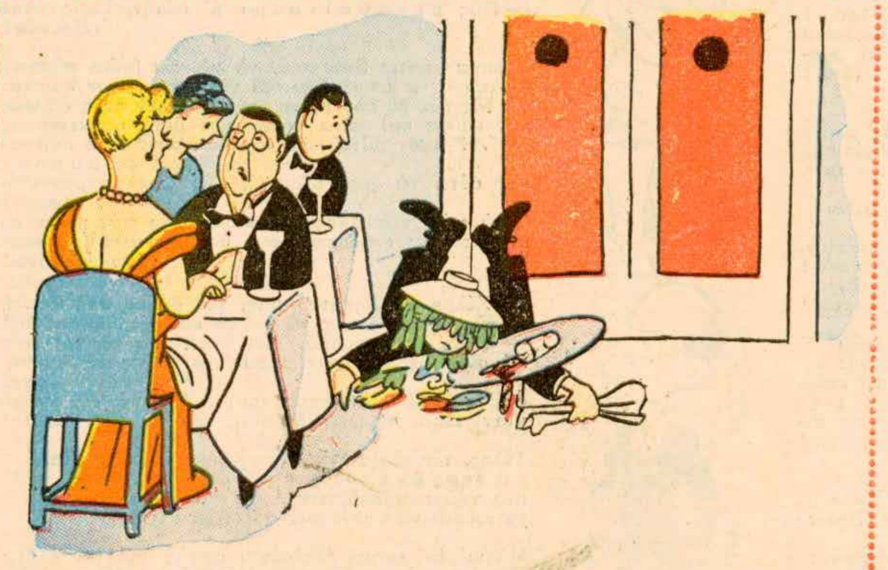

—Ἐπὶ τέλους... ἔρχεται τὸ γκαρσόνι!...

Εὔθυμα λόγια

Ἕνας παλαιὸς πολιτικὸς εἶχε ἕνα πρωτότυπο σύστημα γιὰ νὰ «ξέρη» πάντα τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ψηφοφόρων του. Ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε τὴν κουβέντα μ' ἕναν ἀπ' αὐτούς, τοὔλεγε ξαφνικά:

— Φοβᾶμαι πὼς ξέχασα τ' ὄνομά σου...

Ὁ ψηφοφόρος ἀπαντοῦσε π. χ. Ἀνδρεόπουλος.

— Ὄχι καϋμένε! τοὔλεγε ὁ πολιτικός. Αὐτὸ ἔλειπε νὰ μὴν ξέρω πὼς λέγεσαι Ἀνδρεόπουλος! Κεῖνο ποὺ ξέχασα εἶνε τὸ μικρό σου ὄνομα.

Ἂν πάλι ὁ ψηφοφόρος, ἀπαντοῦσε πὼς λεγόταν π. χ. Κώστας, ὁ πολιτικὸς τοῦ ἔλεγε:

— Ὦ, καϋμένε Κώστα! Σὰν νὰ μὴ σὲ ξέρω!... Τὸ ἐπίθετό σου ξέχασα...

Κι' ὁ ψηφοφόρος τοῦ τὸ ἔλεγε.

★

— Κρῖμα! λέει ὁ νεαρὸς γεωπόνος σ' ἕνα γέρο καλλιεργητή. Θὰ καταστρέψετε τὸ χτῆμα σας μὲ τὴν ἐπιμονή σας νὰ μὴν ἀκολουθῆτε τὶς συμβουλές μου. Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἡ μηλιὰ δὲν θὰ κάμη οὔτε ἕνα μῆλο τὸ φθινόπωρο.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, ἀπαντάει ὁ καλλιεργητής.

— Ἄ! Τὸ παραδέχεστε, λοιπόν; λέει ὁ γεωπόνος μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

Ὁ καλλιεργητὴς χαϊδεύει μὲ τὸ χέρι του τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ ἀπαντᾶ:

— Μιὰ ἀχλαδιὰ δὲν κάνει ποτὲ μῆλα, κ. γεωπόνε!...

★

Ὁ κύριος Νεοπλουτίδης, φοβερὸς καὶ τρομερὸς μαυραγορίτης, γνώρισε μιὰ νεαρὴ ἠθοποιὸ καί, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς περιπάτους ποὺ ἔκαμαν μαζί, στὴν ἐξοχή, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν παντρευτῆ. Θέλησε, ὡστόσο, νὰ ἔχη μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὴν καὶ ἀπευθύνθηκε σ' ἕνα ἰδιωτικὸ πρακτορεῖο πληροφοριῶν, χωρὶς νὰ δώση τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἡ φήμη τῆς δεσποινίδος Χ. εἶνε ἐξαίρετη. Δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς τὸ παραμικρὸ ψεγάδι στὴ διαγωγή της. Ἀπὸ κάμποσον καιρό, ὡστόσο, βγαίνει συχνὰ ἔξω μ' ἕναν ἐλεεινὸ μαυραγορίτη, ποὺ ἔχει τὴ χειρότερη φήμη μεταξὺ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου...».

★

Τρεῖς μεταγγίσεις αἵματος ἦσαν ἀπαραίτητες γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ μιᾶς ἄρρωστης κυρίας ποὺ νοσηλευόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου, καὶ ἕνας νεαρὸς Σκωτσέζος προσέφερε τὸ αἷμα του. Γιὰ τὸ πρῶτο κιλὸ αἷμα ποὺ ἔδωσε, ἡ ἄρρωστη πλήρωσε στὸ Σκωτσέζο αἱμοδότη 50 λίρες. Καὶ γιὰ τὸ δεύτερο κιλὸ 25 λίρες. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως εἶχε τόσο σκωτσέζικο αἷμα στὶς φλέβες της ἡ ἄρρωστη ὥστε... περιορίστηκε νὰ τὸν εὐχαριστήση μόνον!...

Τί εἶναι ΤΟ "ΣΚΙΝ ΠΛΑΝΙΝΓΚ,,

Μιὰ μέθοδος «ἰσοπεδώσεως τῆς ἐπιδερμίδος»

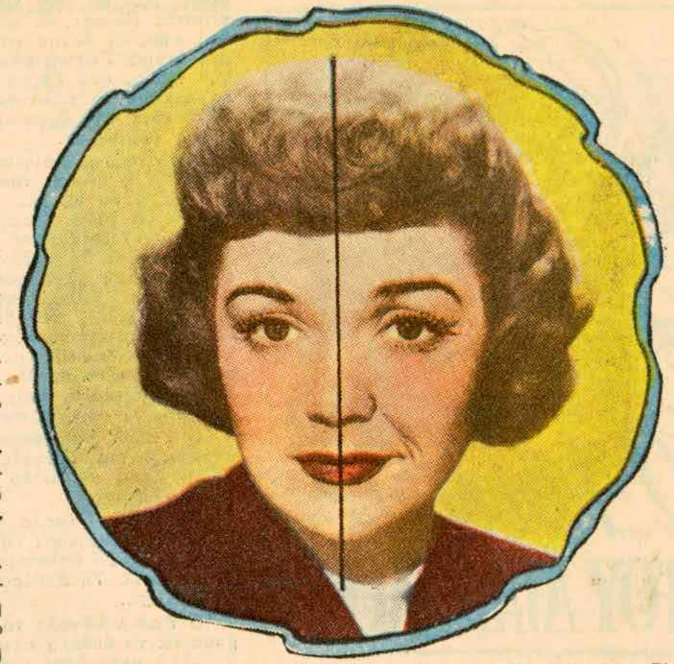

Τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ προσώπου ἔπειτα ἀπὸ τὸ «σκὶν πλάνινγκ». Τὸ δεξιὸ δὲν ὑπεβλήθη ἀκόμη στὴν ἀπαραίτητη θεραπεία.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ τοῦ προσώπου κάνει διαρκῶς νέες προόδους. Σᾶς μιλήσαμε σ' ἕνα προηγούμενο φύλλο γιὰ τὸ «λίφτινγκ». Οἱ ἀναγνώστριες μας ξέρουν ἐπίσης τί εἶνε τὸ «πήλινγκ» καὶ τὰ μειονεκτήματα ποὺ παρουσιάζει. Θὰ τὰ συνοψίσωμε μὲ δυὸ λέξεις: Τὸ «πήλινγκ» συνίσταται, στὴν ἀπολέπισι τοῦ ἐπιφανειακοῦ στρώματος τῆς ἐπιδερμίδος μὲ χημικὰ μέσα. Ὅταν αὐτὸ ἐξαφανισθῆ, ἐμφανίζεται ἕνα νέο στρῶμα, ποὺ δὲν παρουσιάζει κανένα ἀπὸ τὰ μειονεκτήματα τοῦ προηγουμένου. Ἀλλά, γιὰ νὰ συμβῆ αὐτό, πρέπει αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα (ρυτίδες, γουβιάσματα κτλ.) νὰ εἶνε ἐπιφανειακά. Διαφορετικὰ θὰ ἔχωμε ἕνα καινούργιο καὶ ἀνθηρὸ δέρμα, ἀλλὰ μὲ ὅλες τὶς ἀτέλειες τοῦ προηγουμένου. Δυὸ ἄλλα μειονεκτήματα τοῦ «πήλινγκ» εἶνε ὅτι στοιχίζει ἀκριβὰ καὶ ὅτι ἀπαιτεῖ τὴν παραμονὴ στὴν κλινικὴ ἐπὶ ὀχτὼ ἢ δέκα μέρες, μέχρις ὅτου συμπληρωθῆ ἡ ἀπολέπισις. Αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα ἔκαμαν τοὺς αἰσθητικοὺς χειρούργους νὰ ἐπινοήσουν μιὰ νέα μέθοδο ἀνανεώσεως τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ τὴν ἀποκάλεσαν «σκὶν - πλάνινγκ».

Σὲ τί συνίσταται τὸ «σκὶν - πλάνινγκ»; Ἡ ἀκριβὴς μετάφρασις αὐτοῦ τοῦ ὅρου εἶνε: «ἰσοπέδωσις τῆς ἐπιδερμίδος». Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται. Ὁ σκοπὸς τοῦ «σκὶν - πλάνινγκ» εἶνε νὰ γεμίση τὰ κενὰ καὶ νὰ ἐξαφανίση τὶς ἀντιαισθητικὲς προεξοχὲς τοῦ δέρματος.

Ἀλλ' ὑπάρχει, βέβαια, ἕνα ὅριο στὶς δυνατότητές του. Ὅταν αὐτὲς οἱ ἀντιαισθητικὲς παραμορφώσεις εἶνε ἀρκετὰ ἔντονες — π.χ. στὴν περίπτωσι μιᾶς βαθειᾶς οὐλῆς ἢ ἑνὸς ὄγκου-ποὺ σχηματίζει μιὰ μεγάλη προεξοχὴ κτλ.—τὸ «σκὶν - πλάνινγκ» εἶνε ἀνίκανο νὰ ἐπιφέρη τὴν ποθητὴ ἰσοπέδωσι.

Τὸ «σκὶν - πλάνινγκ» εἶνε ἕνας συνδυασμὸς δερματολογικῆς μικροχειρουργικῆς καὶ φυσιοθεραπείας.

Στὸ «πήλινγκ» ἀφαιρεῖται δι' ἀπολεπίσεως ὁλόκληρο τὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος. Στὸ «σκὶν -πλάνινγκ», ἀντίθετα, ὁ αἰσθητικὸς χειροῦργος ἐξετάζει τὴν ἐπιδερμίδα χιλιοστόμετρο πρὸς χιλιοστόμετρο καὶ κάνει τὶς ἀπαραίτητες ἐπεμβάσεις.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι σ' ἕνα σημεῖο τοῦ προσώπου οἱ πόροι εἶνε διεσταλμένοι. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν θὰ χρειασθῆ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, ἀλλὰ μόνο μερικὲς ἐφαρμογὲς ὑπερβραχέων κυμάτων. Οἱ πόροι σφίγγουν τότε καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος ποὺ προκαλεῖται γύρω τους ἐξαφανίζεται.

Περισσότερο πολύπλοκη εἶνε ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ δέρματος, ποὺ σχηματίζει ἀλλοῦ μικρὲς λακοῦβες καὶ ἀλλοῦ μικρὲς προεξοχές. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ θεραπεία ἀποβλέπει σὲ δυὸ σκοπούς: Ὁ ἕνας εἶνε ἡ ἐξάλειψις τῶν προεξοχῶν, εἴτε μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι εἴτε μὲ ὑπερβραχέα κύματα. Ὁ ἄλλος συνίσταται στὸ «γέμισμα» τῶν κενῶν.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ βάλωμε τίποτε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰ νὰ τὴν κάμωμε ν' ἀνασηκωθῆ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἐφαρμόζεται μιὰ συνδυασμένη θεραπεία μὲ ὁρμόνες καὶ ἀκτῖνες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὰ κύτταρα ἀναζωογονοῦνται καὶ τείνουν νὰ πάρουν τὴν κανονική τους θέσι.

Οἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου ἐξαφανίζονται ἐπίσης μὲ μικροεγχειρήσεις ποὺ δὲν διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ «σκὶν - πλάνινγκ». Δὲν ἀρκεῖ, ὅμως, ἡ ἰσοπέδωσις. Χρειάζεται ἐπίσης ν' ἀποχτήση τὸ δέρμα τὴν ὁμοιομορφία του, νὰ ἀναζωογονηθῆ καὶ νὰ ξαναγίνη ἀνθηρό. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπεμβαίνει ἡ φυσιοθεραπεία: μασσάζ, ἀκτῖνες (γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τὴν τόνωσι τῆς ἐπιδερμίδος) ἠλεκτρικὰ μασσὰζ κτλ. Ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, ἐφαρμόζεται ἐπίσης ἡ χημειοθεραπεία: θρεπτικὲς κρέμες, ὁρμονοθεραπεία κτλ.

Ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει τὸ «σκὶν - πλάνινγκ» ἀπὸ τὸ «πήλινγκ» εἶνε ὅτι τὸ πρῶτο ἀποβλέπει στὴν ἐξαφάνισι τῶν ἀτελειῶν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν τόνωσί της, ἐνῶ τὸ δεύτερο κάνει μιὰ ἁπλῆ ἀνανέωσι τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ δὲν εἶνε, ἄλλωστε, ἀκίνδυνη, χωρὶς καὶ νὰ ἐξαφανίζη τὶς ἀτέλειες.

Ἡ ἐπέμβασις καὶ στὶς πιὸ δύσκολες περιπτώσεις δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Μπορεῖ, ἐξ ἄλλου, νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε ἕξη μῆνες. Χάρις στὸ «σκὶν - πλάνινγκ» μιὰ σημερινὴ γυναῖκα μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίζη ἄφοβα τὸ χρόνο.

Ἡ διατήρησι τῆς ὀμορφιᾶς καὶ ἡ περιποίησι τοῦ σώματος εἶνε ἕνα ζωτικὸ στοιχεῖο στὸν ἄνθρωπο. Ἡ φύσι δὲν κάνει πάντα τέλεια ἔργα, ἢ μᾶλλον, δὲν κάνει σχεδὸν ποτὲ τέλεια, ἰδανικὰ σώματα. Ὁ ἄνθρωπος ἐπεμβαίνει τότε καὶ τὰ «διορθώνει». Ἰδίως γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὀμορφιὰ εἶνε τὸ πᾶν καὶ πρὸς αὐτὴ τὴ κατεύθυνσι τίποτε δὲν πρέπει νὰ παραλείψη.

Μὴν ἀκοῦτε τοὺς γκρινιάρηδες ποὺ φωνάζουν πὼς χάλασε ἡ κοινωνία γιατὶ οἱ γυναῖκες ἐπιμελοῦνται τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα τους. Ἂν ἀκολουθοῦσαν κι' οἱ ἴδιοι τὶς ἀρχές τους, δὲν θἄπρεπε νὰ ξυρίζωνται!

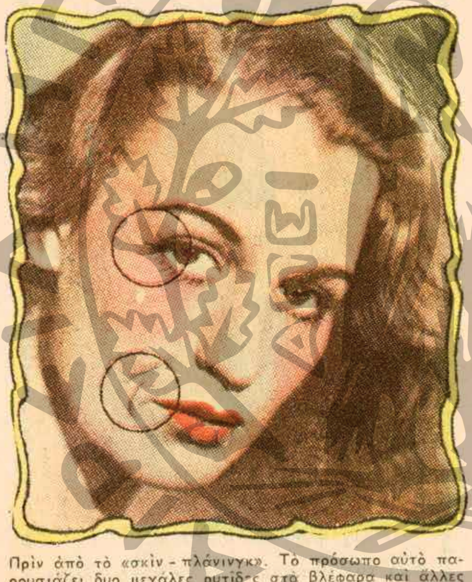

Πρὶν ἀπὸ τὸ «σκὶν - πλάνινγκ». Τὸ πρόσωπο αὐτὸ παρουσιάζει δυὸ μεγάλες ρυτίδες στὰ βλέφαρα καὶ ἄλλες δυὸ στὴν ἄκρη τῶν χειλέων.

Σοφὰ λόγια

Ἡ ἡλικία καὶ ὁ ὕπνος μᾶς διδάσκουν σιγὰ - σιγὰ τὸ δρόμο τοῦ θανάτου.

★

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησίς τους μᾶς τιμοῦν πιὸ πολὺ παρὰ οἱ ἔπαινοί τους καὶ ἡ φιλία τους.

★

Ὁ κόσμος εἶνε θέατρο ὅπου οἱ πρῶτες θέσεις εἶνε πάντοτε κλεισμένες.

★

Στὸν ἀληθινὸν ἔρωτα συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὰ φαντάσματα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γι' αὐτά, ἀλλὰ λίγοι τὰ ἔχουν δῆ.

★

Τὶς ἐπαναστάσεις τὶς γεννοῦν οἱ παραφορὲς τῆς προόδου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ. ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο Ιππότης ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

35ον

— Γιατί κλαῖς; τὴ ρώτησε ὁ Ραοὺλ. Εἶναι πολὺ νωρὶς ἤ, ἴσως, πολὺ ἀργὰ πιά!

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Καταραμένο Μέγαρο, ὁ Ραοὺλ ὡδήγησε τὴν αἰχμάλωτό του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια κελλιὰ τοῦ πύργου, ποὺ χρησίμευαν, τὸ μεσαίωνα, γιὰ φυλακές.

— Τί λὲς τώρα γιὰ τὴν ἐκδίκησί μου, Ἥβη; τὴ ρώτησε εἰρωνικά.

Ἡ τυχοδιώκτρια ἔπεσε στὰ γόνατα.

— Λυπήσου με, Ραοὺλ! τὸν παρακάλεσε. Μὴ μὲ καταδικάσης νὰ ζήσω σ' αὐτὸ τὸν τάφο. Ἤμουν κακή, τὸ ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἔφταιγα ἐγώ. Δὲν εἶχα πάρει καμμιὰν ἀνατροφὴ ἀπὸ μικρή. Θυμήσου πόσο σὲ εἶχα ἀγαπήσει, Ραοὺλ... Ἄφισέ με νὰ ζήσω, ἔστω καὶ στὴν πιὸ ἀπομακρυσμένη γωνιὰ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὄχι ἐδῶ μέσα, σ' αὐτὸ τὸν τάφο...

Ὅταν τελείωσε, ὁ Ραοὺλ τὴν κύτταξε μὲ μῖσος, καὶ τῆς εἶπε ψυχρά :

— Ἂν πιστεύης στὸ Θεό, παρακάλεσέ τον νὰ σὲ λυπηθῆ καὶ νὰ σὲ συγχωρήση, γιατὶ ἐγὼ οὔτε σὲ λυπᾶμαι οὔτε σὲ συγχωρῶ!

Καί, βγαίνοντας ἔξω, κλείδωσε τὴ βαρειὰ πόρτα τοῦ ὑπόγειου κελλιοῦ, χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ προσοχὴ στὰ κλάματα καὶ στὶς ἱκεσίες τῆς «Κόρης τοῦ Διαβόλου».

Τὸ τέλος τῆς τυχοδιώκτριας

Ὁ Ραοὺλ εἶχε ἤδη ἀηδιάσει τὴν τυχοδιωκτικὴ ζωή, ποὺ ζοῦσε ὡς τότε, κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν, γιὰ ν' ἀλλάξη ριζικά. Σκέφθηκε νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα τὴν Γαλλία, καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ καινούρια ζωὴ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ζάν, ποὺ θὰ τὴν παντ.ευόταν, μόλις πέθαινε ἡ Ἥβη.

Διέλυσε λοιπὸν τὴ συμμορία τῶν κιβδηλοποιῶν, ἀφοῦ τοὺς μοίρασε μερικὲς χιλιάδες ἀπὸ τὰ κίβδηλα λουδοβίκεια, ποὺ εἶχαν κατασκευάσει, κι' ἀνάθεσε στὸ Ζὰκ νὰ ναυλώση ἕνα μικρὸ πλοῖο, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρη στὴν ..γγλία, ἀπὸ ἕναν ἐρημικὸ ὅρμο.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουν, ὁ Ραοὺλ πῆγε — γιὰ τελευταία φορὰ — στὸ κελλὶ ὅπου εἶχε κλείσει τὴν Ἥβη, πού, ὥς τὴν ἡμέρα ἐ.είνη, τρεφόταν μὲ λίγο ψωμὶ καὶ μὲ νερό, ποὺ τῆς πήγαινε ὁ Ζάκ.

— Σὺ εἶσαι, Ραοὺλ; ψιθύρισε ἡ «Κόρη τοῦ Διαβόλου», μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνη μέσα. Ἀφοῦ ἔρχεσαι μόνος σου σήμερα, φοβοῦμαι ὅτι μοῦ ἑτοιμάζεις καινούρια μαρτύρια. Νὰ μὲ σκότωνες τουλάχιστον...

— Σοῦ ἔφερα τὸ θάνατο, Ἥβη, ἀπάντησε μὲ ἤρεμο ὕφος ὁ «Ἱππότης τοῦ Διαβόλου». Θὰ κλείσω τώρα τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ σου καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἀνοίξη πιά. Ἔχεις ἀκόμα λίγο νερὸ καὶ λίγο ψωμί. Δὲν θὰ σοῦ ξαναφέρη κανεὶς πιὰ τίποτα. Πρέπει νὰ κάνης οἰκονομία στὸ φαΐ σου, ἂν θέλης νὰ ζήσης μερικὲς μέρες ἀκόμα. Γιὰ νὰ μὴν πεθάνης ὅμως ἀπὸ τὴν πεῖνα, σοῦ ἔφερα κι' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο... Αὐτὸς εἶναι ὁ θάνατος, ποὺ ζητοῦσες, καὶ μάλιστα θάνατος ἀκαριαῖος.

— Παντοῦ μὲ τριγυρίζει ὁ θάνατος!... οὔρλιαξε ἡ «Κόρη τοῦ Διαβόλου». Ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω... Δὲν θὰ μ' ἀφίσης λοιπὸν νὰ ζήσω, Ραούλ;...

— Ὄχι! ἀπάντησε ψυχρὰ ἐκεῖνος.

— Λοιπὸν θὰ πεθάνω, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἐξακολούθησε μὲ παραφορά, ἡ «Κόρη τοῦ Διαβόλου». Ἀλλά, προτοῦ νὰ βγῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ κελλί, ποὺ θἆναι ὁ τάφος μου, θὰ σοῦ ἀνοίξω τουλάχιστον τὴν πληγή, ποὺ εἶχε ἐπουλωθῆ μὲ τὰ χρόνια. Εἶπες ὅτι σοῦ ἔκαμα πολλὰ στὴ ζωή σου. Ἀλλὰ δὲν τὰ ξέρεις ἀκόμα ὅλα. Θυμᾶσαι τὴ Δεβόρα, τὴν πρώτη σου ἀγάπη;

Ὁ Ραοὺλ ἀκούγοντας τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, στράφηκε καὶ κύτταξε κατάπληκτος τὴν Ἥβη. Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ἄνθιζε στὰ χείλη της.

— Ξέρεις τί ἔκανα Ραούλ; ἐξακολούθησε ἐκείνη. Σκότωσα τὴ Δεβόρα!... Ἡ Δεβόρα πέθανε δηλητηριασμένη ἀπὸ μένα. Ναί, Ραούλ. Τὴ Δεβόρα τὴ σκότωσα ἐγώ! Τ' ἀκοῦς;...

Ὁ Ραοὺλ ἔβγαλε τὸ σπαθί του κι' ὥρμησε νὰ τὸ βυθίση στὸ στῆθος της.

Ἀλλὰ μετανόησε ἀμέσως.

— Ὄχι, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Δὲν θὰ λερώσω τὸ σπαθί μου μὲ τὸ βρώμικο αἷμα σου.

Καί, ἁρπάζοντας τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε φέρει, καθὼς καὶ τὴ στάμνα μὲ τὸ νερό, βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί, μουρμουρίζοντας μὲ λύσσα :

— Ψόφησε τώρα σὰν σκυλί, καταραμένη!...

Καὶ κλείδωσε τὴ βαρειὰ πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Καταραμένο Μέγαρο, καὶ νὰ φύγουν μὲ ἁμάξι γιὰ τὸ λιμανάκι, ἀπ' ὅπου θἄπαιρναν τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὁ Ραοὺλ πρόσεξε πὼς ὁ Ζὰκ δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ γυρίση πίσω γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήση, ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ποὺ ἐρχόνταν τρέχοντας.

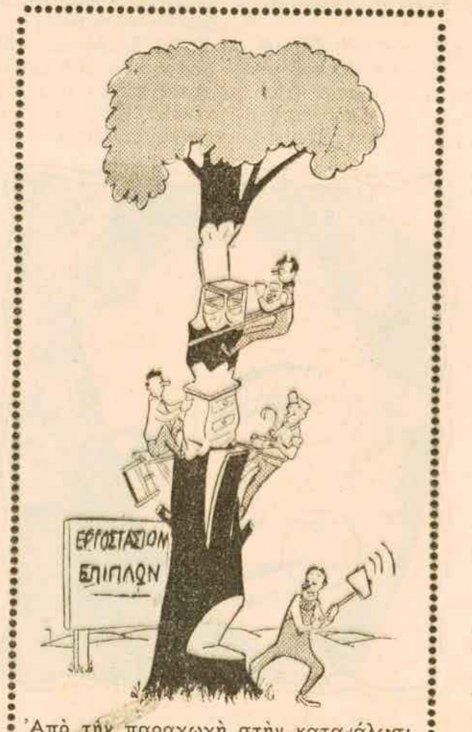

Ἀπὸ τὴν παραγωγὴ στὴν κατανάλωσι.
(Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

— Τί ἔγινε ἡ ἄλλη; ρώτησε ἡ Ζάν, τὴ στιγμὴ ποὺ θἄμπαινε στὸ ἁμάξι.

— Εἶνε ἐκεῖ κάτω, ἀπάντησε ὁ Ραούλ, δείχνοντας πρὸς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

— Δὲν καταλαβαίνω, Ραούλ... ψιθύρισε ἡ νέα.

Ὁ Ραοὺλ τῆς ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια, σὲ τί θάνατο εἶχε καταδικάσει τὴν «Κόρη τοῦ Διαβόλου».

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνη μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, φίλε μου, ἡ γυναῖκα αὐτή, ψιθύρισε ἡ Ζάν, ἀνατριχιάζοντας. Ὁ θάνατος αὐτὸς εἶνε φρικτός!

— Τί θέλεις νὰ κάνω λοιπόν;

— Ἄφισέ την ἐλεύθερη.

— Τὸ σκέφτηκες καλὰ Ζάν; Αὐτὴ εἶνε σωστὴ τίγρις. Θὰ μᾶς κυνηγήση παντοῦ μὲ τὸ μῖσος της.

— Τί μποροῦμε νὰ φοβηθοῦμε ἀπ' αὐτήν, Ραούλ; Ἐμεῖς θἄμαστε πιὰ πολὺ μακρυά.

— Ναί, ἀλλ' ἐφόσον ζῆ αὐτὴ ἡ γυναῖκα, σὺ δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι νόμιμη σύζυγός μου.

— Ἂς μὴν εἶμαι νόμιμη γυναῖκα σου, Ραούλ. Δὲν μὲ πειράζει. Προτιμῶ αὐτό, παρὰ νὰ τὴν ἀφίσης αὐτὴ τὴ γυναῖκα νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα. Πήγαινε, ἂν μ' ἀγαπᾶς, νὰ τὴν ἐλευθερώσης...

Ὁ Ραοὺλ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη, καὶ γύρισε γιὰ νὰ πάη στὸν πύργο.

— Ποῦ πηγαίνετε, κύριε ἱππότα; τὸν ρώτησε ὁ Ζάκ.

— Στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἀπάντησε ὁ Ραούλ, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο του.

— Σταθῆτε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης.

— Γιατί; ρώτησε περίεργος ὁ Ραούλ.

— Κυττάχτε, εἶπε ὁ Ζάκ, κι' ἔδειξε τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ τεράστια φλόγα τινάχτηκε κι' ἀγκάλιασε ὅλο τὸν πύργο. Συγχρόνως ἀκούστηκε μιὰ φοβερὴ ἔκρηξι.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Ραούλ.

— Κύριε ἱππότα, ἀπάντησε ὁ Ζάκ, σκέφτηκα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μείνη τίποτα ἀπὸ τὸν Καταραμένο Πύργο. Πῆγα λοιπὸν πρὶν ἀπὸ λίγο στὰ ὑπόγεια, κι' ἔβαλα φωτιὰ σ' ἕνα φυτῆλι ποὺ ἡ ἄλλη του ἄκρη ἦταν μέσα σ' ἕνα βαρέλι γεμᾶτο μπαρούτι.

Ὁ Ραοὺλ στράφηκε πρὸς τὴ Ζάν, καὶ τῆς εἶπε σοβαρά :

— Ζὰν ντὲ Τραμπλέϊγ, προσευχήσου στὸ Θεὸ γιὰ ν' ἀναπάψη τὴν ψυχὴ τῆς Ἀντωνίας Βέρντι!...

Ἐπίλογος

Ὁ Ζὰκ εἶχε κάμει λάθος.

Ἡ Ἀντωνία Βέρντι δὲν εἶχε βρῆ τὸ θάνατο στὰ ἐρείπια τοῦ Καταραμένου Πύργου.

Ὅταν μετὰ τὴν ἔκρηξι ἔτρεξαν ἐπὶ τόπου πολλοὶ πολίτες καὶ ἀστυνομικοὶ κι' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, τὴν βρῆκαν κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ χωμάτων ἀναίσθητη.

Ἕνας τοῖχος πιὸ γερὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ ἦταν σοβαρὰ τραυματισμένη, μὲ τὸ πρόσωπο οἰκτρὰ παραμορφωμένο.

Τὴν ἀπήλλαξαν ἀπ' τὰ δεσμά της καὶ τὴ μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἡ Βέρντι βασανίστηκε ἐπὶ καιρὸ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Μόλις ὁ Ἀντιβασιλεὺς πληροφορήθηκε τὶ συνέβη ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε δουλειὰ τοῦ Τραμπλέϊγ! φώναξε. Θέλω νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως.

Ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ κατάσκοποι κινητοποιήθηκαν ἀμέσως.

Μὰ δὲν κατόρθωσαν τίποτε.

Ὁ Ραοὺλ δὲν βρισκόταν πιὰ στὸ Παρίσι.

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἔστειλε κατόπιν ἕνα ἀπ' τοὺς ἐμπίστους αὐλικούς του νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Βέρντι στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ Βέρντι εἶχε συνέλθει κάπως καὶ μπόρεσε νὰ μιλήση.

Οἱ ἀποκαλύψεις της ἔκαναν τὸν Ἀντιβασιλέα νὰ φρενιάση ἀπ' τὸ θυμό του.

— Τὸν ἄθλιο τὸν Τραμπλέϊγ!... οὔρλιαξε. Θὰ τὸν βρῆτε ὅπου κι' ἂν βρίσκεται. **Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἥσυχος ἂν δὲν τὸν** δῶ νὰ κρέμεται ἀπὸ τὴν ἀγχόνη, σὰν τὸν τελευταῖο τῶν κακούργων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ νέες ἔρευνες ποὺ ἔγιναν δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Πληροφόρησαν ἐπίσης τὸν Ἀντιβασιλέα ὅτι ἡ δυστυχισμένη Ἀντωνία Βέρντι εἶχε παραμορφωθῆ τόσο ἀπὸ τὰ τραύματα καὶ τὰ ἐγκαύματα, ποὺ ἡ θέα της προκαλοῦσε φρίκη.

— Τὴν ἄμοιρη γυναῖκα!... ψιθύρισε ὁ Ἀντιβασιλεύς. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴ δυστυχισμένη αὐτή. Θὰ παίρνη μηνιαίως ἕνα καλὸ ποσὸν γιατὶ ὑπῆρξε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη σὲ μένα.

Ὁ ἔμπιστος αὐλικὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὴν Ἀντωνία Βέρντι μέχρι τῆς τελείας ἀναρρώσεως της.

— Ἐρευνοῦμε παντοῦ γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Ραοὺλ ντὲ Τραμπλέϊγ, τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἔχει δώσει διαταγὴ νὰ συλληφθῆ, μὲ κάθε τρόπο. Θὰ πληρώση τὰ ἐγκλήματά του μὲ τὸ κεφάλι του!...

— Δὲν τὸν βρήκατε ἀκόμη; ρώτησε ἡ Βέρντι.

— Ὄχι, δυστυχῶς, κυρία.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Οὔτε θὰ τὸν βρῆτε, εἶπε.

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό, Βέρντι;

— Γιατὶ εἶνε καταχθόνιος, εἶνε σατανικός. Ἀγνοεῖτε ὅτι τὸν ἀποκαλοῦν «Ἱππότη τοῦ Διαβόλου»;

— Δὲν θὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω. Ὡστόσο μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς. Εἶμαι πιὰ ἕνα ἔκτρωμα, τὸ ξέρω καλὰ αὐτό. Ἔχω παραμορφωθῆ φρικτὰ ἐξ αἰτίας τοῦ Τραμπλέϊγ. Ἀλλὰ θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρά, θὰ μοῦ τὸ πληρώση ἀκριβά. Ὅπου κι' ἂν ἔχη καταφύγει θὰ τὸν βρῶ, θ' ἀνακαλύψω τὸ κρησφύγετό του. Μόνον ἐγὼ ξέρω τὰ κόλπα του. Καὶ μόνον ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ τιμωρός του. Θέλω νὰ τὸν δῶ νὰ σφαδάζη ἀπὸ πόνους καὶ ἀγωνία κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου. Αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος μεγάλος πόθος τῆς ζωῆς μου. Καὶ ὁ πόθος μου αὐτὸς θὰ πραγματοποιηθῆ.

— Ἂν δὲν προλάβουμε νὰ τὸν βάλουμε ἐμεῖς στὸ χέρι.

— Τὸ εὔχομαι αὐτό, ἀλλὰ σᾶς εἶπα ἀφοῦ σᾶς ξέφυγε ὡς σήμερα δὲν θὰ βρίσκεται πιὰ στὸ Παρίσι. Τὸ χέρι τῆς ἀστυνομίας σας δὲν φτάνει ἔξω ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πάω παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ ἐκδικηθῶ.

★

Ὅταν ἡ Ἀντωνία Βέρντι θεραπεύθηκε ἐντελῶς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἦταν πιὰ τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ της, ἕνα φάντασμα φρικτό, ἀπαίσιο, μιὰ γυναῖκα τέρας!...

Ζήτησε ὡστόσο νὰ δῆ τὸν Ἀντιβασιλέα κι' ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης τὴ δέχτηκε.

Ἡ Βέρντι πῆγε στ' ἀνάκτορα ἔχοντας σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα πυκνὸ βέλος. Δὲν ἤθελε ν' ἀντικρύση ὁ Ἀντιβασιλεὺς τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἀσχήμια της.

Ὁ Φίλιππος τὴν δέχτηκε μὲ συμπάθεια.

Μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα μαζί.

Ἡ Βέρντι τοῦ ἀνέφερε καθετὶ ποὺ ἤξερε γιὰ τὴν καταχθόνια δρᾶσι τοῦ Ραούλ.

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος μὲ ἀπάτησε χονδροειδέστατα, τῆς εἶπε ὁ Ἀντιβασιλεύς. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως ὅτι θὰ πέση στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, ἀργὰ ἢ γρήγορα, κι' ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρά.

— Τὸ εὔχομαι ὁλοψύχως, Ὑψηλότατε. Ἀλλά, ὅπως εἶπα καὶ στὸν ἀπεσταλμένο σας στὸ νοσοκομεῖο, ἔχω πολλὲς ἀμφιβολίες ἂν θὰ κατορθώσετε νὰ συλλάβετε τὸν Τραμπλέϊγ.

— Ὑποπτεύεσθε ποῦ βρίσκεται;

— Δὲν ὑποπτεύομαι τίποτε καὶ συγχρόνως ὑποπτεύομαι τὰ πάντα. Ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω πάντως εἶνε ὅτι ἔχει φύγει πιὰ ἀπ' τὸ Παρίσι κι' ἀπ' τὴ Γαλλία, φυσικά. Ἔτσι ἡ σύλληψίς του εἶνε ἀδύνατος. Ἡ ἐκδίκησί μου ὅμως θὰ φτάση **ἐκεῖ ποὺ δὲν φτάνει ἡ ἀστυνομία.**

— Ἀναλαμβάνετε νὰ τὸν βρῆτε σεῖς;

— Ἂν ἀναλαμβάνω νὰ τὸν βρῶ, Ὑψηλότατε; Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Δὲν θὰ ἡσυχάσω οὔτε μέσα στὸν τάφο μου ἂν δὲν ἱκανοποιήσω τὸν πόθο μου αὐτό. Ὁ Ραοὺλ ντὲ Τραμπλέϊγ, Ὑψηλότατε, θὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Ἀντωνίας Βέρντι!...

— Ἔστω, εἶπε ὁ Ἀντιβασιλεύς. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, κυρία, ἂν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ κανονισθῆ ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης κράτησε τὸ λόγο του. Ὥρισε νὰ δίδεται μηνιαίως στὴ Βέρντι ἕνα ἐπίδομα ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο του.

★

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ραοὺλ ντὲ Τραμπλέϊγ, ὁ ἀσύλληπτος «Ἱππότης τοῦ Διαβόλου», βρισκόταν στὴν Ἀγγλία.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνατίναξι τοῦ Καταραμένου Πύργου ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν λατρευτή του Ζὰν καὶ τὸν πιστό του Ζάκ.

Ἔφτασαν καλπάζοντας σὰν δαιμονισμένοι σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι τῆς Γαλλίας, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ κανένα δυσάρεστο ἀπρόοπτο στὸ δρόμο.

Μ' ἕνα μικρὸ πλοῖο πέρασαν στὴν Ἀγγλία κι' ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο.

Στὸ Λονδῖνο ὁ Ραοὺλ ἄφησε τὸ ὄνομα Τραμπλέϊγ, κι' ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ζὰν Σαμπάρντ, αὐτὴ τὴ φορὰ νομίμως.

Ὁ Ζὰκ ἔγινε ἐπιστάτης τῶν κυρίων του.

— Ἀγαπητή μου Ζάν, εἶπε ὁ Ραοὺλ στὴ γυναῖκα του, μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, τώρα θὰ ζήσουμε ἥσυχοι κι' εὐτυχισμένοι.

Ἡ Ζὰν ρίχτηκε συγκινημένη στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γέμισε φιλιά.

Ὁ Ραοὺλ μιλοῦσε γιὰ εὐτυχία γιατὶ ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ Ἀντωνία Βέρντι δὲν εἶχε βρῆ τὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

Μά, μιὰ μέρα ποὺ ἔκανε μόνος του τὸν περίπατό του κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ ἀγροκτήματος ποὺ εἶχε ἀγοράσει, εἶδε νὰ ὀρθώνεται μπροστά του ἕνα τέρας, μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ πρόσωπο φρικτὰ παραμορφωμένο.

— Ἐπὶ τέλους σὲ βρίσκω, Ραοὺλ ντὲ Τραμπλέϊγ, τοῦ φώναξε.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ ἐκείνη.

— Ἡ Ἀντωνία!. ψιθύρισε. Εἶνε δυνατόν;... Αὐτὸ τὸ φρικτὸ πρόσωπο!... Εἶνε τὸ φάντασμά της;...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! τοῦ εἶπε ἡ Βέρντι, γιατὶ αὐτὴ ἦταν. Δὲν μὲ γνωρίζεις ὅπως μὲ κατάντησες, γνώρισες ὅμως τὴ φωνή μου. Ἑτοιμάσου νὰ πεθάνης, ἄθλιε!... Εἶχα ὁρκιστῆ νὰ σὲ βρῶ καὶ στὴν Κόλασι ἂν κατέβαινες, καὶ νὰ ποὺ σὲ βρῆκα!... Θὰ πεθάνης, καταραμένε ἱππότη!...

Συγχρόνως ἡ Βέρντι τράβηξε ἕνα πιστόλι κάτω ἀπ' τὸ μανδύα ποὺ φοροῦσε καὶ τὸν σημάδεψε.

Μὲ ἕνα πήδημα ὁ Ραοὺλ ὥρμησε ἐναντίον της καὶ πρόλαβε ν' ἁρπάξη τὸ χέρι της ἀπ' τὸν καρπὸ καὶ νὰ στρέψη τὴν κάννη τοῦ ὅπλου πρὸς τὰ πίσω.

Μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησε.

Ἡ Ἀντωνία Βέρντι σωριάστηκε κάτω νεκρή. Ἡ σφαῖρα τὴν εἶχε βρῆ στὴν καρδιά!...

Ὅταν ἡ Ζὰν ἔτρεξε ἐπὶ τόπου, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, ἔμεινε ἐμβρόντητη ἀντικρύζοντας μιὰ γυναῖκα νεκρή, σωριασμένη κάτω καὶ τὸ Ραοὺλ ὄρθιο ἐμπρός της καὶ χλωμό.

Τὸ φρικῶδες πρόσωπο τῆς ἄγνωστης τῆς ἔκανε ἀπαίσια ἐντύπωσι.

— Ραούλ, φώναξε, τί συμβαίνει; Ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή; Ποιὸς τὴν σκότωσε;

— Σκοτώθηκε μόνη της, ἀπάντησε ὁ Ραούλ. Μὴν τρέμης ἔτσι, ἀγάπη μου. Εἶνε κάποια τρελλὴ ἴσως... Ἤθελε νὰ μὲ πυροβολήση κι' εὐτυχῶς τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τὴ βρῆκε ἡ σφαῖρα στὴν καρδιά...

— Καὶ πῶς μπῆκε ἐδῶ;

— Ποῦ θὲς νὰ τὸ ξέρω, ἀγαπημένη μου; Ἡσύχασε ὡστόσο. Θὰ διατάξω νὰ τὴν θάψουν.

— Τί φρικτὸ ποὺ εἶνε τὸ πρόσωπό της, Ραούλ!...

Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶπε τὴν ἀλήθεια στὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ μὴν τῆς θυμίση παλιὲς θλιβερὲς ἱστορίες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ Πανηγυρικὸ τεῦχος μας

Ἀρχίζει τὸ νέο ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἰταλοῦ συγγραφέως ΑΙΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ :

Ἡ Λεβέντισσα

Πρὶν ἀπὸ τέσσερις περίπου αἰῶνες, οἱ Τοῦρκοι, πανίσχυροι ἐπιδρομεῖς καὶ κατακτηταὶ ἀποφασίζουν νὰ καταλάβουν τὴν Κύπρο ποὺ τὴν κατέχουν οἱ Ἐνετοί. Στὴν ὀχυρωμένη Ἀμμόχωστο γίνονται ἀληθινὲς γιγαντομαχίες μεταξὺ τῶν Τουρκικῶν ὀρδῶν, τῶν Ἐνετῶν καὶ τῶν μισθοφόρων τους. Μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἀμμοχώστου βρίσκεται καὶ μιὰ ὡραιότατη Νεαπολίτισσα ἀρχόντισσα, ντυμένη ἀνδρικὰ καὶ πασίγνωστη σὲ φίλους κι' ἐχθροὺς μὲ τὸ πολεμικὸ ὄνομα: Καπετὰν Φουρτούνας. Τὴν ὡραία Ἰταλίδα παρέσυρε μέσα στὴ φωτιὰ τῶν μαχῶν ἡ ἀγάπη της γιὰ ἕνα νέο πολεμιστὴ ποὺ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο οἱ Τοῦρκοι.
Τρεῖς ἄντρες ἀπὸ διαφορετικοὺς κόσμους, μὲ διαφορετικὴ θρησκεία καὶ κοινωνικὴ θέσι, ἀγαποῦν συγχρόνως τὴν ὡραία καὶ ἡρωϊκὴ ἀρχόντισσα. Κι' ἐπακολουθοῦν θρυλικὲς μονομαχίες, μέχρι θανάτου, ἄγριες συγκρούσεις, θηριώδεις σφαγές.

Ἡ Λεβέντισσα

Εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον συναρπαστικὰ μυθιστορήματα τοῦ Σαλγκάρι, μὲ γοργότατη πλοκή, ἀλλεπάλληλα δραματικὰ ἐπεισόδια, σελίδες αἵματος καὶ φρίκης, σκηνὲς ἔρωτος, μίσους, ἐπικῶν ἡρωϊσμῶν καὶ αὐτοθυσίας, ποὺ θὰ συγκινήση καὶ θὰ γοητεύση τοὺς ἀναγνώστας μας.

Σαμποτάζ.

Στὴν πρώτη συγκέντρωσι τῆς κυρίας Μπρούντατζ πῆραν μέρος τρεῖς γυναῖκες.

Ἡ «Ἁρμονία στὸ γάμο»

Σώζει τὰ ἀνδρόγυνα ποὺ κινδυνεύουν

Ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτή, ἡ Τέλμα Μπρούντατζ χτυποῦσε τὶς πόρτες διαφόρων σπιτιῶν τοῦ Ντένβερ καὶ ἔπαιρνε συνέντευξι ἀπ' τὶς νοικοκυρές, γιὰ κάποια ἔρευνα γενικῆς φύσεως.

Στὴν ἀρχή, εἶχε σκεφθῆ πὼς θἆταν ἕνας εὐχάριστος τρόπος νὰ κερδίση μερικὰ δολλάρια, δίχως κόπο κουβεντιάζοντας ἁπλῶς μὲ τὶς γυναῖκες γιὰ τὴ ζωή τους καὶ τὴν εὐτυχία τους.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὅμως, ἔπαψε νὰ τῆς φαίνεται τόσο θαυμασία αὐτὴ ἡ δουλειά. Γιατί, ὅταν ρώτησε μιὰ νειόπαντρη, ἡλικίας 22 ἐτῶν, ἂν ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της, ἐκείνη ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα...

Μὰ κι' ἡ Τέλμα ἔκλαψε, τὸ βράδυ αὐτό, ὅταν βρέθηκε μόνη στὴν κρεββατοκάμαρά της. Δὲν ἀντεῖχαν πιὰ τὰ νεῦρα της... Ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶχε συναντήσει περιπτώσεις εὐτυχισμένων ἄλλοτε γάμων, ποὺ εἶχαν ναυαγήσει πάνω στοὺς βράχους τοῦ διαζυγίου.

Ἀπὸ κάθε 10 σπίτια ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ, στὰ ἔξη ἡ γυναῖκα σκόπευε νὰ διαλύση τὸ συζυγικὸ δεσμό της καὶ τὸ νοικοκυριό της...

Ἡ Τέλμα ἦταν κι' ἡ ἴδια ζωντοχήρα κι' εἶχε δοκιμάσει τὶς πικρίες τοῦ διαζυγίου, τὶς ἀπογοητεύσεις ἀπ' τὴ διάλυσι τῶν ὀνείρων της... Ἐξ ἄλλου, εἶχε καλὴ καρδιὰ κι' ἤθελε νὰ κάνη τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχισμένους. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ βρῆ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ διασώση τόσες γυναῖκες ἀπ' τὴ δυστυχία.

Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῶν «Ἀνωνύμων ἀλκοολικῶν», μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων ὑποδουλωμένων στὸ πιοτό, ποὺ εἶχαν τάξει ὡς σκοπό τους κι' εἶχαν ἐπιτύχει νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀπ' τὸ πάθος τοῦ ἀλκοόλ.

«Δὲν θὰ μποροῦσε—σκέφθηκε — νὰ γίνη κάτι παρόμοιο καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ διαζυγίου;».

Πραγματικά, ἵδρυσε μιὰ ὀργάνωσι μ' αὐτὸ τὸ σκοπό. Στὴν πρώτη συγκέντρωσι ἔλαβαν μέρος τρεῖς γυναῖκες. Σιγὰ - σιγά, ὁ ἀριθμός τους ἀνέβηκε στὶς 20. Καὶ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε τὸ ἰδιαίτερο πρόβλημά της.

Ὑπῆρχε π.χ. μιὰ ποὺ παραπονιόταν ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν παραμελοῦσε, ὅταν γύριζε στὸ σπίτι ἀπ' τὴ δουλειά του. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ἀδικημένο κι' εἶχε καταλήξει στὴν ἀπόφασι νὰ χωρίση. Ἡ κ. Μπρούντατζ τῆς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβώση γιατὶ δὲν τῆς μιλοῦσε ὁ ἄντρας της, γυρίζοντας στὸ σπίτι. Διαπίστωσε λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ δουλειά του καὶ τοῦ τὸ εἶχε πῆ. Μόνη της εἶχε ὑψώσει ἕνα φραγμὸ ἀνάμεσά τους.

Μιὰ ἄλλη, κάποια Ἄλις, προχωροῦσε ἀκόμη μακρύτερα: Ὑποδεχόταν τὸ βράδυ τὸν ἄντρα της μὲ γκρίνια καὶ πικρὲς λέξεις. Κι' ἐκεῖνος ἔπαψε στὸ τέλος νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ Ἄλις ἄκουγε ὅλη τὴν ἡμέρα δραματικὲς ἐκπομπὲς στὸ ραδιόφωνο κι' ἔβαζε τὸν ἑαυτό της κάθε φορὰ στὴ θέσι τῆς ἡρωΐδος... Φυσικά, ἔπειτα ἀπὸ 8 ὧρες τέτοιου ἐκνευρισμοῦ, δὲν εἶχε κέφι νὰ ὑποδεχθῆ χαμογελαστὴ τὸν ἄντρα της...

Ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τῆς κ. Μπρούντατζ, βρῆκε ἄλλα ἐνδιαφέροντα, λιγώτερο δραματικά. Κι' ἀπὸ τότε ὁ ἄντρας της δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπ' τὴ δουλειά του...

Ἡ κατάστασις ἦταν ἀκόμη χειρότερη σ' ἕνα τρίτο σπίτι. Ἡ γυναῖκα περίμενε παιδί, κι' ὁ ἄντρας της τὴν ἀπατοῦσε ὁλοφάνερα. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ φαινόταν νὰ κλονίζη τὴ θεωρία τῆς κ. Μπρούντατζ ὅτι, σχεδὸν πάντοτε, ἡ σύζυγος εἶνε ἐκείνη ποὺ καταστρέφει τὸ συζυγικὸ δεσμό. Ὡστόσο, μὲ τὴν ἐπιμονή, βρῆκε καὶ πάλι τὴν ἐξήγησι:

Ὁ σύζυγος εἶχε ἀποκτήσει ἕνα ἰσχυρὸ συναίσθημα κατωτερότητος, ἀπὸ διάφορες ἀναποδιὲς τῆς δουλειᾶς του. Ἀντὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνη, ἡ γυναῖκα του τὸν γκρίνιαζε γιὰ χρηματικὰ ζητήματα καὶ τὸν παρέβαλλε μ' ἄλλους γείτονες ποὺ εὐποροῦσαν.

Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ βρῆ ἀνακούφισι κι' ἐνθάρρυνσι κοντὰ σὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα. Ὅταν ἡ σύζυγος κατάλαβε καλὰ ὅτι ἦταν ἡ ὑπεύθυνη τῆς καταστάσεως γιὰ τὴν ὁποία παραπονιόταν τόσο πικρά, φρόντισε ν' ἀλλάξη στάσι. Ὁ ἄντρας της βρῆκε στὸ σπίτι του τὴν ἐνθάρρυνσι καὶ τὴν ἐκτίμησι ποὺ χρειαζόταν, κι' ἔτσι δὲν εἶχε πιὰ λόγο νὰ πηγαίνη ἀλλοῦ.

Ἡ «Ἁρμονία στὸ γάμο», ὅπως ὀνομάσθηκε ἡ ὀργάνωσι τῆς κ. Μπρούντατζ, ἔσωσε ἔτσι τοὺς 17 ἀπὸ 20 γάμους ποὺ κινδύνευαν. Ἡ ἰδέα διαδόθηκε καὶ σ' ἄλλες πόλεις, ὅπου σχηματίσθηκαν παρόμοιοι ὅμιλοι. Ἡ κ. Μπρούντατζ ἄρχισε νὰ παίρνη γράμματα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ νὰ συνιστᾶ στὶς ἐνδιαφερόμενες νὰ ἱδρύσουν τέτοιες ὀργανώσεις.

Τὸ πρῶτο καὶ κύριο σημεῖο τοῦ προγράμματός της εἶνε: Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ δίνη περισσότερη σημασία στὶς ἀρετὲς τοῦ ἀνδρός της, κι' ὄχι στὰ ἐλαττώματά του.

Ὅταν κάποτε τῆς παραπονέθηκε μιὰ γυναῖκα ὅτι εἶχε τὸν πιὸ ἀνυπόφορο ἄντρα τοῦ κόσμου, ἡ κ. Μπρούντατζ τῆς συνέστησε νὰ καταρτίση ἕνα κατάλογο μὲ ὅλα τὰ κακὰ κι' ὅλα τὰ καλὰ σημεῖα του. Τὸ μολῦβι της ἔτρεχε γοργὰ στὸ χαρτί, καθὼς ἔγραφε τὶς λέξεις «τσιγκούνης», «ἀπερίσκεπτος», «εἴρων», κλπ. Ἡ ταχύτης του λιγόστεψε, ὅταν ἄρχισε νὰ γράφη τὰ προτερήματα... Κι' ὅμως, στὸ τέλος, αὐτὰ βρέθηκαν περισσότερα ἀπ' τὰ ἐλαττώματα.

Ἡ κ. Μπρούντατζ τῆς συνέστησε τότε νὰ πάρη τὸν κατάλογο στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὸν ἔχη διαρκῶς ὑπ' ὄψι της... Τὴν ἄλλη βδομάδα λοιπόν, ἡ ἴδια γυναῖκα ξαναπῆγε νὰ τὴν βρῆ. Τώρα ὅμως λαμποκοποῦσε ἀπ' τὴ χαρά της.

— Τί ἀνόητη ποὺ ἤμουν! φώναξε. Ἔχω τὸν καλλίτερο ἄντρα τοῦ κόσμου, κι' ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ τὸν χάσω!

Μιὰ ὀργάνωσις ἀνάλογη πρὸς τὴν «Ἁρμονία στὸ γάμο» ἱδρύθηκε στὸ Σικάγο ἀπ' τὸ δικηγόρο Σάμουελ Στάρ, εἰδικὸ στὰ διαζύγια. Συνεργάτες του ὑπῆρξαν 50 ζωντοχῆροι καὶ τῶν δύο φύλων, ποὺ γνώρισαν ἐκ πείρας τὶς πικρίες τοῦ διαζυγίου κι' εἶχαν ὅλη τὴ θέλησι νὰ διασώσουν τοὺς ἄλλους ἀπ' αὐτὸ τὸ σκόπελο.

Ἡ ὁμὰς αὐτὴ ἔχει ἐπιτύχει ἤδη ἀρκετὲς συμφιλιώσεις. Κι' ὁ Σάμουελ Στὰρ εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν ἔμπνευσί του... κι' ἂς λιγοστεύουν ἔτσι οἱ πελάτες του!

Ἔτσι φαίνεται πὼς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ποὺ θεωρήθηκε στὴν Ἀμερικὴ ὡς ἁπλὸ σπὸρ γιὰ πολλούς, ἄρχισε νὰ παίρνη κάποια σοβαρότητα. Οἱ εὔκολες διαλύσεις τοῦ γάμου ἔφεραν κάποια ἀντίδρασι. Καλὴ ἀρχὴ λοιπόν.

ΟΙ «ΜΑΡΙΟΝΕΤΤΕΣ» «ΜΑΝΕΚΕΝ»!

Πολλοὶ οἶκοι μόδας τοῦ Λονδίνου, ἀντικατέστησαν τὰ «μανεκέν» τους μὲ μικρὲς «μαριονέττες». Στὴ φωτογραφία μας δυὸ μικροσκοπικοὶ πελάται ἑνὸς καταστήματος παιδικῶν κοστουμιῶν, θαυμάζουν τὶς μικρὲς «μαριονέττες».

ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν, στὴν ἐτησία ἔκθεσι σκύλων στὸ Χάμερσμιθ, τὸ σκυλάκι αὐτὸ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο κομψότητος!

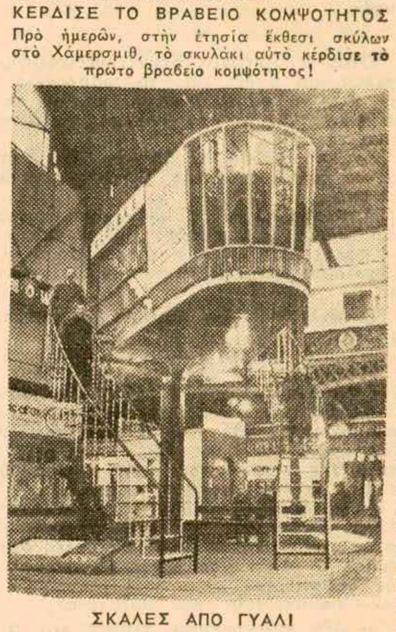

ΣΚΑΛΕΣ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

Στὴν Ἔκθεσι Οἰκοδόμων, ποὺ ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο, ἐξετέθη αὐτὴ ἡ σκάλα, ποὺ εἶνε κατασκευασμένη ὁλόκληρη ἀπὸ χοντρὸ «ὁπλισμένο» γυαλί!

Γ'Α ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ πολλὰ χρόνια

Δεκαπέντε κανόνες ὑγείας καὶ μακροβιότητος

Παρ' ὅλες τὶς ἔρευνές τους, οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἀνακαλύψει ἀκόμη τὸ μυστικὸ τῆς αἰωνίας νεοτητος. Ἔχουν ὅμως διατυπώσει μερικοὺς κανόνες, ποὺ συντελοῦν στὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑγεία, κι' ἑπομένως στὴ μακροβιότητα.

Δὲν εἶνε καινούργια καθεμιὰ ἀπ' τὶς συμβουλὲς αὐτὲς χωριστά. Ὅλες μαζὶ ὅμως ἀποτελοῦν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο, ἕνα πολύτιμο ὁδηγὸ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια.

1. Νὰ κοιμᾶσθε ἀρκετά. Ὁ ὕπνος ἀναζωογονεῖ. Κάθε ἄνθρωπος ξέρει ὁ ἴδιος πόσο πρέπει νὰ κοιμᾶται. Δὲν ὑπάρχουν γενικοὶ κανόνες γιὰ ὅλους. Ἡ κούρασις ἀποτελεῖ σημάδι ὅτι χρειάζεσθε περισσότερη ἀνάπαυσι. Ἂν δὲν σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ κοιμᾶσθε λίγο τὸ μεσημέρι, προσθέσετε τουλάχιστον δυὸ ὧρες στὸ βραδυνὸ ὕπνο σας, μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Ἡ κρεββατοκάμαρά σας πρέπει νἆνε ἥσυχη καὶ σκοτεινή, τὸ κρεββάτι λεῖο, ὄχι ὑπερβολικὰ μαλακό, καλοστρωμένο, μὲ καθαρὰ σεντόνια. Τὰ ἐλαφρὰ σκεπάσματα εἶνε προτιμώτερα, γιατὶ τὰ βαρυὰ δυσκολεύουν τὴν κυκλοφορία. Ἡ κρεββατοκάμαρα πρέπει ν' ἀερίζεται καλά, ὄχι ὅμως νἆνε τόσο κρύα ὥστε νὰ μὴ μπορῆτε νὰ ζεσταθῆτε στὸ κρεββάτι.

2. Κάνετε ἀρκετὴ γυμναστική: Ἡ καλλίτερη γίνεται στὸ ὕπαιθρο, στὸν ἥλιο καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα. Οἱ βαθειὲς εἰσπνοὲς τονώνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Φυσικά, τὸ εἶδος τῆς γυμναστικῆς ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἡλικία καὶ τὶς συνθῆκες. Δὲν ἐπιτρέπονται π. χ. σ' ἕνα μεσόκοπο οἱ βίαιες ἀσκήσεις. Ἡ κηπουρικὴ εἶνε πάντα ὑγιεινή, ἀρκεῖ νὰ μὴ μένετε πάρα πολὺ στὸ ζεστὸ ἥλιο καὶ νὰ μὴ σηκώνετε μεγάλα βάρη. Ἐπίσης ὠφελεῖ πολὺ ἡ πεζοπορεία. Ἡ ἱππασία καὶ τὸ γκὸλφ ξεκουράζουν συγχρόνως τὰ μάτια, γιατὶ κυττάζει κανεὶς μακρυά. Ἀπ' τὶς ἀσκήσεις σὲ κλειστὸ χῶρο, ἡ καλλίτερη εἶναι ὁ χορός, γιατὶ καταπραΰνονται τὰ νεῦρα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Μετὰ τὴ γυμναστική, μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα μασάζ. Τέλος ξαπλώνετε ἀνάσκελα καὶ ξεκουράζεσθε, ἀφίνοντας νὰ χαλαρωθοῦν τελείως ὅλοι οἱ μῦς σας.

3. Τρῶτε κανονικά: Μιὰ ἰσορροπημένη δίαιτα περιλαμβάνει γάλα, αὐγά, κρέας, ψάρι, φροῦτα καὶ λαχανικά, σιτηρὰ καὶ ἄφθονο νερό. Μὴ βιάζεσθε ποτὲ στὸ φαγητό σας, ἂν θέλετε νὰ χωνεύετε καλὰ καὶ νὰ μὴν πάθουν τὰ νεῦρα σας. Τὸ φαγητὸ γίνεται πιὸ εὐχάριστο, ὅταν τὸ τραπέζι εἶνε καλοστρωμένο, οἱ συνδαιτημόνες καθαροὶ καὶ περιποιημένοι καὶ τὰ θέματα τῆς συζητήσεως φαιδρά.

4. Παρακολουθῆτε τὸ βάρος σας. Ἔπειτα ἀπ' τὰ 40 χρόνια, 8 - 10 κιλὰ βάρους παραπάνω ἀπ' τὸ κανονικό σας περιορίζουν τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς κατὰ 20 %, γιατὶ ὑποβάλλουν σὲ πρόσθετο κόπο τὴν καρδιά.

5. Προσέχετε τὴ στάσι σας. Ἡ κακὴ στάσις προκαλεῖ πόνους στὴν πλάτη καὶ κακὴ λειτουργία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Ὀφείλεται συνήθως σὲ ἀμέλεια καὶ νωθρότητα. Πολλὲς φορὲς ὅμως, εἶνε ἀποτέλεσμα μυωπίας, ποὺ ἀναγκάζει νὰ σκύβη κανεὶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, χρειάζονται ματογυάλια.

6. Φυλαχθῆτε ἀπὸ δυστυχήματα. Προσέχετε ὅταν κατεβαίνετε τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου. Μὴν εἶσθε ἀφηρημένος, ὅταν μπαίνετε στὸ μπάνιο σας. Κυττᾶτε γύρω σας, πρὶν διασχίσετε τὸ δρόμο. Κάνετε κι' ὁ ἴδιος ὅσα διδάσκετε στὰ παιδιά σας νὰ κάνουν.

7. Μὴν παραμελῆτε ποτὲ τὶς κενώσεις σας. Φροντίστε νἄχετε ὡρισμένη ὥρα γι' αὐτὸ (καλλίτερα τὸ πρωΐ, μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ πρὶν ἀπ' τὴ δουλειά σας). Μὴν ἀποκτήσετε τὴ συνήθεια τῶν καθαρτικῶν. Ἂν ἔχετε συχνὰ δυσκοιλιότητα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

8. Μὴν κάνετε καταχρήσεις στὸ κάπνισμα καὶ τὸ πιοτό. Ἕνα τσιγαράκι ἢ ἕνα ποτηράκι δὲν κάνει κακὸ — ἐκτὸς ἂν τὸ ἀπαγορεύη ἀπολύτως ὁ γιατρός, γιὰ εἰδικοὺς λόγους. Ἡ κατάχρησις ὅμως καταστρέφει τὴν ὑγεία καὶ τὰ νεῦρα.

9. Πηγαίνετε κάθε χρόνο στὸ γιατρό σας γιὰ γενικὴ ἐξέτασι. Θὰ παρατείνετε ἔτσι σημαντικὰ τὴ ζωή σας. Μπορεῖτε μάλιστα, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε, νὰ ὁρίσετε γι' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι τὴν ἡμέρα π. χ. τῶν γενεθλίων σας.

10. Διαλέξετε μιὰ δουλειὰ ποὺ νὰ σᾶς εὐχαριστῆ. Δὲν μπορεῖ ποτὲ νἆνε ὑγιὴς ἐκεῖνος ποὺ εἶνε δυστυχισμένος στὴ ζωή του, ἀπ' τὴ δουλειά του εἴτε ἀπὸ ἄλλο λόγο. Προτιμώτερο νὰ γίνη κανεὶς καλὸς ξυλουργός, παρὰ τραπεζίτης μὲ τὸ ζόρι... Ἂν ἡ δουλειά σας σᾶς εὐχαριστῆ, διατηρῆστε την ὅσο περισσότερο μπορεῖτε, στὰ γεράματά σας. Γιατὶ ἡ πλῆξις καὶ ἡ ἀδράνεια μπορεῖ νὰ σᾶς θανατώσουν σιγὰ σιγά.

11. Μὴν ἀμελῆτε τὶς διακοπές σας. Προσπαθῆστε νὰ διαρκέσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Κάνετε ἐκδρομὲς τὸ Σαββατοκύριακο. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράλογο αὐτό, εἶνε γεγονὸς ὅτι δὲν μπορεῖ συνήθως ν' ἀναπαυθῆ κανεὶς πραγματικὰ στὸ σπίτι του.

12 Μὴ λέτε ψέμματα. Τὰ συχνὰ ψέμματα μπορεῖ νὰ προκαλέσουν καρδιακὲς διαταραχές, ἀρκετὰ σοβαρές. Δὲν ἔπεται, βέβαια, ὅτι παθαίνουν ἀπ' τὴν καρδιά τους ὅσοι δὲν λένε τὴν ἀλήθεια, οὔτε κι' ὅτι ὅλοι οἱ καρδιακοὶ εἶνε ψεῦτες!

13. Μὴν ἀποφεύγετε τὰ καθήκοντά σας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν συναίσθησι τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν εὐθυνῶν τους, εἶνε πραγματικὰ εὐτυχισμένοι. Τὸ καθῆκον εἶνε συχνὰ βαρὺ φορτίο, δυναμώνει ὅμως τὸ χαρακτῆρα καὶ συντελεῖ στὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία.

14. Ἔχετε μερικὲς οἰκονομίες. Αὐτὸ σᾶς δημιουργεῖ ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας, σπουδαῖο γιὰ τὴν ὑγεία. Ἀντιθέτως ὅσοι ἔχουν χρέη, περνοῦν ζωὴ ἀθλία κι' ἀξιοθρήνητη.

15. Ἔχετε πίστι σὲ κάτι ἔξω ἀπ' τὸν ἑαυτό σας. Ἄλλοι τὸ λένε πίστι στὸ Θεό, ἄλλοι πίστι στὸ καλὸ ἢ στὴν ἀλήθεια... Δὲν ἔχουν σημασία οἱ λέξεις. Χρειάζεται πάντως νἄχη κανεὶς κάτι μεγαλείτερο καὶ ὑψηλότερο, γιὰ νὰ στρέφεται σ' αὐτὸ σὲ ὧρες δοκιμασίας.

✪✪

231 ἀντικείμενα...

Οἱ Ἀμερικανοὶ δικασταὶ δὲν στεροῦνται χιοῦμορ. Τὸ δικαστήριο τοῦ Λίτελ Ρὸκ π. χ. ἐνέκρινε τὴν αἴτησι διαζυγίου τῆς κυρίας Ροὺθ Οὐΐτνεϊ καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ συζυγικὴ ἑστία παίρνοντας 231 ἀντικείμενα — ὅσες ἦταν οἱ ἡμέρες ποὺ ἔζησε μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της — μὲ τὸν ὅρο ὅμως ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ χωρέσουν μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα μετρίων διαστάσεων!...

Πῶς θὰ τὰ καταφέρη ἡ κ. Ρούθ; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

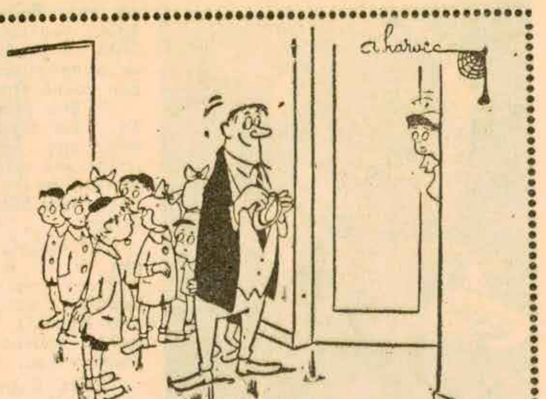

Ο ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ

— Εἶνε δίδυμα, κύριε.

— Εὐτυχῶς!... Διαφορετικὰ θὰ ἤμαστε 13 στὸ σπίτι.

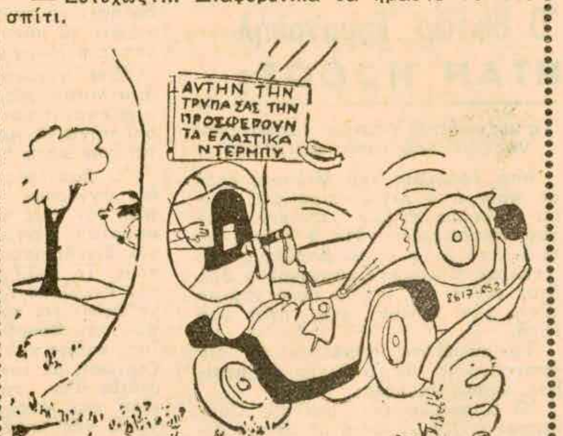

ΕΞΥΠΝΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

(Ἀπὸ τὴν «France - Hebdo»)

— Βρὲ καλῶς τὸ Μπάμπη... Χρόνια καὶ ζαμάνια ἔχουμε νὰ σὲ δοῦμε!...

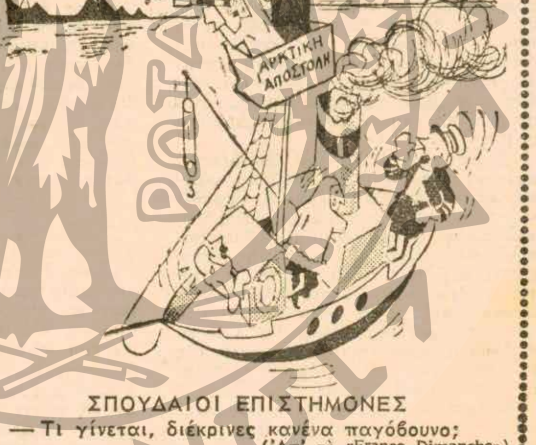

ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

— Τι γίνεται, διέκρινες κανένα παγόβουνο;

(Ἀπ' τὴ «France Dimanche»)

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ μὲ στολὴ στρατάρχου τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ΗΤΑΝ ΝΟΘΟΣ;

Τὸ μοναδικὸ νόμιμο τέκνο τῶν γονέων του ἦταν μιὰ κόρη

Μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Μιλάνου ἔκαμε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ σειρὰ συνταρακτικῶν ἀποκαλύψεων ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἀποθανὼν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ὁ 3ος ἦταν νόθος καὶ ὅτι τὸ μόνο νόμιμο τέκνο τῶν γονέων του ἦταν μιὰ κόρη.

Τὰ γεγονότα, σύμφωνα μὲ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς ἰταλικῆς ἐφημερίδος, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος ὁ 1ος, ὅταν ἦταν ἀκόμη διάδοχος τοῦ θρόνου, παντρεύτηκε τὴν ἐξαδέλφη του πριγκήπισσα Μαργαρίτα, τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας - Γενούης. Ὁ γάμος τους ἔγινε στὶς 22 Ἀπριλίου 1868. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα γέννησε στὶς 11 Νοεμβρίου 1869 ἕνα γυιό, ποὺ ἐβασίλευσε ἀργότερα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ τοῦ 3ου.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως, εἶνε ἐντελῶς διαφορετική, κατὰ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Μιλάνου πάντοτε.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι. Ὁ τοκετός της ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολος καὶ παρέστη ἀνάγκη νὰ τῆς γίνη μιὰ ἐπέμβασις, ποὺ ἀπέκλειε τελείως τὴν πιθανότητα νὰ τεκνοποιήση στὸ μέλλον.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅμως, ὁ Οὐμβέρτος θὰ ἔμενε χωρὶς ἄρρενες ἀπογόνους καί, μετὰ τὸ θάνατό του, ὁ θρόνος θὰ περιήρχετο σ' ἕναν πλάγιο κλάδο τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας, τοὺς δοῦκες τῆς Ἀόστης.

Γιὰ ν' ἀποφευχθῆ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, οἱ δύο σύζυγοι ἔβαλαν στὴ θέσι τῆς κόρης τους ἕνα νόθο γυιό, ποὺ ὁ Οὐμβέρτος εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ μιὰ φίλη του ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ποὺ λεγόταν Μπολονιέττι. (Ἡ νέα αὐτὴ παντρεύτηκε ἀργότερα τὸν πρίγκηπα Τσέντσι - Βικοβάρο).

Ἡ νόμιμος κόρη τοῦ Οὐμβέρτου καὶ τῆς Μαργαρίτας ἀνετράφη κρυφὰ μὲ τὸ ὄνομα Ζοζεφίνα Γκρίτζι κι' ὅταν μεγάλωσε ἔγινε σύζυγος τοῦ ὀδοντιάτρου Λουΐτζι Καλιβάτζι. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο της ἀπόχτησε πολλὰ παιδιά. Ἕνα ἀπ' αὐτά, ὁ Ρινάλντο Ἰούλιος Καλιβάτζι ζήτησε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ δικαστήρια νὰ τοῦ ἀποδοθῆ ἡ προσωπικὴ περιουσία τῆς μάμμης του — Βασιλίσσης Μαργαρίτας — ποὺ πέθανε τὸ 1926.

Φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, πεθαίνοντας, ἄφησε μὲ μιὰ μυστικὴ διαθήκη ὅλη τὴν προσωπικὴ περιουσία της στὴν κόρη της Ζοζεφίνα Καλιβάτζι καὶ τοὺς νομίμους κληρονόμους της. Ἀλλ' ἡ διαθήκη αὐτὴ ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται σήμερα.

Ἡ βασίλισσα εἶχε ὁρίσει, ἐξ ἄλλου, μιὰ ἐτησία ἐπιχορήγησι στὴν κόρη της. Τὰ χρήματα αὐτὰ ἀπεστέλλοντο ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἰταλίας στὴν Τράπεζα τῆς Λουκέρνης, ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένεια Καλιβάτσι.

Τὴν ὕπαρξι τῆς διαθήκης, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ἡ βασίλισσα διεβίβαζε τακτικὰ χρήματα στὴν κόρη της ἐβεβαίωσε μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ πρίγκηψ Κορτέζε, ποὺ ἐχρημάτισε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὑπουργὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου.

Ἕνας ἄλλος σημαντικὸς μάρτυς εἶνε ἡ κόμησσα Βιλλαμαρίνα. Ἡ μητέρα της, ποὺ ἦταν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς βασιλίσσης καί, κατὰ τὸν τοκετό της, βρισκόταν στὸ προσκέφαλό της, τὴν εἶχε ἐξουσιοδοτήσει νὰ φανερώση σὲ εὔθετο χρόνο ὅτι τὸ μοναδικὸ παιδὶ ποὺ ἀπόχτησε ἡ Μαργαρίτα ἦταν μιὰ κόρη.

Εἶνε γεγονός, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα εἶχε χτίσει μιὰ ἔπαυλι κοντὰ στὴ Λουκέρνη κι' ὅτι πήγαινε συχνὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ βλέπη τὴν κόρη της.

Ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ δὲν ἀγνοοῦσε τὴν ὑποκατάστασι, ποὺ τὸν εἶχε φέρει στὸ θρόνο καὶ φοβόταν πάντα μήπως οἱ Καλιβάτζι διεκδικήσουν τὰ δικαιώματά τους. Τὸ 1937 εἶχε καλέσει, λοιπόν, τὸν Ρινάλντο Καλιβάτζι καὶ τοῦ εἶχε προτείνει τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος τῶν Βουρβώνων καὶ τῆς Σαβοΐας, καθὼς καὶ μιὰ σημαντικὴ ἀποζημίωσι, μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ τοῦ παρέδιδε ὅλα τὰ ἔγγραφα, κειμήλια κλπ. ποὺ ἀναφέρονταν στὴν καταγωγὴ τῆς μητέρας του καὶ ὅτι θὰ ὑπέγραφε παραίτησι ἀπὸ κάθε διεκδίκησί του εἰς βάρος τοῦ βασιλεύοντος οἴκου τῆς Σαβοΐας. Ὁ Ρινάλντο Καλιβάτζι ὅμως ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ αὐτὴ τὴν παραίτησι.

Εἶνε γεγονὸς ἐπίσης ὅτι ἡ ὑπόθεσις Καλιβάτζι εἶχε ἀπασχολήσει τὸν Βίκτορα Ἐμμανουὴλ μετὰ τὴν παραίτησί του ἀπὸ τὸ θρόνο (1944). Προτοῦ φύγη γιὰ τὴν Αἴγυπτο εἶχε πῆ:

«Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποβληθῶ σὲ ὁποιαδήποτε θυσία γιὰ νὰ ἐξαγοράσω ἀπὸ τοὺς Καλιβάτζι τὰ ἔγγραφα ποὺ ἔχουν στὴν κατοχή τους καὶ νὰ ξεκαθαρίση ὁριστικὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι».

Ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς ἐποχῆς ἀνάγκασε τὸν Βίκτορα Ἐμμανουὴλ νὰ φύγη βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ οἱ διαπραγματεύσεις ποὺ εἶχαν ἀρχίσει μὲ τὴν οἰκογένεια Καλιβάτζι σταμάτησαν ἀπότομα.

Ὁ Ρινάλντο Καλιβάτζι ἔκαμε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν ἀκόλουθη δήλωσι στὸν τύπο:

«Δὲν διεκδικῶ δικαιώματα πάνω στὸ θρόνο τῆς Ἰταλίας. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ μοῦ ἀποδοθῆ ὁλόκληρη ἡ περιουσία τῆς μάμμης μου βασιλίσσης Μαργαρίτας. Δὲν θὰ δεχθῶ κανένα συμβιβασμὸ πάνω στὸ ζήτημα αὐτό. Τὰ δικαιώματά μου εἶνε ἀναμφισβήτητα καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ ἰταλικὰ δικαστήρια θὰ τὰ ἀναγνωρίσουν».

○○○

Ἕνας δίγαμος

Στὸ Ταμπίκο τοῦ Μεξικοῦ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν οἱ γάμοι ἑνὸς κτηματίου, τοῦ Χουὰν Σότο, μὲ μιὰ ὄμορφη νέα τῆς πόλεως. Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ νεόνυμφοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἐμφανίστηκε ἡ... πρώην σύζυγος τοῦ γαμπροῦ μαζὶ μὲ τὰ πέντε παιδιά της. Ὁ Χουὰν Σότο τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔρριχνε βροχὴ ἀπὸ πέτρες ἐναντίον του.

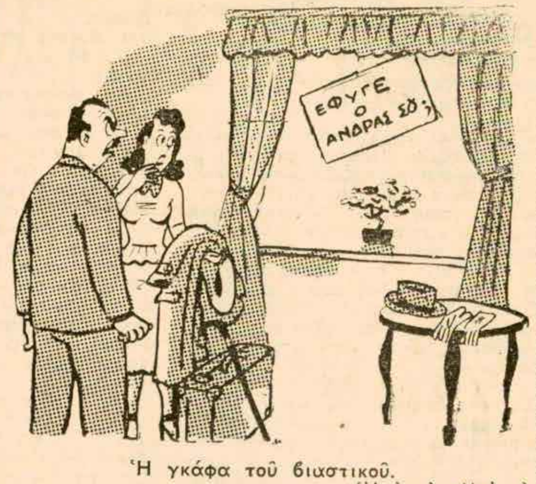

Ἡ γκάφα τοῦ βιαστικοῦ.
(Ἀπὸ τὸ «Marius»)

— Τοὺς ἀφίνω μιὰ σημείωσι γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλὴ ποιότητα τῶν τρυπανιῶν τους!...

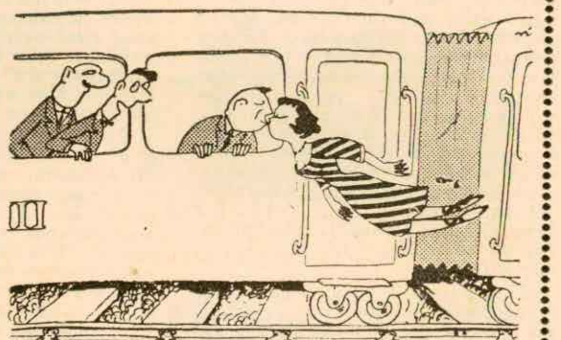

— Τί λές, νὰ τοὺς ποῦμε πὼς ξεκίνησε τὸ τραῖνο;

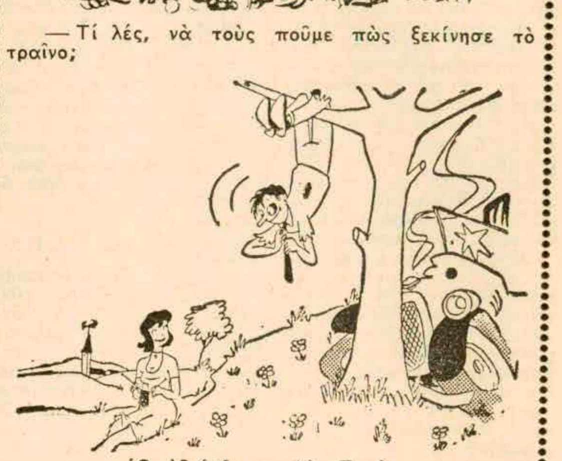

Ὁ ἀδιόρθωτος Δὸν Ζουάν.
(Ἀπὸ τὴ «France Hebdo»)

Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔγιναν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γεώργιος Σταύρου

Στὰ χρόνια τὰ παληὰ τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Σταύρου καθὼς καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἦσαν πασίγνωστα ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ποὺ ἔφεραν τὴν εἰκόνα του.

Γι' αὐτὸ καὶ τ' ὄνομά του στὴ λαϊκὴ γλῶσσα, ἐσυμβόλιζε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴ δύναμι τοῦ χρήματος καὶ οἱ παλαιότεροι ἔλεγαν:

— Χωρὶς Γεωργίους Σταύρους, δὲν γίνεται τίποτα!

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔδωσε τ' ὄνομά του, ὡς παρατσοῦκλι, στὸ «παραδάκι» ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους πατριῶτες τῆς Ἠπείρου καὶ γεννήθηκε στὰ Γιάννενα στὰ 1785.

Ἐκεῖ ἔμαθε καὶ τὰ πρῶτα γράμματα. Ὁ πατέρας του, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες προεστοὺς ποὺ τὸν ἐσέβετο ἀκόμη καὶ ὁ περίφημος τύραννος τῆς Ἠπείρου Ἀλῆ πασᾶς, εἶχε σώσει πολλούς, παραπολλοὺς χριστιανοὺς ποὺ κατεδιώκοντο, τότε, ἀπ' τὰ ὄργανα τοῦ σατράπου.

Εἶνε, μάλιστα, σχετικὸ καὶ τὸ ἑξῆς ἐνδιαφέρον ἀνέκδοτο ποὺ ἀφορᾶ τὸν πατέρα τοῦ Γεωργίου Σταύρου ποὺ ἐπωνομαζότανε: Τσιαπαλᾶμος.

Κάποιος Ἠπειρώτης ἀπ' τὰ Γραμμενοχώρια εἶχε συκοφαντηθῆ στὸν Ἀλῆ πασᾶ ὅτι, σκάβοντας τὸ χωράφι του εὑρῆκε σπουδαῖο θησαυρὸ καὶ τὸν ἔκρυψε.

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς, τότε, ἔστειλε καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ πάη ἀμέσως, στὸ Σεράϊ του. Ἐκεῖνος, τρομοκρατημένος πῆγε στὸν Τσιαπαλᾶμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί νὰ κάμω τώρα; Σῶσε με!

— Μὴ φοβᾶσαι! τοῦ ἀπάντησε ὁ Τσιαπαλᾶμος. Ἄφησε νὰ πάω ἐγώ, πρῶτα στὸν Ἀλῆ πασᾶ κι' ἔπειτα νὰ πᾶς κι' ἐσύ!

Πραγματικά, πῆγε ὁ Τσιαπαλᾶμος καὶ εἶπε στὸν Ἀλῆ ὅτι ἀληθινὰ ὁ Γραμμενοχωρίτης κατέχει θησαυρό. Κι' ἔπειτα γύρισε στὸν ἐνδιαφερόμενο καὶ τὸν ὡδήγησε πῶς ν' ἀπολογηθῆ.

Ὁ Γραμμενοχωρίτης, τότε, ἀναθάρρησε καὶ πῆγε στὸν Ἀλῆ πασᾶ, μὲ τὸ ἀπαραίτητο «δῶρο» ὅπως συνηθιζότανε, στοὺς ὑπηκόους του.

— Μπρὲ βρῆκες θησαυρὸ καὶ τὸν ἔκρυψες; τοῦ φώναξε ὁ Ἀλῆ πασᾶς. Γιατί δὲν ἦρθες νὰ μοῦ τὸ πῆς;

— Πασᾶ μου, ἀπάντησε ὁ Γραμμενοχωρίτης, τὸ θησαυρὸ τὸν ἔχω ἀπὸ χρόνια, δὲν τὸν βρῆκα τώρα! Εἶνε θησαυρὸς ποὺ δὲν λέγεται, οὔτε κρύβεται. Εἶνε ἡ δουλειά μου καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου καθὼς καὶ ἡ οἰκονομία ποὺ ζοῦμε! Ἂν ζητᾶς αὐτὸ τὸ θησαυρό, τότε διάταξε νὰ μᾶς σκοτώσουν!

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς, τότε ἐξεπλάγη καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν γίνεται! Γιατὶ τέτοιους ἀνθρώπους, σὰν καὶ σένα καὶ τὸν Τσιαπαλᾶμο δὲν βρίσκω!

— Τότε, ἀφοῦ τοὺς θεωρεῖς καλούς, γιατὶ πιστεύεις τοὺς συκοφάντες;

Στὸ αἰφνιδιαστικὸ αὐτὸ ἐρώτημα, ὁ Ἀλῆ πασᾶς, ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι, ἀπάντησε:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ἔχεις ἰδῆ ποτὲ κανένα σπίτι, χωρὶς ἀναγκαῖο;

— Ὄχι!

— Ἔ... λοιπόν, ἔτσι καὶ τὰ δικά μου σπίτια! Ἔχουν καλὰς αἰθούσας καὶ καλὰ δωμάτια, ἀλλ' ἔχουν καὶ τὸ ἀναγκαῖο τους, ἐξ ἀνάγκης. Δέχομαι, λοιπόν, τοὺς καλούς, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης δέχομαι καὶ τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς χρησιμοποιῶ ὡς... ἀναγκαίους! Κατάλαβες;

— Ναῖσκε, πασᾶ μου!

— Ἔ... λοιπόν, πήγαινε, τώρα στὴ δουλειά σου!

Ἔτσι, χάρις στὸν πατέρα τοῦ Γεωργίου Σταύρου, ὁ φτωχὸς Ἠπειρώτης σώθηκε ἀπ' τὴν καταστροφή.

Πολὺ νέος, ὅταν ἦταν ἀκόμα, ὁ Γεώργιος Σταύρου πῆγε στὴ Βιέννη κι' ἐργάστηκε σ' ἐμπορικὲς δουλειές. Ἔξυπνος καὶ οἰκονόμος καθὼς ἦταν εὐδοκίμησε κι' ὅταν ἦρθε ἡ ἐποχὴ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ὄχι μόνο ἔγινε ἑταῖρος, ἀλλὰ καὶ συνεισέφερε σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν ἐξάπλωσί της.

Ἀργότερα πῆγε στὴν Πετρούπολι καὶ συνεργάστηκε μὲ τὸν Καποδίστρια κι' ἔπειτα μὲ τὸν Μητροπολίτη Ἰγνάτιο στὴν Πίζα. Καὶ στὰ 1824 κατέβηκε στὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα καὶ ὑπηρέτησε ὡς γραμματικὸς καὶ ταμίας τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτη ποὺ ἀνέλαβε, τότε, τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἀγῶνος κατὰ τοῦ Ἰμπραήμ, στὴν Πελοπόννησο.

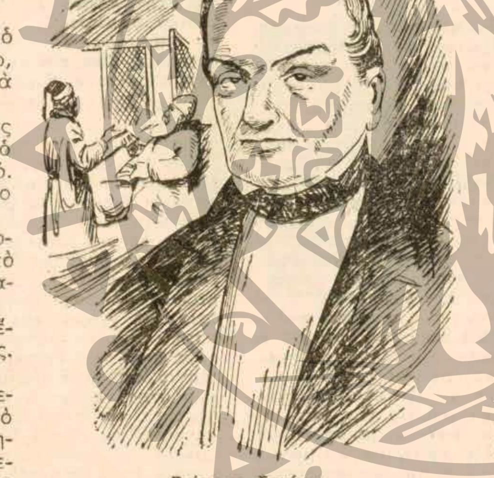

Γεώργιος Σταύρου

Ὁ ρόλος, τότε, τοῦ Γεωργίου Σταύρου ποὺ ἐξελέγη καὶ πληρεξούσιος τῶν Ἠπειρωτῶν σὲ δύο Συνελεύσεις ὑπῆρξε σπουδαῖος, ὅπως, ἀργότερα καὶ ἐπὶ Καποδίστρια, τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ κυριώτερος οἰκονομικὸς σύμβουλος.

Τότε ἀκριβῶς, ἐπέπλευσεν καὶ ὡς πολιτικὴ προσωπικότης ὁ Γεώργιος Σταύρου, διότι κατώρθωσε νὰ κρατήση σὲ ἀπόστασι τὰ δύο ἀντιμαχόμενα, γύρω ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη, κόμματα: τοὺς Μπαρλάνους καὶ τοὺς Μοσχομαγγῖτες.

Ὑπερηφάνως ἔλεγε:

— Ἐγὼ οὔτε Ρωσσοφρονῶ, οὔτε Ἀγγλοφρονῶ! Μόνον Ἑλληνοφρονῶ!

Κι' ἔτσι ζητοῦσαν ὅλοι οἱ καυγαδίζοντες τὰς συμβουλάς του, λέγοντας μὲ πεποίθησι, κάθε τόσο:

— Πᾶμε στὸν κὺρ - Σταῦρο, νὰ μᾶς λύση τὴ διαφορά!

Μετὰ τὸ δραματικὸ θάνατο τοῦ Καποδίστρια, ὁ Γεώργιος Σταύρου ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὸ δημόσιο βίο καὶ ἰδιώτευσε.

Ἀλλὰ σὲ λίγα χρόνια, ὅταν πρωτοϊδρύθηκε ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἐθεωρήθη ὅτι ἦταν τὸ καταλληλότερο πρόσωπο, λόγῳ πείρας καὶ κύρους, γιὰ ν' ἀναλάβη τὰ καθήκοντα τοῦ πρώτου διοικητοῦ της.

Ὑπῆρξε, δηλαδὴ διοικητὴς μὲ περιεχόμενο πραγματικὸ καὶ τελείως ἀκομμάτιστος. Καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὴν ἀξία του καὶ μὲ τὸ κῦρος του, ἐκράτησε τὸ ἵδρυμα σὲ πολὺ ὑψηλὴ θέσι.

Ὅταν τοῦ ζητοῦσαν χρήματα γιὰ σκοποὺς ποὺ δὲν ἦσαν καθόλου κοινωφελεῖς καὶ πρακτικοί, συνήθιζε νὰ λέη:

— Ἐγὼ μὲ ξένα χρήματα δὲν διαφθείρω τοὺς ἀνθρώπους! Μόνο ἡ χρησιμότης μ' ἐνδιαφέρει!

Μικροπολιτικὸς δὲν ἔκανε ποτέ του καὶ γι' αὐτὸ στάθηκε, πάντα ἀκλόνητος, στὸ ὕψος του.

Στὶς αἱματηρὲς συγκρούσεις ποὺ συνέβησαν στὴν πρωτεύουσα τὸ 1863, τὰ περίφημα Ἰουνιακά, ὁ Γ. Σταύρου δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἔξω ἀπ' τὴν ὁποία γίνονταν ἄγριες συμπλοκές. Ἐπετέθησαν μάλιστα καὶ ἐναντίον τοῦ ἱδρύματος. Εἶπαν τότε στὸ Σταύρου νὰ φύγη καὶ νὰ πάη σπίτι του.

— Οἱ μέτοχοι, ἀπάντησε μοῦ ἐνεπιστεύθηκαν τὴν περιουσίαν των· ἂν ἡ χρεία τὸ καλέση ἐδῶ θ' ἀποθάνω!...

Καί, πραγματικά, δὲν ἐγκατέλειψε τὸ κτίριο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, πρὸ τοῦ ὁποίου χυνόταν ἄφθονο ἑλληνικὸ αἷμα.

Στὸ σπίτι τοῦ Ε. Σίμου ποὺ ἦταν πλάϊ στὸ κτίριο τῆς Τραπέζης, πάνω στὸν τοῖχο τῆς προσόψεως, διακρίνονταν, πολλὰ χρόνια ἀργότερα μεγάλες κηλίδες αἵματος ποὺ θύμιζαν τὴν ἀδελφικὴ ἐκείνη ἀλληλοσφαγὴ ποὺ δὲν τρόμαξε ὡστόσο τὸ Σταύρου, ἀληθινὸ κέρβερο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου του ὁ Γεώργιος Σταύρου ὑπῆρξε σπάνιο παράδειγμα ὄχι μόνο σημαντικοῦ οἰκονομολόγου ἀλλὰ καὶ σπουδαίου πατριώτου ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Θεμιστοκλῆς Σοφούλης

Σ τὴ δραματικὴ ἱστορία τοῦ μυστικοῦ πολέμου τῆς κατοχῆς, ὁ ἀείμνηστος πρωθυπουργὸς Θεμιστοκλῆς Σοφούλης, ἔπαιξε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς ρόλους στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός. Ἦταν ἴσως ὁ μόνος ἀπ' τοὺς πολιτικούς μας ἡγέτες ποὺ κατέβηκε ν' ἀγωνιστῆ στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ συμμεριστῆ μαζί του τὴν ἀσήκωτη πίκρα τῆς σκλαβιᾶς. Δὲν τρόμαξε μήτε τὰ γκέτο, μήτε τὶς ἀπειλὲς τῶν Γερμανοϊταλῶν ποὺ καραδοκοῦσαν τὴ στιγμὴ ν' ἁπλώσουν πάνω του τὸ δολοφονικό τους χέρι. Μόλις

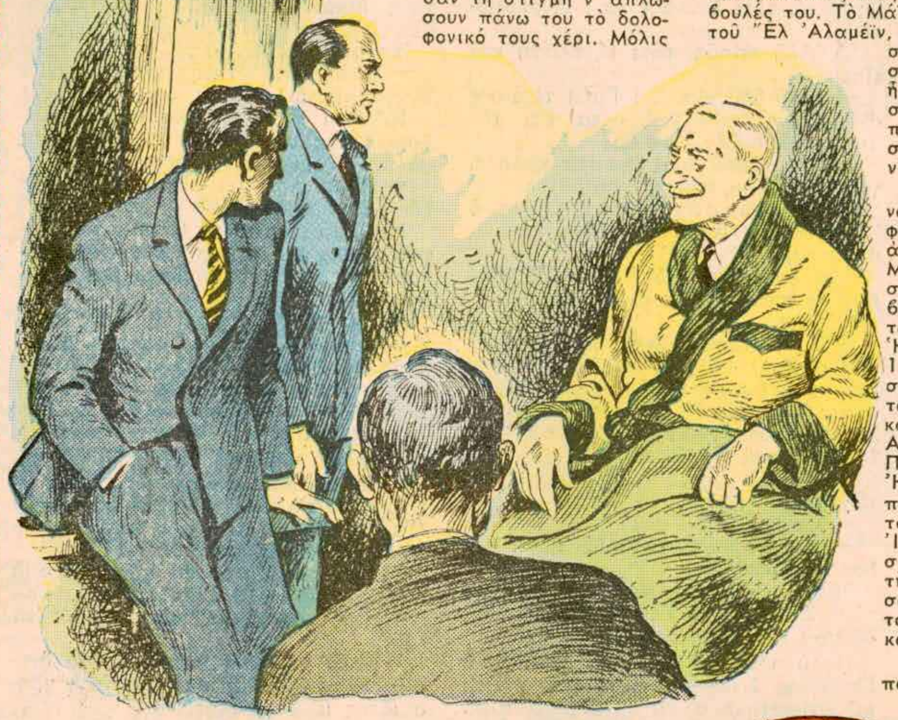

— Σκέφτηκες τί θὰ γινόταν, Κωστάκη, ἂν ἀνατινάζαμε τοῦ Μαλτσινιώτη; τοῦ εἶπε ὁ Σοφούλης.

ὀργανώθηκαν οἱ πρῶτες συμμαχικὲς ὁμάδες ἀντιστάσεως «Ἰβάνωφ — Γιαννάτου, ΟΑΓ καὶ Βύρων» ὁ γηραιὸς πολιτικὸς ἀνάλαβε ἀμέσως τα ἐπίσημα καθήκοντά του. Ἀπο τὴν πρώτη στιγμὴ ἔγινε ὁ πολύτιμος σύμβουλός τους κι' ἕνα εἶδος «ἀπρόσωπου» ἀρχηγοῦ ποὺ ἐλάχιστοι γνώριζαν ποιος ἦταν. Οἱ ἄλλοι τον ἤξεραν, ὅπως οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 21 γνωρίζαν τὸν Κολοκοτρώνη, με τ' ὄνομα: ὁ Γέρος.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὅταν μιὰ μέρα ὁ Ἰβάνωφ συναντήθηκε μαζί του, ὁ Πολωνὸς σαμποτὲρ τοῦ εἶπε:

—Ἡ ψυχή σας εἶναι μεγάλη σὰν τὴν Ἑλλάδα. Κι' ἡ Ἑλλάδα ζῆ γιατὶ ἔχει τὴ δική σας ψυχή.

Συγκινημένος ὁ Σοφούλης ἀγκάλιασε τὸν Ἰβάνωφ καὶ ἀπάντησε:

— Η Ἑλλάδα ζῆ γιατὶ ξέρει καὶ νὰ πεθάνη. Ὅπως κι' ἡ μεγάλη πατρίδα σας θὰ ζήση, γιατὶ κλείνει στὰ σπλάχνα της τὸν εὐλογημένο καρπὸ τῆς ἐλευθερίας.

Δυὸ ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ σύνδεσμοί του: ὁ γιατρὸς Κώστας Γιαννάτος κι' ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικός, καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, κ. Ἰωάννης Μπομποτίνος. Οἱ περιπέτειές τους μᾶς εἶναι γνωστές. Ὁ «Γέρος» ποὺ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐμβαθύνη στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ μετρᾶ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους στὸ παιχνίδι αὐτὸ τοῦ θανάτου, εἶχε ἀνακαλύψει στὸ πρόσωπό τους ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα που χρειάζεται νἄχη κανεὶς σ' ἕνα μυστικὸ κι' ἀδυσώπητο πόλεμο, ὅπως τὸ δικό τους. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποφάσιζε τὸ παραμικρὸ χωρὶς τὴ συγκατάθεσί τους. Ἄλλοι δυὸ στενοὶ συνεργάτες του ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Κώστας καὶ Μανώλης Γρηγορίου, ποὺ κρατοῦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα «πόστα» στὶς τρεῖς παραπάνω ὀργανώσεις. Εἶναι ἀφάνταστα πολύτιμες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρανε στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα. Τὸ 1943 ὅμως ὑπῆρξε μαρτυρικὸ γιὰ τοὺς δυὸ Ἕλληνες. Τὸ κυνηγητὸ τῶν Γερμανῶν, ποὔχαν βαλθῆ νὰ τοὺς συλλάβουν ὁπωσδήποτε, εἶχε ἀρχίσει σκληρό. Τὸ σπίτι τους (Μηλιώνη 1) εἶχε πολλὲς φορὲς μπλοκαριστῆ ἀπ' τὰ Ἒς - Ἒς καὶ τὴ Γκεστάπο. Εὐτυχῶς ὁ Μάνος Γρηγορίου — ποὺ ἔγινε ἀργότερα βουλευτὴς καὶ πέθανε τὸ 1948 — κατώρθωσε νὰ δραπετεύση στὴ Μ. Ἀνατολή. Ἡ καταδίωξις ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ του συνεχίστηκε τρομακτικὴ ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι. Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Γερμανικὴ ἀντικατασκοπεία μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν περίφημο Βέρνερ Σμίθ, δὲν ἄφινε ἀπ' τὰ μάτια της τὸ «Γέρο». Ὁλόκληρη σπεῖρα προδοτῶν παρακολουθοῦσαν τὴ κάθε του κίνησι κι' οἱ πληροφορίες τους ἔλεγαν πὼς ὁ Σοφούλης ἦταν ἀναμιγμένος γιὰ καλὰ στὴν ὑπόθεσι τῆς Πατρίδος. Τοὺς ἔλειπαν ὡστόσο τὰ χειροπιαστὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα ποὺ θὰ τὸν ἔφερναν μπροστὰ στὸ ἀπόσπασμα. Ἄλλωστε οἱ Γερμανοὶ καταλάβαιναν πὼς ἡ σύλληψι τοῦ γηραιοῦ πολιτικοῦ χωρὶς θετικὲς ἀποδείξεις, θἄχε σοβαρὲς συνέπειες. Μιὰ τέτοια ἐνέργεια, ὄχι μόνο δὲν θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητη, ἀλλὰ θὰ φούντωνε καὶ θὰ δυνάμωνε στὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων τὴ θέλησι ν' ἀντισταθοῦν ἀκόμη περισσότερο. Κι' ἦταν πολὺ φυσικό. Γιατὶ ὅταν ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοὶ θὰ παρουσιάζονταν ὡς πρωτεργάτες τοῦ μυστικοῦ πολέμου τῶν «μετόπισθεν» τί ἔπρεπε νὰ κάνη ὁ λαός; Ὡστόσο ὁ «Γέρος» δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ τὸν ἀγῶνα του. Καθημερινὰ σχεδὸν καὶ παρ' ὅλη τὴ συνεχῆ παρακολούθησι, κατώρθωνε ν' ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Γιαννάτο καὶ τὸ Μπομποτίνο. Ὁλόκληρες ὧρες — καὶ πολλὲς φορὲς ὅλη τὴ νύχτα — συνεργάζονταν μὲ τοὺς δυὸ τολμηροὺς πατριῶτες καταστρώνοντας διάφορα σχέδια καὶ δίνοντας τὶς πολύτιμες συμβουλές του. Τὸ Μάϊο τοῦ 1942, λίγο προτοῦ ἀρχίσουν οἱ μάχες τοῦ Ἒλ Ἀλαμέϊν, τὸ Στρατηγεῖο Μ. Ἀνατολῆς ἔδωσε ἐντολὴ στὶς ὀργανώσεις ν' ἀνατινάξουν τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μαλτσινιώτη. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνη γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικά, Κάθε ἀργοπορία, κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε δυνάμωνε τὶς θέσεις τῶν Γερμανῶν στὴν ἔρημο. Ἔπρεπε λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀνατιναχθῆ ἀπ' τὰ θεμέλιά του.

Ὁ Ἰβάνωφ, ὁ Γιαννάτος κι' ὁ Μπομποτίνος, ποὔχαν λάβει τὴν ἐντολὴ τῆς καταστροφῆς, κατάστρωσαν ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχέδιο τῆς ἀνατινάξεως. Στὸ σπίτι τοῦ Γιαννάτου (Ἐμμ. Μπενάκη 45) εἶχαν μεταφερθῆ τεράστιες ποσότητες ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ὡρολογιακὲς βόμβες καὶ οἱ περίφημοι δυναμίτες Β3 ποὺ μεταχειριζόταν ὁ Ἰβάνωφ στὰ σαμποτάζ του. Ἡ ἐπιχείρησις εἶχε ὁριστῆ γιὰ τὶς 29 Μαΐου 1942 καὶ δὲν ὑπολείποταν παρὰ νὰ εἰσχωρήσουν στοῦ Μαλτσινιώτη καὶ νὰ τοποθετήσουν τὰ φονικά τους ὄργανα στὰ σημεῖα ποὺ εἶχαν καθοριστῆ ἀπὸ πρίν. Οἱ συνεργάτες τους — Αὐρήλιος Βαρκάδος, Βασ. Ἰωαννίδης, Δημ. Παπαδάκης, Ἄγγελος καὶ Μαρίνος Μπάρκας, Ἠλίας Ἀλεβιζάκης καὶ Μανώλης Ρούσσος — ποὺ δούλευαν μέσα στὸ ἐργοστάσιο ἦταν ἕτοιμοι. Τρεῖς μέρες πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, οἱ Ἰβάνωφ, Γιαννάτος καὶ Μπομποτίνος, ἐπισκέφτηκαν τὸ «Γέρο» γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσουν τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἐνεργοῦσαν. Ὁ Σοφούλης, ἀφοῦ ἄκουσε σκεφτικὸς τοὺς τρεῖς σαμποτέρ, γύρισε στὸ Γιαννάτο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κωστάκη, ἐμεῖς τὸ κεφάλι μας τὄχουμε πουλημένο καὶ δὲ θὰ μᾶς ἔνοιαζε μιὰ παρα-

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

πάνω μπαλταδιά. Σκέφτηκες ὅμως τί θὰ γινόταν ἂν ἀνατινάζαμε τοῦ Μαλτσινιώτη; Πέτρα γιὰ πέτρα δὲ θ' ἄφιναν οἱ Γερμανοὶ στὴν Ἀθήνα. Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ περιοριστοῦμε στὸ ἐσωτερικὸ σαμποτάζ; Τὰ «παιδιὰ» τοῦ κὺρ - Γιάννη — ἐννοοῦσε τὸ Μπομποτίνο — δουλεύουν μὲ τὴν καρδιά τους. Καταστρέφουν ὅ,τι μποροῦν κι' οἱ ζημιὲς ποὺ προξενοῦν στὸν ἐχθρὸ εἶναι ἀνυπολόγιστες. Γιατί νὰ μὴ συνεχίσουμε τὴν ἴδια τακτική;

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἡ ἀνατίναξι τοῦ Μαλτσινιώτη θὰ στοίχιζε χωρὶς ἄλλο τὴ ζωὴ ἑκατοντάδων Ἑλλήνων. Τὸ αἷμα θὰ πλημμυροῦσε καὶ πάλι στοὺς δρόμους καὶ ποιὸς ξέρει ποιὸ θἆταν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἔτσι ἡ ἐπιχείρησι ματαιώθηκε. Δυὸ μέρες ὅμως ἀργότερα καινούργια διαταγὴ τοῦ Στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς διέταζε νὰ εἰδοποιηθοῦν ἀμέσως οἱ περίοικοι τοῦ Μαλτσινιώτη γιατὶ ἡ ΡΑΦ θὰ βομβάρδιζε τὸ ἐργοστάσιο. Ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο ν' ἀδειάση ἡ περιοχή. Τὸ καινούργιο αὐτὸ μήνυμα ἔφερνε σὲ δύσκολη θέσεις τὶς ὀργανώσεις. Γιατὶ γύρω ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς Ἕλληνες, ἔμεναν καὶ πολλοὶ Γερμανοί. Ἄλλωστε κάπου ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε κι' ἕνα μυστικὸ γραφεῖο τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας «Ἄπφερ Στέλλε» ποὺ σκοπὸ εἶχε νὰ παρακολουθῆ ὄχι μόνο τοὺς ἐργάτες, ἀλλὰ καὶ κάθε ξένο ποὺ ἔμπαινε στὴν περιοχή. Μὲ τὸ γραφεῖο αὐτὸ συνεργαζόταν ὁ περίφημος παπᾶ - Σιμωνίδης τῆς Κερατιᾶς, ἕνας προδότης, ποὔχε ἁπλώσει τὰ δίκτυα του παντοῦ. Ἰδιαιτέρως μισοῦσε τὸ Μπομποτίνο, γιατὶ καταλάβαινε πὼς ὁ Ἕλληνας αὐτὸς ἀξιωματικὸς δούλευε στὴν ὑπηρεσία τῶν Συμμάχων. Ἦταν λοιπὸν ἀδύνατο νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ κάτοικοι, χωρὶς οἱ πράκτορές τους νὰ προδοθοῦν. Μετὰ τὸ βομβαρδισμό, οἱ Γερμανοὶ θὰ προέβαιναν σίγουρα σὲ ἀθρόες συλλήψεις κι' ἐκτελέσεις.

Ἀλησμόνητη θὰ μείνη ἡ βραδυὰ τῆς 22 Μαΐου 1942, ὅταν ὁ Ἰβάνωφ μετάδινε μὲ τὸν ἀσύρματό του — ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ κ. Λευτέρη Παπαδοπούλου στὸ Βύρωνα, Σιβρισαρίου 16 — πρὸς τὸ Στρατηγεῖο Μ. Ἀνατολῆς ὅτι ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ ἐργοστασίου Μαλτσινιώτη θ' ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σφάλματα τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου. Καὶ συγχρόνως ἔστελνε ἔκκλησι ν' ἀλλάξουν μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο τὰ σχέδια τους. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ὁ Ἰβάνωφ ἀνέφερε πὼς κι' ὁ «Γέρος» ἦταν σύμφωνος μὲ τὴν ἀπόφασι τῶν σαμποτέρ, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸ Στρατηγεῖο ν' ἀκυρώση ἀμέσως τὴν ἐντολή. Σὲ λίγες βδομάδες ὅμως καινούργια γεγονότα μεσολάβησαν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐπρόκειτο νἄρθη στὴν Ἀθήνα ὁ Μουσσολίνι. Ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ θὰ ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μ. Βρεταννίας μαζὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του. Τὴν πληροφορία αὐτὴ τὴν εἶχε «ψαρέψει» ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἱκανοὺς πράκτορες τῆς ὁμάδος Ἰβάνωφ, ὁ Ἀθανάσιος Μοσχονᾶς, ποὺ τὸν εἶχαν τοποθετήσει στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν Γερμανῶν. Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ πληροφορία αὐτὴ διασταυρώθηκε μὲ ἄλλες καὶ ἐπιβεβαιώθηκε, ἀποφασίστηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ τολμηρὰ σχέδια τοῦ μυστικοῦ πολέμου: ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Μουσολίνι. Ὁ Ἰβάνωφ, ὁ Γιαννάτος, ὁ Μπομποτίνος καὶ τρεῖς ἄλλοι, ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους, Σὲ περίπτωσι ὅμως ἀποτυχίας θὰ ἔμπαινε μπρὸς τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου: ἡ ἀνατίναξις τῆς Μ. Βρεταννίας. Τὰ πάντα εἶχαν κανονιστῆ. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Α. Μοσχονᾶ, εἶχαν μεταφερθῆ στὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου ἕνας γκαζοτενεκὲς μὲ τοὺς φοβεροὺς δυναμίτες Β. 3 καὶ μιὰ ὡρολογιακὴ βόμβα ἱκανὴ νὰ καταστρέψη ὁλόκληρο τετράγωνο. Καὶ δὲν ἀναμενόταν παρὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ντοῦτσε. Ὅταν ὅμως ὁ «Γέρος» ἔμαθε τὰ καθέκαστα, θύμωσε γιὰ καλὰ τούτη τὴ φορά. Καὶ γυρίζοντας στὸν Κωστάκη — ὅπως φώναζε τὸ Γιαννάτο — τοῦ εἶπε:

— Πάλι δική σου ἰδέα θἆνε τούτη, Κεφαλλωνίτη. Ἐσὺ κὺρ - Γιάννη δὲν τοῦ βάζεις λίγο μυαλό;

Ὁ Μπομποτίνος χαμογελῶντας, ἀπάντησε:

—Ἡ ἀπόφασίς μας εἶνε ν' ἀχρηστέψουμε ὁπωσδήποτε τὸ μασκαρᾶ τὸ Μουσολίνι. Καὶ πρὸς Θεοῦ... κὺρ-Θεμιστοκλῆ, μὴ μᾶς χαλᾶς πάλι τὰ σχέδια.

— Ὄχι, παιδιά μου, ὄχι! φώναξε ὁ Σοφούλης. Συλλογιστῆτε τὶς συνέπειες. Ἂν ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες μὴν κάνετε καμμιὰ τρέλλα. Ἀναγνωρίζω τὴν παλληκαριά σας καὶ σᾶς βάζω ἄλλη μία στὴν καρδιά μου. Τὸ αἷμα ὅμως ποὺ θὰ χυθῆ θὰ τὸ πληρώση ὁ λαός μας μὲ δικό του αἷμα...

Ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείση. Στὸ τέλος, φυσικά, τὰ κατάφερε κι' ὁ «Γέρος» δακρυσμένος ποὔχε κερδίσει τὸ παιχνίδι, τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς φίλησε χωρὶς νὰ προφέρη ἄλλη λέξι. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅμως ἄρχιζε τὸ μεγάλο δρᾶμα. Ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου ἔπρεπε πάλι νὰ μεταφερθοῦν οἱ ἐκρηκτικὲς ὗλες. Σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ὅπου πρωτεύοντα ρόλο ἔπαιξε ὁ Ἀθανάσιος Μοσχονᾶς, λίγο ἔλειψε νὰ πιαστοῦν ὅλοι τους ἐπ' αὐτοφώρω.

Ὅταν ἀργότερα ὁ Σοφούλης συνελήφθη ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς καὶ μετεφέρθη στὸ Χαϊδάρι ὡς πολιτικὸς κρατούμενος, παρ' ὅλα τὰ μαρτύρια, τὶς ταπεινώσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ τοῦ ἔκαναν, ὁ τολμηρὸς «Γέρος» μὲ τὴν ἀτσάλινη ψυχή, ἀπόδειξε στοὺς τυράννους του πὼς ὁ θάνατος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν τρομάξη. Ἐκεῖ ἔμεινε κάπου ἑφτὰ μῆνες κλεισμένος. Μὰ καὶ μέσα ἀπ' τὸ κελλί του δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ «παιδιά» του. Τὰ παιδιά του αὐτὰ τ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγάπησαν σὰν ἀρχηγὸ καὶ σὰν στρατιώτη. Γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Θεμιστοκλῆς Σοφούλης, ὑπῆρξε ἡ ψυχὴ ποὺ ὁδήγησε στὶς μεγάλες νίκες τους τὶς ὀργανώσεις «Ἰβάνωφ - Γιαννάτου, ΟΑΓ καὶ Βύρωνες». Τὶς τρίδυμες αὐτὲς ἀδελφὲς τοῦ μυστικοῦ πολέμου τῆς Ἑλλάδος.

○○○

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βραχιόλι

Ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸ Βρεταννὸ πράκτορα Στάνλεϋ Μπρούκ; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀντηχοῦσε κάθε βράδυ καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα στ' αὐτιὰ τῶν ἀσυρματιστῶν, ποὺ δούλευαν στὸ μυστικὸ πόλεμο τῆς Ἑλλάδος, στὸ διάστημα τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1943. Οἱ βρεταννικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Λονδίνου, ἔθεταν ζήτημα τιμῆς τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου κι' ἔδιναν τὰ ἑξῆς στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ἀνεύρεσί του: Ὁ Μπροὺκ θεάθηκε τὸ βράδυ τῆς 17 Ἰανουαρίου στὴ νότια πλευρὰ τοῦ λιμένος Πειραιῶς, ὅπου βρισκόταν ἀγκυροβολημένο τὸ γερμανικὸ ὁπλιταγωγὸ «Φὸν Κὶττ» δώδεκα χιλ. τόννων. Ὁ Μπροὺκ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀνατίναξί του καὶ μελετοῦσε τὸν τρόπο ποὺ θὰ πλησίαζε τὸ σκάφος. Ἡ ἐπιχείρησι θὰ γινόταν τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ (18 Ἰανουαρίου 1943) μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς Ἀρμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου ἦσαν ἄγνωστα καὶ τὸ μόνο βέβαιο ἦταν ὅτι φοροῦσε χρυσὸ μπρασελὲ μὲ τ' ἀρχικὰ Α. Π. Ὁ Μπρούκ, ἐπικοινώνησε μὲ τὴν ὑπηρεσία του τὸ βράδυ τῆς 17 Ἰανουαρίου καὶ ὁ ἀσύρματός του λειτουργοῦσε θαυμάσια ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἐκπομπή του σταμάτησε ἀπότομα.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔδινε τὸ Λονδίνο καὶ ζητοῦσε ὁπωσδήποτε νὰ βρεθῆ ὁ δολοφόνος. Γιατὶ πραγματικὰ ὁ Μπροὺκ εἶχε δολοφονηθῆ κατὰ ἕνα περίεργο τρόπο. Ἂς πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά: Ὁ Βρεταννὸς αὐτὸς πράκτορας ἦρθε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1941 καὶ συνδέθηκε μὲ τὴν ὁμάδα Ἰβάνωφ - Γιαννάτου, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς τους. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, προσκολλήθηκε στοὺς «Βύρωνες» — ποὺ εἶχαν στενὸ σύνδεσμο μὲ τὴν ὀργάνωσι Ἰβάνωφ — καὶ συνέχισε τὴν καταπληκτική του δρᾶσι στὸ πλαίσιο τῶν σαμποτάζ. Μαζὶ μὲ τὸν Ἑλληνοαμερικανὸ ταγματάρχη Κώστα Τούντα — τῆς ἀμερικανικῆς κατασκοπείας — προετοίμασαν τὴν ἀνατίναξι τοῦ ξενοδοχείου Μ. Βρεταννίας, πρᾶγμα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνουν, ἂν δὲν πιάνονταν ὁ Ἰβάνωφ μὲ τὸ Γιαννάτο. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, μιὰ μυστικὴ διαταγὴ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, ἄλλαζε τὰ σχέδιά τους ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπέμβασι τοῦ Σοφούλη ἴσως. Τὸ σαμποτὰζ αὐτὸ θὰ στοίχιζε τὴ ζωὴ ἑκατοντάδων Ἑλλήνων μὲ τ' ἀντίποινα τῶν Γερμανῶν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τούντας ἔφευγε γιὰ τὴ Σόφια μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Ὁ Μπροὺκ ἔμεινε στὴν Ἀθήνα καὶ συνέχισε τὸ ἔργο του. Μὲ τὸ φορητὸ πομπό του, μετάδινε μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα στὴν ὑπηρεσία του, τὸ δελτίο πληροφοριῶν ποὺ τοὔφερναν οἱ σύνδεσμοί του. Ὁ Μπροὺκ εἶχε συνδεθῆ ἀκόμη καὶ μὲ τὴ φροϋλάϊν Ἴλζε Μπλύχερ, τῆς Γκὲ - Ἒφ - Πέ. Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα μὲ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ καστανὰ μάτια. Ὁ Βρεταννὸς τῆς παρουσιαζόταν ὡς Σουηδὸς γιατρὸς — αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ κύριο ἐπάγγελμά του — ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μελετήση ἀπὸ κοντὰ τοὺς... λεπροὺς τῆς Σπιναλόγκας. Καὶ οἱ δυὸ ἔδειχναν πὼς ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Οἱ Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ ἤξεραν ποιὸς ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ Μπρούκ, νόμιζαν πὼς κάτω ἀπ' τὸν αἰσθηματικὸ τοῦτο δεσμὸ κρυβόταν τὸ καθῆκον. Μὰ ὅταν μιὰ μέρα ἐκεῖνος τῆς ἀνάγγειλε ἐπίσημα πὼς θὰ τὴν παντρευόταν, ὅλοι σχεδὸν πίστεψαν πὼς εἶχε τρελλαθῆ. Ἐκτὸς ἀπὸ δύο: Τὸ Γιάννη Βλαχάκη καὶ τὸ Στυλ. Τσιῶκο, ποὺ γνώριζαν τὴν ἀλήθεια. Ἡ Μπλύχερ ἦταν Ἀγγλίδα. Ἀπὸ μικρὴ εἶχε βρεθῆ ὀρφανὴ στὸ Βερολῖνο καὶ τὴν εἶχε υἱοθετήσει ὁ Σίγμουντ Μπλύχερ, ποὺ ἀργότερα ἔγινε ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ὑπασπιστὰς τοῦ Χίτλερ. Ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, ἡ Ἴλζε κατατάχθηκε στὸ γυναικεῖο σῶμα στρατοῦ κι' ἦρθε στὴν Ἑλλάδα.

Μόλις γνωρίστηκε μὲ τὸν Μπρούκ,

Ὁ Βρεταννὸς κατάσκοπος ἦταν νεκρὸς μπροστὰ στὸν ἀσύρματο.

κατάλαβε ἀμέσως σχεδὸν πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ συμπατριώτη της καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν ἱστορία της. Στὴν ἀρχὴ ἐκεῖνος ὑποψιάστηκε πὼς ὅλ' αὐτὰ μποροῦσαν νἆταν καὶ παγίδα. Μὰ ὅταν ἕνα βράδυ τοῦ ἔφερε τὰ σχεδιαγράμματα τῶν ἀεροπορικῶν βάσεων Τατοΐου, Ἐλευσῖνος καὶ Μάλεμε, μ' ὅλες τους τὶς ἐγκαταστάσεις καὶ τὰ ὀχυρωματικά τους ἔργα, κατάλαβε πὼς

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)
ἦταν ἀληθινὴ Ἀγγλίδα. Συγχρόνως ἄρχισε νὰ τοῦ συγκεντρώνη ἐξαιρετικὰ πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κι' ἔξω ἀπ' αὐτή.

Ξαφνικά, ἡ ὑπηρεσία τοῦ Λονδίνου, τὸν διέταξε ν' ἀνατινάξη τὸ «Φὸν Κὶττ» κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ νὰ ἐγκαταλείψη ἀμέσως τὴν Ἑλλάδα. Ἐπρόκειτο νὰ τὸν στείλουν στὴν κατεχομένη Γαλλία μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Ὁ Μπροὺκ ἀποφάσισε τότε νὰ πάρη μαζί του τὴν Ἴλζε. Ὡς Σουηδὸς μποροῦσε νὰ παντρευτῆ εὔκολα καὶ νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὴ Σουηδία. Οἱ Γερμανοὶ διευκόλυναν κάτι τέτοιους γάμους μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δημιουργήσουν δίκτυο κατασκοπείας στὶς οὐδέτερες χῶρες. Ἔτσι ὅταν ἡ Μπλύχερ ὑπέβαλε τὴν αἴτησί της, οἱ ἄδειες βγῆκαν ἀμέσως, καθὼς καὶ τὰ διαβατήριά τους. Δὲν ὑπολείποταν γιὰ νὰ φύγουν, παρὰ ἡ ἀνατίναξις τοῦ ὁπλιταγωγοῦ.

Ἐπὶ τρεῖς μέρες συνέχεια ὁ Μπροὺκ ἔκανε τὰ σχέδιά του. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε παρατηρήσει ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἦταν πὼς στὸ καράβι αὐτὸ μπαινόβγαινε συχνά, ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ πολιτικὴ περιβολή. Ὁ Μπροὺκ συνδέθηκε μαζί του καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοῦ προτείνη νὰ συνεργαστοῦν στὸ σαμποτάζ. Θὰ τοῦ μετροῦσε πενήντα χρυσὲς λίρες, μόλις θὰ τελείωνε τὴ δουλειά. Ἐκεῖνος ζήτησε ἑκατό, συμφώνησαν, καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἀποφασίστηκε γιὰ τὸ βράδυ τῆς 18 Ἰανουαρίου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶπε τ' ὄνομά του, οὔτε ἀνάφερε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶπε μονάχα πὼς ἦταν Ἀρμένης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὔχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἐφόσον θὰ πληρωνόταν καλά. Ὁ Μπρούκ, ντυμένος Γερμανὸς ἀξιωματικός, θ' ἀνέβαινε μαζί του στὸ καράβι καὶ θὰ τοποθετοῦσε τὴ Χ. 13 — μιὰ μικρὴ ὡρολογιακὴ βόμβα — στὸ κατάλληλο σημεῖο ποὺ θ' ἀνατίναζε τὸ σκάφος.

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς πληροφορίες τὶς ἔστειλε ὁ Μπροὺκ στὴν ὑπηρεσία του μὲ τὸν ἀσύρματό του, τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης. Ἀλλ' ὅπως ἀναφέραμε καὶ στὴν ἀρχή, ἡ ἐκπομπὴ εἶχε διακοπῆ στὴ μέση. Τὴν ἐπομένη ὁ Γιάννης Βλαχάκης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῆ μαζί του, πῆγε νὰ τὸν βρῆ στὸ σπίτι του. Ὅταν ὅμως ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ εἶχαν ὅλοι οἱ σύνδεσμοι τῆς ὀργανώσεως, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ θέαμα: Ὁ Βρετανὸς κατάσκοπος ἦταν νεκρὸς μπρὸς στὸν ἀσύρματό του, μὲ δυὸ σφαῖρες στὴν πλάτη. Τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία ὁ Βλαχάκης εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ὁμάδα του κι' ἀφοῦ τὸν ἔθαψαν καλὰ μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, πῆραν τὸν ἀσύρματο κι' ἔφυγαν. Κατόπιν ἐπικοινώνησαν μὲ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἀνήγγειλαν τὸ θλιβερὸ γεγονός. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἄρχισε τὸ ἐρώτημα: Ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸν Στάνλεϋ Μπρούκ;

Μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν συγκεντρώσει οἱ πράκτορες τῆς Ἀθήνας, ἄρχισε τὸ κυνηγητὸ τοῦ ἄγνωστου δολοφόνου. Στὸ μεταξὺ τὸ «Φὸν Κὶττ» εἶχε φύγει ἀπ' τὸν Πειραιᾶ γιὰ τὴν Κρήτη. Ἄραγε νὰ εἶχε πάρει μαζί του τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ βραχιόλι; Τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ δικηγόρος Α. Ἰωαννίδης, ἀρχηγὸς τοῦ κλιμακίου «Πάρις». Ὁ Ἰωαννίδης, μαζὶ μὲ τὸν πλωτάρχη Λεοντοκιανάκο καὶ τὸ Νικόλα Ἀδὰμ — ποὺ εἶχαν τὸ σπουδαιότερο δίκτυο κατασκοπείας στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς — ἄρχισαν τὴ συστηματικὴ παρακολούθησι ὅλων τῶν πολιτῶν ποὺ μπαινόβγαιναν ἀπ' τὰ γερμανικὰ καράβια. Συγχρόνως κατάφεραν νὰ προμηθευτοῦν ἕνα κατάλογο μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν διερμηνέων ποὺ δούλευαν σὲ γερμανικὲς ὑπηρεσίες. Δυστυχῶς κανενὸς τὸ ὄνομα δὲν ἄρχιζε μὲ τὰ ψηφία Α. Π. Τὸ μυστήριο περιπλεκόταν. Κάποιο βράδυ ὅμως, ὁ Ἰωαννίδης ἔπαιρνε ἕνα σημείωμα στὸ γραφεῖο του ποὺ τοὔφερε ἕνας μικρός. Καὶ νὰ τί ἔγραφε: «Ὁ δολοφόνος τοῦ Στάνλεϋ Μπροὺκ εἶνε ὁ Ἀγκὸπ Παροῦ. Συχνάζει στὸ κέντρο τοῦ Λουμίδη». Τίποτε ἄλλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τρόμαξε κάπως τοὺς Ἕλληνες πράκτορες ἦταν, τὸ ποιὸς ἔστειλε τὸ σημείωμα καὶ πὼς ὁ ἄγνωστος αὐτὸς γνώριζε ὅτι ἔψαχναν γιὰ τὸ δολοφόνο τοῦ Μπρούκ;

Ὡστόσο δὲν δίστασαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν καινούργια κατεύθυνσι. Ὁ Ἰωαννίδης ἔστησε καρτέρι στοῦ Λουμίδη. Ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ παρακολουθοῦσε τοὺς θαμῶνες μὲ μισὸ μάτι. Κι' ἕνα πρωῒ τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ χέρι κάποιου ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του. Ὁ «κάποιος» αὐτὸς φοροῦσε ἕνα χρυσὸ μπρασελὲ μὲ τ' ἀρχικὰ Α. Π. Ἡ καρδιά του χτύπησε χαρούμενα. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσαν. Ὁ Ἰωαννίδης ἐπικοινώνησε ἀμέσως τηλεφωνικῶς μὲ τοὺς δικούς του. Σὲ πέντε λεπτά, τρεῖς Ἕλληνες πράκτορες — ὁ Βλαχάκης, ὁ Ἀδὰμ κι' ὁ Σταῦρος Βλαχονικολὸς — ἔφταναν μ' ἕνα ταξὶ στοῦ Λουμίδη. Στὴν ὑπόδειξι τοῦ Ἰωαννίδη, οἱ τρεῖς ἄντρες πλησίασαν τὸ δολοφόνο καὶ τοῦ ἔδειξαν τὶς ταυτότητές τους ποὺ ἦσαν πλαστές, τῆς Εἰδ. Ἀσφαλείας.

— Ἀστυνομία! τοῦ εἶπαν. Ἔλα μαζί μας...

— Τί ἔκανα; ρώτησε μὲ ἀπάθεια ἐκεῖνος. Ἄλλωστε ἀνήκω σὲ γερμανικὴ ὑπηρεσία καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἐνοχλήση.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε στὴν Ἀσφάλεια. Ἐμπρός, προχώρει...

Ὁ Παροῦ, ἀνύποπτος καὶ χαμογελῶντας, τοὺς ἀκολούθησε. Καὶ σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο τοὺς κατέβαζε στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν 45α, στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέκου Ἰωαννίδη. Ὅταν ὁ δολοφόνος κατάλαβε πὼς εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν πρακτόρων τοῦ Μπρούκ, ἦταν ἀργά. Μέσα σὲ λίγη ὥρα εἶχε ὁμολογήσει τὰ πάντα. Ὁ Παροῦ — ποὺ ἦταν Βούλγαρος καὶ παρίστανε τὸν Ἀρμένη λόγω τῆς βαρειᾶς του προφορᾶς — εἶχε δολοφονήσει τὸ Βρεταννὸ πράκτορα γιὰ νὰ τὸν ληστέψη.

— Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ κι' ὁ Μπροὺκ δὲ μοῦ ἔδινε, εἶπε στὸν Ἰωαννίδη ποὺ τὸν ἀνέκρινε. Παραμονὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀνατινάξουμε τὸ «Φὸν Κὶττ» εἶδα πὼς εἶχε μαζί του 250 χρυσὲς λίρες. Ὅταν χωρίσαμε, τὸν παρακολούθησα κρυφά, μπῆκα στὸ σπίτι του καὶ τὸν σκότωσα. Ἂν ἤμουν... κακός, θὰ τὸν πρόδινα στὴ Γκεστάπο πὼς εἶχε πομπὸ κι' ἔτσι θἄπιαναν καὶ σᾶς. Μὰ ἐγὼ... ἀγαπῶ τοὺς Ἕλληνες!

Αὐτὴ ἦταν ὅλη του ἡ ἀπολογία. Φυσικὰ ὁ Παροῦ — ποὺ τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Γιωβὰν Ἰζαάκεφ καὶ τὸν εἶχαν φέρει μαζί τους οἱ Γερμανοὶ ἀπ' τὸ Ἀμβοῦργο — στάλθηκε σὲ μιὰ ἑβδομάδα στὴ Μ. Ἀνατολὴ γιὰ νὰ καταδικαστῆ σὲ θάνατο. Τὸ σημείωμα ποὺ τὸν ὑποδείκνυε, ἦταν τῆς Ἴλζε Μπλύχερ, ποὺ κατώρθωσε νὰ διαφύγη καὶ κείνη στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ναστάσιου Σκάλκου. Ὁ Ἀλέκος Ἰωαννίδης, ὁ πλωτάρχης Λοντοκιανάκος κι' ὁ Νικόλας Ἀδάμ, συνελήφθησαν λίγο ἀργότερα ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐξετελέσθησαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑΤΟΥΑΖ
(Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

Τὰ κατασκοπευτικά

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Συνταγματάρχην Ζ. Κ., Ἐνταῦθα: Τὰ λόγια σας μὲ συγκινοῦν. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὁ συνάδελφός σας ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Κατοχῆς καὶ θὰ τὸ ἀναφέρω πολὺ σύντομα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ». Οἱ «Κατάσκοποι» ἐλπίζω νὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο, μόλις τελειώση ἡ δημοσιευσίς των. Ἡλίαν Λιαροῦτσον, Κομοτινήν: Δὲν ἔχει σημασία. Ἂν ἔχετε στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι νὰ μοῦ τὰ στείλετε. Τὸ θέμα εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ πρόσωπα γνωστά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιάννην Ἰωαννίδην, Καβάλλαν: Ἂν ἐσεῖς εἶστε ποὺ γράφετε τοὺς «Κατασκόπους» τότε ἐγὼ εἶμαι... ζαχαροπλάστης. Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας; Τὸ γράμμα τοῦ «κοριτσιοῦ» σας δὲν ἦρθε ἀκόμη. Δὲν ἔχω ἰδέα ποιὸς ἦταν ὁ Τζὰκ Σόου. Ἂν ἐσεῖς ἔχετε στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι του νὰ μοῦ τὰ στείλετε. Θὰ τὰ ἐξετάσω καὶ θὰ σᾶς πῶ. Μιχαὴλ Βασιλᾶν, καθηγητὴν Μουσικῆς, Ἐνταῦθα: Ἡ ἱστορία σας πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ δὲν μοῦ δίνετε πολλὰ στοιχεῖα. Γιατί σᾶς ἔπιασαν οἱ Γερμανοί; Περάστε, ἂν ἔχετε καιρό, ἀπ' τὰ γραφεῖα μας 12 - 2. Θὰ σᾶς περιμένω. Γεώργιον Μιχελόγγοναν, Πειραιᾶ: Θὰ ξαναγράψω γιὰ τὴ «Μικρὴ Σπαρτιάτισσα». Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰβάνωφ καὶ τοῦ κ. Γιαννάτου, δὲν μπορεῖ νὰ τελειώση ποτέ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Παλληκάρι τῆς ΠΕΑΝ: Γιὰ τὸν Ἀντώνη Μιτυληναῖο καὶ γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς Ο.Κ. ἔχω ἕτοιμες πολλὲς σελίδες. Ἡσυχᾶστε καὶ δὲν τοὺς ξέχασα. Τοὺς χαιρετισμούς σας τοὺς μεταβιβάζω ἀπὸ δῶ στὸν κ. Γιαννάτο. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο, μόλις τελειώση ἡ δημοσιευσίς των. Λέλα Τιβέρη, Χαροκόπου: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Εἶστε ἀληθινὴ Ἑλληνοπούλα κι' αὐτὸ σᾶς τιμᾶ. Εἶμαι σχεδὸν γειτονάς σας. Πάντως περάστε ἕνα μεσημέρι ἀπ' τὰ γραφεῖα μας 12 - 2. Ἀφοῦ ἐξυπηρετήσατε τὸν Ἐθνικὸ μας ἀγῶνα, εἶμαι πρόθυμος νὰ γράψω τὴν ἱστορία σας. Ὁ Τζὰκ μήπως ἦταν ὁ Μπράϊν; Ἀλέκο Περίανδρον, γιατρόν: Εὐχαρίστως: Γράψτε μου μόνο πόσους Ἄγγλους περιθάλψατε καὶ τὰ ὀνόματά τους. Τὰ ὑπόλοιπα μοῦ εἶνε γνωστά. Ὁ κ. Γιαννάτος, εἶνε ὁ συνάδελφός σας καρκινολόγος. Ἀφοῦ σπουδάζατε μαζὶ στὸ Παρίσι τὸν ξέρετε καλά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὡραῖα σας λόγια. Ἀντώνην Μαυρομμάτην, Κόρινθον: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐξακολουθήσουν. Δὲν ὑπάρχει φόβος διακοπῆς. Ἡ ἀνησυχία σας μὲ συγκινεῖ. Μαρία Φάνου, Ἑλένη Ζανουδάκη κ. λ. π.: Τὸ ἴδιο. Θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο. Κώσταν Μπαρμπαλάκην, Κρήτην: Γιατί ὄχι; Μ' ἐνδιαφέρουν πολύ. Ἡ ἱστορία τοῦ Μὸς σᾶς ἀγανάκτησε; Τὸ ἴδιο καὶ μένα. Κι' ὅμως, ἡ Μεγάλη Βρεταννία, ἦταν καὶ θάνε Σύμμαχός μας. Γ. καὶ Θ. Θεοτοκάτους, δικηγόρους, Ἐνταῦθα: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Ὁ πατριώτης σας κ. Κώστας Γιαννάτος δὲν τίμησε μόνο τὴν Κεφαλλωνιά, ἀλλ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Θὰ συνεχιστῆ. Ἰωάννην Μαραβέλιαν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Θὰ τυπωθοῦν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσιευσίς των. Νυχτερίδα, Θεσσαλονίκη: Ὥστε ἔγινα αἰτία νὰ σᾶς ἐπιτρέψουν οἱ γονεῖς σας καὶ οἱ καθηγηταί σας, νὰ διαβάζετε «Θησαυρό»; Μεγάλη μου χαρά. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως καὶ τὰ μαθήματά σας. Πλούταρχον Μακρῆν, Πάτρας: Γιὰ τὴ Μαντελένα καὶ τὸν Καβαφάκη ποὺ τοὺς ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοί, θὰ γράψω πολὺ σύντομα. Βεβαίως νὰ μοῦ στείλετε στοιχεῖα. Φτάνει μόνο νὰ εἶνε θετικά. Εὐχαριστῶ. Ἀντρέαν Κανάκην, Μακρυγιάννη: Ἀφοῦ θέλετε νὰ μὲ γνωρίσετε, περάστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας 12 - 2. Θὰ βγοῦν σὲ βιβλίο. Κ. Μ. Α., Ἀστυνόμον: Εἶμαι σύμφωνος. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως μιὰ συνάντησι μαζί σας. Ὁ Ἔρνεστ Χὰντ ἦτο Ἄγγλος ἀπ' τὸ Γιόρκσαϊρ. Ὅλη τὴν Κατοχὴ κάναμε στενὴ παρέα καθὼς καὶ μὲ τὸ Τζὼν Χάουπ. Ὁ τελευταῖος ἦταν ὑπολοχαγός. Κατερίνα Δερμισάκη, Ἐνταῦθα: Εἶστε 60 ἐτῶν καὶ διαβάζετε τὸ «Θησαυρὸ» μόνο γιὰ μένα; Εὐχαριστῶ. Πάντως ἐγὼ ξέρω μιὰ κυρία ποὺ εἶνε 93 καὶ λέει τὸ ἴδιο. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς δίνω χαρά. Ταγματάρχην πυροβολικοῦ, Ἐνταῦθα: Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἴσως ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο. Γκιόκαν, Σπυρ. Γραμμένον, Δημ. Νούνεσην, Κέρκυρα: Περιμένω γράμμα σας. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ὑπηρετήσαμε μαζὶ στὴν Ἀεροπορία. Δημ. Γιαννόπουλον: Εἶμαι πρόθυμος. Ὁ κ. Παπάζογλου ἔχει γραφεῖο ταξειδίων. Τὸν γνωρίζω πολὺ λίγο. Χαρ. Εὐαγγελᾶτον, Δεσπ. Σπανοπούλου, Ἄννα Κουτσαντοπούλου καὶ Βάγια Ἀθανασίου: Εὐχαριστῶ. Ντόρα Φ., Ἐνταῦθα: Εἶμαι μεσόκοπος, φαλακρὸς καὶ πολὺ ἄσχημος, ἀφοῦ σᾶς ἐνδιαφέρει. Στὴν Κατοχὴ μὲ εἶχαν γιὰ σκιάχτρο γιὰ νὰ τρομάζω τοὺς Γερμανούς. Εἶστε εὐχαριστημένη; Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σας. Θὰ τὶς χρησιμοποιήσω. Γεωργ. Ἀλεξάκην, Κωνστ. Χρόνην, Χρῆστο Χήνη, Ἡλίαν Μᾶνο Δημ. Θωμᾶκον, Φιλ. Δρακοντοτίδη, Σ. Ἀντωνόπουλον, Γερ. Κολλάραν, Δημ. Μπαντέκον, Παῦλον Καούρην, Σοφίαν Πιλάλα, Κωνστ. Πετρίτην καὶ Σταμ. Μπεζακτᾶν: Συγκινημένος ἀπ' τὸ ἐνδιαφέρον σας σᾶς εὐχαριστῶ θερμά.

Ὁ χαμένος τάφος ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τοὺς Σαρακηνοὺς

Μπορεῖ ποτὲ νὰ χαθῆ, νὰ ξαναβρεθῆ καὶ νὰ χαθῆ καὶ πάλι ἕνας μεγάλος μπρούντζινος τάφος; Φαίνεται ἀδύνατο. Κι' ὅμως ἔχει συμβῆ, μὲ τὸν τάφο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου, στὴ Ρώμη, εἶναι χτισμένος ἀπὸ πάνω του, κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει σὲ ποιὸ ἀκριβῶς σημεῖο βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἀποστόλου.

Κατὰ τὴν παράδοσι, ὁ Πέτρος ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὴ Ρώμη ὅταν ὁ Νέρων εἶχε διατάξει τὸ μεγάλο διωγμὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ ξαναγύρισε, ἄγνωστον γιὰ ποιὸ λόγο. Σύμφωνα μὲ τὸ θρῦλο, παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ εἶπε: «Πρέπει νὰ σταυρωθῶ καὶ πάλι, στὴ Ρώμη». Εἶναι ἐπίσης πιθανὸν ὅτι ἀποφάσισε τὴν ἐπιστροφή του, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι χρειαζόταν ἡ ἰσχυρὴ παρουσία του, γιὰ νὰ ἐμψυχώση τοὺς πρώτους Χριστιανούς... Ὁπωσδήποτε, πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀφοσιωσί του στὴν ἱερὴ ἀποστολή του, γιατὶ οἱ Ρωμαῖοι τὸν ἀναγνώρισαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

Οἱ φίλοι του πῆραν τὸ σῶμα του, τὸ βαλσάμωσαν καὶ τὸ ἔκρυψαν προσωρινῶς στὶς κατακόμβες. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ μετέφεραν σ' ἕνα μαρμάρινο τάφο, κοντὰ στὸ μέρος τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του. Μολονότι ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη τότε οἱ διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν, οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ βεβηλώσουν τὸν τάφο τοῦ Πέτρου, γιατὶ θεωροῦσαν ἱεροσυλία τὸ νὰ πειράξουν ἕνα νεκρό, σ' ὅποια θρησκεία κι' ἂν ἀνῆκε.

Στὸ ἴδιο μέρος ὑπῆρχε ἕνα σπιτάκι, μ' ἕνα κρυφὸ δωμάτιο, ὅπου ἔκαναν οἱ Χριστιανοὶ μυστικὲς λειτουργίες. Ὁ τάφος τοῦ Ἀποστόλου ἔγινε προσκύνημα γιὰ τοὺς πιστούς, ποὺ ἔκαναν μακρυνὰ ταξείδια γιὰ νὰ προσευχηθοῦν πάνω σ' αὐτόν.

Τέλος, οἱ Ρωμαῖοι ὑποψιάσθηκαν, παραφύλαξαν κι' ἔπιασαν τρεῖς προσκυνητάς, ποὺ προσεύχονταν στὸν τάφο. Προειδοποίησαν τότε τοὺς Χριστιανοὺς ὅτι ὅποιος τολμοῦσε νὰ τοὺς μιμηθῆ, θὰ τὸ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του.

Μόνον ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Ρώμης ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, μπόρεσαν πιὰ οἱ Χριστιανοὶ νὰ προσκυνοῦν ἐλεύθερα τὸν τάφο τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀργότερα, χτίστηκε στὸ μέρος ἐκεῖνο μιὰ ἐκκλησία. Τὸ φέρετρο μεταφέρθηκε σ' ἕναν ἄλλο τάφο, ἀπὸ χαλκὸ καὶ μπροῦντζο, μ' ἕνα ὁλόχρυσο σταυρὸ ἀπὸ πάνω, ποὺ ζύγιζε 150 τόννους!

Στὸν πόλεμο μὲ τοὺς Σαρακηνούς, τὸ 846, οἱ ἐχθροὶ ἔφτασαν ὡς τὴ Ρώμη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν λεηλατήσουν. Χτίστηκε τότε ἕνας τοῖχος πάνω ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Ἀποστόλου, γιὰ νὰ τὸν κρύψη καὶ νὸ τὸν προφυλάξη ἀπ' τὴ βεβήλωσι.

Ἀκολούθησε μιὰ περίοδος κινδύνων καὶ ἀναστατώσεων. Ἔτσι ὁ τάφος ἔμεινε κρυμμένος ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Στὸ μεταξύ, ἔγιναν διάφορες μεταβολὲς στὴν ἐκκλησία. Καί, σιγὰ - σιγά, ξεχάστηκε ἡ ἀκριβὴς τοποθεσία τοῦ τάφου τοῦ Πέτρου.

Τὸ 1426, ὁ τότε πάπας Κλήμης ἀνέθεσε σ' ἕνα ἀρχιτέκτονα ὡρισμένες τροποποιήσεις τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐνῷ λοιπὸν ἐπέβλεπε αὐτὴ τὴν ἐργασία, ὁ ἀρχιτέκτων βρῆκε μιὰ τρύπα στὸ δάπεδο τῆς ἐκκλησίας. Τὴν ἄνοιξε περισσότερο, κύτταξε μέσα καὶ διέκρινε ἕνα τάφο. Ἔσπευσε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση τὸν πάπα.

Ἐκεῖνος πῆγε νὰ ἐξακριβώση περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἔρριξε μέσα στὴν τρύπα ἕνα ἀναμμένο δαυλό, κι' εἶδε καθαρὰ τὸ μεγάλο χρυσὸ σταυρό, τὸ διακριτικὸ γνώρισμα τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Ἄγνωστον ὅμως γιὰ ποιὸ λόγο ἀποφάσισε νὰ κρατήση μυστικὴ αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι. Ἔβαλε τοὺς καρδιναλίους του, τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τοὺς ἐργάτας νὰ ὁρκισθοῦν ἀπόλυτη ἐχεμύθεια, καὶ διέταξε νὰ φράξουν πάλι τὴν τρύπα.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, μὲ τὶς νέες μεταρρυθμίσεις ποὺ ἔγιναν στὸ ναό, χάθηκε καὶ πάλι ὁ τάφος.

Σὲ νεώτερες ἐποχές, ἔχουν γίνει ἐπανειλημμένως ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του, ὅλες ὅμως ἔμειναν ἄκαρπες ὡς σήμερα.

✪✪

Ἀνέκτησαν τὸ φῶς τους

Δυὸ Ἑβραῖες ἀδελφές, ἡ Χαμάνα καὶ ἡ Μάλκα Κοέν, ἡλικίας ἡ πρώτη 10 καὶ ἡ δεύτερη 5 χρόνων, εἶδαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι ποὺ τοὺς ἔγινε τελευταῖα σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Χάϊφας. Οἱ γονεῖς τους εἶχαν μεταφερθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ὅπου πέθαναν καὶ οἱ δύο. Ἡ Χαμάνα καὶ ἡ Μάλκα γεννήθηκαν τυφλές, ἡ πρώτη τὸ 1939 καὶ ἡ δεύτερη τὸ 1944.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησις, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συναρπαστικὲς ἱστορίες τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

ΜΑΡΙΑ ἡ Πενταγιώτισσα

Ἡ θρυλικὴ νόησα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου

Ὅλη ἡ συνταρακτικὴ καὶ περιπετειώδης ζωὴ τῆς Πεντάμορφης τῆς Ρούμελης, τῆς τρομερῆς Σειρῆνας τῶν Πενταγιῶν, ποὺ ξετρέλλαινε τὰ παλληκάρια μὲ τὰ ἀσύγκριτα κάλλη της καὶ τὰ ἔκανε νὰ σφάζωνται μπροστά της.

Ποιὸς δὲν ξέρει ἢ δὲν ἄκουσε τὸ περίφημο τραγοῦδι:

Στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιὰ καὶ (στὸ Χρυσὸ κριάρια
καὶ στῆς Μαρίας τὴν ποδιὰ (σφάζονται παλληκάρια!

Οἱ παθητικοὶ ἔρωτες τῆς ὡραίας Βλαχοπούλας καὶ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματά της ποὺ συντάραξαν ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐποχῆς της.

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ εἶνε τὸ βασίλειο τῆς ἐκκεντρικότητος, τὸ πραγματικὸ Καρναβάλι γίνεται τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐφέτος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴ φωτογραφία μας, οἱ μάσφες θὰ εἶνε μᾶλλον μακάβριες καὶ ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὸ κῦμα τῆς ἐγκληματικότητος ποὺ μεταπολεμικὰ αὐξήθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πάντως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βγάλη κανεὶς τὶς μάσκες αὐτὲς γιὰ νὰ καταλάβη πὼς κρύβουν ἀπὸ κάτω χαριτωμένα γυναικεῖα προσωπάκια ποὺ τὸ μόνο ἔγκλημά τους, εἶνε ὅτι... τραυματίζουν καίρια τὶς ἀντρικὲς καρδιές!

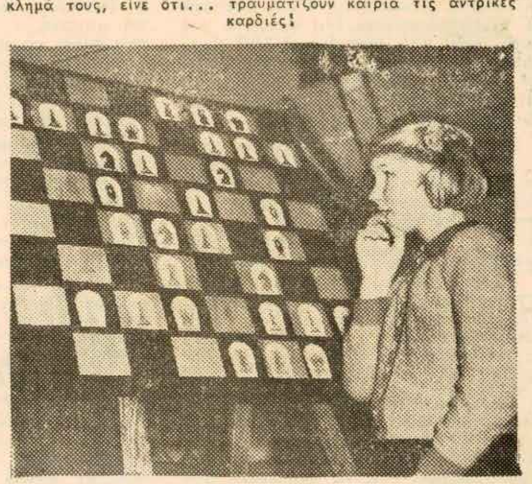

ΜΑΘΗΜΑ ΣΚΑΚΙΟΥ

Σ' ἕνα ἀγγλικὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μαθημάτων, διδάσκεται καὶ τὸ μάθημα τοῦ... σκακιοῦ! Ἡ διευθύντρια τοῦ σχολείου πιστεύει ὅτι ὅταν τὰ παιδιὰ μαθαίνουν ἀπὸ μικρὰ ἀκόμη, νὰ λύνουν διάφορα προβλήματα σκακιοῦ «ἀκονίζουν» τὸ μυαλό τους καὶ εἶνε σὲ θέσι ὅταν μεγαλώσουν ν' ἀντιμετωπίσουν καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Πρέπει ὅμως νὰ περάσουν χρόνια καὶ νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιὰ αὐτά, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ἂν ἔχη δίκηο ἢ ὄχι ἡ κυρία διευθύντρια.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΤΡΕΛΛΕΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς γέμισε 15 μεγάλα μπαλλόνια μὲ «γκάζι», τὰ ἔδεσε ὅλα μαζὶ στὶς τυράντες ἑνὸς ἀλεξιπτώτου, φόρεσε τὶς τυράντες αὐτὲς καὶ... ἀνῆλθε στοὺς οὐρανούς! Ὁ ἐκκεντρικὸς αὐτὸς Ἀμερικανὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ... παρακολουθήση ἄνετα ἕνα «μάτς» ποδοσφαίρου, χωρὶς νὰ στριμωχτῆ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ... πληρώση καὶ εἰσιτήριο!... Ἰδεώδης μέθοδος γιὰ τοὺς τζαμπατζῆδες!

Ένας πελώριος γορίλλας ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Πῶς γυρίζονται οἱ σκηνὲς

Ἕνα καινούργιο τέρας τῆς ζούγκλας ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὸν κινηματογράφο: ὁ γιγάντιος γορίλλας Τζόε Γιούνγκ, ποὺ ξεπερνάει καὶ τὸν γνωστό μας ἤδη Κίνγκ—Κόνγκ... Πετάει μακρυὰ ὁλόκληρα λιοντάρια, κατατροπώνει δέκα ἀπ' τοὺς ρωμαλεώτερους ἄντρες μαζὶ καὶ συγκρατεῖ πάνω στὸ κεφάλι του μιὰ πιανίστρια μαζὶ μὲ τὸ πιάνο της!...

Θὰ τὸν δοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φὶλμ «Ὁ ἰσχυρὸς Τζόε Γιούνγκ», ποὺ οἱ παραγωγοί του πιστεύουν πὼς θὰ ἐνθουσιάση τὸ κοινὸν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὡς τώρα, ἀνελάμβαναν τοὺς ρόλους τοῦ γορίλλα στὴν ὀθόνη δυὸ εἰδικοὶ τοῦ Χόλλυγουντ, κατάλληλα μεταμφιεσμένοι. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς, ὁ Τσάρλυ Τζεμόρα, κέρδιζε 5.000 δολλάρια σὲ κάθε φὶλμ, στὴν τελευταία εἰκοσαετία. Εἶχε φτιάσει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα τριχωτὸ τομάρι, ποὺ τοῦ κόστισε 2.700 δολλάρια, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ παραχωρῆ μὲ νοίκι στὶς κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες. Ἔπειτα ὅμως προτίμησε νὰ τὸ φοράῃ ὁ ἴδιος!

Παρίστανε δὲ τόσο ἐπιτυχημένα τὸ γορίλλα, ὥστε τὸ Γραφεῖο Χέϋς (ποὺ λογοκρίνει ὅλες τὶς ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ) θέλησε κάποτε ν' ἀπαγορεύση ἕνα φὶλμ, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἦταν πραγματικὸς πίθηκος ποὺ ἐμφανιζόταν καὶ ποὺ δεινοπαθοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο! Τὰ μόνα ποὺ δὲν ξεγελιόνταν ποτέ, ἦσαν τὰ σκυλιά. Ὅσο κι' ἂν φούσκωνε κι' ἂν χτυποῦσε τὸ στῆθος του ὁ ψευτογορίλλας, αὐτὰ τὸν μύριζαν... καὶ κουνοῦσαν τὴν οὐρά τους!

Ὁ Τζὼρτζ Μπάρριους παριστάνει κι' αὐτὸς τὸ γορίλλα, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ εὐχαρίστησι, γιατὶ τοῦ ἀρέσει νὰ παίζη ρόλους φρικτοῦ τέρατος. Γιὰ νὰ δοκιμάση αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι, ἀψηφεῖ ἀκόμη καὶ τὴν τρομερὴ ζέστη ποὺ δημιουργεῖται μέσα στὸ τομάρι τοῦ γορίλλα ἀπ' τοὺς προβολεῖς τοῦ στούντιο καὶ ποὺ φτάνει τοὺς 50 βαθμούς!

Ὁ Τζόε Γιούνγκ, ποὺ ἦρθε νὰ ἐκτοπίση τοὺς δυὸ ψευτογορίλλες, δὲν εἶναι κάν... ζωντανός! Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα πελώριο ξύλινο σκελετό, ντυμένο μὲ μαλλιαρὸ δέρμα κι' ἐφωδιασμένο μ' ἕνα φοβερὸ κεφάλι μὲ κινητὰ μάτια καὶ μὲ στόμα ποὺ ἀνοιγοκλείνει. Τὸν κινοῦν ἀπὸ ψηλὰ μὲ κλωστὲς ἀπὸ νάϋλον δεμένες στὰ μέλη τοῦ σώματός του, ὅπως τοὺς φασουλῆδες. Οἱ κλωστὲς αὐτὲς δὲν διακρίνονται καθόλου, στὸ μισοσκοτεινὸ περιβάλλον τῆς ζούγκλας ποὺ παρουσιάζει τὸ φὶλμ.

Γιὰ νὰ φαίνεται ἀκόμη πιὸ πελώριος ὁ Τζόε Γιούνγκ, χρησιμοποιοῦνται διάφορα «τρὺκ» κατὰ τὸ γύρισμα τῶν φὶλμ ὅπου πρωταγωνιστεῖ. Ὑπάρχει π. χ. στὸ βάθος τῆς τεχνητῆς ζούγκλας τοῦ στούντιο μιὰ μισοδιαφανὴς ὀθόνη κινηματογράφου, πάνω στὴν ὁποία προβάλλεται, ἀπ' τὸ πίσω μέρος καὶ μὲ μεγάλη μεγέθυνσι, ἕνα γυρισμένο ἤδη φὶλμ ποὺ παριστάνει μόνο τὸ γορίλλα νὰ κάνη διάφορες κινήσεις. Μπροστὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀθόνη παίζουν οἱ πραγματικοὶ ἠθοποιοί, φροντίζοντας νὰ βρίσκωνται διαρκῶς σὲ συγχρονισμὸ μὲ τὸν πίθηκο. Κι' ὁ κινηματογραφικὸς φακὸς τ' ἀποτυπώνει ὅλα μαζὶ σ' ἕνα ἑνιαῖο σύνολο.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος εἶναι ἡ λεγομένη «ὀπτικὴ ἐκτύπωσις». Χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὴν δυὸ φὶλμ, τὸ ἕνα μὲ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν πίθηκο. Ἔχουν γυριστῆ καὶ τὰ δυὸ μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια, ἔτσι ὥστε ὅταν π. χ. ὁ γορίλλας σηκώνη τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήση, ἡ ἡρωΐς τοῦ ἔργου κάνει μιὰ κίνησι γιὰ νὰ προφυλαχθῆ... Μὲ μιὰ συσκευὴ ἀνάλογη μ' αὐτὴν ποὺ γίνονται οἱ φωτογραφικὲς μεγενθύσεις, τὰ δυὸ φὶλμ συνδυάζονται σ' ἕνα καὶ μόνον, ἀρνητικό.

Ἄλλοτε πάλι, τὰ δέντρα τῆς ψεύτικης ζούγκλας μέσα στὴν ὁποία κινεῖται ὁ γορίλλας, εἶναι πολὺ μικρότερα ἀπ' τὰ πραγματικά, γιὰ νὰ φαίνεται ὁ πίθηκος πελώριος μπροστά τους. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὰ λιοντάρια ποὺ παλεύουν μαζί του, εἶναι στὴν πραγματικότητα... ἀστυνομικὰ σκυλιὰ καμουφλαρισμένα μὲ λιονταρίσιες προβιές!

Ἄλλα φὶλμ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχουν γυριστῆ μὲ τὴ μέθοδο τῶν Μίκυ - Μάους. Ὁ γορίλλας εἶναι ψεύτικος καὶ μικροσκοπικός... σὰν γάτα! Ἀφοῦ ὁ εἰδικὸς τοποθετήση στὶς κατάλληλες θέσεις τὰ μέλη του καὶ δώση τὴν ἀπαιτουμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του (ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλαστικὴ πλαστικὴ οὐσία), ὁ ὀπερατὲρ τραβάει μιὰ μόνο φωτογραφία μὲ τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή. Ἔπειτα μετατοπίζονται λίγο τὰ μέλη τοῦ γορίλλα, ἀλλοιώνεται ἐλαφρὰ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, κι' ὁ ὀπερατὲρ τραβάει δεύτερη φωτογραφία. Τὸ ἴδιο συνεχίζεται ἐπὶ ὧρες.

Ἂν τώρα οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς φωτογραφίες προβληθοῦν μὲ τὴν κανονικὴ ταχύτητα τῶν φὶλμ (24 εἰκόνες στὸ δευτερόλεπτο), ὁ γορίλλας ζωντανεύει, σπάζει τεράστια δέντρα στὸ πέρασμά του κι' ἐκσφενδονίζει βράχους σὰν νᾆταν καρύδια...

Χρειάζονται 2 χρόνια κουραστικῆς δουλειᾶς ἐργαστηρίου, γιὰ νὰ τελειώση ἕνα φὶλμ τοῦ τύπου τοῦ «Ἰσχυροῦ Τζόε Γιούνγκ». Συχνά, οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ ἐμφανίζονται σ' αὐτό, δὲν βλέπουν καθόλου τὸν πίθηκο, παρὰ μόνο... στὴν προβολὴ τοῦ φὶλμ!

Μιὰ σκηνὴ ποὺ κάνει πολλὴ ἐντύπωσι στοὺς θεατάς, εἶναι ὅταν βλέπουν ἕναν ἄνθρωπο νὰ σπαρταράη μέσα στὸ τεράστιο χέρι τοῦ πελώριου γορίλλα. Φυσικά, πρόκειται καὶ πάλι γιὰ ἕνα «τρύκ». Ὁ ὀπερατὲρ κινηματογραφεῖ πρῶτα τὸν ἠθοποιό, ποὺ κάνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπελπισμένες κινήσεις, ξαπλωμένος μπροστὰ σ' ἕνα φόντο ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Ἔπειτα γυρίζεται δεύτερο φὶλμ, ὅπου ὁ ψευτοπίθηκος παίζει τὸ ρόλο του σ' ἕνα περιβάλλον ζούγκλας, ἔχοντας τὸ ἕνα χέρι του ἀνασηκωμένο, σὰν νὰ κρατάη κάτι. Ἀφοῦ μεγεθύνουν κατόπιν τὶς εἰκόνες τῶν δυὸ ἀρνητικῶν ταινιῶν, κόβουν μὲ προσοχὴ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κολλᾶνε μὲ εἰδικὴ κόλλα πάνω στὶς φωτογραφίες τοῦ πιθήκου.

Ὅσο γιὰ τὰ ἠχητικὰ «τρύκ», ἐπιτυγχάνονται πολὺ εὐκολώτερα, μὲ κατάλληλους συνδυασμοὺς μικροφώνων κι' ἄλλων συσκευῶν. Ἔτσι, τὸ βουητὸ μιᾶς μέλισσας μπορεῖ ν' ἀκουστῆ σὰν ἀπειλητικὸ μουγκρητὸ τέρατος!

✪✪

Αἴθουσα δακρύων...

Ὁ ἐφημέριος μιᾶς ἐκκλησίας τοῦ Μπρίσμπαν (Αὐστραλία) κατεσκεύασε μιὰ «αἴθουσα δακρύων» πλάϊ στὸν κυρίως ναό. Αὐτὴ ἡ αἴθουσα προορίζεται γιὰ τὶς μητέρες ποὺ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ καὶ εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ τὰ παίρνουν μαζί τους στὴν ἐκκλησία. Οἱ τοῖχοι τῆς «ἀποθήκης τῶν δακρύων» εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ εἰδικὰ ὑλικά, ποὺ ἐμποδίζουν τὴ μετάδοσι τοῦ ἤχου. Ἕνα μεγάφωνο μεταδίδει τὴ λειτουργία στὶς μητέρες, ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα μαζὶ μὲ τὰ μικρά τους.

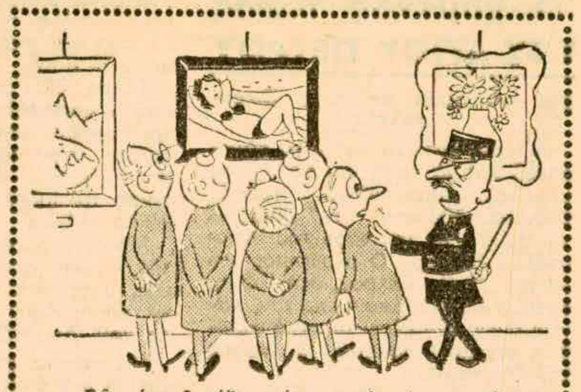

— Σᾶς ὑπενθυμίζω, κύριοι, πὼς ἀπαγορεύονται οἱ συγκεντρώσεις. ('Από τὸ «Ici Paris»)

— Θὰ εἴμαστε πάντα πρόθυμοι νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, κυρία μου!... ('Από τὴν «France Dimanche»)

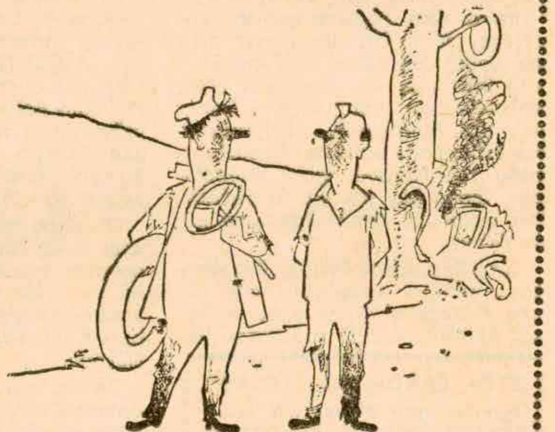

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

— Στὸ προσεχὲς μάθημα νὰ μοῦ θυμῖστε νὰ σᾶς δείξω ποιὸ εἶναι τὸ φρένο!... ('Από τὸ «Ici Paris»)

— Πᾶνε πιὰ οἱ ὡραῖοι χοροί, κύριέ μου. Τώρα καὶ ἡ ἀρκούδα μου τρελλαίνεται γιὰ σάμπα! ('Από τὴν «France Dimanche»)

Ἔρωτες καὶ δράματα ΣΤΗ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ ἐκδίκησις τῆς Ἴραμπα

Ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἔφτασαν στὴν Οὐμαμάνγκα, ὁ βασιλῆας τῆς περιοχῆς Ἴκα κι' οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἐρυθροδέρμων, βγῆκαν γιὰ νὰ τοὺς προϋπαντήσουν, φέρνοντας μαζί τους πλούσια δῶρα.

Ἀρχηγὸς τῶν κατακτητῶν μὲ τὶς ἀτσαλένιες πανοπλίες καὶ τὰ ὅπλα ποὺ ξερνοῦσαν φωτιὰ ἦταν ἕνας Ἱσπανὸς εὐπατρίδης, ὁ Χερονίμο ντὶ Βίλλα Νόβα, ποὺ εἶχε διακριθῆ ὡς τότε γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴ μεγάλη ἀνδρεία του. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μικρότερη ἡ φιλοδοξία του. Ἐκεῖνο ποὺ ὀνειρευόταν τώρα ἦταν νὰ ἱδρύση ἕνα δικό του κράτος καὶ νὰ βασιλεύση σὰν ἀπόλυτος κυρίαρχος σ' αὐτό.

Ὅταν, λοιπόν, μπῆκε στὴν Οὐμαμάνγκα, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ βασιλῆᾶ Ἴκα νὰ τοῦ παραδώση ὅλους τοὺς θησαυρούς του. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ συμμορφωθῆ, πρόσταξε τότε νὰ θανατώσουν μπροστά του τοὺς δυό του γυιούς. Ἔπειτα ἔρριξε καὶ τὸν ἴδιον σ' ἕνα ὑπόγειο μπουντρούμι, ὅπου ὁ δυστυχισμένος πέθανε, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ τὶς στερήσεις.

Ἡ μόνη ποὺ εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ἴκα ἦταν ἡ κόρη του Ἴραμπα. Ὁ Βίλλα Νόβα τὴν ἀνάγκασε νὰ γίνη γυναῖκα του κι' ἔπειτα ἀνακήρυξε τὸν ἑαυτό του βασιλῆᾶ τῆς Οὐμαμάνγκα.

Ἀλλὰ τὸ ὄνειρο τοῦ Βίλλα Νόβα δὲν ἦταν νὰ γίνη ἕνας ἀσήμαντος βασιλῆᾶς στὰ βάθη τοῦ Περοῦ καὶ νὰ ζήση μιὰ ἤρεμη καὶ ἥσυχη ζωή. Σχεδίαζε νὰ ἐπεκτείνη τὴν κυριαρχία του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τρουχίλιο καὶ τῆς Οὐαράθ, γιὰ νὰ εἶνε σὲ θέσι ν' ἀναμετρηθῆ μὲ τὸν Πιζάρρο ἢ μ' ὁποιονδήποτε ἄλλον, ποὺ θὰ σκεφτόταν ν' ἀμφισβητήση τὴν ἐξουσία του. Ἀλλά, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὰ σχέδιά του, τοῦ χρειάζονταν χοήματα, πολλὰ χρήματα. Κι' αὐτὰ μόνον ἡ Ἴραμπα μποροῦσε νὰ τοῦ τὰ δώση. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν πιέζη καί, στὸ τέλος, κατάφερε νὰ τὴν πείση νὰ τοῦ δώση μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀσῆμι.

Ὁ Βίλλα Νόβα ἐφωδίασε μ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ δυὸ ἔμπίστους του καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ Κοῦσκο, γιὰ ν' ἀγοράσουν ὅπλα κι' ἄλλα πολεμοφόδια.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, τρία πλοῖα, ποὺ ἦταν φορτωμένα μὲ ἄφθονο πολεμικὸ ὑλικό, ἔφτασαν σ' ἕναν ἐρημικὸ λιμένα, ἀπ' ὅπου οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βίλλα Νόβα τὰ μετέφεραν στὴν Οὐμαμάνγκα. Ἕνα τέταρτο πλοῖο, ποὺ ἔφτασε λίγο ἀργότερα, μετέφερε 135 Ἱσπανοὺς τυχοδιῶκτες, ποὺ εἶχαν προθυμοποιηθῆ νὰ ὑπηρετήσουν κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ «βασιλῆᾶ» τῆς Οὐμαμάνγκα.

Ἡ Ἴραμπα φαινόταν ἀφωσιωμένη στὰ φιλόδοξα σχέδια τοῦ συζύγου της καί, μιὰ μέρα, τοῦ πρότεινε νὰ δώση ὅπλα καὶ στοὺς ἰθαγενεῖς πολεμιστάς.

Ὁ Βίλλα Νόβα βρῆκε καλὴ τὴν ἰδέα της καὶ ἀνέθεσε σὲ μερικοὺς ἀξιωματικούς του νὰ ἐκγυμνάσουν μιὰ φάλαγγα ἀπὸ πεντακόσιους ἰθαγενεῖς. Σ' αὐτοὺς προστέθηκαν ἀργότερα κι' ἄλλοι ἑπτακόσιοι.

Σὲ λίγο, ἡ δύναμις τοῦ στρατοῦ τοῦ Βίλλα Νόβα ξεπέρασε τοὺς 1500 ἄντρες. Ἀπ' αὐτοὺς μόνον οἱ 350 ἦταν Ἱσπανοί.

Αὐτοὶ οἱ 1500 ἄντρες ἦταν ὅλοι ὡπλισμένοι μὲ πυροβόλα ὅπλα. Τὸ στρατὸ τοῦ Βίλλα Νόβα συμπλήρωναν δυὸ φάλαγγες ἰθαγενῶν, συνολικῆς δυνάμεως 2700 ἀντρῶν, ποὺ ἦταν ὡπλισμένοι μὲ τόξα καὶ λόγχες.

Ὁ Βίλλα Νόβα, ποὺ εἶχε συναίσθησι τῆς δυνάμεώς του καὶ ποὺ ἡ φιλοδοξία του δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάση, συγκέντρωσε μιὰ μέρα τὶς δυνάμεις του καὶ βάδισε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Τρουχίλιο.

Ἡ Ἴραμπα τὸν συνώδευε σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία.

Σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι της, ὁ Βίλλα Νόβα εἶδε μιὰ ἐκδήλωσι ἀφοσιώσεως. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποθέση ἦταν ὅτι ἡ Ἴραμπα εἶχε ὁρκισθῆ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς της καὶ ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ στρατὸ τοῦ Ἱσπανοῦ τυχοδιώκτου δὲν περίμεναν παρὰ ἕνα μόνον νεῦμα της γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Ἴραμπα εἶχε ἔρθει κρυφὰ σὲ συνεννοήσεις μὲ τὸν Φραγκίσκο Πιζάρρο, ποὺ εἶχε στείλει μιὰ δύναμι Ἱσπανῶν πολεμιστῶν, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν Βίλλα Νόβα.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο στρατῶν ἔγινε στὴν Τοῦσκα. Ἡ Ἴραμπα εἶχε πείσει τὸν ἄντρα της νὰ βάλη τοὺς ἰθαγενεῖς στὶς δυὸ πτέρυγες τῆς παρατάξεώς του καὶ νὰ συγκεντρώση τοὺς Ἱσπανοὺς στὴν εἴσοδο μιᾶς μικρῆς κοιλάδας, ὅπου θὰ εἶχαν μεγαλύτερη εὐχέρεια κινήσεων.

Ἡ διάταξις αὐτὴ εἶχε ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα στὴν περίπτωσι ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς θὰ ὑποστήριζαν τὴν ἐπίθεσι τῶν Ἱσπανῶν. Ἀλλὰ ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ Βίλλα Νόβα κινήθηκε ἐναντίον τοῦ κέντρου, ἐνῶ ἡ ἀριστερή, ποὺ ἑνώθηκε μὲ τοὺς Ἱσπανοὺς τοῦ Πιζάρρο, ἔκλεινε τὴν εἴσοδο τῆς κοιλάδος.

Τὰ πράγματα ξετυλίχτηκαν μὲ τόση ἀστραπιαία ταχύτητα, ποὺ ὁ Βίλλα Νόβα καὶ οἱ Ἱσπανοὶ στρατιῶτες του βρέθηκαν, ξαφνικά, περικυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ. Μόνο μιὰ ὁδὸς ὑποχωρήσεως τοὺς ἔμενε, πρὸς τὸ μέρος τῶν μικρῶν λόφων, ποὺ πλαισίωναν τὴν κοιλάδα. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, βρέθηκαν μπροστὰ στὴν Ἴραμπα, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει γύρω της μιὰ σημαντικὴ δύναμι ἰθαγενῶν πολεμιστῶν καὶ τοὺς περίμενε.

Ἡ σύγκρουσις κράτησε πολὺ λίγη ὥρα καὶ τερματίστηκε μὲ πανωλεθρία τῶν Ἱσπανῶν. Ἡ Ἴραμπα εἶχε τὴν ἱκανοποίησι νὰ ἀφοπλίση μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ σύζυγό της καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση μπροστὰ στὸ Ραμιρέζ, ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγοὺς τοῦ Πιζάρρο, ποὺ διηύθυνε τὴν ἐπιχείρησι ἐναντίον τοῦ Βίλλα Νόβα.

Ὁ Ἱσπανὸς τυχοδιώκτης καὶ διακόσιοι ὀγδόντα δυὸ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει μεταφέρθηκαν κατόπιν στὸ Κοῦσκο. Ἕνα ἔκτακτο στρατοδικεῖο καταδίκασε τὸν Βίλλα Νόβα καὶ 22 ἀξιωματικούς του σὲ θάνατο. Ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἀφαιρέθηκε ἡ ἰδιότης τοῦ «ἐλευθέρου ἀνθρώπου» καὶ καταδικάσθηκαν ὅλοι νὰ περάσουν σὰν δοῦλοι τὴ ζωή τους μέσα στὰ κάτεργα.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν καταδικασθέντων ἔγινε στὶς 3 Ἀπριλίου τοῦ 1537 στὸ Κοῦσκο. Ὁ δήμιος ἔκοψε πρῶτα ἀπὸ τὸν καθένα τὰ δυὸ χέρια. Ἔπειτα τοὺς ἀποκεφάλισε μὲ τσεκοῦρι.

Ἡ Ἴραμπα παρακολούθησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὴ φρικαλέα σκηνὴ καὶ κατόπιν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα της, μαζὶ μὲ τὸν Ραμιρέζ, ποὺ ὁ Πιζάρρο τὸν εἶχε διορίσει διοικητὴ ὅλης τῆς περιφερείας τῆς Οὐμαμάνγκα.

Ὁ Ραμιρέζ, ποὺ εἶχε θαυμάσει τὴν ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος τῆς Ἴραμπα, τὴν ἀγάπησε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔζησαν εὐτυχισμένοι κι' ἡ Οὐμαμάνγκα γνώρισε μαζί τους τὴν ἠρεμία, τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐημερία.

Παρ' ὅλο ὅμως, αὐτὸ ἡ ἱσπανικὴ διείσδυσις στὴ Νότιο Ἀμερικὴ συνεχίσθηκε ὁλοένα καὶ μὲ δυνατώτερο ρυθμό, ἂν καὶ συνεχῶς εὕρισκε γενναία ἀντίδρασι ἀπὸ τοὺς ἐρυθροδέρμους κατοίκους της. Τὰ ὅπλα φυσικὰ νίκησαν τὰ βέλη.

Ἡ Ἴραμπα ὡδήγησε τὸν σύζυγό της μπροστὰ στὸ Ραμιρέζ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΣΤΡΑΚΙΑ

Νικήθηκε μιὰ ἐπικίνδυνη ἀσθένεια

Μιὰ μικροῦλα 13 ἐτῶν, ἡ κόρη τοῦ Νεοϋορκέζου γιατροῦ δόκτορος Σάϊμον Ροῦσκιν, γύρισε μιὰ μέρα στὸ σπίτι της ἀδιάθετη.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της. Κουράστηκες πολὺ στὸ σχολεῖο. Ὅταν ἀναπαυθῇς λίγο, θὰ σοῦ περάσῃ!

Κι' ὅμως ἡ κατάστασι τῆς μικρῆς χειροτέρεψε γρήγορα. Πονοῦσε ὁ λαιμός της. Ἕνα κόκκινο ἐξάνθημα ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ σώματός της. Ὑπέφερε ἀπὸ πονοκέφαλο καὶ ναυτία. Ἡ θερμοκρασία της ἀνέβηκε στοὺς 39 βαθμούς.

Ἡ μητέρα της ὑποπτεύθηκε τότε ὅτι εἶχε ὀστρακιά. Εἰδοποίησε τὸν πατέρα της, κι' ἐκεῖνος ἐπιβεβαίωσε τὴ διάγνωσι. Χάρις ὅμως σὲ μιὰ νέα θεραπεία ποὺ ἐφήρμοσε, γιάτρεψε γρήγορα τὴν κόρη του ἀπ' τὴν ἐξανθηματικὴ ἀσθένεια καὶ τὴν προφύλαξε ἀπ' τὶς ἐπικίνδυνες ἐπιπλοκές.

Κάθε 3 ὧρες, στάλαζε μέσα στὴ μύτη τῆς μικρῆς μιὰ ὑδατικὴ διάλυσι πενικιλλίνης - προκαΐνης. Συγχρόνως, τῆς ἔδινε ἀπ' τὸ στόμα μιὰν ἄλλη μορφὴ πενικιλλίνης, σὲ μεγάλες ποσότητες. Ἡ θεραπεία αὐτὴ συνεχίσθηκε ἐπὶ 3 ἡμέρες. Ὁ πυρετὸς κι' ὁ πονοκέφαλος ἔλειψαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τ' ἄλλα ὅμως συμπτώματα διήρκεσαν πολὺ λιγώτερο παρὰ ὅσο συνήθως στὴν ὀστρακιά. Δώδεκα ὧρες μετὰ τὴν πρώτη ἐνστάλαξι στὴ μύτη, ἡ μικρὴ μποροῦσε νὰ καταπίνῃ ἀνενόχλητα πορτοκαλάδα κι' ἄλλες ὑγρὲς τροφές.

Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ θαύματα τῆς πενικιλλίνης. Ὅπως τονίζει ὁ δόκτωρ Ροῦσκιν, ποὺ ἐπενόησε τὴ νέα μέθοδο, τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι τόσο πιὸ εὐεργετικά, ὅσο ἐγκαιρότερα γίνεται ἡ διάγνωσι κι' ἀρχίζει ἡ θεραπεία.

Μολονότι τὰ μικρόβια τῆς ὀστρακιᾶς δὲν λείπουν ποτέ, τὰ κρούσματα τῆς ἀρρώστειας γίνονται πολὺ συχνότερα τὸ χειμῶνα, τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο, ὅταν οἱ ἄνθρωποι περιορίζονται σὲ κλειστοὺς χώρους, γιατὶ διευκολύνεται ἔτσι ἡ μετάδοσις.

Ὁ πονόλαιμος, ὁ πυρετὸς κι' οἱ ἐμετοὶ ἀποτελοῦν συνήθως τὰ πρῶτα συμπτώματα. Ὑπάρχουν ἐπίσης ρίγη, μὲ πυρετὸ ἢ δίχως, καθὼς καὶ σπασμοὶ στὰ βρέφη.

Τὴν πρώτη μέρα, ἡ γλῶσσα ἔχει ἕνα χρῶμα γκριζόλευκο Κατόπιν φεύγει αὐτὸ τὸ ἐπίχρισμά της καὶ τὸ χρῶμα της γίνεται σκοῦρο κόκκινο, σὰν τὰ βατόμουρα.

Τὸ ἐξάνθημα ἀρχίζει μὲ κόκκινα σημαδάκια ἢ σὰν ἕνα γενικὸ ἐρύθημα, κι' ἁπλώνεται στὸ πρόσωπο, στὸ λαιμὸ καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος. Γύρω ἀπ' τὸ στόμα ὅμως ὑπάρχει ἕνας ὠχρὸς κύκλος.

Λίγες μέρες ἢ βδομάδες μετὰ τὴν ἐκδήλωσι τῆς ἀσθενείας, τὸ δέρμα ἀρχίζει νὰ μαδάῃ.

Καθένα ἀπ' τὰ συμπτώματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ χωριστά, ἢ ὅλα μαζί.

Ἡ ὀστρακιὰ εἶναι κυρίως ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μεταξὺ 5 καὶ 12 ἐτῶν. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ σὲ βρέφη λίγων μηνῶν ἢ σὲ ἀνθρώπους ἄνω τῶν 50. Μεταδίδεται μὲ τὴν ἐπαφή, μὲ μολυσμένες τροφές, ἢ ἐνδύματα καὶ μὲ τὴν εἰσπνοὴ μικροβίων ἀπ' τὸν ἀέρα.

Θεωρεῖται ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνη ἀπ' τοὺς γιατρούς, γιατὶ ἀκολουθεῖται συχνὰ ἀπὸ βαρειὲς ἐπιπλοκές: νεφρίτιδα, πνευμονία, μολύνσεις τοῦ μέσου ὠτός, ὀξεῖς ρευματισμούς, κλπ.

Ὅταν λοιπὸν ἕνα παιδὶ ἔχῃ πονόλαιμο, πυρετό, ἐμετοὺς καὶ ρίγη, ἡ μητέρα πρέπει νὰ εἰδοποιῇ ἀμέσως τὸ γιατρό.

Ὑπάρχουν εἰδικὲς δοκιμὲς γιὰ τὴ διάγνωσι τῆς ὀστρακιᾶς. Ὁ γιατρὸς παίρνει ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ λαιμοῦ λίγο ἔκκριμμα καὶ τὸ καλλιεργεῖ πάνω σὲ γυάλινες πλάκες σκεπασμένες μὲ κατάλληλο θρεπτικὸ ὑλικό. Ἂν βρῇ κατόπιν σ' αὐτὸ μὲ τὸ μικροσκόπιο μικρόβια ὀστρακιᾶς, κάνει πιὰ μὲ βεβαιότητα τὴ διάγνωσι.

Δυὸ γιατροὶ τοῦ Σικάγου, οἱ ἀδελφοὶ Ντίκ, ἔγιναν περίφημοι γιὰ μιὰ δοκιμὴ ποὺ ἐπενόησαν καὶ ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν προδιάθεσι τοῦ ὀργανισμοῦ στὴν ὀστρακιά. Λίγη τοξίνη τοῦ μικροβίου τῆς ἀσθενείας εἰσάγεται κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τοῦ μπράτσου. Ἂν σὲ 18 - 24 ὧρες σχηματισθῇ ἕνας κόκκινος κύκλος γύρω ἀπ' τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, σημαίνει ὅτι τὸ ἄτομο μπορεῖ εὔκολα νὰ πάθῃ ὀστρακιά.

Μετὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀσθενείας, ἡ ἴδια δοκιμὴ φανερώνει ὅτι τὸ ἄτομο ἔχει πιὰ ἀποκτήσει ἀνοσία.

Μερικοὶ παιδίατροι συνιστοῦν τὴ χρησιμοποίησι ἐπανειλημμένων δόσεων τέτοιας τοξίνης σὰν ἐμβόλιο, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ὀργανισμὸς ἀντίστασι στὴν ὀστρακιά. Δὲν παραδέχονται ὅμως ὅλοι αὐτὴ τὴ μέθοδο.

Τὰ νέα καὶ σπουδαιότερα φάρμακα κατὰ τῆς ὀστρακιᾶς εἶναι ἡ πενικιλλίνη, ἡ χρυσομυκίνη κι' ἡ χλωρομυκητίνη. Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ἡ σουλφαδιαζίνη, καθὼς καὶ μιὰ - δυὸ ἄλλες σουλφαμίδες.

Ἡ πενικιλλίνη εἶναι ἀποτελεσματικὴ μὲ κάθε μορφή της, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἀσχέτως τῆς ἡλικίας τοῦ ἀρρώστου. Προτιμᾶται δὲ ἡ προκαΐνη - πενικιλλίνη, γιατὶ τὰ ἀποτελέσματά της διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ περισσότερη ὥρα μέσα στὸν ὀργανισμό. Μιὰ μόνο ἔνεσις «φλοκιλλίνης 96», ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ προκαΐνη - πενικιλλίνη, φυστικέλαιο καὶ στεατικὸν ἀργίλλιον, παρέχει στὸ σῶμα ἀπόθεμα πενικιλλίνης ἀρκετὸ γιὰ 4 ἡμέρες, ὅσο δηλαδὴ φτάνει γιὰ τὴ θεραπεία τῶν περισσοτέρων περιπτώσεων ὀστρακιᾶς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ πενικιλλίνη, μαζὶ μὲ τὴν «ἀντιτοξίνη» (προϊὸν ὀρροῦ ἀλόγου) καὶ τὴ «γάμμα γλοβουλίνη», συντελοῦν στὸ νὰ προλαμβάνωνται οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς ὀστρακιᾶς.

Ζ. ΛΑΛ

✪✪✪

Ἀσπρίζει τοὺς ἀράπηδες

Ἔχομε γράψει ἄλλοτε γιὰ μιὰ οὐσία, ποὺ ἀπεδείχθη τυχαίως ὅτι ἀσπρίζει τὸ δέρμα τῶν νέγρων. Λέγεται «μονοβενζυλαιθὴρ τῆς ὑδροκινόνης» καὶ τὴν προσθέτουν συχνὰ στὸ καουτσοὺκ γιὰ ν' ἀποφεύγεται ἡ ὀξείδωσις καὶ ἡ φθορά του. Ἡ ἴδια οὐσία χρησιμοποιεῖται στὴν ἰατρικὴ γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῶν σκούρων λεκέδων ποὺ σχηματίζονται στὸ δέρμα ἀπὸ παθήσεις τοῦ ἥπατος. Ὅπως ὅμως τονίζει ὁ δόκτωρ Σχβάρτς, ὁ Ἀμερικανὸς δηλαδὴ δερματολόγος ποὺ ἀνεκάλυψε πρῶτος τὴν λευκαντικὴ ἱκανότητα αὐτῆς τῆς οὐσίας, ἡ χρησιμοποίησί της σὲ μεγάλη κλίμακα γιὰ τὸ ἄσπρισμα τῶν νέγρων εἶνε ἐπικίνδυνη, γιατὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ δηλητηριάσεις. Ἄλλωστε τὸ ἄσπρο χρῶμα ποὺ δίνει στὸ δέρμα, εἶνε ἄσχημο, «σκοτωμένο».

Κατὰ τῆς περιτονίτιδος

Ἡ περιτονῖτις ἀποτελοῦσε ἄλλοτε τὴν πιὸ ἐπίφοβη ἐπιπλοκὴ τῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων. Σήμερα ὅμως τὴν ἔχουν νικήσει τὰ ἀντιβιωτικὰ φάρμακα. Τελευταίως, χρησιμοποιήθηκε ἡ «χρυσομυκίνη» σὲ 52 περιπτώσεις περιτονίτιδος, σ' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν τόσο ἱκανοποιητικά, ὥστε ἔγινε πιὰ ἐπισήμως δεκτὴ ἡ νέα αὐτὴ θεραπευτικὴ μέθοδος. Ἡ χρυσομυκίνη ἔχει ἐπιπλέον τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν προκαλῇ τοξικὲς ἀντιδράσεις στὸν ὀργανισμό, ὅπως ἄλλα ἀντιβιωτικά.

Γιὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Κέννεθ Ἄππελ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, τονίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει πρὸς τὴν καταστροφή της, μὲ τὴ διαρκῶς μεγαλύτερη διάδοσι τῆς ἐγκληματικότητος, τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τῶν ψυχοπαθειῶν καὶ τῶν διαζυγίων. Ὑπάρχει ὅμως ἐλπὶς νὰ σωθῇ «ἂν μάθουμε νὰ ζοῦμε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους». Νὰ οἱ κανόνες ποὺ ὑποδεικνύει γι' αὐτὸ ὁ δόκτωρ Ἄππελ:

Μὴν τάξετε ὡς μοναδικὸ ἢ κυριώτερο σκοπό σας τὴν εὐτυχία. Γιὰ ἕνα ὥριμο ἄτομο, ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἐπιδιώξεις, ἀνταμοιβὲς καὶ ἀξίες στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀνώτερες ἀπ' τὴν ἀτομικὴ εὐτυχία.

Συνεργάζεσθε μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἀναλαμβάνετε τὶς εὐθῦνες σας.

Δέχεσθε τὶς ἀποτυχίες σας χωρὶς νὰ κυριεύεσθε ἀπὸ φόβο, θυμό, κατάπτωσι, φιλυποψία, μεμψιμοιρία ἢ σωματικὲς διαταραχὲς προκαλούμενες ἀπὸ ἔντονες συγκινήσεις.

Δείχνετε ἀφοσίωσι κι' ἀγάπη σὲ κάτι τι ἔξω ἀπ' τὸν ἑαυτό σας.

Βιταμίνη ἀπὸ μύκητα

Ἡ καινούργια «βιταμίνη Β 12» ἔχει γρήγορη καὶ ἐκπληκτικὴ ἐπίδρασι σὲ περιπτώσεις κακοήθους ἀναιμίας καὶ προλαμβάνει τὶς ἀλλοιώσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος ποὺ προκαλεῖ συχνὰ αὐτὴ ἡ πάθησις. Στὴν ἀρχή, ἡ βιταμίνη αὐτὴ ἐξαγόταν ἀπὸ τὸ συκώτι, μὲ κατάλληλη κατεργασία. Τώρα ὅμως ἄρχισε νὰ παράγεται ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ μύκητα, ὅπως ἡ πενικιλλίνη ἢ ἡ στρεπτομυκίνη.

Ἡ περμανὰντ εἶνε ἀκίνδυνη

Ὑπῆρχε μιὰ γνώμη ὅτι ἡ «ψυχρὴ» περμανὰντ εἶνε ἐπικίνδυνη, γιατὶ προκαλεῖ ἐρεθισμοὺς τοῦ δέρματος καὶ καταστροφὴ τῶν κυττάρων τοῦ ἥπατος. Μιὰ ὁμὰς ὅμως Ἀμερικανῶν γιατρῶν τοῦ Νοσοκομείου Μπελβὺ ἔκαμε τελευταίως δοκιμὲς πάνω σὲ 1.200 ἄτομα, κι' ἀπέδειξε ἔτσι ὅτι δὲν ἔχουν βάσι αὐτοὶ οἱ φόβοι. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν παρετηρήθη βλάβη τοῦ ἥπατος, κι' ὅσο γιὰ τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος τοῦ κεφαλιοῦ οἱ σχετικὲς περιπτώσεις ἦσαν ἐλάχιστες.

ΤΟ ΑΝΤΙΦΥΜΑΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΟ B. C. G.

Πολὺς λόγος γίνεται τελευταῖα γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἀντιφυματικοῦ ἐμβολίου B. C. G. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται πὼς εἶνε σωτήριο, ἄλλοι ὅμως ἀμφισβητοῦν τὴν ἀξία του. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες Καλμὲτ καὶ Γκερὶν στοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψίς του, ἐμβολίασαν κρυφὰ κατὰ τὴν περίοδο 1921 μέχρι 1924, 240 παιδιά. Ἀπὸ τὸ 1924 ὅμως ἔχουν ἐμβολιασθῆ, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, μόνον στὴ Γαλλία 2.800.000 παιδιὰ καὶ πολὺ μεγαλείτερος ἀριθμὸς στὶς ἄλλες χῶρες. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ γνῶμες διΐστανται καὶ ὁ δόκτωρ Γκερὶν ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω δυάδα, δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ παρὰ μία μόνον ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἐμβολίου του: Ἕνα ἰνδικὸ χοιρίδιο ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ φυματίωσι, χάρις στὸ ἐμβόλιο B. C. G. δὲν πεθαίνει μέσα σὲ 60 μέρες ὅπως θὰ συνέβαινε ἀφεύκτως χωρὶς αὐτό.

Ἡ ἰνσουλίνη ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕΙ τὸν ὀργανισμὸ

Μιὰ νέα θεραπεία τοῦ διαβήτου

Ἔπειτα ἀπὸ 14 χρόνια μελετῶν καὶ ἐρευνῶν σχετικῶν μὲ τὸ διαβήτη, ὁ διάσημος βιοχημικὸς δόκτωρ Μικαὲλ Σομόγκυϊ καὶ τὸ συνεργεῖο τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἐργάζεται ὑπὸ τὶς διαταγές του στὸ Ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σαὶν - Λιούϊς, ἀνακοίνωσαν τελευταῖα ὅτι ἡ ἰνσουλινοθεραπεία, ποὺ σὲ τόσο μεγάλη κλίμακα χρησιμοποιεῖται σήμερα, δὲν ὠφελεῖ τοὺς διαβητικοὺς—ὅταν δὲν τοὺς βλάπτῃ, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Μόνον μιὰ κατάλληλη διαιτητικὴ ἀγωγή, ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ βαθμιαῖα στὸ διαβητικὸ νὰ τρώῃ ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τὶς τροφές, ὅπως κι' ἕνας ὑγιής, μπορεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἐπάνοδο τῶν κρίσεων.

Στὴν ἔκθεσι, ποὺ ὑπέβαλαν στὴν Ἑταιρία τῶν Ἀμερικανῶν Ἰατρῶν, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ νοσοκομείου τοῦ Σαὶν - Λιούϊς γράφουν:

«Ὅλοι οἱ ἐνήλικοι διαβητικοὶ μποροῦν νὰ ξαναβροῦν τὴν ὑγεία τους χωρὶς τὴ χρῆσι ἰνσουλίνης. Μόνον ἕνας διαβητικὸς στοὺς ἑκατὸ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἰνσουλίνη. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν χρειάζονται περισσότερες ἀπὸ 20 μονάδες ἰνσουλίνης τὴν ἡμέρα καὶ γιὰ ἕνα περιωρισμένο χρονικὸ διάστημα. Ἡ σημερινὴ τακτικὴ τῶν 150 μονάδων ἡμερησίως εἶνε καταστρεπτική».

Στὰ συμπεράσματα αὐτὰ ὁ δόκτωρ Σομόγκυϊ κατέληξε παρακολουθώντας τὴ λειτουργία τοῦ συστήματος τῶν ἀδένων καὶ εἰδικώτερα τοῦ μυξαδένος, ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ κρανίου καὶ τῶν ἐπινεφριδίων, ποὺ συνεργάζονται στενώτατα μεταξύ τους γιὰ νὰ διατηρήσουν σὲ σταθερὸ ἐπίπεδο τὴν ἀναλογία τοῦ περιεχομένου μέσα στὸ αἷμα σακχάρου. Ἡ ἰνσουλίνη, κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονες, ὄχι μόνον δὲν θεραπεύει τὸ διαβητικό, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸν ὑποβάλλει σὲ μιὰ βαθμιαία δηλητηρίασι, ποὺ ἐξαντλεῖ τὶς δυνάμεις του καὶ καταστρέφει τὸ νευρικό του σύστημα. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σαὶν - Λιούϊς σὲ 4.000 περίπου διαβητικοὺς ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἰνσουλίνη, ποὺ χορηγεῖται στοὺς ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ πτῶσι τῆς ἀναλογίας τοῦ σακχάρου, διεγείρει τοὐναντίον τὸν μυξαδένα καὶ τὰ ἐπινεφρίδια καὶ προκαλεῖ αὔξησι τῆς ἀναλογίας τοῦ περιεχομένου μέσα στὸ αἷμα σακχάρου. Νὰ γιατὶ παρίσταται ἀνάγκη συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν μονάδων ἰνσουλίνης, ποὺ παρέχονται σ' ἕναν ἀσθενῆ. Ἡ δηλητηρίασις τοῦ ὀργανισμοῦ του γίνεται ,στὸ τέλος, χρονία καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ κάμῃ χωρὶς ἰνσουλίνη.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοῦ λόγους, ὁ δόκτωρ Σομόγκυϊ ἀποκλείει καθ' ὁλοκληρίαν τὴ χρῆσι ἰνσουλίνης, ἐκτὸς μόνον ὅταν πρόκειται γιὰ ἕναν προχωρημένο διαβήτη, ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἀργὰ καὶ ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσο λῆψι δραστικῶν μέτρων.

Ἀλλά, στὶς συνήθεις περιπτώσεις, ποιὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ δίαιτα τοῦ διαβητικοῦ;

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἀσθενεῖς του νὰ τρῶνε ζάχαρη. Δὲν τοὺς ἐπιβάλλει, μάλιστα, τὸν παραμικρὸ περιορισμό. Οἱ διαβητικοὶ τοῦ νοσοκομείου τοῦ Σαὶν - Λιούϊς τρῶνε ὅση ζάχαρη θελήσουν (χωρίς, φυσικά, νὰ κάνουν κατάχρησι). Μποροῦν ἐπίσης νὰ τρῶνε ἐλεύθερα τροφὲς ποὺ περιέχουν πρωτεΐνες (ζωϊκὲς τροφές). Ὁ δόκτωρ Σομόγκυϊ ἀποδίδει μεγάλη σημασία στὸ βάρος τοῦ ἀσθενοῦς. Ὅταν βλέπῃ ὅτι τὸ βάρος τοῦ ἀσθενοῦς αὐξάνει, περιορίζει τὶς μερίδες. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅμως, ἐπιτρέπει στοὺς ἀσθενεῖς του νὰ τρέφωνται ὅπως καὶ ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος.

Ἡ κυριώτερη προσοχὴ τοῦ δόκτορος Σομόγκυϊ στρέφεται στὰ λίπη. Οἱ λιπαρὲς οὐσίες, ὡς γνωστόν, ρυθμίζουν ἔμμεσα τὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος. Ὅταν, λοιπόν, δὲν τὸ κουράζουν ὑπερβολικά, ὅπως συμβαίνει ὅταν κάνωμε κατάχρησι λιπαρῶν οὐσιῶν, τὸ ἧπαρ εἶνε σὲ θέσι μόνο του ν' ἀπορροφήσῃ τὸ πλεόνασμα σακχάρου ποὺ περιέχεται τυχὸν μέσα στὸ αἷμα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι ὁ ἐθισμὸς τοῦ ἀσθενοῦς σὲ μιὰ ὁμαλὴ δίαιτα — ὅμοια μὲ κείνη τῶν ὑγιῶν — γίνεται βαθμιαῖα, γιὰ νὰ μὴν προκληθοῦν ἐπικίνδυνες ἀντιδράσεις. Γι' αὐτό, ἡ νέα θεραπεία τοῦ διαβήτου, ποὺ ἐγκαινίασε ὁ δόκτωρ Σομόγκυϊ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παρὰ μόνον σὲ νοσοκομεῖο καὶ κάτω ἀπὸ τὴν παρακολούθησι καὶ τὸν ἔλεγχο ἰατρῶν, ποὺ ἔχουν εἰδικευθῆ στὸ εἶδος αὐτὸ τῶν νοσημάτων.

Ὁ δόκτωρ Σομόγκυϊ προσθέτει ὅτι ὁ διαβήτης, ἂν βάλωμε κατὰ μέρος τὶς κρίσεις του — ποὺ εἶνε γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαβητικοῦ κώματος— ἀποτελεῖ ἀσθένεια πολὺ λιγώτερο σημαντικὴ ἀπὸ ὅ,τι συνήθως φανταζόμαστε. Τὸ κυριώτερο εἶνε, παρατηρεῖ, νὰ διαγνωσθῇ ἐγκαίρως καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀμέσως ἡ ἀπαιτουμένη θεραπευτικὴ καὶ διαιτητικὴ ἀγωγή, γιὰ νὰ προληφθῇ τὸ ἐνδεχόμενο κρίσεων, ποὺ εἶνε δυνατὸν ν' ἀπειλήσουν καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου. Δυστυχῶς, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ διαβητικοὶ ἀποδίδουν τὰ συμπτώματα ποὺ αἰσθάνονται σὲ παντὸς εἴδους αἰτίες καὶ καταφεύγουν στὸ γιατρὸ ὅταν εἶνε πιὰ πολὺ ἀργά.

Ἡ νέα θεραπεία τοῦ διαβήτου ποὺ ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὸ δόκτορα Σομόγκυϊ ἀποτελεῖ ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὶς ἐφαρμοζόμενες ὡς σήμερα μεθόδους. Χάρις σ' αὐτὴν χιλιάδες ἀσθενῶν ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διαβήτη εἶνε σήμερα τελείως καλὰ καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι.

✪✪

22.000.000 βὸλτ κατὰ τοῦ καρκίνου

Τὰ μηχανήματα ἀκτινοθεραπείας, ποὺ ὑπάρχουν ἤδη σὲ διάφορα νοσοκομεῖα κατὰ τοῦ καρκίνου, εἶνε δυνάμεως 200.000 ὡς 2.000.000 βόλτ. Τώρα ὅμως ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ἰλλινόϊς ἕνα «βητατρόνιον» 22 ἑκατομμυρίων βόλτ. Ἡ ἀκτινοβολία του δὲν εἶνε μόνον ἰσχυρότερη, ἀλλὰ καὶ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ συγκεντρώνῃ τ' ἀποτελέσματά της περισσότερο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος παρὰ στὴν ἐπιφάνεια.

Γελωτοθεραπεία

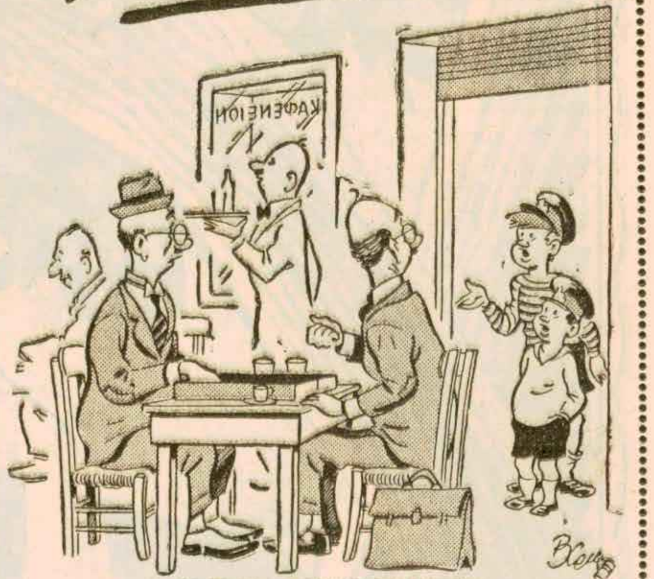

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Οἱ μαθηταί: Βρὲ σεῖς, δὲν ντρέπεστε νὰ τὸ σκᾶτε ἀπ' τὸ σκολειό;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

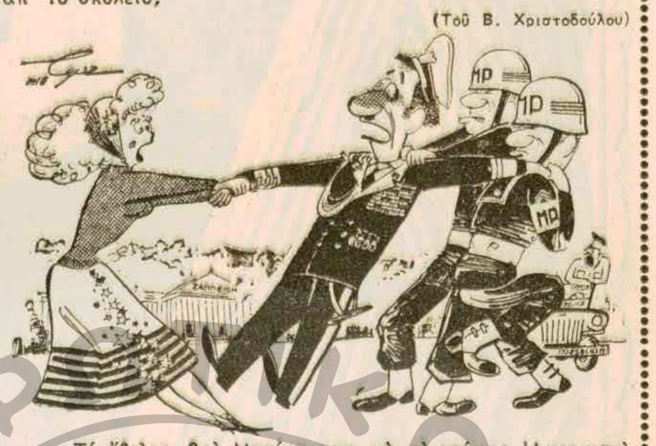

— Τί ἤθελες, βρὲ Μαρίκα μου, νὰ μὲ ντύσῃς Ἀμερικανὸ Ναύαρχο γιὰ νὰ κάνῃς τὸ κομμάτι σου;...

(Τοῦ Μ. Τερζῆ)

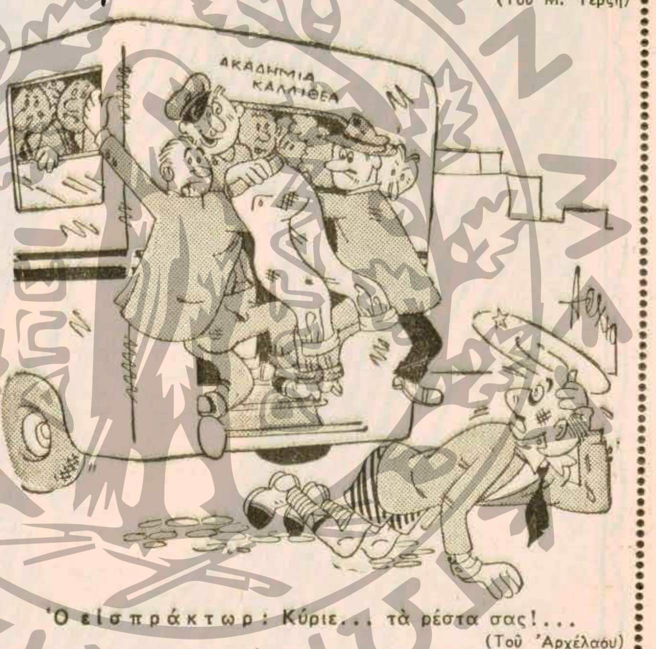

Ὁ εἰσπράκτωρ: Κύριε... τὰ ρέστα σας!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο

Μικρὸ ἀριστούργημα

ΓΙΑΓΙΑ, πές μου γιὰ τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο! εἶπε παρακλητικὰ ὁ Ἐρρῖκος, ὁ γυιὸς τοῦ ψαρᾶ, ἕνα ξανθὸ παλληκάρι δέκα ἑπτὰ χρόνων, στὴν γριὰ-Σουζάνα, τὴ γιαγιά του, μιὰ συμπαθητικὴ γριούλα μὲ ὁλόασπρα μαλλιά.

—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ γριά, χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά, ἦταν ἕνα νέο βασιλόπουλο, πάρα πολὺ ὄμορφο. Τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὰ μαλλιά του φαίνονταν σὰν νᾆταν καμωμένα ἀπὸ χρυσάφι. Κι' ἐπειδὴ ἦταν τόσο ὡραῖο καὶ δυνατὸ καὶ γενναιόψυχο, τὸ ἀγάπησε μιὰ νεράϊδα...

—Γιαγιά, τί εἶνε ἀγάπη; ρώτησε μὲ περιέργεια τὸ ξανθὸ παλληκάρι.

—Θἄρθη καὶ σένα ἡ σειρά σου, κανακάρη μου, καὶ τότε θὰ δῆς πὼς εἶνε τὸ πιὸ ὄμορφο πρᾶμα τοῦ κόσμου, πιὸ γλυκὸ κι' ἀπ' τὸ μέλι καὶ πιὸ θερμὸ ἀπ' τὴ φωτιά. Ἄκουσε ὅμως τὴν ἱστορία... Λοιπὸν ἡ ὡραία αὐτὴ νεράϊδα κατοικοῦσε σ' ἕναν πανέμορφο κῆπο γεμᾶτο τριαντάφυλλα. Κάθε βράδυ τὸ βασιλόπουλο ἔβγαινε ἀπ' τὸ χρυσό του παλάτι, περνοῦσε ἀπόνα πυκνὸ καὶ σκοτεινὸ δάσος, πήγαινε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του κι' ἔμενε μαζί της ὡς τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας...

—Πές μου, γιαγιά, τί ἔκανε μαζί της; ρώτησε ὁ νέος.

—Σώπα, ἀνόητε! Νά, καθόταν κοντά της καὶ τὴν ἀγαποῦσε.

—Ἔτσι, ὅπως ἀγαπᾶς ἐσὺ τὸν πατέρα κι' ἐμένα;

—Ὄχι, ἀλλὰ κάπως ἀλλοιώτικα. Γιατὶ δὲν μ' ἀφήνεις ὅμως νὰ τελειώσω; Λοιπόν, μέσα στὸ δάσος, ποὺ ἦταν γύρω ἀπ' τὸν κῆπο μὲ τὰ τριαντάφυλλα τῆς νεράϊδας, κατοικοῦσε ἕνας γίγαντας ποὺ τὸν ἔλεγαν Καμπούρη γιατὶ εἶχε μιὰ μεγάλη καμπούρα στὴ ράχη του! Ὁ γίγας αὐτὸς μισοῦσε ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κι' ἀγαποῦσε μονάχα τὴ νεράϊδα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνη δὲν τὸν ἤθελε, ὁρκίστηκε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. Παραφύλαξε λοιπὸν μιὰ νύχτα μέσ' στὸ δάσος κι' ἐνῶ διάβαινε τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ κεῖ τὸ χτύπησε μὲ τὸ κοντάρι του στὴν καρδιὰ καὶ τὸ σκότωσε!... Ἔπειτα ἔσκαψε ἕνα λάκκο καὶ τὄθαψε...

—Τὸν κακοῦργο! φώναξε ὁ Ἐρρῖκος μ' ὀργή. Ἂν τὸν εἶχα στὰ χέρια μου, θὰ τὸν ἔκανα κομμάτια!

—Ἡ νεράϊδα ὅμως καρτεροῦσε ὅπως πάντα στὸν κῆπο της κι' ἀφοῦ πέρασε ἡ νύχτα καὶ δὲν εἶχε φανῆ τὸ βασιλόπουλο, ὑποψιάστηκε μὴν ἔπαθε κανένα κακὸ καὶ πῆγε νὰ τὄβρη. Ὁ πόνος της ἦταν μεγάλος, πολὺ μεγάλος ὅταν τὸ ἀντίκρυσε νεκρό. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κλάψη ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Ἔξαφνα τὰ μάτια της βούρκωσαν κι' ἔσταζαν ὁλόθερμα δάκρυα... Κι' ὅπου ἔπεφταν τὰ δάκρυά της, φύτρωνε ἕνα μαῦρο τριαντάφυλλο.. Στὸ τέλος ἡ νεράϊδα πέθανε ἀπ' τὸν καϋμό της καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ βασιλόπουλο στὸν ἄλλον κόσμο. Καὶ τὰ μαῦρα τριαντάφυλλα ἀνθίζουν μονάχα μιὰ μέρα τὸ χρόνο, κάθε Πεντηκοστή, σὰν αὔριο... Καὶ λένε πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπορέση νὰ βρῆ ἕνα μαῦρο τριαντάφυλλο, θὰ ζήση εὐτυχισμένος.

—Καὶ ποῦ φυτρώνουν, γιαγιά, τὰ μαῦρα τριαντάφυλλα;

—Ποῦ νὰ τὸ ξέρω παιδί μου! Ὁ κόσμος ὡστόσο λέει πὼς βγαίνουν μέσα σ' ἕνα ὄμορφο ἡλιοφώτιστο δάσος, κι' ὅποιος εἶνε γραφτό του νὰ τὰ κόψη, βρίσκει μοναχος του τὸ δρόμο. Θ' ἀπαντήση στὴν ἀρχὴ ἕνα γεροντάκι μ' ἄσπρα γένεια, κι' ἅμα τὸ ρωτήση μὴν εἶδε πουθενὰ τὰ μαῦρα τριαντάφυλλα, ἐκεῖνο θὰ τὸν ὁδηγήση.

★

Πέρασαν χρόνια.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔγινε ἕνα ὡραῖο παλληκάρι. Ποτέ του δὲν ξέχασε τὰ μαῦρα τριαντάφυλλα. Καὶ μιὰ νύχτα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, γιατὶ ἡ καρδιά του ποθοῦσε τὴν ἀγάπη, σηκώθηκε, βγῆκε ἔξω καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ δάσους.

Ἀφοῦ περπάτησε ἀρκετὰ κουράστηκε καὶ ξάπλωσε κοντὰ σ' ἕνα φράχτη, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε. Στὸν ὕπνο του εἶδε νὰ τοῦ παρουσιάζεται ἕνα μαῦρο τριαντάφυλλο κι' ἔσκυψε μὲ χαρὰ νὰ τὸ κόψη. Τὴν ἴδια στιγμὴ ξύπνησε, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γύρω του.

—Πρέπει νὰ βρῶ τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο! εἶπε.

Περπάτησε ἀρκετὴ ὥρα, ὣς ποὺ ἔφτασε μπρὸς σ' ἕνα φτωχόσπιτο. Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καθόταν μιὰ κόρη, ποὺ φοροῦσε ροῦχα φτωχικὰ καὶ τὰ μαλλιά της ἔπεφταν σὰ μαῦρο κῦμα στοὺς ὤμους της.

Εἶχε τὸ πρόσωπο κρυμένο μέσ' στὰ χέρια της καὶ οἱ ἀδύνατες πλάτες της ἀναταράζονταν κάθε τόσο ἀπ' τοὺς λυγμούς:

—Τί ἔχεις, κοπέλλα μου, καὶ κλαῖς; τὴ ρώτησε ὁ Ἐρρῖκος τρυφερά.

—Ἔχει πεθάνει ὁ πατέρας μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, καὶ χθὲς ἔθαψαν καὶ τὴ μητέρα μου... Τώρα ἔμεινα στοὺς πέντε δρόμους.

Τὰ μάτια τοῦ νέου γέμισαν ἀμέσως ἀπὸ δάκρυα. Πῆγε πιὸ κοντά της κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῆ. Μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ τῆς πῆ, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὸ σπίτι τῶν γονιῶν του, γιὰ τὴν ὡραία λίμνη ποὺ ἁπλώνοταν ἀντίκρυ καὶ γιὰ τὸ σκοτεινὸ δάσος ποὺ τὸ τριγύριζε.

Ἡ κόρη, ἀκούγοντας τὴ θερμὴ καὶ γλυκειὰ φωνή του, τὸν συμπάθησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ὅταν βύθισε τὸ βλέμμα της μέσ' στὰ μάτια του, τὰ γεμᾶτα ἐμπιστοσύνη, τὰ δάκρυά της εἶχαν στεγνώσει. Κι' ἐνῶ ἄκουγε τὰ λόγια του, τὸν ἄφησε ν' ἀκουμπήση τὸ ζεστὸ μάγουλό του στὸ δικό της.

Κι' ὅταν τῆς ἔκανε λόγο γιὰ τὴ μητέρα του κι' αὐτὴ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ, ὁ Ἐρρῖκος τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του καὶ τὴ φίλησε... Τὴ φίλησε στὰ μάτια, στὰ χείλη, τὴν τράβηξε πιὸ κοντά του καὶ τότε θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς γιαγιᾶς του...

—Τώρα τὴν ἔνοιωσα κι' ἐγὼ τὴν ἀγάπη, εἶπε, καὶ βλέπω πὼς εἶχε δίκηο ἡ γιαγιά μου. Εἶν' ἀληθινὰ πιὸ γλυκειὰ ἀπ' τὸ μέλι καὶ πιὸ φλογερὴ ἀπ' τὴ φωτιά!... Ἡ ἀγάπη ἄνθισε στὴν καρδιά μου, ἀφοῦ βγῆκα γιὰ νἄβρω τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο...

—Τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο!... ψιθύρισε ἡ παιδοῦλα. Ἐγὼ εἶμαι! Ἡ μητέρα μου μ' ἔλεγε Τριανταφυλλιὰ κι' ἐπειδὴ τὰ μαλλιά μου εἶνε πολὺ μαῦρα, μὲ φώναζε: Μαῦρο Τριαντάφυλλο!

Ὁ Ἐρρῖκος τὴν κύτταξε ἀκίνητος καὶ τὰ μεγάλα μάτια του λάμπανε ἀπὸ εὐτυχία. Τέλος τῆς εἶπε χαρούμενα, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του:

—Ἔλα, λοιπὸν τώρα μαζί μου, Μαῦρο Τριαντάφυλλο, Μαῦρο Τριανταφυλλάκι...

Τὴν πῆρε ἀμέσως ἀπ' τὸ χέρι κι' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, πῆγαν γιὰ τὸ ἥρεμο σπιτάκι τοῦ ψαρᾶ...

ΣΤΕΦΑΝ ΓΚΕΟΡΓΚΕ
Βραβεῖο Νόμπελ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η κ. Γκρεβίλ μαθαίνοντας τί συνέβη γίνεται ἀνάστατη. Διαθέτει εὐχαρίστως τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ κλείσουν τὸ στόμα τοῦ σωφέρ. 'Ο γιατρὸς Λαρμὲ φεύγει καὶ ξαναγυρίζει τὸ βράδυ. 'Η Ρόζα ἀνησυχεῖ ποὺ τὸν βλέπει μόνον, χωρὶς τὸν 'Αδόλφο κι' ὁ γιατρὸς ἀναγκάζεται νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ τῆς φανερώση ὅτι ὁ 'Αδόλφος τραυματίσθηκε σοβαρὰ κι' ὅτι ἡ κατάστασί του εἶνε κρίσιμη. 'Ανάστατη ἡ Ρόζα τρέχει μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸ Λαρμὲ στὴν κλινικὴ τοῦ Λαμπάλ.

19ον

—'Ελᾶτε, εἶπε. 'Ο Κριλλιὸν ἀνυπομονεῖ νὰ σᾶς δῆ.

'Η Ρόζα ἔτρεξε πρώτη καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν 'Αδόλφο χλωμό, μὲ τὸ βλέμμα θολὸ ἀπὸ τὸν πυρετό, τὰ μαλλιὰ ἀκατάστατα, ἡ συγκίνησις τὴν ἔπνιξε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ.

—'Αδόλφε!... φώναξε. Φίλε μου!.... Καὶ μέσα στοὺς λυγμοὺς εἶπε:

—'Αγαπημένε μου!...

Πλησίασε, ἄπλωσε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του, ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της πάνω στὸ φλογισμένο του μέτωπο κι' ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ ψιθυρίζη:

— Πονᾶς, φτωχέ μου φίλε;... Γιατί νὰ τὸ κάμης αὐτό;... 'Εμένα δὲν μὲ συλλογίστηκες;... Ἔπρεπε νὰ τὸν περιφρονήσης τὸν ἄθλιο... Ἂν σὲ σκότωνε;... Ἂν σ' ἔχανα;...

'Η μητέρα της κι' ὁ Λαρμὲ εἶχαν σταθῆ στὴν πόρτα.

'Ο γιατρὸς ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ παρέσυρε τὴν κ. Γκρεβὶλ στὸ γραφεῖο.

—Ἂς τοὺς ἀφήσουμε μόνους, τῆς εἶπε σιγά. 'Η ἀγάπη θέλει μοναξιά.

Στὸ γραφεῖο ὁ Λαμπὰλ τοὺς ἔδωσε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Κριλλιόν.

—'Ελπίζω, κατέληξε, ὅτι θ' ἀποφύγουμε τὸν κίνδυνο.

Στὸ μεταξύ, μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Κριλλιόν, ἡ Ρόζα ἄφησε ὅλη της τὴ λύπη κι' ὅλη τὴν τὴν ἀγάπη νὰ ξεσπάση.

'Ο 'Αδόλφος τὴν ἄκουγε κρατῶντας τὸ χέρι της μέσα στὰ δικά του ποὔκαιγαν ἀπ' τὸν πυρετό, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Νόμιζε πὼς ὀνειρεύοταν. Τὰ δάκρυα τῆς Ρόζας ποὺ κυλοῦσαν στὸ φλογισμένο μέτωπό του τοῦ ἔκαναν τὴν ἐντύπωσι εὐεργετικῆς βροχῆς ποὺ τοῦ δρόσιζε τὸν πυρετό.

'Η φωνή της, τὰ τρυφερὰ λόγια της τὸν μεθοῦσαν.

Ἦταν τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ ὡραῖο ὄνειρο τῆς ζωῆς του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε τὸ χέρι της στὰ χείλη του καὶ τὸ φίλησε.

—'Αγάπη μου... πολυαγαπημένη μου Ρόζα!... ψιθύρισε. Ἂν ἤξερες πόσο μὲ κάνεις εὐτυχισμένο!...

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ πιά. Τὸ μεγάλο, τὸ ἱερό, τὸ ἅγιο μυστικό του ἀνέβηκε ἀπ' τὴν καρδιά του στὰ χείλη του. Καὶ σιγά, μὲ φωνὴ ποὔτρεμε, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγοταν, σὰν νἄρχοταν ἀπὸ πολὺ μακρυὰ τῆς ψιθύρισε:

— Σ' ἀγαπῶ, Ρόζα!... Σὲ λατρεύω!...

'Η Ρόζα ἔσφιξε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ στῆθος της.

'Ο 'Αδόλφος ἄκουσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατά.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, 'Αδόλφε!... τοῦ εἶπε σιγά. 'Η καρδιά μου ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα... μόνον γιὰ σένα. 'Απ' τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ μὲ γλύτωσες ἀπ' τὸ θάνατο στὸ Σηκουάνα, κατάλαβα πὼς ἡ παλιὰ Ρόζα εἶχε πεθάνει ὡστόσο. Ὅταν μ' ἔβγαλες ἀπ' τὸ νερὸ ἤμουν μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Καὶ κατάλαβα ἀκόμα πὼς ἤμουν πιὰ δική σου καὶ ἤσουν δικός μου... Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπημένε μου 'Αδόλφε... Θυμᾶσαι; Μοῦ τὸ εἶπες κι' ὁ ἴδιος. 'Ο Θεὸς ἤθελε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... Πῶς μποροῦσα ν' ἀδιαφορήσω στὶς βουλὲς τοῦ 'Υψίστου;...

»Καὶ σ' ἀγάπησα... Σ' ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Ἔγινες γιὰ μένα ὁ ἥλιος τῆς μαύρης μου ζωῆς... Εἶπα: Θὰ ξεχάσω τὸ παρελθόν! Καὶ τὸ ξέχασα...

—'Αγάπη μου!... 'Αγάπη μου!...

— Τώρα ζῶ γιὰ σένα, 'Αδόλφε... Καὶ νὰ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σὲ χάσω... Νὰ χάσω ἐσένα;... Ὤ, θὰ πέθαινα ἀμέσως!... Γιατί νὰ μοῦ κρύψης τὸ ἐπεισόδιο ποὺ σοῦ συνέβη;... Ἂν ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος σὲ σκότωνε;... Εἶσαι γενναῖος, τὸ ξέρω, χρυσέ μου... Χτυπήθηκες γιὰ μένα... Καὶ πονῶ τώρα ὅσο πονᾶς καὶ σύ... Καὶ δὲν ξέρω... Μοῦ λὲν οἱ γιατροὶ τὴν ἀλήθεια;... Εἶσαι ἐλαφρὰ τραυματισμένος;...

— Δὲν ἔχω τίποτε, χρυσάφι μου, λουλοῦδι μου!... Τί νὰ τοὺς κάμω τοὺς γιατρούς; 'Η ἀγάπη κάνει θαύματα κι' ἡ ἀγάπη σου θὰ μὲ σώση.

— Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου, ἀγάπη μου. Σοῦ ἄνοιξα πειὰ τὴν καρδιά μου. 'Η ἀγάπη ξανάνθισε πάλι μέσα σ' αὐτή, ὅπως τὸ τρυφερὸ λουλοῦδι ποὺ τὸ εἶχε χτυπήσει ἄγρια ἡ καταιγίδα... Πές μου πὼς δὲν ὑποφέρεις, 'Αδόλφε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἔκθεσις μόδας

Πάλι ξηγιέσαι ἀναιδῶς
καὶ μὲ τὴν ἔκθεσι μοδός,
τὴν ντόπια ἤγουν ἤτοι,
μοῦ κάνεις πείσματα γραμμὴ
καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ
μοῦ μπαίνεις μέσ' στὴ μύτη!

★

Μιλᾶς γιὰ ἔκθεσι Ζαππεί—
καὶ δὲν κυττᾶς ποῦμαι ταπὶ
καὶ καταχρεωμένος,
ἤγουν ἀπὸ τὰ δανεικά,
εἶμαι στὴν πιάτσα γενικά,
ἐγώ... ἐκτεθε μένος!

★

Κι' ἂν ντόπια μόδα θὲς κι' ἐσὺ
νὰ μάθης τ' εἶναι ρὲ Φροσί,
στὸ λέω κι' ἐπιμένω,
ὅτι σημαίνει, ἀλεπού,
ἀπὸ τὸν τόπο σου πα- (ποὺ—
κι' ἂς εἶν' καὶ μπα- (λωμένο!

★

Τέλος γιὰ χρώματα (ποικί—
κανε τσουβάλω τουμ- (πεκὶ
μὴ σὲ διαβολοστείλω
κι' ἄλλαξε γρήγορα (μυαλὰ
νὰ μὴ σὲ κάνω, ἀπ' τὰ (πολλὰ
καὶ... μ π λ ὲ μ α- (ρὲν στὸ ξύλο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἕνα θεῖο χαμόγελο, ἕνα χαμόγελο ἀπερίγραπτης εὐτυχίας, φώτισε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ Κριλλιόν.

— Ρόζα, ψιθύρισε, ὄχι μόνον δὲν ὑποφέρω αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀλλὰ νοιώθω ἀπέραντη εὐτυχία. Θὰ δεχόμουν νὰ μὲ χτυπήσουν, ὄχι μιὰ ἀλλὰ χίλιες σφαῖρες γιὰ νὰ χαρῶ μιὰ τέτοια στιγμὴ γλυκειᾶς εὐτυχίας. Θὰ δεχόμουν νὰ ἰδῶ τὸ αἷμα μου νὰ τρέχη ποτάμι, ὡς τὴν τελευταία του σταλαγματιὰ γιὰ νὰ σὲ νοιώσω γιὰ λίγες στιγμὲς κοντά μου. Κάθε χάδι σου μὲ ἀνεβάζει στοὺς οὐρανούς, τὰ λόγια σου μοῦ χαρίζουν τὸν Παράδεισο!... Κι' αὐτὸ τὸ τραῦμα μου τὸ αἰσθάνομαι σὰν χάδι. 'Αξίζει νὰ πεθάνη κανεὶς μιὰ τέτοια στιγμή!...

—Γιατί μιλᾶς ἀσυλλόγιστα, καλέ μου 'Αδόλφε; Νὰ πεθάνης!... Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω μόνη στὸν κόσμο, χωρὶς ἐσένα;

— Συχώρεσέ με, Ρόζα μου, ἀδελφούλα μου, γλυκειά μου Ρόζα... Συχώρεσέ με, ἀγγελοῦδι μου... 'Η χαρά μου εἶνε τόση ποὺ δὲν ξέρω τὶ λέω...

— Δὲν θὰ πεθάνης, χρυσέ μου. Θὰ ζήσης... θὰ ζήσης γιὰ μένα.

— Ναί, ἀγάπη μου, μόνο γιὰ σένα.

— Θὰ γίνης γρήγορα καλά. Μόλις πάρης τὸ καλύτερο θὰ σὲ μεταφέρουμε σπίτι μου, στὸ σπίτι σ ο υ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Καὶ δὲν θὰ χωρίσουμε πιά. 'Η μαμά μου σ' ἐκτιμᾶ καὶ σὲ συμπαθεῖ πολύ. 'Εγὼ σὲ λατρεύω... Μέσα στὴν καρδιά μου δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μικρὴ θέσι γιὰ τὸ παιδί μου...

— Τὸ παιδί μας! εἶπε ὁ 'Αδόλφος. Γιατὶ ἀγαπῶ τὸ παιδί σου ὅσο ἀγαπῶ καὶ σένα, Ρόζα.

Τὰ μάτια τῆς Ρόζας βούρκωσαν. Ἄφθονα δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κριλλιὸν ποὔδειχναν τὴ μεγάλη του καρδιὰ καὶ τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα τὴν συγκίνησαν βαθειά, ὡς τὰ φυλλοκάρδια της.

—'Αδόλφε, τοῦ εἶπε, εἶσαι μιὰ χρυσὴ καρδιά. 'Ο Θεὸς δὲν συγχωρεῖ τὴν αὐτοκτονία, κι' ὅμως εὐλογῶ τὴ στιγμὴ ποὔπεσα στὸ Σηκουάνα, δὲν μετανοιώνω γιὰ τὴν τρελλὴ ἀπόφασί μου, γιατὶ ὁ παροξυσμὸς ἐκεῖνος τῆς ἀπελπισίας μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωριστοῦμε...

. . . .

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸ γραφεῖο τῆς κλινικῆς, ὁ γέρο Λαρμὲ μιλοῦσε σιγὰ μὲ τὴν κ. Γκρεβίλ:

—'Αγαπητή μου, ἔχουν δίκηο ποὺ λένε ὅτι κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὴν καλή του πλευρά. Νὰ ποὺ ἡ μονομαχία αὐτὴ κι' ὁ τραυματισμὸς τοῦ Κριλλιὸν ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀνοίξουν οἱ δυὸ νέοι τὶς καρδιές τους. Ἂν δὲν συνέβαινε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιστατικό, ποιὸς ξέρει πόσο θ' ἀργοῦσε ἡ εὐλογημένη αὐτὴ στιγμή. Κι' ὁ κίνδυνος ἀπ' τὴν 'Αμερική, ἀπ' τὸν προκομένο τὸ γαμπρό σας, κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς κόρης σας σὰν τὴ σπάθη τοῦ Δαμοκλέους.

'Η μητέρα τῆς Ρόζας ἄστραφτε ἀπὸ χαρά.

— Τώρα δὲν φοβᾶμαι τίποτα, γιατρέ μου, ἀπάντησε. Ἂς γυρίση ὁ ἄθλιος. 'Η καρδιὰ τῆς Ρόζας δὲν τοῦ ἀνήκει πιά. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγαπιοῦνται καὶ θὰ φροντίσω νὰ παντρευτοῦν τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ φύγουν ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἔχω κτήματα στὴν ἐπαρχία. Θὰ φύγουν γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματα αὐτά, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους καὶ μετὰ μιὰ - δυὸ βδομάδες θὰ πᾶμε καὶ μεῖς ἐκεῖ νὰ τοὺς συναντήσουμε. 'Επιθυμῶ λίγη γαλήνη, ἀγαπητέ μου Λαρμέ, ἔπειτα ἀπ' ὅλες τὶς τραγωδίες ποὺ πέρασα καὶ τὴ γαλήνη αὐτὴ θὰ τὴν βρῶ μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, στὴν ἐξοχή, ἀνάμεσα στὴ φύσι. Καὶ θἄρθῆτε καὶ σεῖς μαζί μου, δὲν δέχομαι καμμιὰ ἀντίρρησι.

—'Εννοεῖτε, σώνει καὶ καλά, νὰ μὲ ἀπαγάγετε καὶ νὰ μὲ κρατήσετε αἰχμάλωτο;

—'Η συντροφιά σας μοῦ εἶνε πολύτιμη. 'Εδώσαμε μαζὶ μιὰ μάχη καὶ νικήσαμε. Ἔχουμε τὸ δικαίωμα, καλέ μου φίλε, νὰ χαροῦμε τὸ θρίαμβό μας, κοντὰ στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρησι;

— Καμμιὰ ἀπολύτως, κυρία μου. Παραδίδομαι!

— Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατρέ. Εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ γρηὰ πιά.

— Μιλᾶτε σεῖς γιὰ γηρατειά;

— Ναί, ναί, μὴν κυττάζετε τὴν ἐπιφάνεια. Κάτω ἀπ' τὴν ὥριμη ἄνθησι ποὺ βλέπετε ὑπάρχει ὁ πόνος. 'Υπέστην τόσα καὶ τόσα!... Φταίω ἐγὼ ἴσως γιὰ ὅσα ὑπόφερε ἡ κόρη μου. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Πιστέψτε με καὶ μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε. Μόνον ὅταν δῶ τὴ Ρόζα εὐτυχισμένη στὸ πλάϊ τοῦ 'Αδόλφου θὰ ἡσυχάσω κάπως...

Στὰ μάτια τῆς κ. Γκρεβὶλ λαμπύρισαν δυὸ δάκρυα.

'Ο Λαρμὲ σεβάσθηκε τὸ μυστικό της πόνο.

—'Η ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀναποδιές, πίκρες κι' ἀπογοητεύσεις, εἶπε. Πολλὰ δάκρυα, αἰωνία ὀδύνη καὶ λίγες, φευγαλέες στιγμὲς χαρᾶς, ὡς ποὺ μιὰ μέρα κλείνουμε τὰ μάτια μας καὶ μισεύουμε γιὰ τὸ σκοτεινὸ βασίλειο τοῦ θανάτου. Κουράγιο!...

. . . .

Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ τραυματία εἶχε ἁπλωθῆ τώρα σιωπή.

'Η Ρόζα εἶδε ξαφνικὰ τὸν 'Αδόλφο, ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε, νὰ κλείνη τὰ μάτια του.

— Σὲ κούρασα, ἀγαπημένε μου; τὸν ρώτησε.

'Ο Κριλλιὸν δὲν ἀπάντησε.

— Κοιμᾶται!... ψιθύρισε ἡ Ρόζα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κουράσω τόσο. Θἄχη χάσει ἀσφαλῶς πολὺ αἷμα. Τί ἀπερίσκεπτη ποὺ εἶμαι!...

Ἔσκυψε σιγα, με χίλιες προφυλάξεις, καὶ τὸν φίλησε στὰ μάτια.

Τὸ μάγουλό της ἄγγιξε πάλι τὸ μέτωπό του. Καὶ τὸ ἔνοιωσε νὰ καίγεται ἀπὸ τὸν πυρετό, πολὺ περισσότερο ἀπὸ πρίν.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισε, Λυπήσου με...

Γρήγορα - γρήγορα, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά, ἄνοιξε. χωρὶς θόρυβο τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

— Γιατρέ... γιατρέ, ἐλᾶτε γρήγορα!...

'Ο Λαρμὲ κι' ἡ μητέρα της τὴν ἄκουσαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ τρέξανε ἀνήσυχοι.

'Ο Λαμπὰλ βρισκόταν κοντὰ σὲ κάποιον ἄρρωστο.

— Τί συμβαίνει, παιδί μου; ρώτησαν μ' ἕνα στόμα ὁ γιατρὸς κι' ἡ μητέρα της.

—'Ο 'Αδόλφος... Εἶναι σὲ κακὸ χάλι!...

Ἔφτασε σὲ λίγο ὁ γιατρὸς καὶ τὴν καθησύχασε.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε ἡ Ρόζα, ἐπιτρέψτε μου νὰ μείνω κοντά του ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε.

— Δὲν σοῦ ἀρνοῦμαι, ἀγαπητή μου.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ. Αὔριο θὰ εἶμαι ἐδῶ. Κάνετε, σᾶς παρακαλῶ, ὅ,τι μπορεῖτε στὸ μεταξὺ γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσετε.

— Μείνετε ἥσυχη. Κι' ἐγὼ κι' ὁ Λαρμὲ τὸν παρακολουθοῦμε ἄγρυπνα.

★

'Απ' τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ρόζα, βρισκόταν πρωΐ - πρωΐ κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ 'Αδόλφου.

'Ο Κριλλιὸν εἶχε πάλι πυρετό. Παραμιλοῦσε καὶ ζητοῦσε τὴν ἀγαπημένη του.

—'Εδῶ εἶμαι, φίλε μου, τοῦ ἔλεγε τρυφερὰ ἡ Ρόζα. 'Εδῶ, κοντά σου...

Καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε βροχὴ ἀπ' τὰ μάτια της.

Τὴν πρώτη νύχτα ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν 'Αδόλφο καὶ τὸν βρῆκε ἥσυχο καὶ μὲ μικρὸ πυρετὸ νόμισε πὼς τὸ κακὸ ποὺ βρῆκε τὸν Κριλλιὸν θὰ περνοῦσε εὔκολα. Τώρα ὅμως καταλάβαινε καλὰ πὼς ἡ κατάστασις τοῦ λατρευτοῦ της ἦταν σοβαρή.

Τὸ τρίτο πρωΐ ἄκουσε δυὸ νοσοκόμες νὰ μιλοῦν σιγὰ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Κριλλιόν. Δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ κρυφακούη. Τὸ θεωροῦσε χυδαῖο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Κι' ὅμως ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσι της καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀγωνία καὶ κακὰ προαισθήματα.

Τώρα μιλοῦσαν γι' αὐτὴ οἱ δυὸ νοσοκόμες.

— Εἶναι μνηστή του, ἔλεγε ἡ μία. 'Αγαπιοῦνται τρελλά... 'Επρόκειτο νὰ παντρευτοῦν... Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ νέος μάλωσε μὲ κάποιον ἀντίζηλό του κι' ἐκεῖνος τὸν πυροβόλησε.

— Εἶναι γερὰ χτυπημένος, ὅπως καταλαβαίνω.

— Πολὺ σοβαρά. 'Εγὼ βοηθῶ τὸ γιατρὸ ὅταν τοῦ ἀλλάζη τὴν πληγή. Τραῦμα στὸ στῆθος. 'Η σφαῖρα τρύπησε τὸν πνεύμονα!

— Τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί!... 'Ο πυρετὸς δὲν τὸν ἀφήνει στιγμή. Δὲν θὰ τὴν γλυτώση φοβοῦμαι. Θὰ πεθάνη...

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνα κρότος πλάϊ τους, πίσω ἀπὸ τὴ μισόκλειστη πόρτα.

'Ανήσυχες οἱ δυὸ νοσοκόμες ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν τὶς ἀναστάτωσε.

'Η Ρόζα ἦταν ξαπλωμένη κάτω ἀναίσθητη.

Μάντεψαν ἀμέσως τί συμβαίνει.

— Μᾶς ἄκουσε!... εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

'Ανήσυχες, ταραγμένες, σήκωσαν τὴ Ρόζα ἀπὸ κάτω καὶ τὴν μετέφεραν σ' ἕνα κρεββάτι. Ἔτρεξαν ὕστερα καὶ εἰδοποίησαν τὸ γιατρὸ Λαμπάλ. 'Ο Λαρμὲ ἀπουσίαζε.

'Ο γιατρὸς ἔσπευσε ἀμέσως κοντὰ στὴ Ρόζα.

— Πῶς συνέβη αὐτό; ρώτησε.

Οἱ δυὸ νοσοκόμες δὲν ἔκρυψαν τὴν ἀλήθεια.

— Μιλούσαμε γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ κ. Κριλλιόν, τοῦ ἐξήγησαν, χωρὶς νὰ ξέρουμε πὼς ἡ νέα μᾶς ἀκούει. Ἴσως νὰ εἴπαμε τίποτε ποὺ τὴν τρόμαξε...

'Ο Λαμπὰλ δὲν μίλησε. Προσπάθησε νὰ φέρη τὴ Ρόζα στὶς αἰσθήσεις της καὶ τὸ κατάφερε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

Μόλις ἡ μικρούλα πολυαγαπημένη ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' ἀντίκρυσε τὸ γιατρὸ πετάχτηκε ἔξαλλη καὶ ξεφώνισε:

— Γιατρέ, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐξορκίζω, νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Σᾶς ἱκετεύω, γιατρέ...

— Τί συμβαίνει, ἀγαπητή μου; ρώτησε ὁ Λαμπάλ.

—'Ο 'Αδόλφος κινδυνεύει!...

— Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό;

— Τὸ ξέρω, γιατρέ, μὴν προσπαθῆτε νὰ μὲ καθησυχάσετε. Ξέρω πὼς εἶναι χτυπημένος σοβαρά, πὼς θὰ πεθάνη!...

—'Αγαπητό μου παιδί, τῆς ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Λαμπάλ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ πῶ ὅτι λὲς ἀνοησίες. Γι' αὐτὸ λοιπὸν λιποθύμησες πρὸ ὀλίγου; Τί τρέλλα!...

— Τὴν ἀλήθεια, γιατρέ, θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

—'Η ἀλήθεια, κόρη μου, εἶναι ὅτι ὁ κ. Κριλλιὸν εἶναι τραυματισμένος, σοβαρὰ ἴσως, ἀλλὰ δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μὲ πιστεύεις τώρα;

Τὸ πρόσωπο τῆς Ρόζας φωτίστηκε.

—Εὐχαριστῶ, γιατρέ!... Σᾶς εὐχαριστῶ... 'Αλλὰ τὸ τραῦμα;... Τὸ τραῦμα εἶναι διαμπερὲς κι' ἔχει χτυπηθῆ ὁ πνεύμων!

— Ναί, τὸ τραῦμα εἶναι διαμπερές. 'Αλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίζη. Θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος ἂν τὸ τραῦμα ἦταν τυφλό. Αὐτὸ θὰ στὸ βεβαιώση κι' ὁ Λαρμέ.

'Η Ρόζα εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της στὰ δικά του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὶς μυστικὲς σκέψεις του.

— Κι' ὁ πυρετός; ρώτησε ξαφνικά. Αὐτὸς ὁ ἐπίμονος πυρετός, γιατρέ;

— Εἶναι συνέπεια τοῦ τραύματος, ἀγαπητή μου.

Τῆς χάϊδεψε μὲ καλωσύνη τὸ χέρι καὶ πρόσθεσε:

— Εἶναι κουτό, παιδί μου, νὰ προσέχης τὶς φλυαρίες τῶν νοσοκόμων καὶ νὰ τὶς παίρνης στὰ σοβαρά.

— Ὥστε, γιατρέ;...

— Σοῦ εἶπα: Δὲν ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος. 'Αντιθέτως κι' ἐγὼ κι' ὁ Λαρμὲ ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Κριλλιὸν θὰ γίνη καλά.

Δάκρυα ἀνακουφίσεως, δάκρυα εὐγνωμοσύνης πλημμύρισαν τώρα τὰ μάτια τῆς Ρόζας.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ, πολύ, πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ!... ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε σιγά, ψιθυριστά, ὑπόκωφα:

—Ἂν δὲν γίνη καλὰ ὁ 'Αδόλφος θὰ πεθάνω!. Ναί, γιατρέ, θὰ πεθάνω!...

'Ο Λαμπὰλ τῆς ἔδωσε ἕνα μπατσάκι, σὰν χάδι, στὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε, τονίζοντας τὰ λόγια του:

—'Αγαπητὴ Ρόζα, οὔτε ὁ 'Αδόλφος θὰ πεθάνη, οὔτε καὶ σεῖς συνεπῶς θὰ τὸν ἀκολουθήσετε στὸν Ἄλλο Κόσμο. 'Εμπρὸς λοιπόν. Κουράγιο. Ὄχι πιὰ λιποθυμίες. Σηκωθῆτε καὶ πηγαίνετε κοντά του. Περισσότερο καλὸ τοῦ κάνετε ἐσεῖς, παρὰ τὰ φάρμακα κι' οἱ περιποιήσεις οἱ δικές μας. Τρέξτε κοντά του μὲ γελαστὸ πρόσωπο. Βοηθῆστε μας νὰ τὸν σώσουμε.

Γεμάτη εὐγνωμοσύνη ἡ Ρόζα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν 'Αδόλφο.

ΚΟΛΥΜΠΙ ΚΑΙ ΦΟΥΣΚΟΤΣΙΚΛΑ

Σὲ πολλὲς πλὰζ τῆς 'Αμερικῆς, ὅπου βασιλεύει τὸ αἰώνιο καλοκαίρι, τὰ μπάνια συνεχίζονται χωρὶς καμμιὰ διακοπή. Στὴ φωτογραφία μας, δυὸ κολυμβήτριες ἡ Τσίντυ Χέλλερ (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Τζόϋς Γουέστ (δεξιὰ) ποὺ ἀναδείχτηκαν σ' ἕνα τελευταῖο διαγωνισμό... «Ἄσσοι τῆς φουσκότσικλας»!

Ὁ νέος ἦταν βυθισμένος στὴ νάρκη ἐκείνη ποὺ φέρνει ὁ μεγάλος πυρετός. Τὰ χλωμὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει, τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε καθὼς ἀνάσαινε μὲ δυσκολία.

Μόλις ἄκουσε τὸ ἐλαφρὸ βάδισμα τῆς Ρόζας, ἄνοιξε τὰ μάτια του, τὴν κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

Ἡ Ρόζα ἔτρεξε κοντά του καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό του.

—Ἀγαπημένη μου... τῆς εἶπε ὁ Κριλλιόν, Ρόζα μου!... Πόσο θὰ ὑποφέρης ἔτσι ποὺ ἀναγκάζεσαι ἐξ αἰτίας μου νὰ ζῇς κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλινική...

Ἡ Ρόζα τοῦ ἔκλεισε τὰ χείλη μ' ἕνα φίλημα.

—Ἀδόλφε, χρυσέ μου, τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές! Δὲν ξέρεις ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη νὰ βρίσκωμαι κοντά σου;

—Ὑποφέρεις, Ρόζα.

— Ναί, ἀγωνιῶ κι' ἀνησυχῶ γιὰ σένα, ἀγάπη μου. Θέλω νὰ σὲ δῶ νὰ σηκώνεσαι ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου.

— Θὰ σηκωθῶ ποτέ;... ἀναρωτήθηκε ὁ νέος.

—Ἀδόλφε, μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτό. Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ γιατρὸς Λαμπὰλ μὲ βεβαίωσε ὅτι θὰ γίνῃς καλά. Μὴ μ' ἀπελπίζῃς μὲ τὰ λόγια σου, καλέ μου Ἀδόλφε.

Ὁ νέος πῆρε τὰ χέρια της καὶ τὰ γέμισε φιλιά.

Πῶς ἔκαιγε ὁλόκληρος! Οἱ φλόγες τοῦ πυρετοῦ ποὺ ἀναδίδονταν ἀπ' τὸ σῶμα του ἔκαναν τὴ Ρόζα νὰ ὑποφέρῃ φρικτά. Ποιὰ γυναῖκα δὲν ἔνοιωσε στὴ ζωή της τὸ μαρτύριο αὐτό; Ποιὰ γυναῖκα δὲν αἰσθάνθηκε τὴν τρέλλα τῆς ἀπελπισίας νοιώθοντας πλάϊ της ἕνα της ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ φλογίζεται ἀπὸ δυνατὸ πυρετό, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ βοηθήσῃ; Ποιὰ μάνα, ποιὰ σύζυγος, ποιὰ ἀγαπημένη δὲν γνώρισε αὐτὴ τὴν κόλασι;...

«Γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ μοιραστῶ τὸν πυρετό του; ἀναρωτιόταν ἡ Ρόζα μὲ ἀπόγνωσι. Γιατὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τοῦ χαρίσω λίγη ἀπ' τὴ δροσιὰ τοῦ κορμιοῦ μου; Θεέ μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ!...».

Φρόντιζε νὰ μὴν λείπῃ ὁ πάγος ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Κριλλιόν.

Ὅταν ὁ Ἀδόλφος κοιμόταν, μὲ τὸν ταραγμένο ἐκεῖνο ὕπνο τῶν ἀρρώστων, ποὺ τοὺς καίει ὁ πυρετός, τὸν κύτταζε καὶ κρυφόκλαιγε.

Κάθε τόσο γονάτιζε καὶ προσεύχοταν :

—Παναγία μου, λυπήσου τον!... Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ἐσὺ ποὺ διαβάζεις μέσα στὶς καρδιές, ξέρεις πόσα ἔχω ὑποφέρει... Δὲν χάρηκα τὴν ἀγάπη... Ἡ φτωχή μου καρδιὰ μάτωσε χίλιες φορές!... Ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου καὶ προδόθηκα σκληρά... Ἔχυσα ποτάμια τὰ δάκρυα... Ἀπελπισμένη καὶ πικραμένη ἀποφάσισα νὰ πεθάνω... Καὶ τότε ὁ Καλὸς Θεὸς μὲ ξαναγύρισε στὴ ζωή... Μοῦ στειλε τὸν Ἀδόλφο γιὰ νὰ μὲ σώσῃ καὶ νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία ποὺ στερήθηκα... Κι' ἐγὼ ποὺ εἶχα ἀπελπιστῆ ἀπ' τὴν ἀγάπη, ἐγὼ ποὺ εἶχα τὴν Κόλασι στὴν καρδιά, ἐγὼ ἡ προδομένη, ἡ δυστυχισμένη, ξαναγεννήθηκα!... Ἀγάπησα!... Ναί, ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ φλόγα τοῦ πάθους... Ἀγαπῶ τὸν Ἀδόλφο... Μὴν ἀφήσῃς τὸ θάνατο νὰ μοῦ τὸν πάρῃ, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ... Ἐσὺ ποὺ συμπονᾶς τοὺς δυστυχισμένους, χάρισέ μου τὴ γαλήνη ὕστερα ἀπ' τὶς φρικτὲς τρικυμίες ποὺ πέρασα...

Πῶς χτυποῦσε ἡ πονεμένη καρδοῦλα της τὶς στιγμὲς αὐτές!...

Ἔπειτα ἀπ' τοὺς γιατρούς, ἡ μόνη της ἐλπίδα, ἦταν ὁ Θεός, ἡ Παναγία, ποὺ τόσες καὶ τόσες φορὲς τῆς εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της.

Τὴν ἴδια μέρα τῆς λιποθυμίας της, λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀδόλφου ὁ γέρο γιατρὸς Λαρμέ.

Ὁ Κριλλιὸν κοιμόταν, κρατώντας τὸ χέρι τῆς Ρόζας μέσα στὰ δικά του.

Ὁ Λαρμὲ ἔγνεψε στὴ Ρόζα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἐκείνη θέλησε νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι της, ἀλλὰ ὁ Ἀδόλφος τῆς τὸ ἔσφιξε περισσότερο, νοιώθοντας ἴσως μέσα στὸν ὕπνο του, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον.

Ὁ Λαρμὲ εἶδε τί συνέβη καὶ δὲν ἐπέμεινε. Ἔγνεψε πάλι στὴ Ρόζα νὰ μείνῃ στὴ θέσι της καί, χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο, πῆρε ἕνα κάθισμα καὶ κάθησε πλάϊ της.

— Πρόκειται νὰ σὲ μαλώσω, Ρόζα, τῆς εἶπε.

—Γιατί, γιατρέ μου; ἀπόρησε ἡ Ρόζα.

— Γιὰ ὅσα συνέβησαν.

— Τί ἐννοεῖτε, γιατρέ; Δὲν καταλαβαίνω...

—Ἄ, τὸ ξέχασες κι' ὅλας! Κακοκόριτσο!... Ξέχασες ὅτι ἀναστάτωσες τὸ φίλο μου Λαμπὰλ μὲ τὶς λιποθυμίες σου; Τί τρέλλες εἶν' αὐτές; Γιατὶ κάθεσαι κι' ἀκοῦς τὶς ἀνοησίες ποὺ λένε οἱ νοσοκόμες; Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ὁ Ἀδόλφος θὰ γίνῃ καλά;

— Δὲν ἤξερα μερικὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὸ τραῦμα του καί...

— Κουταμάρες!... τὴ διέκοψε ὁ Λαρμέ. Ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης σὲ μένα. Ἄκουσέ με προσεκτικά, ἀγαπητή μου Ρόζα: Ἂν θέλῃς νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Ἀδόλφος, ἂν θέλῃς νὰ ξεφύγῃ τὸν κίνδυνο, θὰ κάνῃς ὑπομονή, θὰ δείξῃς ψυχραιμία. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ναί, γιατρέ μου, στὸ ὑπόσχομαι. Θὰ εἶμαι φρόνιμη στὸ ἑξῆς. Μὰ δὲν πρέπει νὰ μὲ μαλώνετε, γιατρέ. Πῶς μπορῶ νὰ μὴν πονῶ βλέποντας τὸν Ἀδόλφο σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Κύτταξέ τον. Τὸν ψήνει ὁ πυρετός!...

— Μοιραία συνέπεια τοῦ τραύματος. Θὰ σταματήσῃ σιγὰ - σιγὰ κι' ὁ πυρετός.

★

Πραγματικὰ ἡ κατάστασις τοῦ Ἀδόλφου ἄρχισε νὰ παίρνῃ τὸ καλύτερο.

Ἡ Ρόζα ἦταν πιὰ ἥσυχη. Ἡ ἀγωνία της εἶχε σταματήσει.

Καθισμένη τώρα κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ καὶ τοῦ διάβαζε ἀγαπημένους του ποιητὰς γιὰ νὰ τοῦ περνάῃ ἡ ὥρα.

Ὁ Ἀδόλφος τὴν ἄκουγε μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια, πλέοντας σὲ ὠκεανοὺς εὐτυχίας. Ἡ φωνή της ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά του σὰν γλυκειὰ μουσική.

Κάθε τόσο ἡ Ρόζα ἔσκυβε καὶ τὸν ρωτοῦσε:

— Μήπως σὲ κούρασα, ἀγάπη μου;

Τῆς χαμογελοῦσε γλυκὰ καὶ τῆς ἀπαντοῦσε:

—Ὄχι, Ρόζα μου. Θὰ μποροῦσα ν' ἀκούω τὴ μελωδικὴ φωνή σου χρόνια ὁλόκληρα. Νομίζω πὼς ἀκούω μουσικὴ τῶν ἀγγέλων, ποὺ φτάνει στ' αὐτιά μου ἀπὸ τὸ γαλανὸ χάος τοῦ οὐρανοῦ!...

Ἡ Ρόζα χαμογελοῦσε καὶ σκύβοντας τὸν φιλοῦσε στὰ μάτια.

— Εἶσαι τόσο καλός! τοῦ ψιθύριζε.

— Κι' ἐσύ, ἀγαπημένη μου, εἶσαι ἕνας ἄγγελος, ἕνας ἄγγελος ποὔστειλε στὴ γῆ ὁ Καλὸς Θεὸς νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸν Παράδεισο.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μητέρα τῆς Ρόζας ἦταν κατευχαριστημένη.

— Δὲν μᾶς κυνηγάει πιὰ ἡ Μοῖρα, ἔλεγε στὸ Λαρμέ. Ὅλα πηγαίνουν καλά. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἁπλώθηκε στὸ σπίτι μας. Κι' αὐτὴ ἡ αἱματηρὴ μονομαχία εἶχε τὴν καλή της ὄψι: Ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀνοίξῃ ἡ Ρόζα τὴν καρδιά της μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα. Φτάνει νὰ μή...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἀνησυχοῦσε ὁ Λαρμέ.

— Φτάνει νὰ μὴν πέσῃ ἐπάνω μας ξαφνικὰ κανένας κεραυνὸς προερχόμενος ἀπ' τὴν Ἀμερική...

—Ὁ γαμπρός σας;

—Ἀκριβῶς. Σᾶς τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε : Τρέμω μὴν γυρίσῃ ξαφνικὰ κι' ἀνατρέψῃ ὅλα μας τὰ σχέδια καὶ καταστρέψῃ ὅλα μας τὰ ὡραῖα ὄνειρα.

— Δὲν θὰ συμβῇ κάτι τέτοιο. Κι' ἂν ὁ Φλεμὰν γυρίσῃ θὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε ὅλοι μας σὰν ἄντρες, δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πλησιάσῃ τὴ Ρόζα καὶ θὰ τοῦ ἀνατρέψουμε τὰ σχέδια.

— Κι' ἂν ζητήσῃ νὰ δῇ τὸ παιδί του; Ὁ νόμος τοῦ δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

—Ἔστω... Θὰ δῇ τὸ παιδί του, ὄχι ὅμως καὶ τὴ Ρόζα ποὺ ἀσφαλῶς θ' ἀποφύγῃ κάθε συνάντησι μαζί του. Γιατὶ μιὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀγαπητή μου: Ὅτι δὲν τὸν ἀγαπάει πιά, ὅτι τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴν καρδιά της ὁριστικά. Ἀρκετὰ ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς πιστῆς Πηνελόπης, ἀρκετά, διάβολε!....

★

Λίγες μέρες μετὰ τὴ μονομαχία, ὁ Στέφανος Τρεβίλ, εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Σίγουρος ὅτι κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτε κι' ὅτι δὲν θὰ εἶχε ἐνοχλήσεις ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, ζήτησε νὰ μάθῃ σὲ ποιὰ κατάστασι βρισκόταν ὁ Κριλλιόν. Κι' ὅταν τὸν πληροφόρησαν ὅτι ὁ ἀντίζηλός του δὲν διέτρεχε πιὰ κανένα κίνδυνο, ἀποθρασύνθηκε.

Πλούσιος καθὼς ἦταν κατόρθωσε νὰ καλοπληρώσῃ καὶ νὰ κάνῃ ὄργανό του μιὰ ἀπὸ τὶς νοσοκόμες τῆς κλινικῆς τοῦ Λαμπάλ.

Ἡ νέα ἐκείνη, μιὰ ἄμυαλη Παρισινὴ τὸν κρατοῦσε ἐνήμερο γιὰ τὸ παραμικρὸ ποὺ συνέβαινε στὴν κλινικὴ σχετικὰ μὲ τὸν Ἀδόλφο.

Ἔτσι, ὁ νεαρὸς ὑποκόμης πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Ρόζα εἶχε τρέξει τὸ ἴδιο βράδυ κοντὰ στὸν Ἀδόλφο, τὴν Κυριακὴ ποὔγινε ἡ μονομαχία, κι' ὅτι κάθε μέρα πήγαινε καὶ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά, δείχνοντας θερμὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν τραυματία.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐξαγρίωσε τὸν Τρεβίλ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸ φίλο του Ζὼρζ Μπονώ.

Ὁ Ζὼρζ ξαφνιάστηκε βλέποντας τον ἔτσι ἀναστατωμένον.

— Τί σοῦ συμβαίνει πάλι; τὸν ρώτησε.

— Τί μοῦ συμβαίνει; Εἶμαι ἔξω φρενῶν! Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω!...

— Ποιόν;

— Ποιὸν ἄλλο, διάβολε; Τὸν Κριλλιόν.

—Ἀστειεύεσαι, Στέφανε; Ξέχασες τὴν ἀγωνία σου μετὰ τὸν τραυματισμό του ; Πρέπει νὰ εὐχαριστῇς τὸ Θεὸ ποὺ δὲν σκότωσες τὸν ἀντίπαλό σου.

— Λὲς ἀνοησίες, Ζὼρζ. Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω. Μὲ τὸν τραυματισμό του τὸν ἔκαμα πιὸ συμπαθῆ στὴ Ρόζα. Μοῦ τὴν κλέβει!... Βρίσκεται διαρκῶς κοντά του. Ἔχει τὰ χάδια της, τὴν ἀγάπη της!...

—Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς, φίλε μου.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνω μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ἀγαπῶ τὴ Ρόζα. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό; Καὶ θὰ γίνῃ δική μου, κι' ἂν ἀκόμα βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσω αὐτὴ τὴ φορά!...

— Στέφανε, φίλε μου, εἶσαι τρελλός!

— Τὴν ἀγαπῶ!...

— Πρέπει νὰ τὴν ξεχάσῃς, Στέφανε.

— Ποτέ!

— Χάνεις τὸν καιρό σου ἄδικα, φίλε μου. Δὲν κερδίζονται ἔτσι οἱ καρδιὲς τῶν γυναικῶν. Λησμόνησέ την. Φτάνει τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε.

—Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!... Θὰ πνίξω τὰ πάντα στὸ αἷμα!... Θ' ἀγωνιστῶ...

— Χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Μὲ ἀποτέλεσμα. Ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου. Ὁ Ἀδόλφος Κριλλιὸν δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπ' τὴν κλινικὴ ποὺ νοσηλεύεται!...

Ὁ Ζὼρζ Μπονὼ ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του γεμᾶτα ἀπορία.

Κύτταξε τὸν Τρεβὶλ καλὰ - καλὰ καὶ ρώτησε:

— Δηλαδή;

— Μιὰ ἀπ' τὶς νοσοκόμες τῆς κλινικῆς τοῦ Λαμπάλ, μιὰ μικρὴ ἐλαφρόμυαλη ποὺ εὐχαρίστως θὰ ρι[illegible]όταν στὴν ἀγκαλιά μου, φτάνει νὰ τὸ ἤθελα, εἶνε τυφλὸ ὄργανό μου.

Ὁ Ζὼρζ τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ λέῃ λέξι.

— Τὴν πλήρωσα καὶ κατασκοπεύει τὸν Κριλλιὸν καὶ τὴ Ρόζα γιὰ λογαριασμό μου. Κάθε βράδυ μοῦ δίνει λεπτομερῆ ἀναφορά. Ξέρω ἔτσι τί γίνεται. Ξέρω ὅτι ἡ Ρόζα περνάει τὴ μέρα της κοντὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ἀνόητο ἐπαρχιώτη. Τῆς μικρῆς νοσοκόμος, Μαρὶ Κλαιρὸν τὴ λένε, δὲν τῆς ξεφεύγει τίποτε... Κι' εἶναι πρόθυμη νὰ κάνῃ ὅ,τι τὴ διατάξω...

— Καὶ τί διαταγὲς πρόκειται νὰ τῆς δώσῃς; ρώτησε χαμογελώντας εἰρωνικὰ ὁ Ζὼρζ.

Ὁ Στέφανος Τρεβὶλ δὲν ἀπάντησε.

— Σὲ ρώτησα, φίλε μου, τί διαταγὲς πρόκειται νὰ τῆς δώσῃς;

Ὁ Τρεβὶλ τὸν κύτταξε λοξὰ καὶ ἀπάντησε τονίζοντας τὰ λόγια του:

— Αὐτό, ἀγαπητέ μου Μπονώ, εἶνε τὸ μυστικό μου!

Ὁ Ζὼρζ ἀνησύχησε.

—Ἐξηγήσου, τοῦ φώναξε. Τί θὲς νὰ πῇς; Κάποια καινούργια τρέλλα ἑτοιμάζεις, Στέφανε. Πρόσεξε!...

Ὁ Τρεβὶλ γέλασε σαρκαστικά.

— Ναί, ἔχω τὸ σχέδιό μου, σοῦ εἶπα.

— Καὶ τὸ κρύβεις ἀπὸ μένα;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε πρὸς τὸ παρόν, Ζὼρζ. Ἂν θέλῃς ἂς πιοῦμε κάτι.

Ἄρχισαν νὰ πίνουν.

Κατὰ τὴ συνήθεια του, ὁ Τρεβὶλ, ἄρχισε νὰ πίνῃ χωρὶς μέτρο.

Ὁ Μπονὼ θέλησε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

— Διψῶ!... τοῦ φώναξε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης. Νοιώθω μιὰ φλόγα μέσα μου, Ζὼρζ. Εἶνε ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης. Ἀγαπῶ τὴ Ρόζα, σὰν τρελλός. Ὅσο περνοῦν οἱ μέρες τόσο πιὸ μεγάλη νοιώθω τὴ φωτιὰ μέσα μου. Τὴν εἶδα προχτές, χτές, σήμερα....

— Τὴν εἶδες!

— Ναί, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε στὴν κλινική. Τὴν παρακολούθησα μ' ἕνα αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῇ. Τὸ ἀντίκρυσμά της μὲ τρελλαίνει... Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ, νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξω καὶ νὰ ριχτῶ στὰ πόδια της καταμεσὶς τοῦ δρόμου... Ἡ γυναῖκα αὐτή, πρέπει νὰ γίνῃ δική μου, διαφορετικὰ θὰ τρελλαθῶ, θ' αὐτοκτονήσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

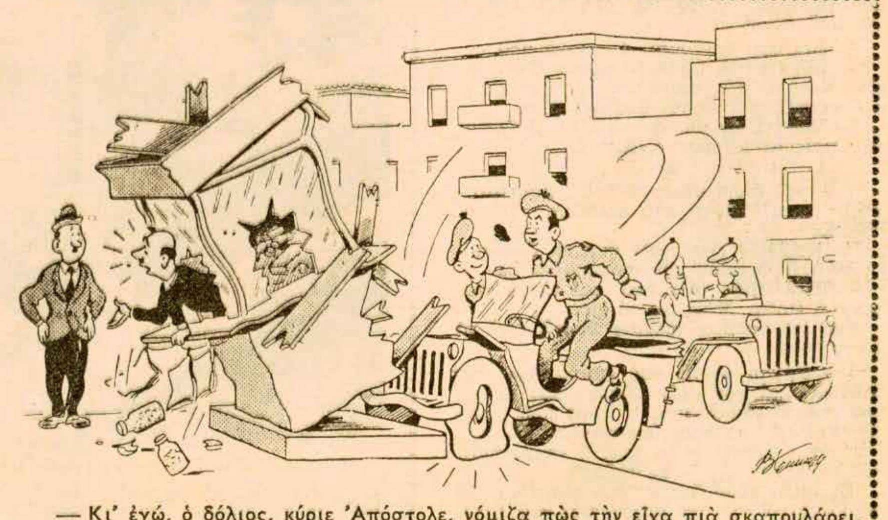

— Κι' ἐγώ, ὁ δόλιος, κύριε Ἀπόστολε, νόμιζα πὼς τὴν εἶχα πιὰ σκαπουλάρει, ἀπ' τὰ τζίπ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

✪✪✪

Δῶρο γιὰ τὶς γιορτὲς

Τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἰωάννας Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου «Ἀπολύτρωση» εἶνε τὸ ἐκλεκτότερο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ προσφέρετε τὶς γιορτές. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ μεγάλο δρᾶμα τοῦ πολέμου, τῆς κατοχῆς, τῆς πείνας. Δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἀγάπησαν κάθε μιὰ μὲ τὸ δικό της τρόπο, ζητοῦνε μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά, τὴν ἀπολύτρωσι. Ἡ τραγικὴ πάλη τῆς φυλῆς καὶ τῶν ἀτόμων γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν ἐλευθερία τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Βιβλίο γεμᾶτο ἀνθρώπινο πόνο, συναρπαστικὲς σκηνὲς καὶ πλοκὴ ἐκτάκτου δραματικότητος. Σελίδες 204, τιμὴ 8.000 δραχ. Βρίσκεται σ' ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Μιὰ αὐτοπροσωπογραφία τοῦ Οὐΐλλιαμ Ἔττυ.

Ὁ ζωγράφος ποὺ δὲν γνώρισε ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κι' ὅμως δημιούργησε τὰ καλλίτερα «γυμνά»

Ἡ ἱστορία τοῦ Οὐΐλλιαμ Ἔττυ, τοῦ μοναδικοῦ μεγάλου Ἄγγλου ζωγράφου «γυμνῶν», ποὺ πέθανε πρὸ 100 ἐτῶν (τὸ Νοέμβριο τοῦ 1849), θυμίζει τὸ παληὸ παραμῦθι τῆς «Ὥμορφης καὶ τοῦ Θηρίου». Κοντὸς καὶ ἄσχημος, ὁ Ἔττυ λάτρευε τὴ σωματικὴ τελειότητα, ξέροντας πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Οἱ κοπέλλες ποὺ ἐρωτεύθηκε, τὸν περιγελοῦσαν. Γιατὶ προκαλοῦσε τὴν ἀποστροφὴ μὲ τὴ δυσμορφία του. Κι' ὅμως τὸ πινέλο του ζωγράφιζε ἀδιάκοπα πάνω στὸ μουσαμᾶ τὶς ρυθμικὲς καμπύλες καὶ τὶς λευκορόδινες σάρκες τῶν νεανικῶν γυναικείων σωμάτων...

Ἦταν γυιὸς ἑνὸς μυλωνᾶ, κι' εἶχε δείξει ἀπὸ μικρὸς τὴν κλίσι του, σχεδιάζοντας στοὺς τοίχους τοῦ μύλου μὲ μιὰ κιμωλία. Σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν, ἔγινε μαθητευόμενος τυπογράφος. Ἡ δουλειά του ἦταν κουραστική, τόσο ὥστε δὲν τοῦ ἄφινε πιὰ τὸν καιρὸ νὰ ζωγραφίσῃ. Τὴν ἐγκατέλειψε μετὰ 7 χρόνια, ὅταν ἕνας εὔπορος θεῖος του ἀνέλαβε νὰ τὸν συντηρῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σπουδάσῃ στὴ Σχολὴ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας. Οἱ συμμαθηταὶ του σ' αὐτὴ τὴ σχολὴ τὸν κοροΐδευαν γιὰ τὴ χωριάτικη διάλεκτό του καὶ γιὰ τοὺς ἄξεστους τρόπους του. Γι' αὐτὸ ἴσως, ὁ Ἔττυ δὲν εἶχε διάθεσι νὰ προοδεύσῃ.

Ἀκόμη κι' ὅταν ὁ θεῖος του πλήρωσε 100 λίρες στὸν περίφημο πορτραιτίστα Τόμας Λώρενς, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἰδιαίτερα μαθήματα, τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἀπογοητευτικά. Γιατὶ ὁ Λώρενς περιοριζόταν μόνο ν' ἀφίνῃ τὸ νέο ν' ἀντιγράφῃ τὰ δικά του ἔργα.

Ὡστόσο, ὁ Ἔττυ ἐπέμεινε στὶς προσπάθειές του, καὶ μετὰ 6 χρόνια κατώρθωσε νὰ βραβευθῇ ἕνα ἔργο του. Ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ὁ θεῖος του τοῦ πρόσφερε ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ λοιπόν, ὁ Ἔττυ ἔμεινε ἐκστατικὸς μπροστὰ στὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ρούμπενς καὶ τοῦ Τισιανοῦ, ἔνοιωσε νὰ ξυπνάῃ ἡ ἔμπνευσί του κι' ὁρκίστηκε ν' ἀφιερώσῃ τὴν τέχνη του στὴν ἀπεικόνισι τῆς Γυναῖκας, τοῦ «ἐνδοξώτερου ἔργου τοῦ Θεοῦ».

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐρωτεύθηκε ἐπανειλημμένως, καμμιὰ ὅμως κοπέλλα δὲν τοὔδωσε σημασία. Ἔφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ ὁρκισθῇ σὲ μιὰ ὥμορφη Βενετσιάνα ὅτι, ἂν δὲν δεχόταν νὰ τὴν παντρευτῇ, θὰ ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα τὴν τέχνη του καὶ θὰ γινόταν καλόγερος! Εὐτυχῶς δὲν τὸ πραγματοποίησε...

Τέλος, τὸ πῆρε ἀπόφασι ὅτι θἄμενε ἀνύπαντρος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κι' ἀνέθεσε τὸ νοικοκυριό του σὲ μιὰν ἀνεψιά του, στὴ Μπέττυ.

Εἶχε μαζέψει στὸ σπίτι του κάθε εἴδους ζῶα : κουνέλια, περιστέρια, καναρίνια, γάτες... ἀκόμη κι' ἕνα ἐξημερωμένο βάτραχο! Αὐτὰ τὸν παρηγοροῦσαν γιὰ τὴ μοναξιά του...

Τὸ 1824, ἔγινε μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ φήμη του, οἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦσαν νὰ «ξεχνοῦν» τὶς προσκλήσεις του σὲ τσάγια τὲτ - α - τέτ...

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, τὰ γυμνὰ ἔργα του προκάλεσαν μιὰ θύελλα σεμνότυφων ἐπικρίσεων. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, συνηθίζονταν μόνο τὰ πορτραῖτα κι' οἱ ἱστορικὲς εἰκόνες. Ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰ ἕναν Ἄγγλο νὰ ζωγραφίσῃ τὴ γυμνὴ γυναικεία ὀμορφιά. Νὰ γιατὶ οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἔττυ ἄρχισαν νὰ τὸν θεωροῦν ἀνήθικο, διεφθαρμένο, τριγυρισμένο ἀπὸ... ὁλόκληρο χαρέμι — αὐτὸν ποὺ δὲν εἶχε ἄλλη εὐχαρίστησι ἀπ' νὸ νὰ πίνῃ μόνος του τὸ τσάϊ του δίπλα στὸ τζάκι...

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ κάποιος Ἰταλὸς φυλακίσθηκε... ἐπειδὴ πουλοῦσε στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου γύψινα ἀγαλματάκια τῆς Ἀφροδίτης, εἶνε εὐνόητο τὸ σκάνδαλο ποὺ προκαλοῦσαν τὰ γυμνὰ τοῦ Ἔττυ, τὰ ἐκτεθειμένα στὶς αἴθουσες τῆς Ἀκαδημίας! Συχνά, οἱ κυρίες ἀπέφευγαν ἐπιδεικτικὰ νὰ μποῦν στὶς αἴθουσες αὐτές...

Κάποτε, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ ἕνα ἔργο του — μερικὲς ἡδυπαθεῖς Σειρῆνες, ποὺ τραβοῦσαν τοὺς ναυτικοὺς στὸν ὄλεθρο — ὁ Ἔττυ βεβαίωσε τοὺς κριτικοὺς ὅτι ἡ σημασία του ἦταν πὼς ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία πληρώνεται μὲ θάνατο.

— Γιατὶ τότε δὲν γράψατε αὐτὴ τὴ φράσι πάνω στὴν εἰκόνα; τὸν ρώτησε ἕνας ἀγανακτισμένος τζέντλεμαν. Ἔτσι, θὰ προλαμβάνατε κάθε παρεξήγησι.

Ἦταν τόση ἡ ἀγανάκτησι ποὺ ἔνοιωσε τότε ὁ Ἔττυ, ὥστε προσφέρθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κάψῃ ὅλα τὰ ἔργα του ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν ἀνήθικα...

Ὡστόσο, παρ' ὅλο τὸ σκάνδαλο, ἕνας κληρικὸς πλήρωσε 300 λίρες γιὰ τὴν «Ἀφροδίτη καὶ τοὺς δορυφόρους της», ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ «ἄσεμνα» ἔργα τοῦ Ἔττυ. Κι' ὁ λόρδος Ντάρνλεϋ ἀγόρασε γιὰ 475 λίρες τὴν «Κρίσι τοῦ Πάριδος».

Πάντως, ὁ Ἔττυ δὲν ἔγινε πλούσιος, παρ' ὅλη τὴν ἐπιτυχία του. Ἀποστρεφόταν τὴ ζωή, τὸ φαγητό, τὸ κρασί, τὸν καφέ... Μόνο τὸ τσάϊ τὸν εὐχαριστοῦσε.

Κάθε βράδυ πήγαινε στὴν αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ σπουδασταὶ ζωγράφιζαν γυμνὰ μοντέλα. Καὶ ξαναβρισκόταν γιὰ μερικὲς ὧρες στὸν κόσμο τῶν ὀνείρων του, μὲ τοὺς Ἀπόλλωνες καὶ τὶς Ἀφροδίτες... Δὲν ἔλειψε ἀπὸ κεῖ οὔτε μιὰ βραδυά, ὡς ὅτου πέθανε σὲ ἡλικία 62 ἐτῶν. Πήγαινε καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχε λυγίσει ἀπ' τοὺς ρευματισμούς. Εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ χορτάσῃ τὰ μάτια του μὲ τὴ σωματικὴ τελειότητα ποὺ ὀνειρευόταν...

Ἴσως οἱ ὧρες ποὺ περνοῦσε μέσα στὰ κλειστὰ ἐκεῖνα καὶ κακὰ ἀεριζόμενα δωμάτια συνετέλεσαν στὸ ἄσθμα ἀπ' τὸ ὁποῖο βασανίσθηκε στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Κι' ὅταν ἡ ἀνιψιά του τὸν παρακαλοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία του, νὰ μείνῃ κοντὰ στὸ τζάκι του τὶς κρύες καὶ ὑγρὲς νύχτες, αὐτὸς ἀπαντοῦσε :

— Καλλίτερα νὰ πεθάνω στὴν Ἀκαδημία, παρὰ ἐδῶ!

Στὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ Ἔττυ γνώρισε μιὰ ἀκόμη μεγάλη τιμή : Ἔγινε στὸ Λονδῖνο μιὰ ἔκθεσις τῶν καλλιτέρων ἔργων του.

Στὰ τελευταῖα 8 χρόνια του, κέρδισε τόσο πολλὰ ἀπ' τὰ ἔργα του, ὥστε μπόρεσε ν' ἀφίσῃ κληρονομία 17.000 λιρῶν.

Ὑπολογίζεται ὅτι ζωγράφισε ἐν ὅλῳ περισσότερους ἀπὸ 2.000 πίνακες. Στοὺς καλλίτερους ἀπ' αὐτούς, προσεγγίζει πολὺ στὴν ἀθάνατη τέχνη τοῦ Ρούμπενς καὶ τοῦ Τισιανοῦ. Παρ' ὅλες δὲ τὶς ἀντιρρήσεις μερικῶν γιὰ τὸ ταλέντο του, εἶνε βέβαιον ὅτι κανένας ἄλλος Ἄγγλος ζωγράφος δὲν ἀπέδωσε τὸ γυναικεῖο γυμνὸ μὲ τόση ζωντάνια, ὅσο ὁ ἄσχημος αὐτὸς καλλιτέχνης ποὺ στερήθηκε πάντα τὴν ἔμψυχη γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα...

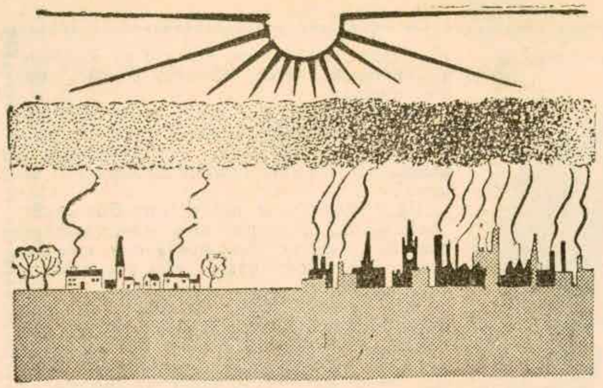

Πολεμῶντας τὴν ὀμίχλη

Τὸ Λονδῖνο χωρὶς καπνὸ

Μέσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες προόδους ποὺ πρόσφερε ὁ τελευταῖος πόλεμος στὴν ἀνθρωπότητα — ἀσυγκρίτως ὅμως μικρότερες ἀπ' τὶς καταστροφὲς ποὺ προκάλεσε — ἦταν κι' ἕνας τρόπος καταπολεμήσεως τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ τῶν ταξειδιωδῶν: τῆς ὀμίχλης.

Ἡ Μεγ. Βρεταννία εἶχε ἤδη σημαντικὲς ἀεροπορικὲς ἀπώλειες ἐξ αἰτίας τῆς ὀμίχλης, ὅταν ,στὶς 25 Σεπτεμβρίου 1942, ὁ διευθυντὴς μιᾶς τεχνικῆς πολεμικῆς ὑπηρεσίας ἔλαβε τὸ ἑξῆς σύντομο προσωπικὸ μήνυμα:

«Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος νὰ διαλύεται ἡ ὀμίχλη στὰ ἀεροδρόμια, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν νὰ προσγειώνωνται μὲ ἀσφάλεια τὰ ἀεροπλάνα. Ἡ ὑπηρεσία σας πρέπει ν' ἀρχίση ἐπειγόντως πειράματα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Θὰ τῆς παρασχεθῇ κάθε δυνατὴ ὑποστήριξις».

Τὸ μήνυμα αὐτὸ εἶχε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Τσῶρτσιλ. Κι' οἱ εἰδικοὶ ἐργάσθηκαν ἐντατικά, γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἐντολή του. Ἔτσι ἐπινοήθηκε τὸ σύστημα διασκορπισμοῦ τῆς ὀμίχλης, ποὺ ὀνομάσθηκε ΦΙΝΤΟ, ἀπ' τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῆς ἀγγλικῆς ὀνομασίας του.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο εἶχαν γίνει ἐργασίες γύρω ἀπ' τὸ πρόβλημα τῆς ὀμίχλης, τόσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅσο καὶ στὴ Μεγ. Βρεταννία— ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ὀμιχλῶδες νησὶ τοῦ κόσμου, ἔπειτα ἀπ' τὶς Ἀλεουτίους νήσους. Οἱ τεχνικοὶ ἐξέτασαν τὸ ζήτημα ἀπὸ τρεῖς πλευρές: τὴν πρόληψι, τὴ διάλυσι καὶ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀμίχλης.

Πῶς ὅμως σχηματίζεται ἡ ὀμίχλη, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα σύννεφο ἁπλωμένο χαμηλὰ πάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος; Κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὅταν φυσάῃ ὑγρὸς καὶ θερμὸς ἀέρας πάνω ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ ἐπιφάνεια (ξηρὰ ἢ θάλασσα), εἴτε ὅταν ἕνα στρῶμα ψυχροῦ ἀέρος σκεπάζῃ μιὰ θερμότερη ἐπιφάνεια, δημιουργοῦνται οἱ κατάλληλες συνθῆκες γιὰ τὸ σχηματισμὸ ὀμίχλης. Ὑπάρχει δηλαδὴ τότε ὑγρασία στὸν ἀέρα καὶ ψῦξις ποὺ προκαλεῖ συμπύκνωσι τῶν ὑδρατμῶν. Χρειάζεται ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: λεπτὰ μόρια σκόνης, ἁλατιοῦ ἢ ἄλλης ὕλης στὴν ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν γύρω τους τὰ σταγονίδια τοῦ νεροῦ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες συναντῶντο ἄλλοτε συχνὰ στὶς μεγαλείτερες ἀγγλικὲς βιομηχανικὲς πόλεις. Γι' αὐτό, τὸ Λονδῖνο π. χ. εἶχε 80 ὀμιχλώδεις ἡμέρες τὸ χρόνο ἐνῷ σήμερα ὁ μέσος ὅρος τους ἔχει κατεβῆ στὶς 20. Ἡ καλλιτέρεψι αὐτὴ ὀφείλεται στὴ βαθμιαία ἐπικράτησι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ στὴ χρησιμοποίησι ἀπ' τὰ ἐργοστάσια καυσίμων ὑλῶν ποὺ δὲν βγάζουν πολλὴ καπνιά.

Γίνονται μάλιστα ἐνέργειες γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν μὲ νόμο ἀποκλειστικὰ αὐτὲς οἱ καύσιμες ὕλες, κι' ἔτσι νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς ὀμίχλης μὲ τὸν καλλίτερο καὶ φθηνότερο τρόπο. Συγχρόνως, θὰ ἐπέλθη οἰκονομία ἑκατομμυρίων λιρῶν κάθε χρόνο, ὅταν θὰ λείψουν οἱ ζημίες ποὺ προκαλεῖ ὁ καπνὸς στὰ κτίρια, στὰ ὑφάσματα, κλπ.

Ἐξ ἄλλου, θὰ ὠφεληθῇ σημαντικὰ ἡ ὑγεία τῶν Ἄγγλων. Ἔχει ὑπολογισθῆ πράγματι ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ περπατάει ἐπὶ μίαν ὥρα μέσα σὲ πυκνὴ ὀμίχλη εἰσπνέει 14.000.000.000 μόρια σκόνης ἢ καπνιᾶς. Εἶναι φυσικὸ λοιπὸν νὰ ἀφθονοῦν τὰ κρυολογήματα, ὁ βῆχας καὶ γενικῶς οἱ ἀναπνευστικὲς παθήσεις στὰ μέρη ὅπου ὑπάρχει πολλὴ ὀμίχλη.

Οἱ τροποποιήσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ λείψη ὁ καπνὸς — κι' ἐπομένως ἡ ὀμίχλη — τοῦ Λονδίνου δὲν πρόκειται νὰ κοστίσουν περισσότερο ἀπὸ 5.000.000 λίρες, ποσὸν τελείως ἀσήμαντο μπροστὰ στὰ ὠφελήματα ποὺ θ' ἀποδώση αὐτὸ τὸ μέτρο.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόληψι τῆς ὀμίχλης. Προκειμένου τώρα γιὰ τὴ διάλυσί της, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐξακριβώσει ὅτι ἡ ὀμίχλη χάνεται ἂν ἡ θερμοκρασία ἀνεβῇ κατὰ 3—4 βαθμούς. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο καὶ ἁπλὸ σὲ μεγάλους ἀνοιχτοὺς χώρους. Δοκιμάσθηκαν διάφορες μέθοδοι, ἀλλ' ἀπεδείχθησαν ὅλες πολὺ δαπανηρὲς κι' ὄχι πρακτικές.

Οἱ τεχνικοὶ προσπάθησαν ν' ἀπορροφήσουν τὴν ὑγρασία, σκορπίζοντας χημικὲς οὐσίες στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀνεκάλυψαν ἐπίσης ὅτι ἡ ὀμίχλη μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ βροχή, μὲ τὴν ἐπίδρασι «ὑπερηχητικῶν» κυμάτων ποὺ δὲν τὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ ἀνθρώπινο αὐτί. Ἄλλοι ἐπεχείρησαν ν' ἀφαιρέσουν τὴν ὑγρασία τοῦ ἀέρος μὲ εἰδικὰ ψυκτικὰ μηχανήματα.

Ἡ μόνη μέθοδος ποὺ ἐπέτυχε ὁπωσδήποτε, ἦταν τὸ σύστημα ΦΙΝΤΟ, δημιούργημα τῆς συνεργασίας μηχανικῶν, μετεωρολόγων κι' ἄλλων ἐπιστημόνων. Τὰ ἀεροδρόμια ἐφοδιάσθηκαν μὲ σωλῆνες πετρελαίου καὶ μὲ καυστῆρες. Μὲ τὴν καῦσι τοῦ πετρελαίου, ζεσταινόταν ὁ ἀέρας καὶ διαλυόταν τοπικὰ ἡ ὀμίχλη, σ' ὅλο τὸ μῆκος τῶν διαδρόμων προσγειώσεως τῶν ἀεροπλάνων.

Ἀλλὰ ἡ μέθοδος αὐτὴ κόστιζε περίπου 5.000 λίρες τὸ χρόνο. Ἐφαρμόσθηκε λοιπὸν κατ' ἀνάγκην στὸν πόλεμο, ἐγκαταλείφθηκε ὅμως κατόπιν, γιατὶ εἶναι ἀσύμφορη γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀεροπορία. Τώρα γίνονται μελέτες γιὰ τὴν τροποποίησί της καὶ τὸ συνδυασμό της μὲ τὸ ραντάρ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ραντὰρ κατὰ τῆς ὀμίχλης ἀφορᾷ τὴν τρίτη πλευρὰ τοῦ προβλήματος: τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀμίχλης. Ἐφωδιασμένα μ' αὐτό, τ' ἀεροπλάνα ἢ τὰ πλοῖα γίνονται ἱκανὰ νὰ «ἰδοῦν» μέσα ἀπ' τὴν ὀμίχλη. Τὸ ραντὰρ τὰ ὁδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια στὸν προορισμό τους.

Ἡ περιποίησις τῆς ἐπιδερμίδος

Τὸ πολυτιμότερον κόσμημα τῆς γυναίκας εἶνε τὸ ὡραῖο δέρμα. Μιὰ ὡραία βελουδένια ἐπιδερμίδα δίδει τόση χάρι καὶ ὠμορφιά, ποὺ δὲν ἀναπληροῦται μὲ τίποτε ἄλλο.

Προσοχὴ λοιπὸν στὴν ἐπιδερμίδα σας.

Φροντίσατε νὰ τὴν διατηρῆτε πάντοτε δροσερή. Κάμετε κάθε βράδυ καὶ πρωῒ ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ μιὰ ἐκλεκτὴ λιπαρὰ Composition ποὺ περιέχει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα συστατικά, ποὺ εἰσχωροῦν στὸ δέρμα καὶ τὸ κρατοῦν ζωηρὸ καὶ δροσερό.

Μὲ τὴν αὐτὴν Composition θὰ ξαναδώσετε στὸ πρόσωπό σας τὴν νεανικήν του δροσιάν.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον ἢ τὸ κατάστημα καλλυντικῶν τὴν νέαν κρέμαν τῆς Ἀμερικανικῆς Lanoline Mondaine.

Εἶνε ἕνα προϊόν, ποὺ ἀπεδείχθη ὠφελιμώτατο διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου.

Περμανὸντ δωρεὰν

Συμπληρώσατε τὰ ἐλλείποντα γράμματα:

Κ—Λ—Ι—Ε—Ν—Κ—
Π—Ρ—Α—Α—Τ
Δ—Ν—Η—

Ἡ φέρουσα τὴν σωστὴν λύσιν θὰ κάνῃ μία περμανὰντ δωρεαν.

Ἐὰν αἱ φέρουσαι τὰς λύσεις εἶνε περισσότεραι τῆς μιᾶς θὰ γίνεται κλήρωσις μεταξὺ των.

Αἱ κληρώσεις θὰ γίνωνται κάθε Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 10—11 π. μ.

Κομμωτήριον ΔΑΝΙΗΛ
Ὁδὸς Πειραιῶς 25. Τηλ. 55-517

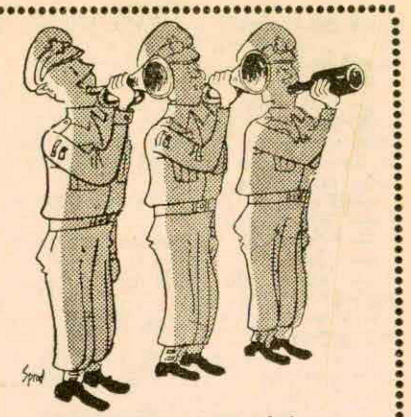

Ὁ μπεκρὴς σαλπιγκτής!...

ΤΙ ΤΗΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ!
— Δὲν προσέχεις, Μαρία;... Παρὰ λίγο νὰ σπάσης τὸ σερβίτσιο!...

Τό... ἔκθετο!...

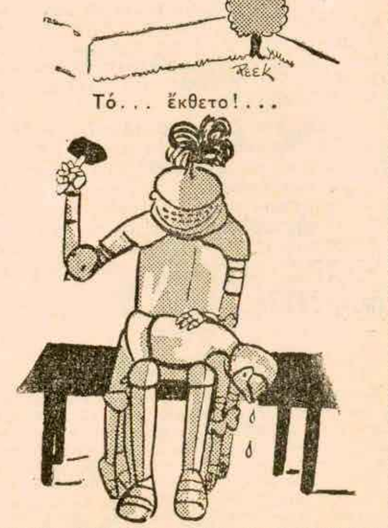

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΝΟΠΛΙΩΝ
Ὁ πιτσιρῖκος τὶς τρώει!...

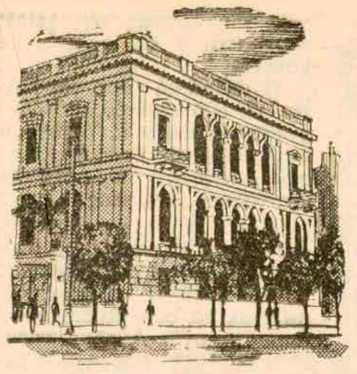

Τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον»

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον»

Στὸ Γερμανοέλληνα ἀρχιτέκτονα Τσίλλερ ὀφείλονται πολλὰ ὡραῖα χτίρια τῆς Ἀθήνας. Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγε ὅτι ἀπ' ὅλες τὶς οἰκοδομὲς ποὺ ἔφτιαξε, στὰ πενῆντα χρόνια ποὺ ἐργάστηκε στὴν Ἑλλάδα, ἐκείνη ποὺ τὸν εὐχαρίστησε περισσότερο ἦταν τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον», γιατὶ ἡ γενναιοδωρία τοῦ ἰδιοκτήτου του τὸν ἄφησε νὰ ἐφαρμόση ἐλεύθερα τὴν ἀρχιτεκτονική του προσπάθεια. Καὶ πραγματικὰ τὸ μέγαρο αὐτὸ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου (Ἐλευθερίου Βενιζέλου) ποὺ στεγάζει σήμερα τὸν Ἄρειο Πάγο, εἶνε τὸ πολυτελέστερο, σὲ ἐσωτερικὸ διάκοσμο, μετὰ τὴν Ἀκαδημία. Ὀνομαστοί, ξένοι καὶ δικοί μας, ζωγράφοι καὶ τεχνίτες ἐργάστηκαν μὲ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Τσίλλερ ἐπὶ μιὰ διετία (1878 — 79) καὶ ὁ Βιεννέζος Σοῦμπιτς ἔκαμε τὸν ἐσωτερικὸ διάκοσμο.

★

Τὸ Ἰλίου Μέλαθρον χτίστηκε γιὰ ἰδιωτικὴ κατοικία τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιολόγου Σλῆμαν, ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα πρὶν ἀπὸ ἐνενῆντα χρόνια καὶ συνδέθηκε μὲ τὴ χώρα μας μὲ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔκανε, στὶς Μυκῆνες, στὴν Ἰθάκη, στὸν Ὀρχομενὸ καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς ποὺ σχετίζονταν μὲ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Συνδέθηκε ὅμως ἀκόμα περισσότερο μὲ τὸν τόπο μας μὲ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ποὺ εἶχε παντρευτῆ, τὴν κατόπιν σεβάσμια καὶ φιλάνθρωπο κυρία, Σοφία Σλῆμαν. Τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα ὁ Σλῆμαν ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιφανέστερα μέλη στὴν ἀθηναϊκὴ κοινωνία καὶ φρόντισε νὰ δώση στὰ παιδιά του ἑλληνικὴ ἀνατροφὴ καὶ ὑπηκοότητα.

★

Φτωχὸ παιδί, ἑνὸς προτεστάντη πάστορα ἀπὸ τὸ Μακλεμβοῦργο, ὁ Ἑρρῖκος Σλῆμαν, ἀφοῦ ὑπηρέτησε γιὰ πολλὰ χρόνια τὸν «Κερδῷον Ἑρμῆν» καὶ ἔγινε πλουσιώτατος, σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήση τὰ πλοῦτη του «εἰς τὴν διακονείαν» τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἰδίως τῶν ἡμιθέων καὶ ἡρώων τοῦ Ὁμήρου. Ἔτσι, πραγματοποίησε τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του νὰ βρῇ τὴν ἀρχαία Τροία, στὴν ὁποία ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη πετοῦσε ἡ φαντασία του σὰ διάβαζε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσεια.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Τροίας ἔκανε τὸ Σλῆμαν ἔνδοξο. Διάφορες χῶρες τοῦ ἀπένειμαν ἐξαιρετικὲς τιμὲς καὶ τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα ποὺ εἶχε βρῆ στὶς ἀνασκαφὲς ἀποτελοῦσαν μιὰ ἀπὸ τὶς σπανιώτερες συλλογὲς τοῦ κόσμου. Ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος σκέφτηκε νὰ ἀποδώση τὸ θησαυρὸ αὐτὸ στὴ φυσική του μητέρα : τὴν Ἑλλάδα. Ἐπρότεινε ὅμως στὴν τότε κυβέρνησι νὰ τὸν βάλουν σ' ἕνα ἰδιαίτερο μουσεῖο ποὺ θἄφερνε τὸ ὄνομά του. Τὸ ἀρχαιολογικό μας μουσεῖο δὲν εἶχε χτιστῆ ἀκόμη. Ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Σλῆμαν δὲν ἦταν σὲ φιλικὲς σχέσεις, ἀντέδρασε στὴν πρότασί του, γιατὶ εὕρισκε πὼς ἡ ἀποδοχή της θὰ ἦταν μειωτικὴ γιὰ τὸ κράτος! Καὶ ὅταν στὴ Βουλὴ ἔγινε σχετικὴ συζήτησις γιὰ τὸ ζήτημα, ὁ «φιλάρχαιος» ὑπουργὸς σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ἐμεῖς δὲ δεχόμεθα ὅρους. Ἂν ὁ κ. Σλῆμαν ἐπιμένη, καλὰ θὰ κάνη νὰ πάρη τὰ τσουκαλάκια του καὶ νὰ πάη στὸ καλό...

Καὶ ὁ Σλῆμαν πῆρε τὰ «τσουκαλάκια του», δηλαδὴ τὰ διάφορα ἀγγεῖα καὶ τὶς ἄλλες ἀρχαιότητες ποὺ βρῆκε στὴν Τροία, καὶ τὶς πῆγε στὸ μουσεῖο τοῦ Βερολίνου, ὅπου τὰ ἔβαλαν σὲ εἰδικὴ πτέρυγα, ποὺ ἔφερνε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομά του. Ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου τὸν ἀνακήρυξε ἐπίτιμο πολίτη της (1881), ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες τιμὲς ποὺ τοῦ ἔδωκαν οἱ Γερμανοί.

★

Στὸ Ἰλίου Μέλαθρον ὁ Σλῆμαν δὲν ἔζησε παρὰ μιὰ δεκαετία. Πέθανε στὰ 1890, στὴν Ἰταλία, γυρίζοντας στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἕνα ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει στὴ Δύσι. Ἂν καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ χτιρίου εἶνε φτιαγμένη σὲ ρυθμὸ Ἀναγεννήσεως, στὸν ἐσωτερικὸ ὅμως διάκοσμο ὁ Σλῆμαν φρόντισε νὰ τὸ συνδέση μὲ τὴν ἡρωϊκὴ ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἶχε λατρεία στὸν Ὅμηρο καὶ στοὺς ἥρωές του. Τὰ παιδιά του τὰ βάφτισε Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀνδρομάχη. Ὀνόματα ἡρώων τοῦ Ὁμήρου ἔδινε ἐπίσης καὶ στὸ πολυπληθέστατο προσωπικὸ ποὺ διατηροῦσε στὸ σπίτι του. Ἔτσι ὁ ἀφελέστατος περιβολάρης Μπάρμπα - Γιάννης ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούη στ' ὄνομα τοῦ Ἰδομενέως καὶ ὁ παραμάγερας Νικολὸς εἶχε μεταβαφτιστῆ σὲ Βελλεροφόντην!...

Τὴν ἀρχαιοφιλία του ὁ Σλῆμαν τὴν εἶχε ἐκδηλώσει καὶ στὴν ἐξωτερικὴ πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ του, μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀγάλματα ποὺ ἀναπαραστοῦσαν ἀρχαίους θεοὺς καὶ ἥρωες καὶ εἶχαν τοποθετηθῆ, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Τσίλλερ, στὸ στηθαῖο τοῦ χτιρίου.

Ἀλλὰ ἡ γυμνότης τῶν ἀγαλμάτων προκάλεσε τὶς διαμαρτυρίες μερικῶν σεμνοτύφων Ἀθηναίων, ποὺ ἔφτασαν καὶ ὡς τὴν κυβέρνησι, ζητῶντας νὰ διατάξῃ τὸ κατέβασμά τους ἀπὸ τὴν περίοπτη θέσι ποὺ τὰ εἶχαν βάλει, γιατὶ δὲ μποροῦσαν νὰ περνοῦν οἱ κόρες τους ἀπὸ κάτω καὶ νὰ βλέπουν ἐκτεθειμένες τὶς ὡραιότητες τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τοῦ Ἑρμῆ... Καὶ τὰ μὲν ἀγάλματα τότε κράτησαν τή... θέσι τους, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν σεμνοτύφων. Κατεβάστηκαν ὅμως μετὰ πενῆντα χρόνια ὡς... ἐπικίνδυνα, ὄχι πλέον γιὰ τὴν ἠθική, ἀλλὰ γιὰ τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου. Ὑπῆρχε κίνδυνος—τουλάχιστον ἔτσι γνωμοδότησαν οἱ ἁρμόδιοι — νὰ πέσουν στὸ κεφάλι τῶν διερχομένων.

Μὲ τὰ ἀγάλματα αὐτὰ συνέβηκε κι' ἕνα νόστιμο ἐπεισόδιο στὸ διάστημα τῆς Δεκεμβριανῆς στάσεως (1944). Ἡ ἀγγλικὴ μονὰς ποὺ βρισκόταν στὸ Λυκαβηττὸ ἀνεστάτωσε ἕνα ἀπόγευμα τὸ ἀρχηγεῖο τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ βεβαιώνοντας ὅτι μὲ τὰ κιάλια ἔβλεπαν στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο διάφορα πτώματα. Τὸ σπίτι προσδιορίστηκε πὼς ἦταν τὸ Ἰλίου Μέλαθρον. Περικυκλώθηκε ἀπὸ στρατὸ καὶ οἱ Ἄγγλοι ἀνέβηκαν ἐπάνω μὲ ὅλες τὶς προφυλάξεις, ἕτοιμοι νὰ δώσουν μάχη. Βρέθηκαν ὅμως πρὸ τῶν ξαπλωμένων στὴν ταράτσα ἀγαλμάτων, ποὺ ἴσως νὰ βρίσκωνται ἀκόμα κεῖ πέρα.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

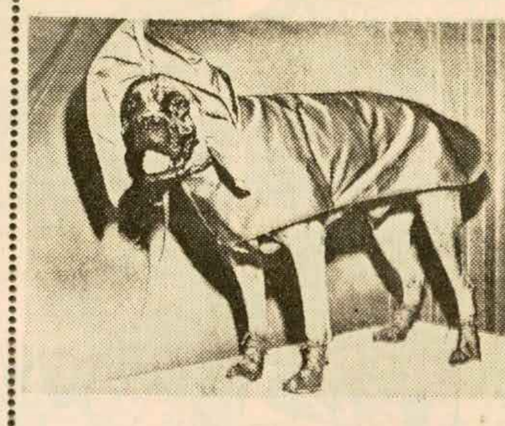

ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς τώρα τὸ χειμῶνα νὰ συνεχίσῃ τοὺς περιπάτους του μὲ τὸ ἀγαπημένο του σκυλί, χωρὶς αὐτὸ νὰ βρέχεται καὶ νὰ κρυώνῃ, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀποταθῇ σὲ μιὰ φίρμα ποὺ θὰ ἐφοδιάσῃ τὸ σκυλὶ του μὲ ὅ,τι τοῦ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν κακῶν τῆς ἐποχῆς: ἀδιάβροχο μὲ κουκούλα καὶ μικρὲς μπότες. Τὰ ἐφόδια αὐτὰ δίνουν στὸ σκυλὶ μιὰ παράξενη ἐμφάνισι ἀλλὰ τὸ προφυλάσσουν θαυμάσια ἀπ' τὴν βροχὴ καὶ κρύο. Σιγά - σιγὰ λοιπὸν θὰ δημιουργηθῇ καὶ εἰδικὴ βιομηχανία ἱματισμοῦ σκύλων. Καὶ βλέπουμε...

(Φωτογραφία Keystone)

ΤΟ «ΠΟΛΟ» ΤΩΝ «ΚΑΟΥ - ΜΠΟ·Υ·Σ»

Τὸ «πόλο» τῶν «καου - μπόυς» εἶνε ἕνα παιγνίδι ποὺ συνηθίζεται στὸ Μεξικό. Τελευταίως μάλιστα κατέκτησε ἔδαφος, γιατὶ ἄρχισε νὰ παίζεται καὶ στὴν Καλλιφόρνια. Ἡ μπάλλα, ποὺ εἶνε ἕνας κάκτος μὲ περίεργο σχῆμα ἢ ἕνα ὁμοίωμα κάκτου, συλλαμβάνεται μὲ τὸ λάσσο καὶ σύρεται πρὸς τὸ τέρμα. Ὅποιος μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὸν κάκτο μέσα ἀπ' τὸ τέρμα πετυχαίνει «γκόλ». Ἔτσι περνάει ὁ κόσμος τὸν καιρό του καὶ διασκεδάζει ἐκεῖ στὴν Καλλιφόρνια κατὰ ἀμερικανικὸ τρόπο.

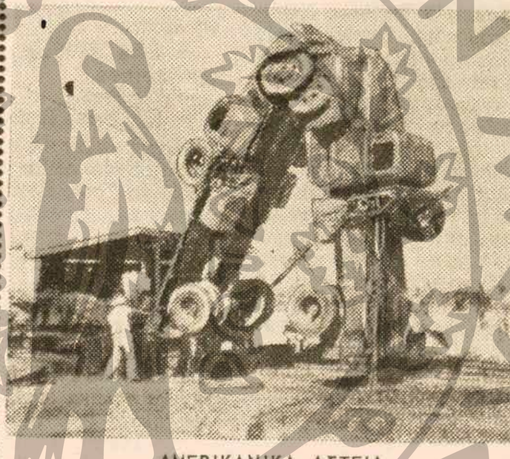

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ χειριστὴς ἑνὸς τερααστίου γαιοτρυπάνου, γιὰ νὰ τρομάξῃ δυὸ φίλους του σωφέρ, ἔδεσε τ' αὐτοκίνητά τους μὲ μιὰ χοντρὴ ἁλυσσίδα ἀπ' τοὺς μπροστινοὺς προφυλαχτῆρες καὶ τὰ σήκωσε στὴ θέσι ποὺ βλέπετε, μὲ τὸ γερανὸ τοῦ γαιοτρυπάνου. Φαντασθῆτε τὴν τρομάρα ποὺ πῆραν οἱ φίλοι του, ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸ ἑστιατόριο καὶ βρῆκαν τ' αὐτοκίνητά τους στὴ θέσι αὐτή!... Τί θὰ κάνατε ἐσεῖς στὴ θέσι του; Θὰ τρομάζατε ἢ θὰ ἀνεβάζατε τὸν χειριστὴ πάνω στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο νὰ νοιώσῃ τὸ ἀστεῖο του;

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ θάνατος τῆς Ἐπονίνης

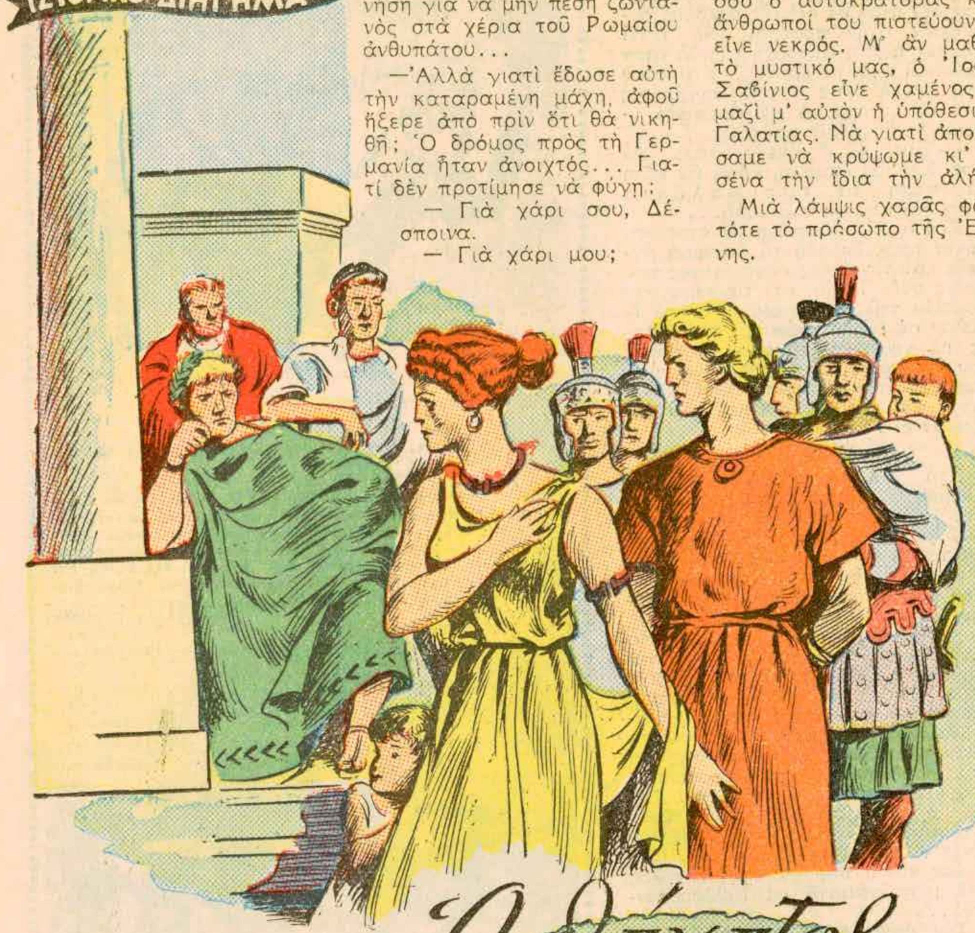

Τοὺς ὡδήγησαν δεμένους, μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά τους.

ΛΕΣ ψέμματα, Μαρτιάλη! Ὁ κύριός σου δὲν μπορεῖ νὰ αὐτοκτόνησε...

— Δέσποινα...

— Μὴν μοῦ πῆς τίποτε ἄλλο, Μαρτιάλη! Λὲς ψέμματα, λέτε ὅλοι σας ψέμματα! Ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος δὲν θὰ μ' ἄφηνε ποτὲ μόνη μου...

Ὁ πιστὸς δοῦλος ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος, ποὺ εἶχε κηρύξει πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Γαλατίας κι' εἶχε ἀναγορευθῆ ἀπὸ τὰ στρατεύματά του αὐτοκράτορας, δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του κι' ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του ἀπαιτοῦσαν νὰ τὸν νομίζουν ὅλοι γιὰ νεκρό. Ὅλοι. Ὡς κι' αὐτὴ ἡ πολυαγαπημένη γυναίκα του, ἡ Ἐπονίνη. Γιατὶ ὁ ἀγώνας δὲν εἶχε τελειώσει. Μιὰ μέρα, ὅταν θὰ παρουσιαζόταν ἡ κατάλληλη εὐκαιρία, οἱ Γαλάται θὰ ξεσηκώνονταν καὶ πάλι, γιὰ ν' ἀποτινάξουν τὸ ρωμαϊκὸ ζυγό.

— Δέσποινα, ξαναεῖπε σὲ λίγο ὁ Μαρτιάλης, ὁ κύριός μου καὶ σεβαστὸς σύζυγός σου, δὲν θὰ σ' ἄφηνε ποτὲ μόνη. Ἀλλά, μετὰ τὴν ἧττα του στὰ Καταλανικὰ πεδία, ἔχασε τὴν ἐπαφὴ μὲ τὰ στρατεύματά του καί, σὲ μιὰ στιγμή, βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπ' τοὺς ἐχθρούς μας. Προτίμησε τότε ν' αὐτοκτονήση γιὰ νὰ μὴν πέση ζωντανὸς στὰ χέρια τοῦ Ρωμαίου ἀνθυπάτου...

—Ἀλλὰ γιατὶ ἔδωσε αὐτὴ τὴν καταραμένη μάχη, ἀφοῦ ἤξερε ἀπὸ πρὶν ὅτι θὰ νικηθῆ; Ὁ δρόμος πρὸς τὴ Γερμανία ἦταν ἀνοιχτός... Γιατί δὲν προτίμησε νὰ φύγη;

— Γιὰ χάρι σου, Δέσποινα.

— Γιὰ χάρι μου;

Ἡ Ἐπονίνη στύλωσε τὰ μάτια της πάνω του. Τὸ βλέμμα της δὲν ἐξέφραζε πιὰ ἀμφιβολία, ἀλλὰ μιὰ ἀπέραντη λύπη.

— Εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν; τὸν ρώτησε.

—Ἀλήθεια...

— Κι' ἐγὼ ζῶ ἀκόμη;

Ἕνας σπασμὸς τάραξε ὁλόκληρο τὸ σῶμα της κι' ἡ Ἐπονίνη σωριάστηκε κατὰ γῆς.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἔμεινε τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀδιάκοπα ἀπ' τὰ μάτια της κι' οἱ λυγμοὶ ἐξέσχιζαν τὸ στῆθος της.

Στὸ τέλος, ὁ Μαρτιάλης τὴν λυπήθηκε καί, σκύβοντας πάνω της, τῆς ψιθύρισε:

— Δέσποινα, ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος, ὁ σεβαστὸς σύζυγός σου, ζῆ. Ἀλλὰ περνάει τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες του σὲ μιὰ ὑπόγεια κρύπτη, χωρὶς νὰ βγαίνη οὔτε στιγμὴ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς καταδιώξεις τοῦ Βεσπασιανοῦ. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἐνοχλήση σ' αὐτὴ τὴν κρύπτη, ὅσο ὁ αὐτοκράτορας κι' οἱ ἄνθρωποί του πιστεύουν πὼς εἶνε νεκρός. Μ' ἂν μαθευτῆ τὸ μυστικό μας, ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος εἶνε χαμένος καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις τῆς Γαλατίας. Νὰ γιατὶ ἀποφασίσαμε νὰ κρύψωμε κι' ἀπὸ σένα τὴν ἴδια τὴν ἀλήθεια.

Μιὰ λάμψις χαρᾶς φώτισε τότε τὸ πρόσωπο τῆς Ἐπονίνης.

—"Ας εἶνε εὐλογημένη αὐτὴ ἡ στιγμή, Μαρτιάλη, εἶπε. Ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος δὲν θὰ κινδυνέψη ποτὲ ἀπὸ μένα.

Ἔτσι πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες.

Μιὰ μέρα, τέλος, ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος ἀνέθεσε στὸν πιστό του Μαρτιάλη νὰ ὁδηγήση, μ' ὅλες τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, τὴ γυναῖκα του κοντά του. Ἤθελε νὰ τὴν δῆ μόνο καὶ δὲν λογάριαζε νὰ τὴν κρατήση περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Ἀλλ' ἡ Ἐπονίνη ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ ξαναφύγη.

— Τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ μείνω κοντά σου καὶ νὰ συμμεριστῶ τὴ ζωή σου, εἶπε στὸν ἄντρα της.

Ἡ κρύπτη ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰούλιος Σαβίνιος ἦταν ἕνας ἀληθινὸς τάφος, σὲ βάθος πολλῶν μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Οἱ δυὸ σύζυγοι τὸν μοιράστηκαν καὶ πέρασαν ἐκεῖ ἐννέα ὁλόκληρα χρόνια. Ζοῦσαν σὰν τὰ ἄγρια θηρία, μέσα στὴν ὑγρασία καὶ τὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ βλέπουν ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ χωρὶς νἄρχωνται σ' ἐπικοινωνία μὲ κανένα.

Ἡ μοναδική τους χαρὰ ἦταν τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ ἀπόχτησαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ πού, τὰ δυστυχισμένα, συμμερίστηκαν κι' αὐτὰ τὴ μαρτυρικὴ ζωή τους.

Ἀλλά, κάποτε, οἱ στρατιῶτες τοῦ Βεσπασιανοῦ ἀνακάλυψαν τὸ κρησφύγετό τους καὶ τοὺς ὡδήγησαν δεμένους, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά τους, μπροστὰ στὸν Αὐτοκράτορα.

Ἦταν μιὰ γιορτάσιμη μέρα κι' ὁ Βεσπασιανός, καθισμένος πάνω σ' ἕναν πολυτελῆ θρόνο, στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς, ἄκουγε τὶς αἰτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ πολῖτες τῆς Ρώμης καὶ τῶν ἄλλων πόλεων τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας.

Ἡ Ἐπονίνη γονάτισε μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα κι' ἔβαλε τὰ δυὸ παιδιά της νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

— Καῖσαρ, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ τὰ κράτησα στὴν κοιλιά μου καὶ τὰ γέννησα μέσα στὸν ὑγρὸ τάφο, ποὺ ἦταν ἡ κατοικία τοῦ συζύγου μου, ἦρθαν νὰ πέσουν στὰ πόδια σου, γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσουν νὰ χαρίσης τὴ ζωὴ στὸν Ἰούλιο Σαβίνιο, τὸν πατέρα τους.

Ὁ Βεσπασιανός, ποὺ δὲν ἦταν κακός, συγκινήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλ' ἔκαμε ἀμέσως τὴ σκέψι πὼς ἡ τυχὸν ἐπιείκεια ἀπέναντι στὸ Σαβίνιο, θὰ ἦταν μιὰ ἐνθάρρυνσις γιὰ τοὺς φιλόδοξους καὶ τοὺς τολμηροὺς ποὺ καραδοκοῦσαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποσπάσουν τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ κυριαρχία. Καί, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του, εἶπε σὲ κείνους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν:

—Παραδόστε στὸ δήμιο αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ Ἐπονίνη τινάχτηκε μ' ἕνα πήδημα ὄρθια.

—Καῖσαρ, εἶπε, ἀφοῦ ἡ καρδιά σου εἶναι ἀσυγκίνητη, κάμε μου τὴ χάρι νὰ προστάξης τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ παραδώσουν καὶ μένα στὸ δήμιο. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χωρίσης ἀπὸ τὸν ἄντρα μου. Ζήσαμε ἐννέα χρόνια κάτω ἀπὸ τὴ γῆ κι' εἶναι σωστὸ νἄχωμε τὴν ἴδια τύχη. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά μας θὰ φροντίσουν γι' αὐτὰ οἱ φίλοι μας.

Ὁ Βεσπασιανὸς σώπαινε.

— Κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι, Καῖσαρ, παρακάλεσε ἡ Ἐπονίνη.

Καὶ ξανάπεσε στὰ γόνατα.

Ὁ Βεσπασιανὸς ἅπλωσε καὶ πάλι τὸ χέρι του.

—Ἡ παράκλησίς σου, ὦ ἀξία σύζυγος τοῦ Ἰουλίου Σαβινίου, ἔγινε δεκτή, εἶπε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ κεφάλια τοῦ Ἰουλίου Σαβινίου καὶ τῆς Ἐπονίνης ἔπεφταν κάτω ἀπ' τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου.

ΜΑΡΣΕΛ ΑΡΤΙΓΚ

Εἶναι δυνατή ἡ ζωή ΧΩΡΙΣ ΜΙΚΡΟΒΙΑ;

Τὸ πρόβλημα τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου

ΑΦ' ὅτου ἡ ζωὴ ἐμφανίστηκε πάνω στὴ γῆ, τὰ μικρόβια ἦταν τὰ πιὸ πολυάριθμα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα. Ὁπουδήποτε ὑπάρχει ἴχνος ζωῆς, στοὺς ὠκεανούς, τὴν ξηρὰ ἢ τὸν ἀέρα, τὰ μικρόβια ἦταν καὶ εἶνε πάντοτε παρόντα.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ ζήσωμε χωρὶς μικρόβια;

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἀπασχόλησε πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονες, ἀλλὰ μόνον πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) κατώρθωσαν νὰ τὴν μελετήσουν πειραματικά, χάρις στὰ νεώτερα μέσα, ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρειάστηκε νὰ κατασκευασθῆ ἕνα μοναδικὸ στὸ εἶδος του ἐργαστήριο ἀπὸ νίκελ καὶ γυαλί, ὅπου τοποθετήθηκαν ἄφορα ζῶα μέσα σὲ μιὰ ατμόσφαιρα, ποὺ εἶνε ἀπαλλαγμένη ἀπὸ μικρόβια. Οἱ τροφὲς ποὺ τρῶνε αὐτὰ τὰ ζῶα, τὸ νερὸ ποὺ πίνουν, τὰ ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχονται σ' ἐπαφὴ (δοχεῖα, στρωμνή, κτλ.) εἶνε ἐπίσης ἀπαλλαγμένα ἀπὸ μικρόβια.

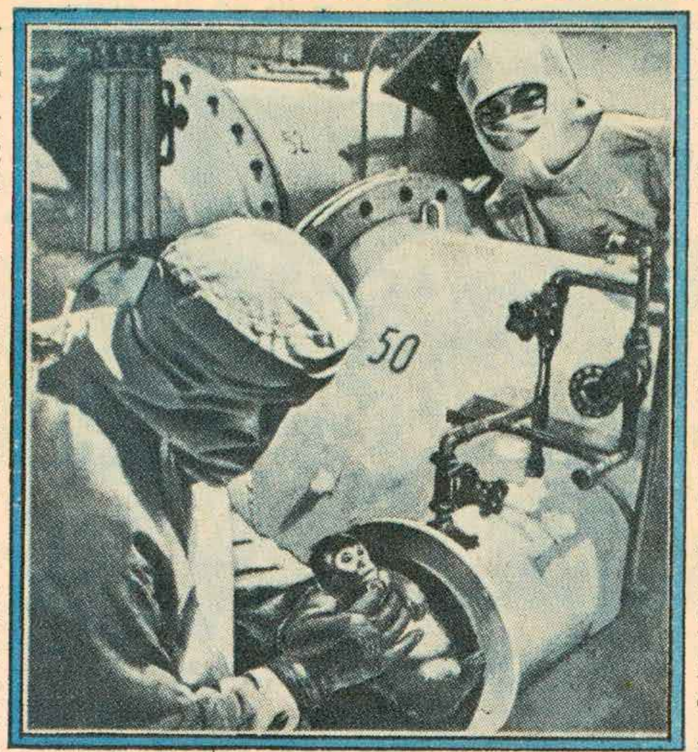

Ἕνας μικρὸς πίθηκος ἐξάγεται ἀπὸ τὸν χωρὶς μικρόβια κυλινδρικὸ θάλαμο. Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου θὰ εἰσαγάγουν στὸ σῶμα του ἕνα μοναδικὸ μικρόβιο, γιὰ νὰ μελετήσουν τὶς διάφορες ἀντιδράσεις του.

Τὰ συμπεράσματα ποὺ προέκυψαν ἀπ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ πείραμα ἀνέτρεψαν πολλὲς ἀπὸ τὶς θεωρίες ποὺ ἐπικρατοῦσαν ὡς σήμερα σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν μικροβίων στὴ ζωή μας.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστήριζαν ὡς προχθὲς ἀκόμη ὅτι ἦταν ἀδύνατο σ' ἕνα ζῶο νὰ ζήση μέσα σ' ἕναν κόσμο χωρὶς μικρόβια. Ἡ θαυμασία ὑγεία τῶν ἐνοίκων τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας ἀνατρέπει ἐντελῶς αὐτὴ τὴν ἀντίληψι.

Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀποβλέπουν ἀκόμα καὶ σ' ἕναν ἄλλο σκοπό, ποὺ εἶνε περισσότερο σημαντικὸς καὶ ποὺ συνίσταται στὴν ἐξακρίβωσι τῶν πραγματικῶν αἰτίων πολλῶν ἀσθενειῶν ποὺ ὀφείλονται σὲ μικρόβια. Ὡς σήμερα, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὴ δρᾶσι ἑνὸς μικροβίου ἦταν νὰ τὸ εἰσαγάγωμε στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ζώου καὶ νὰ παρατηρήσωμε τί θὰ γινόταν κατόπιν. Ἀλλ' ὁ ὀργανισμὸς τοῦ πειραματοζώου μας περιεῖχε ἐπίσης μεγάλον ἀριθμὸ ἄλλων μικροβίων, ποὺ ἐπηρεάζονταν ἀμοιβαῖα καὶ δὲν μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ ἐξακριβώσωμε ποιὰ ἦταν ἡ εἰδικὴ ἐπίδρασις τοῦ πρώτου.

Τὸ ἀνυπέρβλητο αὐτὸ ἐμπόδιο, ποὺ ἐδυσχέραινε τοὺς ἐπιστήμονες στὶς ἔρευνές τους, παραμερίστηκε σήμερα. Μποροῦμε τώρα νὰ εἰσαγάγωμε στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ζώου, ποὺ εἶνε παρθένο ἀπὸ μικρόβια, ἕνα μοναδικὸ μικρόβιο καὶ νὰ παρακολουθήσωμε μὲ ποιὸ τρόπο θ' ἀντιδράση σ' αὐτό.

Ἡ ἰδέα τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ τοῦ ἐργαστηρίου γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια μέσα στὸν ἐγκέφαλο ἑνὸς φοιτητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας, τοῦ Τζαίημς Ρέννερς, ποὺ εἶνε καὶ ὁ σημερινὸς διευθυντής του. Ἀλλ' ἡ πραγματοποίησίς της ἔγινε δυνατὴ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό.

Τὰ ζῶα ζοῦν μέσα σὲ μεγάλα κυλινδρικὰ δωμάτια, ὅπου δὲν ὑπάρχουν μικρόβια. Οἱ ἐπιστήμονες, ὅταν θέλουν νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτά, πρᾶγμα πού, ἄλλωστε, συμβαίνει σπανιώτατα, φοροῦν ἕνα εἶδος σκαφάνδρου ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ ἔχει ἀποστειρωθῆ προηγουμένως. Γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, κατὰ τὴν εἴσοδό τους στὸ θάλαμο, περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα σύννεφο μικροβιοκτόνων οὐσιῶν.

Ὅλα τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν σ' αὐτὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο ἔχουν παρθῆ ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας τους πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετὸ καὶ μεταφέρονται ἀμέσως σὲ ἀποστειρωμένο περιβάλλον, ὥστε νὰ μὴν ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ μικρόβια.

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονες, τὰ πειράματα τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας ἀποτελοῦν τὴ μεγαλύτερη πρόοδο ποὺ ἔγινε ὡς σήμερα στὸ κεφάλαιο τῆς βιολογίας.

Τὰ πειράματα αὐτὰ μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μάθωμε μὲ κάθε δυνατὴ ἀκρίβεια τὴν εἰδικὴ ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν διάφορα μικρόβια στὸν ὀργανισμό μας καὶ ὑπεβοήθησαν στὴ μελέτη τῶν μέσων γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισί τους.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ἐξ ἄλλου, ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ βροῦν, χάρις σ' αὐτὰ τὰ πειράματα, τὸν τρόπο τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς τῶν ζώων καί, συνεπῶς, τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶνε ἀξιοσημείωτο ὅτι ὅλα τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν μέσα στὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας δὲν προσβάλλονται ποτὲ ἀπὸ ἀσθένειες. Φεύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο μόνον ὅταν τὰ ὄργανά τους δὲν εἶνε πιὰ σὲ θέσι νὰ τὰ διατηρήσουν περισσότερο στὴ ζωή.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν τώρα νὰ ἐξακριβώσουν μὲ ποιὸ τρόπο ἐπέρχεται τὸ γῆρας, ἡ βαθμιαία ἐξάντλησις, δηλαδή, τοῦ ὀργανισμοῦ, χωρὶς τὴ συνδρομὴ διαφόρων ἀσθενειῶν ἢ μικροβιακῶν μολύνσεων, ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν παρακολούθησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου πάνω σὲ ὄντα ποὺ ζοῦν κάτω ἀπ' τὶς συνήθεις συνθῆκες.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔχει τόσο μεγάλη σημασία, ὥστε ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐψήφισε τελευταῖα μιὰ σημαντικὴ πίστωσι γιὰ νὰ ἐνισχύση τὶς ἐργασίες τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παναγίας.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταστῆ δυνατὴ καὶ ἡ μελέτη τῶν συνθηκῶν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ καρκίνου καὶ τῆς ἐμφανίσεως διαφόρων καρδιακῶν παθήσεων, ποὺ ἀποτελοῦν ἀκόμη ἄλυτο αἴνιγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη.

✿✿✿

Ἡ ἀπολύμανσις τῶν λαχανικῶν

Ὁ δόκτωρ Τανόν, διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Ὑγιεινῆς καὶ Ἐπιδημιολογίας τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων ἔκαμε τελευταῖα τὶς ἀκόλουθες συστάσεις γιὰ τὴν ἀπολύμανσι τῶν λαχανικῶν ποὺ τρώγονται ὠμά:

«Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀπολυμάνσεως, συνιστᾶ, εἶνε νὰ τὰ βυθίζουμε μέσα σὲ διάλυσι ὑπερμαγγανικοῦ καλίου. Ἀπὸ μιὰ διάλυσι 50% θὰ ρίξωμε μερικὲς σταγόνες μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ νερό, ὥς που νὰ πάρη ἕνα ἀνοιχτὸ ρὸζ χρῶμα. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βάλωμε τὰ λαχανικά μας καὶ θὰ τὰ ἀφήσωμε ἐπὶ 10 λεπτά. Ἂν, μόλις βουτήξωμε τὰ λαχανικά, τὸ ρὸζ χρῶμα τοῦ νεροῦ ἐξαφανισθῆ, εἶνε καλὸ νὰ προσθέσωμε 1 ἢ 2 σταγόνες ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ διάλυσι. Βγάζομε κατόπιν τὰ χόρτα καὶ τὰ ἀφήνωμε νὰ στραγγίσουν καὶ νὰ στεγνώσουν. Εἶνε περιττὸ νὰ τὰ ξεπλύνωμε μὲ καθαρὸ νερό, γιατὶ ἡ ἐλαχίστη δόσις ὑπερμαγγανικοῦ καλίου δὲν ἀλλοιώνει τὴ γεῦσι τους, οὔτε ἔχει δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὸ στομάχι»

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἀλήτης τοῦ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ

Ἡ κακή του τύχη εἶχε κάμει τὸν Ἄλεξ Νόρμαν νὰ ἰδῆ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Αὐτὸ ἔγινε στὸ «Ράλεϊγκ», ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα μπὰρ-ντάνσιγκ τοῦ Σικάγου. Ὁ Νόρμαν καθόταν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα μπροστὰ σ' ἕνα ποτῆρι μὲ οὐΐσκυ, ὅταν, ξαφνικά, ἀκούστηκαν πυροβολισμοὶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ κέντρου.

Ἦταν μιὰ τυχαία συνάντησις. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν συναντηθῆ ἦταν ὁ Στὸν καὶ ὁ Κράκ. Βρίσκονταν ἐπὶ κεφαλῆς σὲ δυὸ ἀπ' τὶς πιὸ δυναμικὲς συμμορίες τοῦ Σικάγου. Ἕνα θανάσιμο μῖσος τοὺς χώριζε ἀπὸ καιρό. Καὶ τὰ χέρια τους εἶχαν πάει σχεδὸν μηχανικὰ στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ τους. Τράβηξαν τὰ πιστόλια τους ἕτοιμοι νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ μῖσος τους κι' ἄρχισαν νὰ ἀλληλοπυροβολοῦνται.

Οἱ πελάτες ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ «Ράλεϊγκ» ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν κάτω ἀπ' τὰ τραπέζια, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν.

Ὁ Ἄλεξ Νόρμαν δὲν ἦταν οὔτε περισσότερο, οὔτε λιγώτερο γενναῖος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μὰ ἔτυχε νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν πόρτα. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι μποροῦσε νὰ βλέπη τὰ πάντα, χωρὶς νὰ κινδυνεύη τὸ τομάρι του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ ἔρριξε ὁ Κράκ, βρῆκε τὸ Στὸν στὸ στῆθος καὶ τὸν σώριασε στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Στόν, ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πληγωμένος, κατάφερε νὰ ρίξη ἄλλες δυὸ σφαῖρες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς βρῆκε τὸν Κρὰκ στὴν κοιλιά. Ἡ ἄλλη πῆγε νὰ χωθῆ στὸ λαιμὸ ἑνὸς τυχαίου διαβάτη καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἔφτασε ἡ ἀστυνομία. Στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς ἦταν ἕνας νεκρός, ὁ Ἄντον Μπένσον — ἔτσι λεγόταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Στὸν — κι' ἕνας ἄλλος ποὺ ψυχορραγοῦσε, ὁ Κράκ. Ὅσο γιὰ τὸ Στόν, οἱ ἄνθρωποι του τὸν εἶχαν πάρει προτοῦ φτάσουν οἱ ἀστυνομικοί.

Ἡ κατάστασις τοῦ Κρὰκ ἦταν ἀπελπιστική. Ἡ σφαῖρα ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει στὴν κοιλιὰ εἶχε προκαλέσει μιὰ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία κι' οἱ γιατροὶ δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν.

Τὴ δεύτερη μέρα ξαναβρῆκε, ὡστόσο, τὶς αἰσθήσεις του κι' ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς ἐπέτρεψε σ' ἕναν πάστορα, ποὺ πηγαινοερχόταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Κράκ, νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ δωμάτιό του.

Αὐτὸς ὁ πάστωρ ἔλεγε πὼς ἀνῆκε σὲ μιὰ ὀργάνωσι ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ φέρη τοὺς κακοποιοὺς στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσαν, πρᾶγμα ποὺ δικαιολογοῦσε τὴν ἐπιμονή του νὰ δῆ τὸν Κράκ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦταν ἕνα μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Στόν. Λεγόταν Μάρνς Στέφενς.

Ἦταν, εἶπε στὸν Κρὰκ ὅταν τὸν συνάντησε, ἕνας ἄνθρωπος χαμένος, ποὺ θὰ πέθαινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ἢ μερικὲς μέρες. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σώση τὸ Στόν, ποὺ ὅλα ἔδειχναν πὼς θὰ γλύτωνε. Τὸ ὅτι ἦταν ἀντίπαλοι ὡς τότε δὲν εἶχε σημασία. Ὁ κοινὸς ἐχθρός τους ἦταν ἡ ἀστυνομία. Καί, φυσικά, δὲν ἔπρεπε νὰ θριαμβεύση ἡ ἀστυνομία.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω; ρώτησε ὁ Κράκ.

— Νὰ ὑπογράψης μιὰ δήλωσι ποὺ νὰ λέη ὅτι πυροβόλησες σὺ πρῶτος ἐναντίον τοῦ Στόν, ποὺ ἀντιπυροβόλησε γιατὶ βρέθηκε σὲ κατάστασι ἀμύνης καὶ ὅτι σὺ σκότωσες κάποιον Ἄντον Μπένσον, ποὺ βρέθηκε ἀνάμεσά σας τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς. Ἔτσι θὰ παίξωμε ἕνα γερὸ παιχνίδι στὴν ἀστυνομία, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τυλίξη τὸ Στόν, γιὰ νὰ τὸν στείλη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, καὶ σὺ θ' ἀφήσης ἕνα ὄνομα μεταξὺ τοῦ δικοῦ μας κόσμου . Γιατὶ βέβαια, ὅλοι θὰ μάθουν τὴ μεγαλοψυχία σου καὶ τ' ὄνομά σου θὰ γίνη θρῦλος... Δὲν θὰ σοῦ ἔκανα αὐτὴ τὴν πρότασι ἂν ἤξερα πὼς εἶχες γυναῖκα καὶ παιδιά. Ἀλλὰ δὲν ἀφήνεις κανένα πίσω σου... Κι' ἔπειτα θὰ κάμης κι' ἕνα καλὸ στὸν τόπο. Γιατί, ἂν σὺ πεθάνης κι' ὁ Στὸν ἐκτελεστῆ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, θὰ παρουσιαστοῦν ἕνα σωρὸ ὑποψήφιοι ἀρχηγοὶ γιὰ νὰ σᾶς διαδεχθοῦν. Κι' ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ γνωρίση μέρες τρόμου καὶ ἀγωνίας, γιατὶ ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ γίνουν ἀρχηγοὶ θὰ πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ σειρὰ πτωμάτων... Ἂν συμφωνῆς, ἔχω ἕτοιμη τὴ δήλωσι...

Ὁ Κρὰκ δίστασε ἀρκετὴ ὥρα. Μά, στὸ τέλος, πείστηκε νὰ ὑπογράψη τὴ δήλωσι, ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ Στέφενς. Ὡς τότε εἶχε ἐργασθῆ μόνο καὶ μόνο

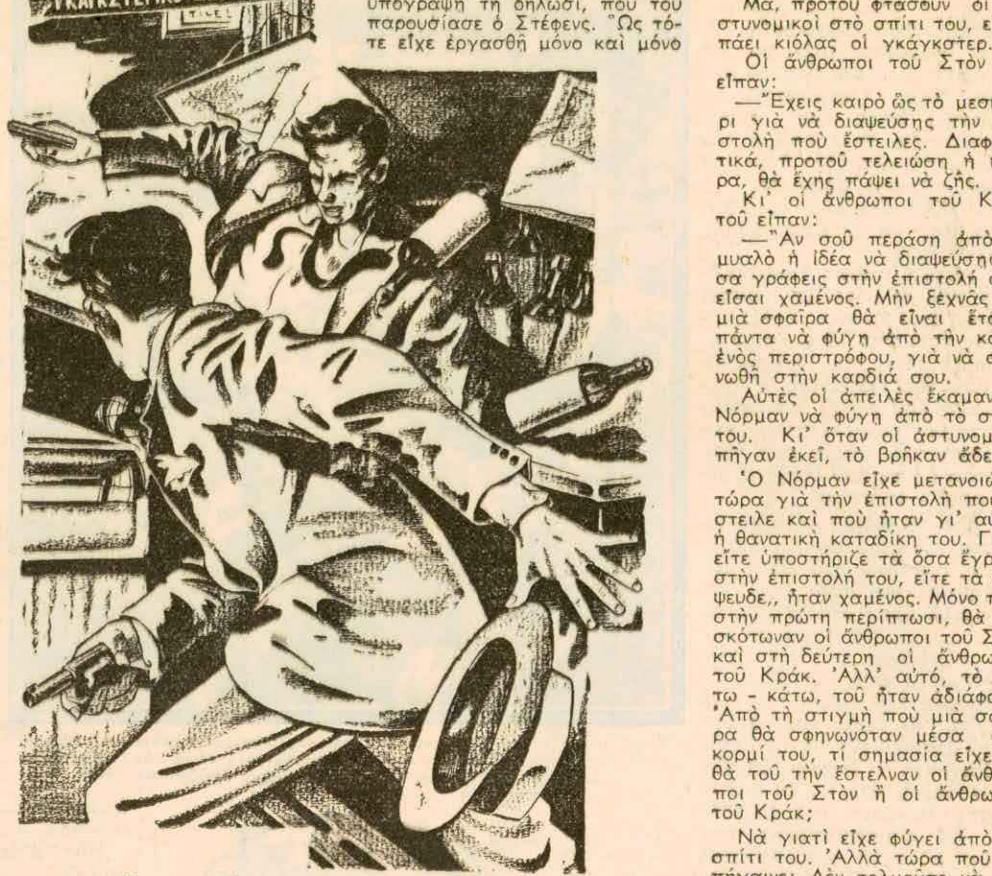

Τράβηξαν τὰ πιστόλια τους ἕτοιμοι νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ μῖσος τους.

γιὰ τὸ συμφέρο του. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔκανε κάτι γιὰ τὴ φήμη τοῦ ὀνόματός του.

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Στέφενς, ὁ Κρὰκ ξανάπεσε σὲ κωματώδη κατάστασι. Οἱ γιατροὶ ἀποφάσισαν τότε νὰ κάμουν μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν σώσουν, νὰ τοῦ βγάλουν, δηλαδή, τὴ σφαῖρα ποὺ εἶχε στὴν κοιλιά. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς θὰ πέθαινε πάνω στὴν ἐγχείρησι. Μποροῦσε, ὡστόσο, νὰ γίνη καὶ κανένα θαῦμα.

Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Κρὰκ σώθηκε. Ἀλλ' ὅταν ἔγινε καλά, ἕνα αὐτοκίνητο τὸν πῆρε ἀπὸ τὴν κλινικὴ καὶ τὸν πῆγε στὶς φυλακές. Ἔπειτα ἔγινε ἡ δίκη του καὶ τὸ δικαστήριο, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Γιατὶ οἱ δικασταὶ δὲν θέλησαν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶχε ὑπογράψει μόνο καὶ μόνο ἀπὸ μεγαλοψυχία τὴ δήλωσι γιὰ ν' ἀπαλλάξη τὸ Στόν.

Ἕνας μονάχα μάρτυς θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιώση τὸ ἀντίθετο: ὁ Στέφενς. Ἀλλ' αὐτὸν ὁ Στὸν τὸν εἶχε ξεπαστρέψει μόλις πῆρε τὴ δήλωσι στὰ χέρια του. Ὄχι γιατὶ εἶχε λόγους νὰ ἀμφιβάλη γιὰ τὴν πίστι του. Ἀλλὰ γιατὶ προτιμοῦσε νἄχη τὸ κεφάλι του ἥσυχο.

Ὑπῆρχε ὅμως κι' ἕνας δεύτερος μάρτυς. Ὁ Ἄλεξ Νόρμαν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν μίλησε.

Ὅταν ἔμαθε, ὅμως, πὼς ὁ Κρὰκ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ, ἡ συνείδησίς του ἐπαναστάτησε. Κι' ὁ Νόρμαν θέλοντας ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ τὸν πίεζε, ἔστειλε σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἕνα γράμμα, ὅπου ἐξιστοροῦσε πῶς ἔγιναν τὰ γεγονότα.

Μά, προτοῦ φτάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ σπίτι του, εἶχαν πάει κιόλας οἱ γκάγκστερ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Στὸν τοῦ εἶπαν:

—Ἔχεις καιρὸ ὡς τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ διαψεύσης τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλες. Διαφορετικά, προτοῦ τελειώση ἡ ἡμέρα, θὰ ἔχης πάψει νὰ ζῆς.

Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρὰκ τοῦ εἶπαν:

—Ἂν σοῦ περάση ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα νὰ διαψεύσης ὅσα γράφεις στὴν ἐπιστολή σου, εἶσαι χαμένος. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι μιὰ σφαῖρα θὰ εἶναι ἕτοιμη πάντα νὰ φύγη ἀπὸ τὴν κάννη ἑνὸς περιστρόφου, γιὰ νὰ σφηνωθῆ στὴν καρδιά σου.

Αὐτὲς οἱ ἀπειλὲς ἔκαμαν τὸ Νόρμαν νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Κι' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν ἐκεῖ, τὸ βρῆκαν ἄδειο.

Ὁ Νόρμαν εἶχε μετανοιώσει τώρα γιὰ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε καὶ ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ θανατικὴ καταδίκη του. Γιατὶ εἴτε ὑποστήριζε τὰ ὅσα ἔγραφε στὴν ἐπιστολή του, εἴτε τὰ διέψευδε,, ἦταν χαμένος. Μόνο πού, στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ τὸν σκότωναν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Στὸν καὶ στὴ δεύτερη οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κράκ. Ἀλλ' αὐτό, τὸ κάτω - κάτω, τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μιὰ σφαῖρα θὰ σφηνωνόταν μέσα στὸ κορμί του, τί σημασία εἶχε ἂν θὰ τοῦ τὴν ἔστελναν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Στὸν ἢ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κράκ;

Νὰ γιατὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ πήγαινε; Δὲν τολμοῦσε νὰ ἐμφανιστῆ στὸ ἐργοστάσιο ὅπου ἐργαζόταν. Οὔτε νὰ νοικιάση ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ περάση τὴ νύχτα του. Οὔτε νὰ μπῆ σ' ἕνα ἑστιατόριο, γιὰ νὰ φάη μὲ τὴν ἡσυχία του λίγο φαΐ. Νὰ περπατήση; Τὰ γόνατά του λύγιζαν. Νὰ σταματήση κάπου; Ἡ καρδιά του φτερούγιζε μέσα στὸ στῆθος του σὰν νὰ ἤθελε νὰ φύγη.

. . . .

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνακάλυψε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σακκιὰ μὲ τσιμέντο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς προκυμαῖες τοῦ Μπροῦκλιν. Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ φαινόταν πὼς εἶχε νὰ φάη τουλάχιστον σαράντα ὀχτὼ ὧρες.

Στὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας ἀναγνώρισαν στὸν ἀλήτη τῆς προκυμαίας τοῦ Μπροῦκλιν τὸν Ἄλεξ Νόρμαν, μ' ὅλο ποὺ ὁ ἴδιος δὲν θυμόταν τ' ὄνομά του. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτε ἀπ' αὐτόν. Ὁ δυστυχισμένος ἦταν τρελλός.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ἔγινε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Κρὰκ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ὁ Στὸν τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό. Ἕνα πρωΐ, καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητό του, ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο πέρασε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πλάϊ κι' ἕνα ὁπλοπολυβόλο τοῦ ἔρριξε μερικὲς ριπές. Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του κι' ὁ ἴδιος ὁ Στὸν σωριάστηκαν στὸ πεζοδρόμιο γαζωμένοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρὰκ εἶχαν ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Οἱ πόλεμοι στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα

Ποῦ ἀποδίδουν οἱ ἱστορικοὶ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ

Ὅταν ὁ περίφημος φιλόσοφος τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος Ἡράκλειτος (576 — 480) διατύπωσε τὸ γνωστὸ «πόλεμος πάντων πατήρ», ἐξέφραζε ἀκριβῶς τὴν ὑπάρχουσα κατάστασι στὴν Ἑλλάδα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ἡ ὅλη φιλοσοφική του θεωρία σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία μέσα στὴν κοινωνία καὶ τὴ φύσι τὰ πάντα κινοῦνται, συγκρούονται, μεταβάλλονται καὶ τίποτα δὲν μένει σταθερὸ καὶ ἀναλλοίωτο — «τὰ πάντα ρεῖ, ἔστι δὲ παγίως οὐδὲν» — εἶναι ἀκριβῶς ἀντανάκλασι τῆς τότε ἑλληνικῆς πραγματικότητος.

Κι' ἀληθινά, ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ χρόνια, ἦταν ἡ χώρα τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀναστατώσεων. Ὁ ἕνας πόλεμος διαδέχοταν τὸν ἄλλο, ἡ μιὰ πολιτικὴ φατρία ἀνατρέποταν καὶ ἐπικρατοῦσε ἄλλη. Κάθε νίκη ἢ ἧττα, εἴτε ἐσωτερικὴ εἴτε ἐξωτερική, εἶχε σὰν ἐπακόλουθο καταδίκες, δημεύσεις, ἐξορίες. Κι' αὐτὸς ὁ Ἡράκλειτος ἦταν ἐξόριστος ἀπ' τοὺς δημοκρατικοὺς τῆς πολιτείας του γιατὶ ἦταν ἀριστοκρατικός.

Γιὰ τὴν κατοχὴ ἑνὸς δάσους, ἑνὸς λιμανιοῦ, γιὰ μερικὰ ἀμπέλια, γιὰ κάποιο ποταμό, ἄρχιζαν αἱματηρὲς συγκρούσεις ποὺ διαρκοῦσαν χρόνια. Οἱ αἰτίες περισσότερων συγκρούσεων καὶ πολέμων ἦσαν πάντα μικροδιαφορές. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει πολλὲς τέτοιες συγκρούσεις γιὰ ἀσήμαντες ἀφορμές. Καὶ νὰ τὶ γράφει σχετικά: «...Ἕνα κομμάτι γῆς, τὴ Θυρέα, τὴν ἀμφισβητοῦσαν οἱ Σπαρτιᾶτες καὶ οἱ Ἀργεῖοι... Καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισαν νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους μὲ τὰ ὅπλα. Οἱ δυὸ στρατοὶ ἔφτασαν στὸ ἀμφισβητούμενο ἔδαφος. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, πρὶν ἀρχίση ἡ μάχη, οἱ ἀντίπαλοι συμφώνησαν νὰ πολεμήσουν μόνο τριακόσιοι ἄντρες ἀπὸ κάθε μέρος καὶ ἡ Θυρέα νὰ περιέλθη σ' ἐκείνους ποὺ θὰ βγαίνανε νικηταί. Ὅταν τελείωσε ἡ μάχη, ἔμειναν ζωντανοὶ δυὸ Ἀργεῖοι καὶ ἕνας Σπαρτιάτης... Οἱ Σπαρτιᾶτες ὅμως δὲν θεώρησαν τὸν ἑαυτό τους νικημένο καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ξανάρχισε ἡ μάχη...».

Οἱ Πρινεῖς καὶ οἱ Σαμιῶτες ἐξ ἄλλου, χρόνια ὁλόκληρα, γενεὲς ἐπὶ γενεῶν βρίσκονταν σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι γιὰ τὴν κατοχὴ ἑνὸς δάσους καὶ μιᾶς χέρσας ἐκτάσεως γῆ.

Ἡ προϊστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐπιδρομές, πολέμους, μετακινήσεις λαῶν. Ἑκατὸ περίπου χρόνια κράτησαν οἱ συγκρούσεις μὲ τὴ λεγόμενη κάθοδο τῶν Δωριέων ὁπότε κατελήφθησαν ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος ἀπ' τὸν πολεμικὸ αὐτὸ λαό. Δέκα χρόνια, ὅπως λέει ὁ Ὅμηρος, κράτησε ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος μὲ τὰ τρομερά του ἐπακόλουθα, ποὺ συγκίνησε τόσο πολὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοὺς λαοὺς ὥστε τραγουδοῦσαν τὰ ὁμηρικὰ ἔπη στὰ γλέντια τους καὶ στὶς χαρές τους.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε σχετικῶς ὅτι ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος δὲν εἶχε ὡς ἀφορμή του τὰ γλυκὰ μάτια τῆς ὡραίας Ἑλένης — αὐτὴ εἶναι ἡ ρωμαντικὴ ἄποψις — ἀλλὰ ἔγινε γιὰ ἐμπορικοὺς λόγους.

Ὀγδόντα χρόνια, μὲ μικρὲς ἀνάπαυλες, βάσταξαν οἱ πόλεμοι τῆς Σπάρτης γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Ἄργους, τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Ἀρκαδίας (700 — 600 π Χ.). Ὅλος, ὁ 8ος καὶ 6ος π. Χ. αἰῶνες ὑπῆρξαν περίοδοι ἐξεγέρσεων καὶ πολέμων τῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Οἱ πόλεμοι ἔγιναν πιὸ πεισματώδεις καὶ αἱματηροὶ μετὰ τὸ 600 π. Χ. Ἀπ' τὰ 500 ὡς τὸ 479 συνέβησαν οἱ πιὸ σκληροὶ ἀλλὰ καὶ οἱ πιὸ δύσκολοι ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ ἡ ἐκδίωξις τῶν Περσῶν καὶ ἡ ἀποφυγὴ τοῦ περσικοῦ κινδύνου ἐπιτεύχθηκε μόνον ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια πολέμων, στὰ 449. Ἀπ' τὰ 449 ὡς τὸ 404 ἔγιναν διάφοροι πόλεμοι μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἄλλων πολιτειῶν.

Ὁ πιὸ καταστρεπτικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς πολέμους αὐτοὺς ἦταν, ὁ Πελοποννησιακός, ποὺ κράτησε εἰκοσιεφτὰ χρόνια (431 — 404). Ὁ πόλεμος αὐτὸς παρέσυρε στὴ δίνη του ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πολιτεῖες, ἀπ' τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Κόρινθο ὡς τὴ Χαλκιδικὴ καὶ τὸ Βυζάντιο. Μ' ὅλο δὲ ποὺ ὅλη ἡ Ἑλλάδα κειτόταν σὲ ἐρείπια, οἱ πόλεμοι δὲν σταμάτησαν. Ἀπ' τὸ 403 ὡς τὸ 336 οἱ συνεχεῖς πόλεμοι τῆς Σπάρτης, τῆς Θήβας, τῆς Ἀθήνας, τῆς Μακεδονίας κατέληξαν τελικὰ στὴ διάλυσι ὅλων τῶν μικρῶν κρατιδίων — πόλεων καὶ τὴν ὑποταγή τους στὴ Μακεδονικὴ κυριαρχία. Ἀργότερα ἄρχισαν στὴν Ἑλλάδα οἱ πόλεμοι τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, οἱ ἐπιδρομὲς τῶν Γαλατῶν, οἱ πόλεμοι τῶν Ρωμαίων, τοῦ Μιθριδάτη, τοῦ Σύλλα, τοῦ Πομπηΐου, τοῦ Ὀκτάβιου κλπ.

Οἱ τόσες συμφορὲς κατέβαλαν ἐπιτέλους τὴν Ἑλλάδα. Στὰ 30 μ. Χ., ὕστερα ἀπ' τὴ ναυμαχία τοῦ Ἀκτίου, ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἀληθινὸ πτῶμα. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰν ἀσήμαντη ἐπαρχία ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸν ἕναν κυρίαρχο στὸν ἄλλο.

Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ἔδωσαν καθένας τους διαφορετικὲς ἐξηγήσεις στὸ φαινόμενο τῶν ἀδιακόπων πολέμων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Οἱ περισσότεροι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τὸ βρίσκουν ἀναγκαῖο κακό. Ὁ Ξενοφῶντας βάζει ἕναν νεαρό, τὸν Γλαύκωνα, στὰ Ἀπομνημονεύματά του, νὰ ὑποστηρίζη πὼς ἡ καλύτερη πηγὴ εἰσοδημάτων γιὰ τὴν πολιτεία, εἶναι ὁ πόλεμος.

«Ὁ πόλεμος, ὑποστηρίζει ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι φύσει κατακτητικὸς καὶ διεξάγεται καὶ ἐναντίον τῶν θηρίων γιὰ τὴ σύλληψί τους καὶ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν».

Καὶ μόνο ὁ γκρινιάρης Ἀριστοφάνης φωνάζει καὶ διαμαρτύρεται: «Ποῦ εἶσαι εἰρήνη ποὺ μᾶς φέρνεις τὶς χαρὲς καὶ τὰ γλέντια, τὸ ὡραῖο κρασὶ καὶ τὰ γλυκὰ σῦκα; Χάθηκες; Ἔφυγες ἀπ' τὶς πολιτεῖες καὶ τὰ χωριά μας ποὺ μᾶς τὰ κατάστρεψε ὁ ἀθεόφοβος Ἄρης καὶ δὲν φυτρώνει στὴ γῆ οὔτε γρασίδι γιὰ νὰ ξαπλώσουμε; Ἄχ, Εἰρήνη, Εἰρήνη πότε θὰ ἔρθης μαργιόλα;».

Οἱ περισσότεροι πόλεμοι εἶχαν τὸν χαρακτῆρα τῆς κατακτήσεως καὶ τοῦ πορισμοῦ εἰσοδημάτων. Κι' αὐτὸς ὁ Μιλτιάδης, δὲν ξέφυγε ἀπ' τὸν κανόνα αὐτόν: Ὅταν ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Πάρου, πρὶν ἀρχίση τὴ μάχη, ζήτησε ἀπ' τοὺς Παριανοὺς ἑκατὸ τάλαντα, διαφορετικὰ θὰ κατέστρεφε τὴν πόλι. Καὶ τὴν κατέστρεψε καὶ «ἐδήωσε τὴν νῆσον».

Οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς διερωτῶνται μήπως τὸ φαινόμενο τῶν ἀδιακόπων πολέμων ἦταν μιὰ ἐνδημικὴ ἀρρώστεια. Ἀρκετοὶ ὅμως διετύπωσαν διαφορετικὲς ἀπόψεις καὶ ἀποδίδουν αὐτοὺς τοὺς διαρκεῖς πολέμους στὴν πολιτειακὴ ὀργάνωσι τῆς τότε Ἑλλάδος ποὺ ἦταν χωρισμένη σὲ μικρὲς περιοχὲς καὶ κρατίδια.

Ἕνας ἀπ' τοὺς συγχρόνους μελετητὲς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὁ Κοράντο Μπαρμπακάλο, σ' ἕνα βιβλίο του γιὰ τὰ αἴτια τῆς παρακμῆς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, γράφει: «Ἡ χωρισμένη σὲ κρατίδια Ἑλλάδα, δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήση παραγωγικὰ τὶς ἀνάγκες της. Σ' ἕνα κρατίδιο μὲ στενὰ ὅρια δὲν μπορεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ ἐλάχιστα ἀνεπτυγμένη βιοτεχνία νὰ ἐπαρκέση στὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἰτία προέρχοταν ἡ ἀνάγκη νὰ κατακτήσουν τὴ γῆ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῶν γειτονικῶν ἢ τῶν μακρυνῶν λαῶν. Ἀλλὰ οἱ ἀδιάκοποι αὐτοὶ πόλεμοι ὑπῆρξαν, ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά, γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἕνα ζωτικὸ καὶ μοιραῖο στοιχεῖο τῆς ὑπάρξεώς της. Χωρὶς αὐτοὺς ἡ Ἑλλάδα δὲν θὰ γνώριζε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα».

Ἡ γνώμη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη παραδεχτὴ ἀπὸ πολλούς. Ἡ δραστηριότης ἐκείνη τῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν γιὰ τοὺς πολέμους μποροῦσε νὰ διοχετευθῆ σὲ ἄλλα ἔργα παραγωγικὰ καὶ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἀθήνα παρουσίασε τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο μόνο ὅταν νίκησε τοὺς Πέρσες καὶ εἶχε μιὰ μικρὴ ἀνάπαυλα. Γ. Λ.

Οἱ Σιαμαῖοι ΑΔΕΛΦΟΙ

Ἡ ζωή τους καὶ οἱ ἔρωτές τους

Ὅπως ἀνήγγειλε πρὸ ἡμερῶν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, στὸ Ἔντμοντον τῆς Ἀλβέρτας, ἡ κ. Μπὰντ Τάουνσεν, 23 ἐτῶν ἔτεκε Σιαμαίας ἀδελφὰς ἡνωμένας εἰς τὸ ὑπογάστριον κτλ.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ δημοσιογράφος Κλὼντ Φραγκὲλ εἶχε τὴν ἔμπνευσι ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὰ εἰδύλλια καὶ τοὺς ἔρωτες τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ὁμοιότητα μὲ τὰ εἰδύλλια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

«Σ' ὅλες τὶς ἐποχές, γράφει ὁ κ. Φραγκέλ, εἴτε ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, εἴτε ἀπὸ ἀκατονόμαστες ἁμαρτίες τῶν γονέων τους, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸν κόσμο ἀνατριχιαστικὰ τέρατα. Ἄλλα εἶχαν τρία πόδια κι' ἕνα χέρι κολλημένο στὴν πλάτη, ἄλλα ἦσαν τριχωτὰ σὰν πίθηκοι καὶ μερικὰ εἶχαν σῶμα μικρό, κεφάλι μεγάλο σὰν κολοκύθι καὶ στὴ μέση τοῦ προσώπου ἕνα τεράστιο μάτι!

»Τὰ περισσότερα πέθαναν ἅμα γεννιόντουσαν. Κι' οἱ γονεῖς των ἦσαν εὐχαριστημένοι γι' αὐτό.

»Ἡ ἐμφάνισις τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου XIV. Δυὸ κορίτσια ποὺ ἦρθαν κολλημένα στὸν κόσμο ἀναστάτωσαν τὴ Γαλλία. Κι' αὐτὸς ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ δήλωσε, ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ ἔπρεπε νὰ βαφτιστοῦν δυὸ φορές, γιατὶ εἶχαν δυὸ ψυχὲς καὶ ἀποτελοῦσαν δυὸ ἀνθρώπινα πλάσματα. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξη ὅτι ἡ γνώμη του ἦταν σωστή, ἔκανε διαβήματα στὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος πραγματικὰ διάταξε τὸν χειροῦργο τῆς Αὐλῆς Ζὼρζ Μαρεσὰλ νὰ τὶς χωρίση μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ὅταν τὰ κορίτσια ὡδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν χειροῦργο, ἐκεῖνος πῆρε ἕνα... τσεκοῦρι καὶ προσπάθησε νὰ τὶς χωρίση. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο οἱ Σιαμαῖες ἀδελφὲς πέθαναν, γιατί, ἂν καὶ εἶχαν δυὸ σώματα, ὡστόσο εἶχαν μόνο μιὰ ψυχή!...

»Ἐπίσης ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Χοῦντερ, ταξειδεύοντας στὸ Σιάμ, ἀνακάλυψε τοὺς Σιαμαίους ἀδελφοὺς Ἔνγκ καὶ Τσένγκ, ποὺ ἔγιναν διάσημοι κατόπιν. Ὁ Χοῦντερ, ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας, τοὺς ἀγόρασε ἀπὸ τὸν πατέρα τους, τοὺς πῆρε μαζί του στὴν Εὐρώπη, τοὺς ἐξέθεσε ὡς περίεργο φαινόμενο στὶς διάφορες πρωτεύουσες κι' ἔκανε τὴν τύχη του. Αὐτοὶ οἱ Σιαμαῖοι γιὰ πολὺν καιρὸ ἀποτελοῦσαν τὴν καλλίτερη διασκέδασι τοῦ Παρισιοῦ.

»Μὰ ὁ Ἔνγκ κι' ὁ Τσὲνγκ εἶχαν ἕνα πολὺ τραγικὸ τέλος. Σὲ ἡλικία τριάντα χρονῶν ἐρωτεύθηκαν παράφορα δυὸ γυναῖκες, τὶς ὁποῖες παντρεύτηκαν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ γυναῖκες τους μάλλωναν διαρκῶς, ἀποφάσισαν νὰ τὶς ἐγκαταστήσουν σὲ ξεχωριστὰ σπίτια καὶ συμφώνησαν τρεῖς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος νὰ μένη ὁ Ἔνγκ — σὺν τῷ Τσὲνγκ φυσικὰ — μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὶς ὑπόλοιπες ὁ Τσένγκ — σὺν τῷ Ἔνγκ — μὲ τὴν δική του. Τὴν Κυριακὴ ἀφοσιωνόντουσαν στὴν περιποίησι τοῦ κήπου τους!

»Μιὰ μέρα ὅμως ἀρρώστησε ὁ Ἔνγκ. Ὁ ἀδελφός του ὅμως τὸν ὑποχρέωσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ σπίτι του, γιατὶ ἦταν ἡ μέρα νά... ἐπισκεφθῆ τὴν γυναῖκα του. Στὸ δρόμο ὅμως, ἀπὸ τὸ τρομαχτικὸ κρύο τοῦ χειμῶνος, ἡ κατάστασις τοῦ Ἔνγκ χειροτέρεψε καὶ μετὰ δυὸ μέρες πέθανε ἀπὸ πνευμονία.

»Ὁ Τσὲνγκ πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἔβλεπε ὅτι ἦταν κολλημένος μ' ἕνα πτῶμα κι' ὅτι δὲν θὰ γλύτωνε τὸ θάνατο. Καὶ πραγματικά, ὁ γιατρὸς ποὺ κάλεσε ἀπὸ τὴ Βιέννη γιὰ νὰ τοῦ σώση τὴ ζωή, δὲν κατώρθωσε νὰ κάνη τίποτε. Μετὰ λίγες ὧρες κι' ὁ Τσὲνγκ ἀκολουθοῦσε τὸν ἀδελφὸ του στὸν τάφο.

»Τὸ 1881, στὸ Παρίσι ἔκαναν συχνὰ τὴν ἐμφάνισί τους δυὸ «Σιαμαῖες» ἀδελφές, ἡ Μαρία κι' ἡ Ἀδέλα, ἐξαιρετικῆς ὡμορφιᾶς κι οἱ δυό.

»Οἱ Παρισινοὶ τὶς λάτρευαν καὶ πολλοὶ τὶς εἶχαν ἐρωτευθῆ τρελλά. Ἡ Μαρία κι' ἡ Ἀδέλα εἶχαν καλὲς καρδιὲς καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα καὶ ἦσαν ἀφοσιωμένες ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτας δὲν μπόρεσε νὰ ταράξη τὴν ἁρμονία τῆς ζωῆς τους. Ὅταν ἡ Μαρία ποὺ ἦταν κι' ἡ πιὸ ὤμορφη, ἐρωτεύθηκε, ἡ Ἀδέλα τὴν βοήθησε ὅσο τῆς ἦταν δυνατὸ σ' αὐτὲς τὶς σχέσεις της καὶ ποτὲ δὲν ζήλεψε τὴν εὐτυχία της.

»Οἱ Σιαμαῖες αὐτὲς ἀδελφὲς πέθαναν ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ αἱμορραγία.

»Τὸ 1899 στὴ Βραζιλία, ἕνα ζευγάρι πλουσίων κτηματιῶν ἔφερε στὸν κόσμο δυὸ Σιαμαῖες, τὴ Μαρία καὶ τὴ Ροζαλίνα.

»Ἡ Μαρία ὅμως, ἦταν διαρκῶς φιλάσθενη καὶ διαρκῶς ἀνάγκαζε καὶ τὴ Ροζαλίνα νὰ μένη στὸ κρεββάτι. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς φυσικά, μάλλωναν διαρκῶς κι' ἕνα μῖσος ἄγριο ἀναπτύχθηκε μεταξύ τους. Ἡ ἄρρωστη Μαρία ζήλευε τὴ Ροζαλίνα ποὺ ἦταν γερὴ κι' ἐκείνη μισοῦσε τὴν ἀδελφή της γιατὶ τὴν καθήλωνε στὸ κρεββάτι.

»Οἱ γονεῖς των ζήτησαν νὰ βροῦν μιὰ λύσι. Καὶ στὴν ἀπελπισία τους δέχτηκαν τὴν πρόσασι τοῦ χειρούργου Σαπὸ Πρεβώ, ποὺ τοὺς βεβαίωνε ὅτι θὰ τὶς χώριζε. Καὶ πραγματικὰ ἡ ἐγχείρησις ἔγινε καὶ πέτυχε. Ἡ Ροζαλίνα ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὴ Μαρία ποὺ τὴν μισοῦσε φοβερὰ κι' ἔζησε. Ἡ Μαρία ὅμως ποὺ ἦταν φιλάσθενη, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στοὺς πόνους καὶ στὴν αἱμορραγία καὶ πέθανε.

»Ἄλλες Σιαμαῖες ἦσαν ἡ Ραντίκα καὶ ἡ Ντουντίκα, ποὺ χώρισαν κι' αὐτὲς μ' ἐπέμβασι χειρουργική. Ἡ Ραντίκα κατώρθωσε νὰ ζήση μερικὰ ἀκόμη χρόνια, μὰ ἡ ἀδελφή της πέθανε στὴν ἐγχείρησι.

»Ἄλλες Σιαμαῖες ἦσαν ἡ Γιοζέφα καὶ ἡ Ρόζα Μλαντέκ, ποὺ πέθαναν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Σικάγου ἀπὸ μαρασμό, γιατὶ ἀγαποῦσαν τὸν ἴδιο ἄντρα.

»Σιαμαῖοι ἦσαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ Γκομπινό, ποὺ παντρεύτηκαν στὸ Λονδῖνο τὸ 1928, ἀφοῦ ἔγιναν βαθύπλουτοι γυρίζοντας τὸν κόσμο, τὶς ἀδελφὲς Μότος, δυὸ χαριτωμένες κι' ἐξαιρετικὰ ὤμορφες νέες.

»Αὐτοὶ εἶνε οἱ Σιαμαῖοι καὶ οἱ Σιαμαῖες ποὺ ἀπασχόλησαν τοὺς ἐπιστήμονας κι' ἐκίνησαν τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου».

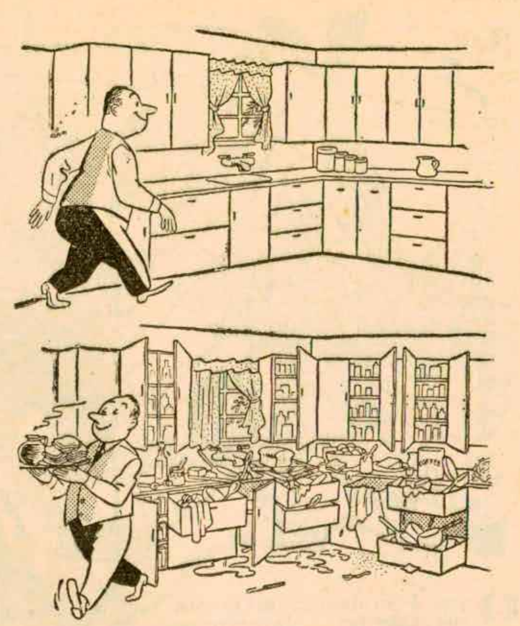

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ!...

— Ἔχεις, γυναῖκα, πολλὰ φιλιὰ ἀπ' τὴν Κικίτσα!...

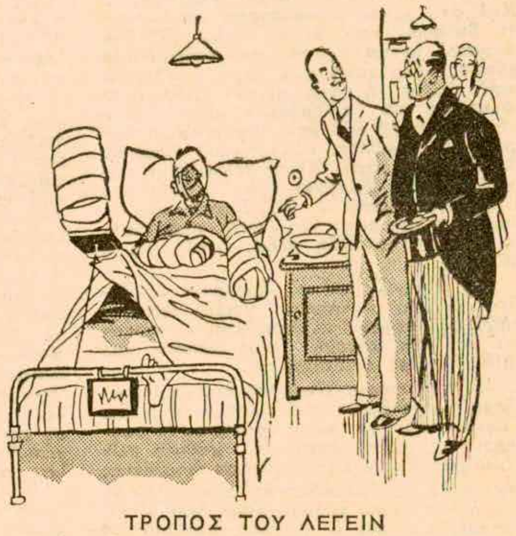

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, φιλοῦσε μὲ 60 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!...

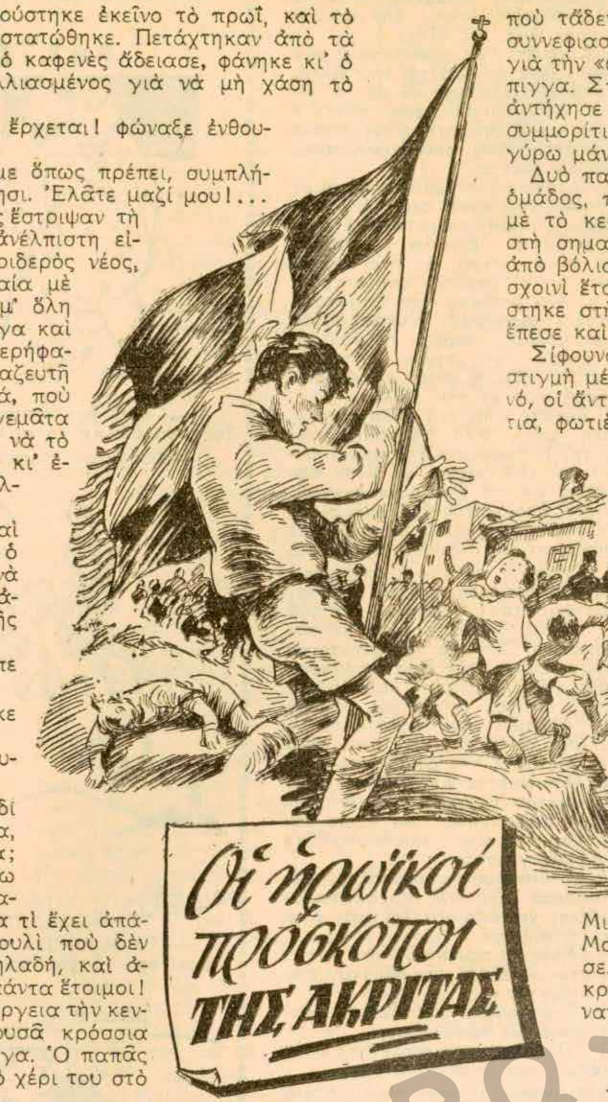

Δὲν θὰ μᾶς κάψουν τὴ σημαία!..

ΜΙΑ σάλπιγγα ἀκούστηκε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ τὸ μικρὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε. Πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους οἱ γυναῖκες, ὁ καφενὲς ἄδειασε, φάνηκε κι' ὁ παπᾶς νὰ τρέχη ἀναμαλλιασμένος γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ θέαμα...

— Στρατός! Στρατὸς ἔρχεται! φώναξε ἐνθουσιασμένος κάποιος.

— Νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε ὅπως πρέπει, συμπλήρωσε ὁ παπᾶς μὲ συγκίνησι. Ἐλᾶτε μαζί μου!...

Προχώρησαν. Μὰ καθὼς ἔστριψαν τὴ γωνιά, ἀντίκρυσαν μιὰ ἀνέλπιστη εἰκόνα. Ἕνας κοντὸς μαυριδερὸς νέος, κρατοῦσε ψηλὰ μιὰ σημαία μὲ χρυσᾶ κρόσσια, φύσαγε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὴ σάλπιγγα καὶ περπατοῦσε ἴσιος καὶ περήφανος. Γύρω του, εἶχαν μαζευτῆ μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ μάτια γεμᾶτα θαυμασμό, καὶ ποὺ δίχως νὰ τὸ καταλάβουν περπατοῦσαν κι' ἐκεῖνα μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ σαλπίσματος.

Μπροστὰ στὸν παπᾶ καὶ στοὺς ἄλλους ἄντρες, ὁ νέος σταμάτησε, ἔπαψε νὰ παίζη τὴ σάλπιγγα καὶ ἀκούμπησε τὸ κοντάρι τῆς σημαίας κάτω.

— Βρὲ ὁ Χολίδης! εἶπε κάποιος.

— Γειά σας! ἀποκρίθηκε κεῖνος.

Ὁ παπᾶς ἔκαμε τὸ σταυρό του.

— Βρὲ Ἀβραάμ... παιδί μου, γιατὶ αὐτὴ ἡ φασαρία, ἡ σάλπιγγα κι' ἡ σημαία;

— Ἦρθα νὰ ὀργανώσω μιὰ προσκοπικὴ ὁμάδα παπούλη! Δὲς καὶ τὴ σημαία τί ἔχει ἀπάνω... Τὸ Φοίνικα, τὸ πουλὶ ποὺ δὲν καίγεται, τὴν Ἑλλάδα δηλαδή, καὶ ἀπὸ κάτω γράφει νἄμαστε πάντα ἕτοιμοι!

Ὅλοι κύτταζαν μὲ περιέργεια τὴν κεντημένη σημαία μὲ τὰ χρυσᾶ κρόσσια καὶ τὴ γυαλιστερὴ σάλπιγγα. Ὁ παπᾶς δάκρυσε, κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ Χολίδη.

— Τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου νἄχης παιδί μου! Κάμε ὅ,τι ἡ ψυχή σου σὲ προστάζει...

★

Μικρὸ χωριὸ ἡ Ἀκρίτα, πέρα ἀπὸ τὴ Δοϊράνη καὶ ὡς τρακόσια μέτρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γιουγκοσλαυΐας, δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ χωροφύλακες κι' αὐτοὺς περαστικούς. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, ξεχασμένη στὴ μοναξιά της ζωντάνεψε καὶ λαμποκόπησε.

Ἔγινε ἡ προσκοπικὴ ὁμάδα, καὶ τὴν πρώτη Κυριακή, ὕστερα ἀπὸ τὴ λειτουργία, ὁ παπᾶς, ποὔχε ἀπὸ τὸ 1913 νὰ νοιώση τόση σφοδρὴ συγκίνησι, τοὺς διάβασε στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας τὸν ὅρκο τῶν προσκόπων καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ἦσαν ὅλοι εὐχαριστημένοι καὶ καμάρωναν τὰ παιδιά τους, ποὺ δίχως στολές, μὲ τὴ σημαία τους μονάχα καὶ τὴ σάλπιγγα, ἔνοιωθαν κι' ὅλας βαρειὲς ἐθνικὲς ὑποχρεώσεις.

Μιὰ νύχτα, συμμορίτες χτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ παπᾶ. Τοὺς ἄνοιξε, καὶ κεῖνοι τοῦ δήλωσαν ὀρθὰ - κοφτά:

— Μᾶς κάνεις κρυφὸ πόλεμο, παπᾶ! Πρόσκοποι δὲν χρειάζονται στὸ χωριό... Οὔτε σάλπιγγες, οὔτε σημαῖες! Ἂν συνεχιστῆ τὸ πρᾶγμα, ἐσὺ θἄχης τὸ κρῖμα γιὰ ὅ,τι γίνη!...

Μίλησε τὸ πρωῒ ὁ παπᾶς, μὲ τοὺς χωριανούς του. Μὰ κανεὶς δὲν δείλιασε. Τί τοὺς πείραζαν τὰ παιδιά; Σὲ τί τοὺς ἐνοχλοῦσε ἡ σάλπιγγα, ἡ σημαία μὲ «τὸ πουλὶ ποὺ δὲν καίγεται», τὰ τραγούδια τους, ἡ ἀγάπη ποὺ μάθαιναν νἄχουν γι' ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ φυτά;

Ὡς τόσο, πέρασαν δυὸ βδομάδες καὶ ξεχάστηκε ἡ ἀπειλή. Ἔτσι, ἀνύποπτα τὰ προσκοπάκια τῆς Ἀκρίτας, ποὔχαν στὸ μεταξὺ στολίσει ἕνα μικρὸ μαγαζάκι σὰν λέσχη, ποὔχαν ἀγοράσει μπερέδες καὶ θαλασσιὰ μαντήλια ποὺ τἄδεναν στὸ λαιμό τους, μαζεύτηκαν ἕνα συννεφιασμένο ἀπόγευμα ἔξω ἀπὸ τὴ λέσχη, γιὰ τὴν «ὑποστολὴ» τῆς σημαίας. Χτύπησε ἡ σάλπιγγα. Στάθηκαν προσοχή. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησε τὸ κροτάλισμα τοῦ θανάτου ἀπὸ τὰ συμμορίτικα αὐτόματα ποὺ παραφύλαγαν στὶς γύρω μάντρες δολοφονικά...

Δυὸ παιδιά, σχεδὸν μωρά, τὰ μικρότερα τῆς ὁμάδος, ποὺ στέκονταν στὴν ἄκρη τῆς σειρᾶς μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὰ μάτια στυλωμένα στὴ σημαία, κυλίστηκαν κάτω χιλιοτρυπημένα ἀπὸ βόλια!... Μὰ κι' ὁ νέος ποὺ κρατοῦσε τὸ σχοινὶ ἕτοιμος νὰ κατεβάση τὴ σημαία, σωριάστηκε στὴ βάσι τοῦ κονταριοῦ, καὶ ἡ σημαία ἔπεσε καὶ τὸν σκέπασε, σάβανο κυανόλευκο!...

Σίφουνας τρομακτικὸς εἶχε ξεσπάσει σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα. Ἔτρεξαν τὰ παιδιὰ κατὰ τὸ βουνό, οἱ ἄντρες χώθηκαν μὲ τὶς γυναῖκες στὰ σπίτια, φωτιὲς ξεπήδησαν ἀπὸ τριγύρω...

— Καῖνε τὴ Λέσχη μας!... εἶπε ἕνα παιδὶ μὲ παράπονο.

— Δὲν θὰ μᾶς κάψουν ὅμως καὶ τὴ σημαία! φώναξε ὁ Χολίδης καὶ ὥρμησε κατὰ τὸ χωριό.

Πήδησε φράχτες, πέρασε φωτιές, σύρθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ πλάϊ σὲ συμμορίτες, ἔφτασε κοντὰ στοὺς σκοτωμένους συντρόφους του κι' ἀντίκρυσε τέλος τὰ χρυσᾶ κρόσσια τῆς σημαίας ν' ἀντιφεγγίζουν στὶς φλόγες... Συγκέντρωσε τότε ὅλη του τὴ δύναμι καὶ πήδησε σὰν θεριό. Ἅρπαξε τὴ σημαία, τὴ γεμάτη αἵματα, τὴν τύλιξε βιαστικά, κι' ἔστριψε νὰ φύγη. Μιὰ σφαῖρα σφύριξε δίπλα του. Ἔσκυψε. Μιὰ ἄλλη σφηνώθηκε στὸν ὦμο του. Μούδιασε τὸ χέρι του, μὰ δὲν σταμάτησε. Γύρισε τρέχοντας κοντὰ στοὺς μικροὺς συντρόφους του ποὺ τὸν περίμεναν μὲ καρδιοχτύπι.

Εἶναι λαχανιασμένος.

Αἷμα ἔχει βάψει τὸ σακκάκι του.

Τὸ ἕνα του χέρι κρέμεται σὰν παράλυτο.

Οἱ σύντροφοί του ἀνησυχοῦν.

— Χολίδη, χτυπήθηκες! τοῦ φωνάζουν.

Ὁ Χολίδης, τὸ ἡρωϊκὸ παιδί, τινάζει περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ ἀπαντᾶ:

— Δὲν πειράζει... Φτάνει ποὺ ἔσωσα τὴ σημαία μας.

Ἡ φωνή του πάλλεται ἀπὸ συγκίνησι κι' ἐνθουσιασμό, δὲν τρέμει. Εἶναι ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔχουν χαλύβδινα νεῦρα, καρδιὰ μεγάλη, ἡρωϊκὴ ἀποστολή.

— Καὶ τώρα; ρωτοῦν μ' ἀγωνία τὰ ἄλλα παιδιά.

— Ἀκολουθῆστε με, προστάζει ὁ ἀκατάβλητος Χολίδης.

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Σιδηρόκαστρο, ὅσο νὰ περάση ἡ μπόρα. Μπόρα εἶναι καὶ θὰ περάση... Κουράγιο!...

Οἱ σύντροφοί του τὸν κυττάζουν μὲ θαυμασμό.

— Ἐμπρός, παιδιά!...

Καὶ μὲ τὸ Χολίδη ἐπὶ κεφαλῆς τράβηξαν γιὰ τὸ Σιδηρόκαστρο.

★

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Ὁ στρατὸς ξεκαθάρισε τὴν περιοχὴ τῆς Δοϊράνης ἀπὸ τὸ συμμοριτισμό, οἱ ἄνθρωποι ξαναγύρισαν στὴν Ἀκρίτα. Μιὰ διμοιρία, στέκεται τώρα ἐμπρὸς ἀπ' τὴν καμένη λέσχη τῶν προσκόπων. Πλάϊ στοὺς φαντάρους, τὰ προσκοπάκια τρέμουν ἀπὸ συγκίνησι.

— Παρουσιάστε, ἄρμ! φωνάζει ὁ ἀνθυπολοχαγός.

Τὰ ὅπλα χτυποῦν μὲ ρυθμὸ στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν, ὁ Χολίδης, ὁ πρῶτος πρόσκοπος τῆς Ἀκρίτας, προχωρεῖ, ξεδιπλώνει τὴ σημαία μὲ τὸν «Ἀναγεννώμενον Φοίνικα» καὶ τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀθώων παιδιῶν, τὴν ὑψώνει σιγὰ - σιγὰ στὸ μακρὺ κοντάρι, καὶ τὴν ἀφίνει νὰ κυματίση ἐλεύθερη — σύμβολο ἐλπίδος — πάνω ἀπὸ ἐρείπια καὶ τάφους...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Ὁ σιωπηλὸς κόσμος ΤΩΝ ΚΟΥΦΩΝ

Πῶς θὰ μετρήσετε τὴν ἀκοή σας

Ἔχετε σκεφθῆ ποτὲ πόσο μόνο νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἕνας κουφὸς —σὰν κλεισμένο μέσα σ' ἕνα τεῖχος σιωπῆς;...

Σ' ὅλη μας τὴ ζωή, στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐξαρτώμεθα ἀπ' τὴν ἀκοή. Ἂν τὴ στερηθοῦμε, ὑποφέρουμε ἀπὸ βαθειὲς ψυχολογικὲς διαταραχές. Νοιώθουμε ἀπομόνωσι, ἐχθρότητα, μισανθρωπία, κατάπτωσι ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση ὡς τὴν αὐτοκτονία...Κι' ἡ κατάστασι αὐτὴ χειροτερεύει, μὲ τὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ν' ἀποφεύγουν τοὺς κουφοὺς καὶ τοὺς βαρήκοους.

Νὰ μερικοὶ κανόνες ποὺ θ' ἀκολουθῆστε, ὅταν ἔχετε νὰ κάμετε μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα:

1) Μιλᾶτε ἁπλᾶ, καθαρά, μὲ φυσικὴ προφορά, γιὰ νὰ μπορῆ ὁ κουφὸς νὰ «διαβάση» στὰ χείλη σας.

2) Μὴν προφέρετε τὶς λέξεις μία - μία χωριστά. Ὁ ἄλλος τὶς καταλαβαίνει καλλίτερα ὅλες μαζί.

3) Μὴ μιλᾶτε ποτὲ στὸν κουφὸ μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ φῶς, ἢ μ' ἕνα τσιγάρο στὰ χείλη, ἢ μὲ τὸ στόμα σας γεμᾶτο. Μὴν κρύβετε τὸ στόμα σας μὲ τὸ χέρι σας.

4) Μὴν ἐπεμβαίνετε στὴ συνδιάλεξι ἑνὸς βαρήκοου μ' ἕνα ἄλλο πρόσωπο.

5) Προσπαθῆστε νὰ μιλᾶτε πάντοτε στὸ βαρήκοο φίλο σας ἀπ' τὸ μέρος τοῦ αὐτιοῦ του ποὺ ἀκούει καλλίτερα.

6) Ὅταν κάνετε τραπέζι σ' ἕνα κουφό, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τρώη καὶ ν' ἀκούη συγχρόνως.

7) Ὅταν τοῦ συνιστᾶτε ἄλλα πρόσωπα, γράφετε τὰ ὀνόματά τους, ἀλλοιῶς θὰ δυσκολευθῆ πολὺ γιὰ νὰ τὰ καταλάβη.

8) Ὅταν ὑποδεικνύετε στὸ δρόμο μιὰ διεύθυνσι σ' ἕναν κουφὸ διαβάτη, μὴ τοῦ τὴν λέτε μόνο, ἀλλὰ δείχνετέ του την συγχρόνως μὲ τὸ χέρι.

Ἔχετε παρατηρήσει ὅτι δὲν ἀκοῦτε τόσο καλὰ σὰν τοὺς ἄλλους; Ὅτι δυσκολεύεσθε νὰ παρακολουθήσετε μιὰ συνδιάλεξι; Ὅτι ζητᾶτε συχνὰ νὰ σᾶς ἐπαναλάβουν αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπαν; Μπορεῖτε τότε νὰ δοκιμάστε μόνος σας τὴν ἔντασι τῆς ἀκοῆς σας, ὡς ἑξῆς:

1) Κρατᾶτε ἕνα ρολόϊ κοντὰ στὸ ἕνα αὐτί σας κι' ἔπειτα στὸ ἄλλο. Μὴν ἀνησυχῆστε ὅμως ἂν μὲ τὸ ἕνα αὐτὶ τ' ἀκοῦτε καλλίτερα, γιατὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ παρατηρεῖται στοὺς μισοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 35 χρόνια.

2) Ζητᾶτε νὰ πλησιάση κάποιος ἕνα ρολόϊ στ' αὐτί σας, ἐνῶ μένετε μὲ τὰ μάτια κλειστὰ σ' ἕνα ἥσυχο δωμάτιο. Ἔπειτα τ' ἀπομακρύνει σιγὰ - σιγά, ὡς ὅτου πάψετε πιὰ νὰ τ' ἀκοῦτε, καὶ μετράει τότε μ' ἕνα σπάγγο τὴν ἀπόστασί του ἀπ' τ' αὐτί σας. Ἐπαναλαμβάνοντας πολλὲς φορὲς τὴ δοκιμή, στὸν ἑαυτό σας, στοὺς συγγενεῖς καὶ στοὺς φίλους σας, συγκρίνετε τὴν ἀκοή σας μὲ τῶν ἄλλων.

3) Ζητᾶτε ἀπὸ ἕνα φίλο σας ν' ἀκούση μαζί σας τὸ ραδιόφωνο. Ἕνα τρίτο πρόσωπο ἐλαττώνει σιγὰ - σιγὰ τὴν ἔντασι, κι' ἔτσι παρατηρεῖτε ἄν, σὲ ὡρισμένη στιγμή, παύετε ν' ἀκοῦτε τὸν ἦχο, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν ἀκούει ἀκόμη. Κάνετε ἔτσι τὴ σύγκρισι μὲ διάφορα πρόσωπα.

4) Στέκεσθε μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 6 μέτρων καὶ τοῦ λέτε νὰ σᾶς διαβάση κάτι μὲ κανονικὴ φωνή. Ἔπειτα τοῦ ζητᾶτε νὰ διαβάση ψιθυριστά, ἀπὸ ἀπόστασι 4½ μέτρων. Ἂν ἀκοῦτε καθαρὰ κάθε λέξι, ἡ ἀκοή σας εἶναι μᾶλλον καλή. Ἀλλοιῶς, τοῦ ζητᾶτε νὰ ἐπαναλάβη τὸ διάβασμα ἀπὸ πιὸ κοντά. Μετρᾶτε τὴν ἀπόστασι. Ἂν εἶσθε ἡλικιωμένος κι' ἀκοῦτε μόνο ἀπὸ 1 μέτρο μακρυά, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε. Ἂν ὅμως δὲν εἶσθε ἡλικιωμένος, συμβουλευθῆτε ἕνα εἰδικὸ γιατρό.

Τὰ παιδιὰ ποὺ παρουσιάζουν, δίχως φανερὸ λόγο, τὶς παρακάτω ἀνωμαλίες, χρειάζονται ἐξέτασι ἀπὸ εἰδικὸ ὠτολόγο:

1) Ἔλλειψι προσοχῆς καὶ συχνὰ λάθη στὴν ἐκτέλεσι τῶν ὁδηγιῶν ποὺ τοὺς δίδονται.

2) Ἐλαττωματικὴ ἄρθρωσι καὶ κακὴ προφορὰ τῶν λέξεων.

3) Ὄχι γρήγορη ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς γίνονται.

Τελειώνουμε μὲ ὀκτὼ κανόνες γιὰ τὴν προφύλαξι τῆς ἀκοῆς τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐνηλίκων:

1) Ὅταν ἕνα παιδὶ πάθη μιὰ μολυσματικὴ ἀσθένεια, πρέπει νὰ ὑποβάλλεται σὲ ἐξέτασι τῶν αὐτιῶν ἀμέσως μετὰ τὴν προσβολὴ τῆς ἀρρώστειας καὶ κατόπιν κάθε τόσο ἐπὶ 2 χρόνια. Ἰδίως ἡ ὀστρακιὰ προκαλεῖ κάποτε σοβαρὲς βλάβες στὸ ἀκουστικὸ τύμπανο. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ εἰδικὸ γιατρὸ τὰ παιδιὰ ποὺ πονοῦν τ' αὐτιά τους ἢ τρέχουν ὑγρό. Ἕνα παραμελημένο κρυολόγημα μπορεῖ νὰ προκαλέση μολύνσεις τοῦ αὐτιοῦ κι' ἐλάττωσι τῆς ἀκοῆς.

2) Μὴ φυσᾶτε ποτὲ δυνατὰ τὴ μύτη σας γιὰ νὰ τὴν καθαρῖστε, ὅταν ἔχετε συναχωθῆ. Τὸ φύσημα μέσα στὸ μαντῆλι σας πρέπει νὰ γίνεται ἐλαφρά. Μὴ βουλώνετε ποτὲ τὸ ἕνα ρουθοῦνι σας γιὰ νὰ φυσήσετε τὸ ἄλλο.

3) Μὴ σκάζετε ποτὲ χαρτοσακκοῦλες, μὴ φυσᾶτε μιὰ τρουμπέτα, μὴν κάνετε κανένα δυνατὸ θόρυβο κοντὰ στ' αὐτὶ ἑνὸς παιδιοῦ.

4) Οἱ ἀμυγδαλὲς καὶ τὰ «κρεατάκια» τῆς μύτης πρέπει νὰ κόβωνται ἀμέσως, ὅταν τὸ συστήση ὁ γιατρός. Ἀργότερα, ἐξακριβώνεται μὲ νέα ἰατρικὴ ἐξέτασι μήπως ξανασχηματίσθηκαν τὰ «κρεατάκια».

5) Μὴν καθαρίζετε ποτὲ τ' αὐτιά σας μὲ φουρκέτες ἢ μὲ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα.

6) Εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ τ' αὐτιὰ τὸ νὰ ρουφᾶτε μέσα στὴ μύτη σας νερὸ ἢ διάλυσι ἁλατιοῦ.

7) Ὅταν κολυμπᾶτε, ἀποφεύγετε τὶς βουτιές. Ἂν ὑποφέρετε ἤδη ἀπ' τ' αὐτιά σας, εἶναι ἐπικίνδυνο τὸ κολύμπι στὶς δημόσιες πισίνες.

ΠΙΣΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΓΩΝ ΟΜΜΑΤΟΥΑΛΙΩΝ
Ἐκτελοῦνται Συνταγαί Ι.Κ.Α.
Σ. ΠΡΙΣΤΟΥΡΗΣ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 46Β

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ
Δέχεται 9-12 καὶ 4-6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113 Τηλ. 63-885.

Κάλτσες Νάυλον

51 — 15	ἀπὸ 45.000
Μεταξωτὲς ἀντοχῆς	9.500
Τ. Τουρκίας	15.000
Τ. Τουρκίας Ἀράχνη ...	24.000
Ζωικὴ ἔξτρα	26.000
Μπαρολὲ ἔξτρα	5.000
Μεταξωτὲς ἔξτρα	14.000
Λινὲς μερσεριζὲ	8.000

Μαλακός
1 Χρυσοσπηλαιωτίσσης 1
& Πραξιτέλους (Π)ας. Ἁγ. Μάρκου)

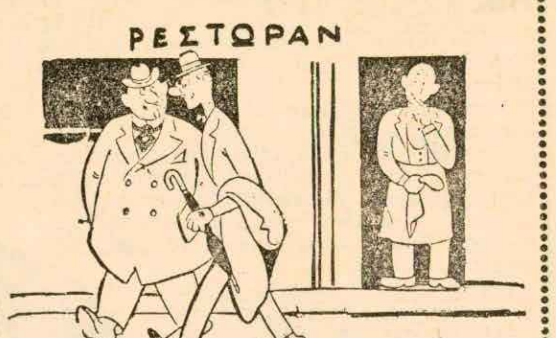

— Γιατὶ δὲν ἄφησες τὸ γκαρσόνι νὰ σὲ βοηθήση νὰ βάλης τὸ παλτό σου;
— Φοβόμουν μήπως δὲν ἦταν στὰ μέτρα μου!...
('Ἀπὸ τὴ «France Hebdo»)

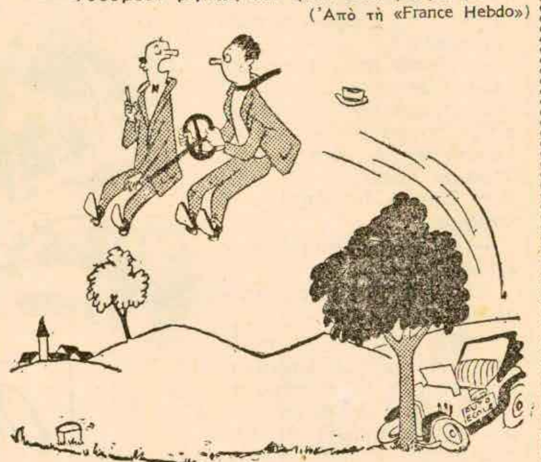

— Τὸ κυριώτερο εἶνε νὰ μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὸ τιμόνι ἀπ' τὸ χέρι σας!...
('Ἀπὸ τὴ «France Hebdo»)

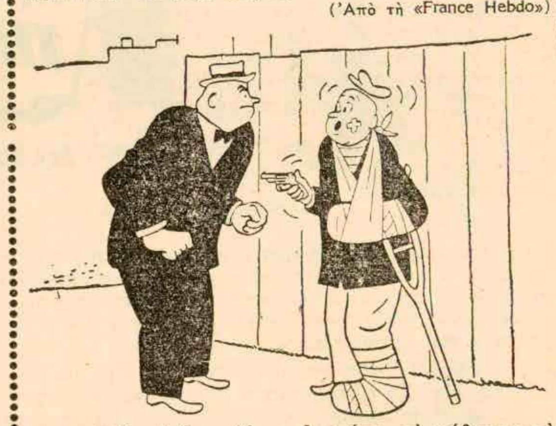

— Πάλι ἐσύ;... Δὲν σοῦ φτάνει τὸ μάθημα ποὺ σοῦδωσα προχθές;

— Ἔχω σύνθημα μὲ τὴ μαμᾶ... Ὅταν χτυπάω τὸ κουδοῦνι 38 φορές, καταλαβαίνει πὼς εἶμαι ἐγώ!

ΜΗ ΖΗΛΕΥΕΤΕ τοὺς «ἡρακλεῖς»

Οἱ χοντροὶ μῦς δὲν σημαίνουν ὑγεία καὶ ἀντοχὴ

Ὅταν ἡ περίφημη χορεύτρια Ἰσιδώρα Δούνκαν ἐγκατέλειψε ἕνα μποξὲρ γιὰ χάρι ἑνὸς ἠθοποιοῦ, ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό της: «Οἱ μυώδεις ἄντρες δὲν εἶναι διόλου καλοὶ στὸν ἔρωτα». Αὐτὸ λοιπὸν ἀποτελεῖ μιὰ βάσιμη φυσιολογικὴ ἀλήθεια.

Οἱ χοντροὶ μῦς τῶν μπράτσων δὲν δείχνουν ἀσυνήθιστη ὑγεία ἢ ἀρρενωπότητα. Δείχνουν μόνον ὅτι ἔχουν ἐξασκηθῆ ὑπερβολικά, γιὰ μιὰν ὡρισμένη ἀθλητικὴ ἀπόδοσι. Ἕνας γυμνασμένος ἀθλητὴς μπορεῖ ν' ἀναπτύξη, ἐπὶ λίγα δευτερόλεπτα μόνον, δύναμι 12 ἵππων περίπου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως πρακτικὴ σημασία. Γιατὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς δυνάμεως ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπ' τὶς διαστάσεις τῶν μυῶν του, ἀλλὰ ἀπὸ ὡρισμένους ἀδένες: τὸν θυρεοειδῆ καὶ τοὺς ἐπινεφριδίους.

Ὁ θυρεοειδὴς φαίνεται πὼς παρέχει τὴ σταθερὴ ποσότητα ἐνεργείας ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τοὺς συνηθισμένους σκοπούς, ἐνῶ οἱ ἐπινεφρίδιοι φροντίζουν γιὰ τὴν ἔκτακτη αὔξησι ἐνεργείας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ πάλη, τὸ τρέξιμο κλπ., ἐξαναγκάζοντας τὸ συκώτι νὰ δώση περισσότερο σάκχαρο στὸ αἷμα.

Ἂν λοιπὸν οἱ σωματικὲς ἀσκήσεις αὔξαναν πραγματικὰ τὴν ποσότητα τῆς δυνάμεως ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ὁ ἄνθρωπος, δηλαδὴ τὴν ἀντοχή του, θάπρεπε ὄχι νὰ διογκώσουν τοὺς μῦς του, ἀλλὰ νὰ διεγείρουν τοὺς ἀδένες ποὺ ἀναφέραμε. Σὲ καμμιὰ ὅμως περίπτωσι δὲν συμβαίνει αὐτὸ — ἐκτὸς ἴσως τῶν ἐνέσεων ἀδρεναλίνης ποὺ χρησιμοποιοῦνται κάποτε γιὰ τὸ «ντοπάρισμα» τῶν ἀλόγων τῶν ἱπποδρομιῶν, γιὰ τὴν τεχνητὴ δηλαδὴ καὶ προσωρινὴ αὔξησι τῆς ταχύτητός των.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἱστορία μᾶς λέει ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ περίφημοι ἡρακλεῖς τοῦ παρελθόντος ἔζησαν πολὺ λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους συγχρόνους των ποὺ εἶχαν κανονικὴ σωματικὴ ἀνάπτυξι. Ὁ Ἄγγλος Σάντοου, π. χ., πέθανε τὸ 1925 σὲ ἡλικία 58 ἐτῶν, ἀφοῦ σήκωσε ὡς τὸ δρόμο τὸ αὐτοκίνητό του ποὺ εἶχε πέσει μέσα σ' ἕνα χαντάκι.

Τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο ὅμως εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ὑστεροῦσαν σὲ σωματικὴ διάπλασι. Ἐμοιαζαν δηλαδὴ μᾶλλον μὲ...γορίλλες, παρὰ μὲ γεροδεμένους κι' ἀρρενωποὺς ἄντρες! Ἡ μόνη τους ἐπιδίωξ. ἦταν ν' αὐξήσουν κατὰ μερικοὺς πόντους τὴν περιφέρεια τῶν μυῶν τῶν μπράτσων καὶ τοῦ θώρακός τους, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθοῦν ποτὲ γιὰ τὴν ἁρμονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ σώματός τους σύμφωνα μὲ τὶς ἰδεώδεις ἀναλογίας τῆς κλασσικεῖς τέχνης.

Νὰ γιατὶ τὰ σημερινὰ Ἰνστιτοῦτα σωματικῆς ἀγωγῆς συνιστοῦν νὰ γίνωνται οἱ σωματικὲς ἀσκήσεις μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ὥστε ν' ἀποφεύγωνται τέτοιες ὑπερβολές.

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης Κάρολος Ντάρβιν μελέτησε κάποτε τὴ σωματικὴ διάπλασ. τῶν ἐργατῶν τῶν χρυσωρυχείων τῆς Χιλῆς. Τὰ ὀρυχεῖα αὐτὰ εἶχαν βάθος 140 μέτρων, κι' ὁ κάθε ἐργάτης ἀνέβαζε κάθε φορὰ μετάλλευμα βάρους 100 κιλῶν, πάνω στοὺς ὤμους του. Ἔτσι φορτωμένος, ἀνέβαινε τὶς πρωτόγονες σκάλες, φτιαγμένες ἀπὸ ἀκατέργαστους κορμοὺς δένδρων.

Ὁ Ντάρβιν λοιπὸν παρατήρησε ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐργάτες ἦσαν «ἀγένειοι νέοι 18 - 20 ἐτῶν, μὲ ἀτελῆ μυϊκὴ ἀνάπτυξι τοῦ σώματος». Κι' ὅμως μποροῦσαν νὰ κάνουν τὴ σκληρὴ ἐκείνη δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ διακοπὴ μόνο δυὸ ἡμερῶν κάθε τρεῖς βδομάδες.

Ἐπίσης ἄλλοι ἰθαγενεῖς τῆς ἴδιας χώρας εἶνε ἱκανοί, παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἀσθενικὴ τους διάπλασι, νὰ κάνουν μιὰ διαδρομὴ πολλῶν χιλιομέτρων, κουβαλῶντας στὴν πλάτη τους βάρος 250 — 300 κιλῶν.

Τέλος, πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὴν περίπτωσι πολλῶν μεσόκοπων ἐργατικῶν (π.χ. σιδηρουργῶν), ποὺ ἐξακολουθοῦν ν' ἀποδίδουν τὴν ἴδια ἐργασία ὅπως στὰ νειᾶτα τους, μολονότι ἡ ἡλικία ἔχει ἀρχίσει νὰ μεταβάλλη τοὺς μυϊκοὺς ἱστούς των σὲ λίπος.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε μάλιστα ὅτι ἡ αὔξησις τῶν σωματικῶν διαστάσεων καὶ τοῦ βάρους ἀπ' τὴν ἐντατικὴ γυμναστικὴ ἀποτελεῖ μᾶλλον μειονέκτημα, γιατὶ χρειάζεται κατανάλωσις περισσότερης ἐνεργείας γιὰ τὶς μετακινήσεις τοῦ πρόσθετου αὐτοῦ βάρους. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ἡ μυϊκὴ δύναμις πρέπει ν' αὐξηθῆ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ κατὰ τὸ τετράγωνον τοῦ βάρους. Νὰ γιατὶ ἕνας ψύλλος π.χ. πηδάει ἀναλόγως πολὺ μακρύτερα ἀπὸ ἕνα καγκουρώ, κι' ἕνας μποξὲρ κατηγορίας «φτεροῦ» εἶναι πολὺ ταχύτερος ἀπὸ ἕναν ἄλλο βαρέων βαρῶν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἕνα βρέφος ἀνίκανο ἀκόμη νὰ περπατήση, διαθέτει ἀναλογικὰ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη σωματικὴ δύναμι ἀπὸ ἕνα ἐνήλικο.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Ἀνδρικὴ προῖκα

Ἡ Λέλα Μελανοῦ ἦταν ἀληθινὰ ἕνα χαριτωμένο κορίτσι. Εἶχε τὸ μπεμπεδίστικο γοητευτικὸ ὕφος τῆς Βάσως Μανωλίδου, τὸ ἀκαθόριστο ἰσχυρὸ «σὲξ - ἀππήλ» τῆς Κατερίνας Ἀνδρεάδη, τὸν τσαχπίνικο ἀκατανίκητο μαγνητισμὸ τῆς Μελίνας Μερκούρη καὶ τὸν ἀναμφισβήτητο ἐρωτισμὸ τῆς Ἄννας Καλουτᾶ.

Ὁ... «συνθετικὸς» αὐτὸς ὑπερκορίτσαρος ποὺ λεγόταν Λέλα Μελανοῦ, ἦταν τραπεζιτικὴ ὑπάλληλος ἀλλὰ ἔνοιωθε ἀκατανίκητη τὴν ἀνάγκη... ν' ἀξιοποιήση τὸν ἑαυτό του! Κυτταζότανε μὲ ἀπόλυτα δικαιολογημένο ναρκισσισμὸ στὸν καθρέφτη καὶ ἀγανακτοῦσε μὲ τὴ ζωή!

— Μὰ εἶνε κατάστασις αὐτή; μονολογοῦσε ἢ μᾶλλον μίλαγε στὸ γοητευτικὸ ἑαυτό της ποὺ τὸν καμάρωνε μέσα στὸ στιλπνὸ κρύσταλλο. Ἕνα τέτοιο κορίτσι γεμᾶτο θέλγητρα σὰν κι' ἐμένα νὰ εἶν' ὑποχρεωμένο νὰ ξυπνάη σὰ γαλατᾶς στὶς ἐφτὰ τὸ πρωῒ καὶ νὰ τρέχη στὸ γραφεῖο νὰ φθείρη τὰ δροσερά του νειᾶτα; Μὰ τὰ νειᾶτα τῆς ποιότητος αὐτῆς, ἀγαπητή μου Λέλα, ἔχουν ἀξία! Εἶνε συνάλλαγμα! Κάνουνε λεφτά!...

Μ' αὐτοὺς τοὺς καθημερινοὺς «διαλόγους» ποὺ εἶχε συνεχῶς μὲ τὸν ἑαυτό της ἡ δεσποινὶς Λέλα Μελανοῦ, κατάντησε πιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ βρῆ οὔτε μιᾶς στιγμῆς ἡσυχία. Ἄντρες,—φυσικά— τὴν πολιορκοῦσαν πολλοί. Ἀλλὰ κανένας δὲν τῆς ἔκανε. Οἱ μισοί, ὅσοι «τὸν εἴχανε τὸν παρὰ» τὴ θέλανε γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Κι' ἡ Λέλα ἦταν ἠθικὸ κορίτσι. Ὅλα κι' ὅλα!... Οἱ ἄλλοι μισοί, ὅσοι τῆς ἔκαναν πρότασι γάμου, ἦταν φτωχοὶ συνάδελφοί της μ' ἕναν ὠχρὸ κι' ἀσήμαντο μισθουλάκο περίπου σὰν τὸ δικό της! Θὰ μεταπηδοῦσε δηλαδὴ ἀπ' τὴ γραφομηχανὴ στὸ νεροχύτη! Ὡραία προαγωγή!... Μερσί!

Γι' αὐτὸ σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε, τὸ μελέτησε, τὸ ξαναμελέτησε τὸ ζήτημα καὶ κατέληξε στὸ σταθερὸ καὶ ρεαλιστικὸ συμπέρασμα ὅτι τῆς χρειαζόταν ἕνας ἄντρας μὲ προῖκα! Μάλιστα! Ἕνας ἄντρας μὲ προῖκα!

Καὶ τὄβαλε σκοπὸ τῆς ζωῆς της!... Ψώνισε μὲ δόσεις, ράφτηκε μὲ πίστωσι. Ἔκοψε τὸ φαΐ γιὰ ν' ἀγοράση ἀκριβὸ ἄρωμα κι' ἄρχισε νὰ συχνάζη στὰ κοσμικὰ κέντρα, τέλος πάντων ὅπου τὸ κοινωνικό της εἰσιτήριο μποροῦσε νάχη πέρασι. Μιὰ γνωριμία ἐδῶ, δυὸ γνωριμίες ἐκεῖ, «καλησπέρα», «τί γίνεσθε», «καθῆστε», «τί θὰ πάρετε» κατάφερε σὲ λίγο νὰ δημιουργήση κύκλο. Καὶ ἄρχισε νὰ διαδίδη μ' ἔντεχνη ἀφέλεια: Πέθανε ὁ θεῖος της, ὁ ἀδερφὸς τοῦ πατέρα της στὴν Ἀμερική, καὶ τὴν ἄφησε γενικὸ κληρονόμο! Ναί, βέβαια. Ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια. Στὴν Τράπεζα ἔμενε ἔτσι... γιὰ «σπόρ»... γιὰ νὰ μὴν πλήττη!...

Τὸ κόλπο ἔπιασε. Ὁλόκληρο... κόμμα θαυμαστῶν σχηματίσθηκε γύρω ἀπὸ τὴ Λέλα! Κι' οἱ προτάσεις γάμου σωρηδόν! Ἀλλὰ τώρα πιὰ — δὲν ἦταν κορόϊδο ἡ Λέλα! — ἔ-

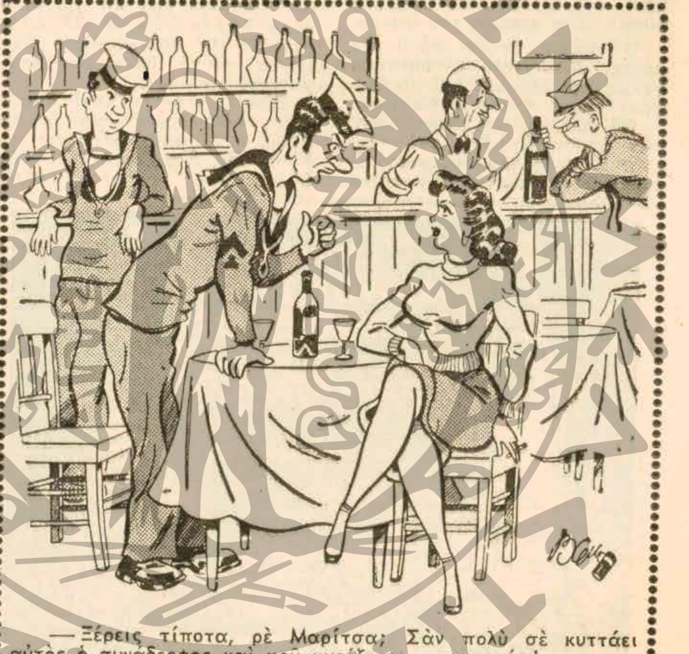

— Ξέρεις τίποτα, ρὲ Μαρίτσα; Σὰν πολὺ σὲ κυττάει αὐτὸς ὁ συνάδερφος καὶ μοῦ μυρίζεται... ναυμαχία!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

πρεπε νὰ διαλέξη τὸν καλλίτερο. Τὸν «καλλίτερο» δηλαδὴ... σχῆμα λόγου. Τὸν «πλουσιώτερο». Αὐτὸ τὴν ἐνδιέφερε.

Ὑποψήφιοι πολλοί. Πάρα πολλοί. Τὸ εἴπαμε. Μέσα σ' ὅλους ὅμως ξεχώριζε ὁ Λάμπης Μαστρογιώργος. Κακόηχο κάπως τ' ὄνομα μὰ πολὺ εὔηχες οἱ στερλίνες! Μόλις εἶχε ἔρθει ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ μὲ μιὰ «Κράϊσλερ» ποὺ ἔπιανε, κατὰ πλάτος, ὅλη τὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου καὶ διέκοπτε τὴν κυκλοφορία. Νόστιμο παιδί, ἄψογα ντυμένο, λεπτὸ στοὺς τρόπους καὶ πρὸ παντὸς — τὸ κυριώτερο — σωστὸς ρωμηὸς Κροῖσος! Φαντάσου ὅτι τὸ Μποδοσάκη καὶ τὸν Κατσάμπα τοὺς ἔλεγε... «φτωχολογιά»!

Τὸν ἄφησε μὲ πολλὴ τέχνη νὰ τσιμπηθῆ μαζί της γερὰ ἡ Λέλα κι' ὅταν τῆς εἶπ' ἕνα βράδυ «νὰ τοῦ κάνη τὴν τιμὴ νὰ γίνη γυναῖκα του» γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ φιλάρεσκη συμπάθεια:

—Ἄφησε, τοῦ εἶπε, νὰ γνωριστοῦμε λίγο περισσότερο... Νὰ τὸ σκεφθῶ κι' ἐγώ!...

Ἄναψε ὁ δυστυχὴς ὁ Λάμπης κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τρελλάθηκε κυριολεκτικῶς! Κάθε πρωΐ ἐμφανιζόταν κατὰ δυὸ κιλὰ ἐλαφρότερος!

«Ἦρθ' ἡ ὥρα», σκέφτηκε ἡ Λέλα.

Καὶ κάποιο βράδυ ποὺ χόρευαν ἀργά, ἕνα λικνιστικὸ «βὰλς» στὸ «Μιάμι» τοῦ εἶπε τὸ πολυπόθητον «ναί»! Μιὰ σαμπάνια ἔρριξε τὸν τιμητικὸ κανονιοβολισμὸ τῆς ἀναγγελίας τῶν ἀρραβώνων συμβολίζοντας καὶ τοὺς ἀφροὺς τῆς λύσσας ἀπ' τὴν ὁποία κατελαμβάνοντο οἱ ἄσπονδες φίλες!...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Λάμπης ζήτησε νὰ τῆς προσφέρη ἀκόμη ἕνα ποτῆρι σαμπάνιας στὸ σπίτι του. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της καὶ πῆγε. Ἀλλὰ κι' ὁ Λάμπης τῆς φέρθηκε μὲ βαθὺ σεβασμό. Κουβέντιασαν γιὰ τὴ ζωή τους κι' ἡ Λέλα θαύμαζε τὸν πλοῦτο, τὴ χλιδὴ καὶ τὴν πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ. Ἔφυγε μὲ τὸ συναίσθημα τοῦ θριάμβου ποὔχει κάθε ἄνθρωπος ὅταν πραγματοποιεῖ ἕνα μεγάλο του ὄνειρο.

Οἱ γάμοι ἔγιναν σὲ λίγες μέρες, «ἀνοιχτοὶ» μ' ἐπίσημο γεῦμα καὶ δεξίωσι καὶ τὸ ζευγάρι ἔφυγε γιὰ τὴν Κηφισιά.

Οἱ δυὸ πρῶτες μέρες κύλησαν ἁρμονικὰ μέσα στὴ γλυκειὰ εὐτυχία τοῦ συζυγικοῦ ἐρωτικοῦ «μέλιτος». Τὴν τρίτη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ Λάμπης εἶπε στὴ Λέλα:

— Ξέρεις, Λέλα, θὰ χρειαστοῦμε προχείρως μερικὰ χρήματα. Γιατὶ ἐγὼ τὰ κεφάλαιά μου τἄχω τοποθετημένα σ' ἐπιχειρήσεις καὶ μοῦ σώθηκαν τὰ μετρητά.

— Δηλαδή;... Τί θὰ χρειαστοῦμε; ρώτησε κάτωχρη ἐκείνη.

— Μὰ... τίποτα ψιλά. Ἔτσι προχείρως. Ὄχι περισσότερα ἀπὸ πενῆντα ἑκατομμύρια.

Ἡ Λέλα ξεροκατάπιε. «Δὲν τῆς εἶχαν ἔρθει ἀκόμη λεπτὰ ἀπ' τὴν Ἀμερική», ψιθύρισε.

— Δῶσε μου ἐμένα τὰ ντοκουμέντα καὶ τὰ κανονίζω.

Τὴ στρίμωξε πολύ. Κι' ἀναγκάστηκε μὲ χαμηλωμένα μάτια νὰ τοῦ ὁμολογήση πὼς «ὁ θεῖος» δὲν εἶχε πεθάνει ποτὲ γιατὶ... ποτὲ δὲν εἶχε γεννηθῆ!

Ὁ Λάμπης πετάχτηκε ὄρθιος.

— Μὲ γέλασες; βρυχήθηκε.

Ἡ Λέλα ἔκλαψε.

— Συγγνώμην! Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, τί σὲ νοιάζουν τὰ λεφτά; Ἐσὺ ἔχεις!

Ἔξαλλος ἔγινε ὁ Λάμπης:

— Ποῦ ἔχω, μωρή; Δίφραγκο δὲν ἔχω!

— Καὶ τ' αὐτοκίνητο;

— Νοικιασμένο ἦταν. Καὶ χρωστάω καὶ τὸ νοίκι.

— Καὶ τὸ σπίτι;

— Ξένο. Τοῦ φίλου μου τοῦ Στρατόγλου ποὺ λείπει στὸ Λονδῖνο καὶ μ' ἄφησε τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ πηγαίνω νὰ τ' ἀερίζω.

— Καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ ξώδευες;

— Δανεικά! Ἐπρόκειτο νὰ τὰ πληρώσω ἀπ' τὴν προῖκα!

Σιγὴ μίσους καὶ ἀπελπισίας ἐπακολούθησε.

— Παληάνθρωπε! εἶπ' ἐκείνη.

— Προικοθηροῦ! εἶπ' αὐτός. Ἀπατεώνισσα!

Καὶ σηκώθηκε ἄγριος:

— Μάζευτα τώρα καὶ ξεκουμπίσου!

— Τί λὲς καλέ; Περίμενα νὰ μοῦ τὸ πῆς νομίζεις; Ἔχει γοῦστο νὰ καθόμουνα μ' ἕνα παληόμουτρο σὰν κι' ἐσένα!

Καὶ τὰ μάζεψε κι' ἔφυγε.

Σὲ τρεῖς μέρες οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν πὼς «ἡ Ἑλένη ἢ Λέλα Μελανοῦ, ἐτῶν 27 ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση λαζοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν ὑπερμαγγανικοῦ καλίου».

Ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἔμαθε πὼς τὴν ἐπομένη τοῦ χωρισμοῦ, ὁ Λάμπης κέρδισε τὸ δῶρο τοῦ Λαχείου: 400.000.000.

ΕΨΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Λιμναῖον, Αἴγιον: Τὸ «σταυρόλεξο γιὰ μαθηματικοὺς» δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τὸν τίτλο του, οὔτε καὶ παρουσιάζει κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ παιγνίδια σας. Νέον Ἀναγνώστην Σ. Μ., Θεσσαλονίκην: Ἀσφαλῶς δὲν θὰ χρειαστήκατε πολλὲς ὧρες γιὰ νὰ φτιάξετε ἕνα τόσο πρόχειρο σταυρόλεξο. Στεῖλτε μας κανένα πολὺ καλύτερο ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῆ. Ἰωάννην Κορωνίδην: Τὸ σταυρολεξό σας ποὺ μὲ τὸ σχέδιο χωρίζεται σὲ πέντε κομμάτια, εἶνε τελείως ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. Χρυσούλα Μιχαηλίδου, Ἡράκλειον - Κρήτης: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Dennis Morgan εἶνε: Warner Bros. Studios, Burbank Calif. U. S. A. Θεμιστοκλῆν Δημητρίου, Σαββάλια - Ἠλείας: Λέξεις σὰν τὶς ΤΟΜΑ ΑΟΣΜΕ, ΙΑΣ, ΚΑΣΑΝ, ΔΑΤ, ΤΜΣΤ καὶ ἄλλες ἀνύπαρκτες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι σ' ἕνα σταυρόλεξο ποὺ ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ δημοσιευθῆ. Κ. Ν. Νικολαΐδην, Ἐνταῦθα: Οἱ λέξεις ΚΤΥ, ΤΣΡ, ΟΙΡ, ΑΣΟΚΑ, ΑΣΗΓΕ κ.ἄ. καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Τὸ ρομβοσταυρόλεξο δὲν παρουσιάζει κι' αὐτὸ κανένα ἐνδιαφέρον. Στυλιανὸν Στάην, Ἐνταῦθα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, περιέχει ὅμως πολὺ κοινὲς λέξεις. Θὰ περιμένη τὴ σειρά του γιὰ νὰ δημοσιευθῆ. Ἰωάν. Χιωτάκην: Οἱ δυὸ λέξεις Α·Ι·ΒΑΛΙ (ἀντὶ Α·Ι·ΒΑΛΗ) καὶ ΑΚΑΙΡΙΑ, εἶνε οἱ μόνες ποὺ πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν στὸ σταυρόλεξό σας. Ἂν τὸ κατορθώσωμε αὐτὸ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ν. Ζόρικον, Ἐνταῦθα: Τὸ ὀχτάστιχό σας εἶνε καλούτσικο, δὲν εἶνε ὅμως κατάλληλο γιὰ τὶς σελίδες μας. Καταλαβαίνετε πιστεύομε γιατί. Θαυμάστρια τοῦ «Θησαυροῦ», Καβάλλα: Δὲν ἀποκλείεται νὰ δημοσιεύσωμε στὸ προσεχὲς μέλλον κι' ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ ἀγαπημένου σας συγγραφέως. Ἡ διεύθυνσις τῆς Hedy Lamarr εἶνε: United Artists Studio Corp. 1041 N. Formosa Ave. Hollywood 46 Calif. U. S. A. Δὲν δημοσιεύομε φωτογραφίες ἀναγνωστῶν μας. Γεώργιον Ἀναγνωστόπουλον, Μυτιλήνη: Δημιουργήσατε μὲ τὸ σχέδιο πολλὲς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων εἶνε ἀνύπαρκτες. Στεῖλτε μας κανένα καλύτερο σταυρόλεξο γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Σπυρ. Μηλιώτην καὶ Κωνστ. Δημοσθενιάδην Σ.Τ.Γ. 917α: Τόσον ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός του ὅσον καὶ τοῦ ἀνωμάλου σχεδίου του, μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας. Στεῖλτε μας κανένα στὸ συνηθισμένο σχῆμα 17 Χ 17 τετραγωνιδίων καὶ πολὺ πιὸ περιποιημένο. Στέλιον Γιαλούρην, Μυτιλήνη: Οἱ λέξεις ΙΣΙ, ΝΑΝ, ΚΟΛΑ, ΡΗΝ, ΤΟΙ καὶ ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς τὸ πρῶτο σας. Γεώργιον Ζαμπούκην, Πειραιᾶ: Τί θὰ λέγατε ἂν βλέπατε σ' ἕνα σταυρόλεξο ἀπ' αὐτὰ ποὺ βρίσκετε ἀνούσια τὶς λέξεις ΥΝ, ΕΡΜΑΚ, ΟΠΑΛ, ΝΕ, ΑΡΑΝ ΜΚ, ΠΑΜΠΕΝΗΣ (!) ΕΝΙΑΥΤΟΥ (στὸ τελευταῖο δὲν βρήκατε οὔτε σεῖς ὁ ἴδιος τί ἐξήγησι νὰ βάλετε) κ. ἄ; Λυπούμεθα, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε ἀπὸ τώρα πὼς λάβαμε κιόλας πολὺ καλύτερα γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος μας. Ἰωάννην Μουμτζίδην, Ἀνάστασι—Πειραιῶς: Οἱ λέξεις ΡΑΤΙΟ, ΙΑΝ, ΝΚΩ, ΣΟΕΘΑ, ΩΛΑΝΑΡΑ κ. ἄ πολλὲς παρόμοιες μᾶς ἀναγκάζουν νὰ παραμερίσωμε τὸ σταυρόλεξό σας. Στυλιανὸν Στάην, Ἀθῆναι: Θὰ ἦταν πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας ἂν ἔλειπαν ἀπ' αὐτὸ οἱ λέξεις ΝΕ, ΑΜΟ, ΜΗΤΟΙ. Ἐλπίζομε νὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἄγνωστον, Κόμμα Λαμίας: Σᾶς ἀπαντοῦμε μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο γιατὶ δὲν κατορθώσαμε νὰ διαβάσωμε τὴν ὑπογραφή σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ σᾶς συγχαίρομε γιὰ τὴν προσπάθειά σας νὰ διαδίδετε τὸν «Θησαυρό». Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ δημοσιεύσωμε τὸ Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξό σας γιατὶ ἔχομε λάβει ἤδη καμμιὰ δεκαριὰ γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ θὰ δημοσιεύσωμε τὸ καλύτερο. Στυλιανὸν Καρατζᾶνον, 20 ΕΤΠ: Ἔχομε λάβει γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο τεῦχος πολλὰ σταυρόλεξα καὶ θὰ δημοσιεύσωμε ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα. Μ. Γ. Σ. Τρίπολιν, Θεσσαλονίκην: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Οἱ λέξεις ΑΡΠΗΣ, ΤΑΝΚΟ, ΝΤΟΥΖ, ΣΤΟΛΕ, κ. ἄ. τὸ ἀποδεικνύουν. Περιμένομε κανένα πολὺ καλύτερο. Ζήσην Πιπέργιαν, Νεάπολιν - Θεσσαλονίκης: Τόσο τὸ σταυρόλεξο ὅσο καὶ τὸ ἀριθμοσταυρόλεξο θὰ δημοσιευθοῦν μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Γεώργιον Νικολαΐδην, Σ.Τ.Γ. 919α: Τὸ σταυρόλεξό σας χρειάζεται μερικὲς διορθώσεις. Οἱ λέξεις ΤΡΟΤ, ΛΙΜΩ καὶ ΚΟΠΑΙ πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Πιστεύομε νὰ τὸ ἐπιτύχωμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Κώσταν Βαμβακίτην, Μυτιλήνη: Ὑπάρχουν καὶ στὰ δυό σας σταυρόλεξα ἀρκετὲς ἀνεπιθύμητες λέξεις: ΠΑΛΑΣ (ἀντὶ ΠΑΛΛΑΣ) ΑΙ (δυὸ φορές), ΚΑΡΥ, ΑΛΕ, κ. ἄ. Τὸ ἕνα πάντως θὰ δημοσιευθῆ. Παν. Σ. Γαληνόν, Ἐνταῦθα: Ὁ «Θησαυρὸς» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν συγκινητικὴ ἀγάπη σας γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν εὐχή σας τὴν ὁποία καὶ σᾶς ἀνταποδίδει. Τὸ σταυρόλεξό σας 22-11-49 πολὺ καλό, θὰ δημοσιευθῆ μετὰ τὰ πανηγυρικὰ φύλλα μας. Χαραλ. Χατζηπαλαιολόγον, Καλλονὴ - Μυτιλήνης: Οἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας καὶ ἰδίως οἱ 48 λέξεις τῶν 2-3 γραμμάτων εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες. Μερικὲς μάλιστα ὅπως οἱ ΚΩΝΙΑ καὶ ΙΑΙ, πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Ἴσως τὸ δημοσιεύσωμε. Φροντίστε πάντως νὰ μᾶς στείλετε κανένα καλύτερο. Γιώργον Πετρίδην, Πάργα: Πολὺ καλὸ τὸ πρωτοχρονιάτικο σταυρόλεξό σας. Θὰ μπῆ κι' αὐτὸ στὴν κληρωτίδα προκειμένου νὰ ἀποφασίση ἡ τύχη ποιὸ ἀπὸ τὰ πέντε καλὰ ποὺ λάβαμε θὰ δημοσιευθῆ. Τάσον Φιλίππου: Τὸ σταυρόλεξό σας ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν μιὰ κανονικὴ διασταύρωσι τῶν λέξεων. Οἱ λέξεις του εἶνε καλές, δεδομένου ὅμως ὅτι πολλὰ καλύτερα σταυρόλεξα περιμένουν τὴ σειρά τους, ἡ δημοσίευσις τοῦ δικοῦ σας θ' ἀργήση κάπως. Ἐκτὸς ἐὰν μᾶς στείλετε κανένα ἄλλο μὲ ἐξ ἴσου καλὲς λέξεις καὶ μὲ πιὸ λίγα μαῦρα τετραγωνίδια. Ἠλίαν Λακκόπουλον, Τέμενη: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν πολὺ καλὸ ἂν ἔλειπαν ἀπ' αὐτὸ οἱ λέξεις ΑΛΜ, ΧΑΑ καὶ ΣΙΜ. Θὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε ὅμως μὲ ἄλλες καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε μὲ τὴ σειρά του. Νικόλαον Κατσουλάκον Καλάμας: Τόσο τὸ Χριστουγεννιάτικο ὅσο καὶ τὸ πρωτοχρονιάτικο σταυρόλεξό σας θὰ πάρουν μέρος στὴν κλήρωσι ποὺ θὰ γίνη προκειμένου νὰ δημοσιευθῆ ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα καλὰ σταυρόλεξα ποὺ λάβαμε γιὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Θὰ προτιμούσαμε νὰ μὴν ἦταν γιορτινὰ ἔτσι δὲν θὰ διέτρεχαν τὸν κίνδυνο νὰ πᾶνε χαμένα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές σας τὶς ὁποῖες καὶ σᾶς ἀνταποδίδομε. Βασίλειον Κουτσόν, Θεσσαλονίκην: Τὸ σταυρόλεξό σας μὲ τὰ «Χρόνια πολλὰ» θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς διορθώσεις ἂν δὲν εἴχαμε λάβει πολλὰ ἄλλα καλύτερα γιὰ τὰ πανηγυρικά μας φύλλα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ σᾶς εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας «Χρόνια πολλά». Κωνστ. Γαληγάλην, Μπογιάτι - Ἀττικῆς: Οἱ λέξεις ΑΤΑΚ, ΤΑΚΕ, ΤΕΑΝ, ΡΥ, ΕΝΤΟΥ, ΑΝΑΝ, ΑΜΙΝ καὶ ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὰ σταυρόλεξά σας. Περιμένομε κανένα καλύτερο. Θεμιστοκλῆν Δημητρίου, Σαββάλια - Ἀμαλιάδος: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Τόσο οἱ ἀνορθογραφίες ὅσο καὶ οἱ ἀνύπαρκτες λέξεις δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι σ' ἕνα σταυρόλεξο. Π. Γιόκαρην: Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἰδέες σας γιὰ τὸ θέμα «Οἱ Ἄγγλοι φεύγουν» ἀρκετὰ καλές. Τὶς παραδώσαμε στοὺς σκιτσογράφους μας, γιατὶ τὰ δικά σας σκίτσα εἶνε ἐρασιτεχνικά.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παληοὺς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ εἶνε σήμερα στὸ Χόλλυγουντ οἱ ἄντρες-στὰρ ποὺ ἔχουν στὸ ἐνεργητικὸ τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς τους πάνω ἀπὸ 100 ταινίες καὶ διεκδικοῦν φυσικὰ τὸν τίτλο τοῦ παλαιμάχου καλλιτέχνη. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς συγκαταλέγονται ὁ Ἀδόλφος Μανζοῦ, μὲ 210 ταινίες, ὁ μακαρίτης Οὐῶλλας Μπήρρυ, μὲ 180 ταινίες, ὁ Λάϊονελ Μπάρρυμορ, μὲ 150 ταινίες, ὁ Λούϊς Στόν, μὲ 130, καὶ μερικοὶ ἄλλοι μὲ περισσότερες ἢ λιγώτερες.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κι' ὁ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ, ποὺ ἔχει ὡς τώρα στὸ ἐνεργητικό του περισσότερες ἀπὸ 100 ταινίες μέσα στὰ 17 χρόνια ποὺ παίζει στὸν κινηματογράφο. Στὴν Ἀμερικὴ εἶνε πασίγνωστος καὶ δημοφιλέστατος. Στὴν Εὐρώπη, ὅμως, ἀμφιβάλλουμε ἂν τὸν γνωρίζουν κι' ἂν τὸν συμπαθοῦν περισσότεροι ἀπὸ 10 κινηματογραφόφιλοι στοὺς 100... Ἔχει, βλέπετε, τὴν ἀτυχία, ὁ καϋμένος νὰ εἶνε λίγο φαλακρός, ἀρκετὰ μεγάλος στὴν ἡλικία καὶ κάπως κοιλαρᾶς! Αὐτὰ ὡστόσο δὲν τὸν ἐμποδίζουν νὰ εἶνε ἕνας ἐξαίρετος καρατερίστας καὶ πρώτης τάξεως ἄνθρωπος, μὲ τὸ χαμόγελο πάντοτε στὰ χείλη.

Προκειμένου οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ χαρακτηρίσουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγωνίστηκε σκληρὰ στὴ ζωή του καὶ πέτυχε, λένε ὅτι «δούλεψε σὰν Ἀμερικανός...» Αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀλήθεια. Διαβάστε παρακάτω τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ καὶ θὰ πεισθῆτε. Γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη στὶς 18 Φεβρουαρίου τοῦ 1903 καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶνε Γκάντερ Σνάϊντερ. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας φτωχὸς γουναρᾶς ποὺ ἀρρώστησε καὶ πέθανε ὅταν ὁ Ἔντουαρντ ἦταν μόνο ὀχτὼ ἐτῶν. Ἡ μητέρα του πέθανε κι' αὐτὴ δυὸ χρόνια ἀργότερα κι' ἔτσι ὁ μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς σὲ ἡλικία μόλις 10 χρόνων.

Φοίτησε στὴν ἀρχὴ στὸ δημόσιο σχολεῖο τῶν ἀνατολικῶν συνοικιῶν τῆς Ν. Ὑόρκης. Σὲ μιὰ σχολικὴ παράστασι τοῦ ἔργου «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Λορέντσο καὶ τράβηξε ἀμέσως τὴ προσοχὴ τοῦ Τζὼν Μπάρρυ, ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας Δραματικῆς Τέχνης. Ὥσπου νὰ φθάση στὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν ὁ Γκάντερ ἔκανε διάφορα ἐπαγγέλματα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ζήση γιατὶ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο. Ἔγινε [illegible], ἐργάτης, ἐφημεριδοπώλης, πανωτατζῆς, σταυλίτης καὶ τέλος «κράχτης» σὲ θίασο ποικιλιῶν, μὲ τὸν ἀπώτερο σκοπὸ νὰ μπορέση νὰ σπουδάση. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μπάρρυ προσελήφθη ἀργότερα στὸ θίασο Μπὲν Γκρέητ, στὸ Τρέντον τῆς Ν. Ὑερσέης. Τότε ἄλλαξε τὸ ὄνομά του καὶ πῆρε τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Ἔντουαρντ Ἄρνολντ.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιοδεία ὁ θίασος αὐτὸς διαλύθηκε καὶ ὁ Ἔντουαρντ προσελήφθηκε στὸ θίασο τοῦ Μάξαϊν Ἔλλιοτ, παίζοντας πότε ρόλους σοβαροὺς καὶ πότε σκηνοθετώντας ὁ ἴδιος τὰ ἔργα. Ποτὲ δὲν ἔμενε ὡστόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ μιὰ δουλειά. Ὁ ἀνήσυχος χαρακτῆρας του τὸν ἔσπρωχνε διαρκῶς νὰ ἀπασχολῆται μὲ δύο συγχρόνως πράγματα. Ἀργότερα, ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια ἔπαιξε ὡς ζὲν - πρεμιὲ δίπλα στὴ μεγάλη δραματικὴ ἠθοποιὸ Ἔθελ Μπάρρυμορ.

Λίγο καιρὸ μετά, ἐνῶ ὁ Ἔντουαρντ βρισκόταν σὲ τουρνὲ μὲ κάποιο θίασο, γνώρισε τὴν ἠθοποιὸ Χάρριετ Μάρσαλ καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἀπὸ τότε ἔζησε εὐτυχισμένος, δίχως οἰκογενειακὲς στενοχώριες μαζὶ μὲ τὰ τρία χαριτωμένα παιδιά του, τὴν Ἐλίζαμπετ, τὴν Οὐΐλλιαμ καὶ τὴ Ντόροθυ.

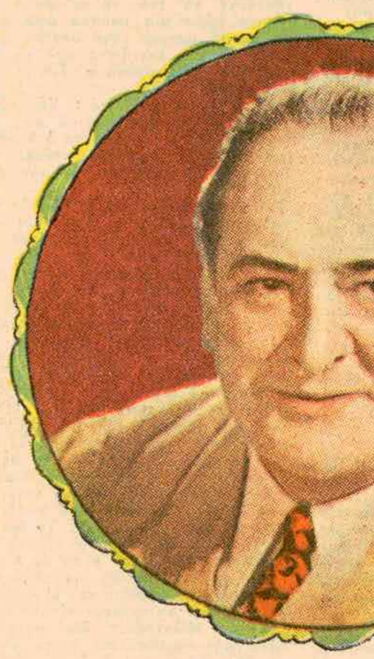

Ὁ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ.

Στὰ 1926 ὁ Ἔντουαρντ προσελήφθη ὡς πρωταγωνιστὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας παραγωγῆς βωβῶν ταινιῶν ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα της στὸ Σικάγο. Μὲ τὴν ἑταιρία αὐτὴ ἐμφανίστηκε σὲ περισσότερες ἀπὸ 40 ταινίες. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ Μπροντγουαίη ὅπου ἔπαιξε σὲ διάφορα θέατρα.

Στὸ θέατρο ἔμεινε ὡς τὸ 1932 ὁπότε δέχτηκε μιὰ καλὴ πρότασι νὰ παίξη στὴν ταινία τοῦ Λιοῦ Ἄυρες «Γειά σου, Ἀμερική». Αὐτὴ στάθηκε ἡ ἀρχὴ τῆς θριαμβευτικῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας του. Ἐξακολούθησε νὰ παίζη στὸν κινηματογράφο μέχρι τὸ 1940 πότε στὸ ἕνα στούντιο καὶ πότε στὸ ἄλλο. Ἀπὸ τότε ὅμως τὸν προσέλαβε μὲ πολυετὲς συμβόλαιο ἡ Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγερ ὅπου ἀνήκει καὶ σήμερα.

Νὰ τώρα μερικὲς ἀπ' τὶς καλλίτερες δημιουργίες τῆς πλούσιας καρριέρας του: «Ρασπούτιν», «Λευκὴ Ἀδελφή», «Ἔγκλημα καὶ τιμωρία», «Καρδινάλιος Ρισελιέ», «Δὲν θὰ τὰ πάρης μαζί σου», «Ἀμερική, ἡ χώρα τῆς Ἐλευθερίας», «Τόννυ Ἤγκερ», «Μάτια στὸ σκοτάδι», «Κισμέτ», «Κυρία Πάρκιγκτον», «Σκάνδαλα στὸ Γκρὰντ - Ὀτέλ», «Ζίγκφελντ Φόλλις», «Τρεῖς γνωστικοὶ τρελλοί», «Σπίτι τῶν τριῶν κοριτσιῶν» καὶ ἀρκετὰ ἄλλα νεώτερα.

Κοντός, παχύς, μὲ ἔξυπνα μάτια καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο, ὁ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ εἶνε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ βέρου Ἀμερικανοῦ. Ἂν καὶ ὑπέφερε πολὺ γιὰ νὰ ἀναδειχτῆ καὶ νὰ κερδίση τὴ ζωή του σήμερα τὰ ἔχει ξεχάσει ὅλα. Ὄχι μόνο δὲν διατηρεῖ καμμιὰ κακὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ περασμένα του βάσανα ἀλλὰ ἔχει ἕναν εὔθυμο χαρακτῆρα ποὺ βλέπει τὰ πάντα ἀπὸ τὴν εὐχάριστη πλευρά τους. Τὸ χιοῦμορ του εἶνε ἀνεξάντλητο καὶ δηκτικώτατο, ἐνῶ τὸ πλατὺ καὶ ἀνοιχτόκαρδο γέλιο του μεταδίδεται καὶ στοὺς ἄλλους μὲ θαυμαστὴ εὐκολία. Εἶνε πολὺ διαβασμένος, ἔχει ταξιδέψει σχεδὸν παντοῦ στὴν Ἀμερική.

Αὐτὸς εἶνε μὲ λίγα λόγια ὁ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ. Ἕνας πρώην ἄσημος καὶ φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ σήμερα ἕνας φτασμένος πιὰ καλλιτέχνης, μὲ ὄνομα, φήμη καὶ περιουσία. Εἶνε κι' αὐτὸς δημιούργημα τῆς σκληρῆς δουλειᾶς καὶ τῆς μεγάλης θελήσεως.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

«Μοῦ συμβαίνει κάτι φοβερό, μοῦ γράφει μιὰ ἀναγνώστρια, κάτι ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὴ ζωή μου. Ἀκοῦστε καὶ κρίνατε:

»Εἶχα καλέσει μιὰ ἀδελφική μου φίλη νὰ περάση λίγες μέρες μαζί μου στὴν ἐξοχή, ἐγὼ ὅμως ἀπασχολημένη μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ νοικοκυριό, ἔμενα τὶς περισσότερες φορὲς στὸ σπίτι καὶ παρώτρυνα τὴ φίλη μου νὰ βγαίνη μὲ τὸν ἄντρα μου. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν πολὺ φυσικό, μιὰ ποὺ τὴν εἶχα καλέσει γιὰ νὰ ξεσκάση.

»Ἡ φίλη μου εἶνε νέα, ὄμορφη, γεμάτη ζωὴ καὶ σφρῖγος, κι' ὅπως ἦταν ἑπόμενο ὁ ἄντρας μου τὴν ἐρωτεύτηκε. Ἐγὼ ὅμως εἶχα πεποίθησι στὴ φίλη μου καὶ ὅπως ἀπέδειξαν τὰ γεγονότα εἶχα δίκηο. Καθὼς κατάλαβα ἐκ τῶν ὑστέρων, στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ τὸν κάμη νὰ λογικευθῆ, τοῦ μίλησε βέβαια γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ παιδιά του. Ὅταν ὅμως πείσθηκε ὅτι ὁ ἄντρας μου δὲν ἐννοοῦσε νὰ συνέλθη, βρῆκε μιὰ πρόφασι καὶ μᾶς ἀνάγγειλε μιὰ μέρα ὅτι ἦταν ἀναγκασμένη νὰ φύγη γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ὑπολόγιζε καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως ἄρχισε τὸ μεγάλο δρᾶμα μέσα στὸ σπίτι μας.

»Ὁ ἄντρας μου ἄλλαξε ἐντελῶς χαρακτῆρα: Τίποτα πιὰ δὲν τοῦ ἄρεσε, γκρίνιαζε μὲ τὸ παραμικρό, δημιουργοῦσε σκηνὲς καὶ μιὰ μέρα μοῦ πέταξε κατὰ πρόσωπο ὅτι ἐξ αἰτίας μου εἶχε φύγει ἡ φίλη μου, γιατὶ τὴν εἶχα ζηλέψει καὶ τῆς εἶχα ὑποδείξει ἐγὼ ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγη».

Βέβαια εἶνε πολὺ δυσάρεστο αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει, ἀγαπητή μου φίλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ δείξετε ψυχραιμία καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ ξανάρθουν τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Ὁ ἄντρας σας θὰ ξεχάση αὐτὴ τὴ μικροπεριπέτεια καὶ θὰ καταλάβη πόσο ἄδικα σᾶς εἶχε φερθῆ. Δὲν σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ ξαναπροσκαλέσετε τὴ φίλη σας γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξετε ὅτι δὲν εἶχε φύγει ἐξ αἰτίας σας, γιατὶ εἶνε πάντα ἐπικίνδυνο νὰ παίζη κανεὶς μὲ τὴ φωτιά!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἐπανωφόρια μὲ ζώνη

Ὑπάρχει πάντοτε ἕνας ρυθμὸς ποὺ κανονίζει ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς μοντέλου ποὺ ἔγινε ἀπὸ καλλιτεχνικὰ χέρια. Λ. χ. ἕνα ἐπανωφόρι μὲ μανίκια ρεγκλὰν πρέπει νὰ ἔχη στρογγυλοὺς καὶ ὄχι τετράγωνους ὤμους. Ἂν ἔχη γουνίτσα στὶς τσέπες δὲν θἄχη στὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν καὶ τἀνάπαλι. Ἂν ἔχη δυὸ σειρὲς κουμπιά, δὲν θἄχη ζώνη καὶ οἱ τσέπες θἄνε ραφτὲς τετράγωνες. Ἂν ἔχη ζώνη δὲν θἄνε σταυρωτὸ καὶ θἄχη μιὰ σειρὰ κουμπιά, οἱ δὲ τσέπες θὰ εἶνε κοφτὲς καὶ δὲν θὰ φαίνωνται.

Πολλὰ ἐπανωφόρια ἔχουν μιὰ ντεκοὺπ σὰν εἶδος μπολερὸ μὲ μερικὲς σοῦρες στὸ στῆθος, ζώνη κορσελὲ καὶ σοῦρες ἐπίσης στὴ θέσι ποὺ εἶνε τοποθετημένες οἱ τσέπες.

Τὰ ριχτὰ ἐπανωφόρια ἔχουν μιὰ σειρὰ κουμπιά, μεγάλους πλούσιους γιακάδες ἀπὸ γοῦνα καὶ μία μεγάλη ντεκοὺπ μέσα στὴν ὁποία περιλαμβάνονται τὰ ρεγκλὰν μανίκια ποὺ ἔχουν πλατειὰ γούνινα ρεβέρ.

Τρία χαριτωμένα παιδικὰ κοστούμια.

Οἱ τσέπες

Ἡ τοποθέτησις μιᾶς τσέπης εἶνε κάτι ποὺ ὀμορφαίνει τὸ σύνολο μιᾶς ζακέττας, ἑνὸς ἐπανωφοριοῦ, ἑνὸς φορέματος καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ τοποθετήση κανεὶς μία τσέπη στὰ φετεινὰ μοντέλα.

Εἶνε οἱ κλασσικὲς τσέπες ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα τετράγωνο κομμάτι ὑφάσματος καὶ ποὺ ράβονται ἀπὸ πάνω. Εἶνε ἄλλες ποὺ ράβονται ἐπίσης κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἀπάνω εἶνε ἴσιες, ἐνῷ κάτω στρογγυλεύουν καὶ τοποθετοῦνται λοξοειδῶς. Εἶνε οἱ κοφτὲς λοξές, οἱ κοφτὲς ἴσιες κι' αὐτὲς ποὺ εἶνε κρυμμένες μέσα σὲ πιέτες.

Μερικὲς ζακέττες ἔχουν τσέπες τριγωνικὲς ποὺ γαρνίρονται καὶ μὲ δύο κουμπιά, ἄλλες πάλι γίνονται ἐξωτερικὲς μὲ σουφλὲ ὅπως οἱ στρατιωτικές. Πάντως ἡ τσέπη εἶνε κάτι ποὺ προσελκύει ὅλη τὴν προσοχὴ τῶν ραπτριῶν, γιατὶ στολίζει καὶ συντελεῖ στὴν ὡραία ἐμφάνισι τῆς γυναικείας σιλουέττας. Ἡ κίνησις τοῦ νὰ βάζη μιὰ κυρία τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ ἐπανωφοριοῦ της ἢ τῆς ζακέττας εἶνε χαριτωμένη.

Τὸ μαῦρο κλασσικὸ ταγιὲρ μὲ μπάσκα.

Τὰ ὑποδήματα

Ἔφτασε ἐπὶ τέλους ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ γυναῖκες κατάλαβαν ὅτι, ὅπως εἶνε ἄσχημο μὲ τουαλέττα νὰ φοροῦν χονδροπάπουτσα, τὸ ἴδιο εἶνε ἄσχημο κι' ἀκαλαίσθητο νὰ φοροῦν ὑποδήματα ἀμπιγιὲ μὲ κοστούμια σπορτίφ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, βλέπομε τὶς βιτρίνες γεμάτες μὲ ὑποδήματα σπορτίφ, φόρμες στρογγυλές, σόλες χοντρὲς καὶ ξώραφες καὶ τακούνια χαμηλά. Μαῦρα δέρματα, καφὲ - κοκκινωπὰ μπλὲ καὶ διάφορες ἀναμίξεις σουὲντ καὶ γυαλιστοῦ δέρματος, κροκοδείλου καὶ τελατινιοῦ καὶ ἄλλα. Τὰ περισσότερα σχήματα εἶνε ἕνα μοντέρνο εἶδος σκαρπινιοῦ ἢ κάτι ποὺ θυμίζει τὰ στιβάλια καὶ τὶς γόβες. Μερικὰ ἔχουν τὸ σχῆμα τῆς γόβας, ἀλλὰ τὸ μπροστινὸ μέρος ἐπεκτείνεται σὲ μιὰ μεγάλη γλῶσσα ποὺ δίνει ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι τοῦ κλειστοῦ ὑποδήματος, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα εἶνε ἀνοιχτό. Βλέπομε ὅμως καὶ πραγματικὰ σκαρπίνια ποὺ γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ μοντέρνα, ἔχουν μεγάλη γλῶσσα ποὺ ξεπερνάει κατὰ 10 τοὐλάχιστον πόντους τὸ κλείσιμο τοῦ σκαρπινιοῦ.

Οἱ κάλτσες πάντοτε Νάϋλον σὲ πολὺ σκοῦρα χρώματα «φυμὲ» ἢ «τὲτ ντὲ νέγκρ».

Ἀνδρικὴ μόδα

Δύο πράγματα ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ ἀντρικὸ ντύσιμο εἶνε ἡ γραβάτα καὶ τὰ ὑποδήματα. Αὐτὰ ὅμως δὲν φιγουράρουν ἂν ἡ κάλτσα δὲν εἶνε καλοδιαλεγμένη.

Τὰ ὑποδήματα δὲν παρουσιάζουν κανένα νεωτερισμό. Εἶνε ὅπως τὰ ξέραμε, σὲ φόρμες μέτριες : οὔτε πολὺ τετράγωνες, οὔτε πολὺ μυτερές. Σκαρπίνια σὲ χρώματα ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ καφὲ καὶ τοῦ κοκκινωποῦ. Ξώραφα, δίσολα, ἐλάχιστοι δὲ εἶνε οἱ κύριοι ποὺ ἀκολούθησαν τὴ μόδα τῶν στιβαλιῶν μὲ τὴ μεγάλη γλῶσσα.

Οἱ κάλτσες ὅμως ἐφέτος παρουσιάζονται τελείως διαφορετικές: Πολύχρωμες, μὲ ρίγες σὲ πλάτος καὶ ὄχι σὲ μῆκος, σκωτσέζικες μὲ μεγάλα τετράγωνα καὶ σὲ χρώματα ἀρκετὰ χτυπητά.

Οἱ γραβάτες ἔχουν κι' αὐτὲς ζωηρὰ χρώματα σὲ ὡραιότατους συνδυασμοὺς καὶ οἱ περισσότερες εἶνε ριγωτές. Ἡ ποιότης τῶν ὑφασμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε καμωμένες εἶνε ἐκλεκτή, πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι καὶ ἡ τιμὴ μιᾶς τέτοιας γραβάτας δὲν εἶνε προσιτὴ σὲ ὅλους, γιατὶ στοιχίζει 70.000 καὶ πλέον.

Ὡραιότατες εἶνε καὶ οἱ ἐσάρπες ἢ τὰ μαντήλια ποὺ φοροῦν πάντοτε οἱ κομψοὶ κύριοι κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τους.

Τέλος τὰ ὑποκάμισα εἶνε τὰ πιὸ πολλὰ χρωματιστὰ σὲ χρώματα μᾶλλον ἀνοιχτὰ καὶ γίνονται ἐντελῶς ἴσια χωρὶς πιέτες.

Γιὰ τὰ κοριτσάκια σας

Ἡ φετεινὴ μόδα τῶν παιδιῶν εἶνε κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλα χρόνια. Περιλαμβάνει πολλὲς μπλουζίτσες ποὺ φοριοῦνται μὲ φουστίτσες πλισεδωτὲς ἢ κομμένες ἂν φόρμ.

Οἱ μπλουζίτσες ἔχουν κλείσιμο μὲ ἐκλαὶρ ποὺ ἀνοίγει κάτω, μικρὰ ρεβέρ, μακρυὰ μανίκια μὲ πουανιὲ καὶ δύο τσέπες δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Εἶνε καμωμένες μὲ μονόχρωμο ὕφασμα ἐνῷ οἱ φοῦστες εἶνε ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα μὲ ἀνάλογα ἁρμονικὰ χρώματα. Δηλαδὴ ἂν ἡ μπλουζίτσα εἶνε κόκκινη, ἡ φούστα θὰ εἶνε ἀπὸ σκωτσέζικο μὲ φόντο κόκκινο, ἂν ἡ μπλουζίτσα εἶνε μαρρὸν ἡ φούστα εἶνε ἀπὸ σκωτσέζικο μὲ φόντο μαρρόν, κλπ.

Κάποτε ὅμως βλέπομε καὶ τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ φούστα μονόχρωμη καὶ μπλουζίτσα σκωτσέζικη χωρὶς ὡστόσο νὰ ἀποκλείωνται καὶ οἱ ἀνοιχτόχρωμες μπλοῦζες ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα ἢ λεπτὸ μάλλινο «uni» καὶ φοῦστες σκοῦρες ἐπίσης «unies».

Τὰ παιχνιδάκια τους

Ὅσο πλησιάζουν οἱ γιορτὲς πρέπει νὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν μας. Μπορεῖτε ὅμως τὰ δῶρα αὐτὰ νὰ τὰ φτιάξετε μόνες σας χωρὶς νὰ σᾶς στοιχίσουν τόσο ὅσο ἂν τὰ ἀγοράζατε ἀπὸ τὰ μαγαζιά.

Τὰ παιγνίδια αὐτὰ θὰ εἶνε διάφορα ζωάκια ποὺ γίνονται ἀπὸ ὕφασμα ἢ μεταξωτὸ ἢ μάλλινο καὶ γεμίζονται μὲ τζίβα ἢ βαμβάκι ἢ πίτουρο. Λίγη δεξιοτεχνία χρειάζεται καὶ μὲ ἐλάχιστα χρήματα μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε λαγουδάκια, κουνέλια, σκυλάκια, κόττες, ἀλογάκια ποὺ θὰ κάνουν τὰ παιδάκια εὐτυχισμένα. Ἔχουν μάλιστα τὸ μεγάλο προσὸν τὰ παιχνίδια αὐτὰ νὰ μὴν σπάζουν.

Ἀφοῦ ὅμως φροντίσουμε γιὰ τὴ διασκέδασι τῶν παιδιῶν μας, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε καὶ γιὰ τὸ ντύσιμό τους: Ἕνα ὡραῖο πουλόβερ, μία ζακεττούλα, μία βαρέζα, γαντάκια μάλλινα, μιὰ μπλουζίτσα, ἕνα μπερέ, ὅλ' αὐτὰ δὲν στοιχίζουν ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀγορὰ τοῦ μαλλιοῦ καὶ ἡ μαμὰ θἄχη τὴν εὐχαρίστησι νὰ πλέξη μόνη της τὰ ρουχαλάκια ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀπαιτήσεις τῆς τωρινῆς μόδας

Ἡ τωρινὴ μόδα θέλει λεπτὰ πόδια, κύκνειο λαιμό, δαχτυλιδένια μέση. Δὲν λέμε πὼς ὅσες δὲν εἶνε προικισμένες μὲ τὰ φυσικὰ αὐτὰ χαρίσματα μποροῦν νὰ τ' ἀποχτήσουν. Μποροῦν ὅμως νὰ διορθώσουν μερικὲς ἀτέλειες καὶ νὰ ἐμφανίζωνται ὅπως δήποτε εὐπαρουσίαστες.

Ὁ λαιμὸς ἔχει κι' αὐτὸς ἀνάγκη περιποιήσεων, ὅπως τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μὴ ζαρώση καὶ γεράση. Χρειάζεται καὶ τὴν τονωτική του κρέμα καὶ τὸ σχετικὸ μασὰζ κάθε βράδυ, τὰ δὲ πρωϊνὰ θὰ κάνετε μία εἰδικὴ γυμναστικὴ ποὺ συνίσταται σὲ κινήσεις τῆς κεφαλῆς. Γιὰ νὰ τὶς κάνετε ὅμως ὅπως πρέπει αὐτὲς τὶς κινήσεις, θὰ ξαπλώνεστε σ' ἕνα ντιβάνι, ἀφήνοντας κρεμασμένο ἔξω ἀπὸ τὸ ντιβάνι τὸ κεφάλι. Μὲ τὰ χέρια καλὰ τεντωμένα καὶ κολλημένα στὸ σῶμα θὰ προσπαθῆτε νὰ στέκεστε ἀκίνητη τεντώνοντας τὸ κεφάλι σας ὅσο μπορεῖτε πίσω, σὰ νὰ θέλετε νὰ κυττάξτε τὸ πάτωμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ καταφέρετε κάποια μέρα, ὄχι βέβαια τὴν πρώτη, οὔτε καὶ τὴν δεύτερη. Ὅταν τὸ ἐπιτύχετε αὐτό, κάνετε αὐτὴ τὴν κίνησι τοὐλάχιστο 12 φορὲς πολὺ ἀργά. Αὐτὸ δυναμώνει τοὺς μῦς καὶ ἐμποδίζει τὸ διπλοσάγωνο καὶ τὴν καμπουρίτσα πίσω στὸ σβέρκο ποὺ τόσο ἀπελπίζει πολλὲς γυναῖκες. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἴδια πάντοτε στάσι, γυρίστε τὸ κεφάλι πρῶτα δεξιὰ καὶ ὕστερα ἀριστερὰ ἄλλες 12 φορές. Ὅπως καταλαβαίνετε καὶ μόνη σας, ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖ κάμποση ὥρα, ἑπομένως πρέπει νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας γιατὶ ἂν γίνη βιαστικὰ δὲν ὠφελεῖ.

Στὸ ἑπόμενο θὰ σᾶς δώσουμε συμβουλὲς γιὰ νὰ λεπτύνετε λίγο τὶς γάμπες σας ὅσες τὶς ἔχετε χοντρές.

Ἕνα κομψὸ σχέδιο γιὰ πλεχτὸ μπλουζάκι, μὲ μιὰ ὄμορφη βελονιὰ ποὺ λέγεται «φανταιζί».

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Λ. Γαρ., Βόλον : Δὲν θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ κάμετε μακρυὰ φούστα μὲ ὕφασμα ἐμπριμέ. Καλύτερα κρατῆστε το γιὰ τὸ καλοκαῖρι καὶ κάμετε τώρα μία φούστα ἀπὸ μαῦρο λαινὰζ μακρυά, ποὺ ὕστερα μπορεῖτε νὰ τὴν κοντήνετε καὶ νὰ τὴν φορῆτε τ' ἀπογεύματα μ' ἕνα κορσὰζ ἀπὸ σατέν.

Μ ά γ ι α ν, Χανιά : Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κολακευτικά σας λόγια. Τῆς Ἔλλης Λαμπέττη ἡ διεύθυνσις εἶνε: Θέατρον Μουσούρη, τοῦ Λάμπρου Κωνσταντάρα δὲν τὴν γνωρίζω.

Π ο υ π ὲ τ Ν. Α.: Θὰ σᾶς πηγαίνη στὸ χρῶμα σας κραγιὸν χειλέων μέτριο, οὔτε πολὺ ἀνοιχτό, οὔτε πολὺ σκοῦρο.

Β. Α. Π. : Προτιμήσατε ἕνα χοντρὸ ὕφασμα μπλὲ ἠδὲκ ἢ καὶ συκλαμέν, εἶνε καὶ τὰ τρία χρώματα ποὺ θὰ σᾶς πηγαίνουν πολὺ ὄμορφα. Ὅσο γιὰ τὸ σχέδιο ἕνα εἶδος ρεδιγκότας θὰ σᾶς πηγαίνη ὡραῖα σταυρωτό, μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά.

Π ε τ α λ ο υ δ ί τ σ α ν, Ρόδον: Γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ τὸ θέλετε καλὸ εἶνε τὸ ρὸς τοῦλι. Θὰ κάμετε τὸ φουρὼ καὶ τὸ κορσὰζ ἀπὸ σατὲν στὸ ἴδιο χρῶμα. Τὸ ντεκολτὲ σὲ σχῆμα «μπατῶ». Ἡ φοῦστα πολὺ πλατειὰ γιὰ νὰ εἶνε αἰθερία καὶ τὸ χτένισμά σας νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸ ἁπλό.

Φ ο ύ λ α ν Ρ ά δ η : Τὸ βρίσκω ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ κάμετε μαθήματα τριῶν τάξεων μέσα σὲ λίγους μῆνες καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι τὸ κατορθώσετε θὰ κουρασθῆτε καὶ οἱ ἀμυγδαλές σας δὲν ἐπιτρέπουν τέτοια ὑπερκόπωσι. Μελετήσετε ὅσο μπορεῖτε, ἀλλὰ μὴν ὑπερβάλλετε γιατὶ μπορεῖ νὰ ξαναπάθετε καὶ ἡ ὑγεία εἶνε τὸ πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα. Εἶστε ἄλλωστε μικρὴ ἀκόμα. Γιατὶ νὰ βιάζεστε;

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἕνα θηλυκὸ τέρας

Μπὴλ Γκάνες, ἡ αἱμοσταγὴς ἀντρογυναῖκα

ΔΕΝ θὰ σᾶς φαινόταν ἀσφαλῶς παράξενο ἂν σᾶς ἔλεγαν ὅτι μιὰ γυναῖκα ἦταν χασάπης. Ἀλλὰ τί θὰ λέγατε ἂν σᾶς βεβαίωναν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἔσφαζε μόνο γουρουνάκια καὶ μοσχαράκια, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους καὶ ὅτι ἔσφαξε ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά της;...

Ὁ θηλυκὸς αὐτὸς δράκος ἴσως ζῆ ἀκόμη. Ἀκοῦστε τώρα τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία της: Τὸ 1901 ἐγκαταστάθηκε στὴ Λὰ Πὸρτ τῆς Ἰνδιάνας τῆς Ἀμερικῆς, μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς. Ἦταν χήρα. Πρὶν ἕνα χρόνο, ὁ ἄντρας της Μὰντ Σόρκυσον, εἶχε πεθάνει καὶ τῆς εἶχε ἀφήσει δυὸ παιδιὰ καὶ μιὰ ἀσφάλεια ἀπὸ 8.000 δολλάρια. Μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ ἡ χήρα Μπὴλ Σόρκυσον καὶ μὲ ἄλλα 5.000 δολλάρια, ποὺ πῆρε πουλῶντας τὸ σπίτι τοῦ Σόρκυσον στὸ Ἰλλινόϊς, ἀγόρασε λίγο πειὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Λὰ Πόρτ, ἕνα ἀγρόκτημα 460 στρεμμάτων κι' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μὲ τὰ δυὸ παιδιά της.

Ψηλὴ ὡς δυὸ μέτρα, ζύγιζε πάνω ἀπὸ ἑβδομῆντα ὀκάδες καὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ χειροδύναμη. Ὅταν οἱ ἀμαξάδες μετέφεραν τὰ ἔπιπλά της, θαύμασαν τὴ δύναμί της: Βαρύτατα μπαοῦλα καὶ μεγάλα κιβώτια, τὰ σήκωνε καὶ τὰ μετέφερε μόνη της.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν τραχὺ καὶ σκοτεινό, ἀλλὰ φαινόταν ἐργατικὴ γυναῖκα. Ἔσκαβε καὶ θέριζε μόνη της. Μόνη της ἀκόμη ἔσφαζε τὰ γουρουνάκια καὶ τὰ μοσχαράκια της καὶ πουλοῦσε τὸ κρέας τους.

Ἕνας χρόνος πέρασε ἥσυχα. Μὰ ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο παράξενα πράγματα ἄρχισαν νὰ συμβαίνουν. Ἡ χήρα παντρεύτηκε κάποιον Πῆτερ Γκάνες κι' ἀπὸ τότε ἔγινε καὶ ἔμεινε γνωστὴ ὡς Μπὴλ Γκάνες. Ἑφτὰ μῆνες εὐτυχισμένης συζυγικῆς ζωῆς κύλησαν. Ἀλλὰ στὸν ὄγδοο μῆνα ὁ Πῆτερ, βρέθηκε νεκρός: Μιὰ μηχανὴ γιὰ τὰ λουκάνικα εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ράφι στὸ κεφάλι του. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρθηκε φυσικὰ νὰ μάθη μήπως κάποιος ἄλλος κούνησε τὸ ράφι κι' ἔκανε τὴ μηχανὴ νὰ πέση.

Ὁπωσδήποτε, πεθαίνοντας ὁ Πῆτερ ἄφησε τὴ Μπὴλ σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι. Ἐπίσης ἡ χήρα εἰσέπραξε μιὰ ἀσφάλεια 4.000 δολλαρίων.

Τὸ 1903, ἡ Μπὴλ εἶχε τὰ δυὸ κοριτσάκια της ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο, τὴ Λούσυ καὶ τὴ Μύρτα, τὸ ἀγοράκι της Φίλιππο ἀπὸ τὸν Γκάνες καὶ τὴν Τζένυ Ὅλσον, ἕνα κοριτσάκι ποὺ τῆς τὸ εἶχαν ἐμπιστευθῆ ν' ἀναθρέψη.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Πῆτερ, ἡ Μπὴλ ἄρχισε νὰ μισθώνη ἐργάτες γιὰ νὰ τὴ βοηθοῦν στὶς δουλειὲς τοῦ ἀγροκτήματος.

Παραδόξως ὅμως, κάθε τόσο οἱ ἐργάτες ἄλλαζαν. Τὸ 1906 πῆρε ὡς συνεταῖρο κάποιον Τζὼν Μοῦ, ποὺ διέθεσε 1.000 δολλάρια γιὰ νὰ ἐλαττώση τὸ ἐνυπόθηκο χρέος ποὺ εἶχε τὸ ἀγρόκτημα. Λίγο κατόπιν ὅμως ὁ Τζὼν Μοῦ, ἐξαφανίσθηκε.

Ὕστερα ἡ Μπὴλ πῆρε ὡς συνεταῖρο κάποιον Τζῶρτζ Ἄντερσον ἀπὸ τὸ Τάρκιο, ἕνα χωριὸ τῆς βορειοδυτικῆς περιοχῆς τοῦ Μισσοῦρι. Μιὰ νύχτα ὁ Ἄντερσον ξύπνησε ἀπὸ τρομακτικὸ ἐφιάλτη, λουσμένος σὲ κρύο ἱδρῶτα. Ἀνοίγοντας τὰ μάτια του ἀντίκρυσε ἄλλον ἐφιάλτη: τὴν Μπὴλ ἀπὸ πάνω του σκυμμένη νὰ τὸν κυττάζη ἄγρια. Πετάχτηκε ἀμέσως ἀλαφιασμένος, ντύθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ χτῆμα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἄντερσον, ἐξαφανίσθηκε καὶ ἡ μικρὴ Τζέννυ Ὅλσον. Ἡ Μπὴλ, εἶπε στοὺς γείτονες ὅτι ἡ Τζέννυ ἔφυγε γιὰ τοὺς δικούς της στὴν Καλιφορνία.

Στὸ χτῆμα ἔφτασε σὲ λίγο κι' ἐγκαταστάθηκε ὡς ἐργάτης ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ὁ Ραίη Λαμφήρ.

Πέρασαν ἐπίσης διαδοχικὰ ἀπὸ τὸ χτῆμα ὡς συνεταῖροι τῆς Μπὴλ, ὁ Ὂλ Μπάντσμπεργκ, ποὺ διέθεσε 2.000 δολλάρια καὶ ὁ Ἄντριου Χέλγκελάϊν, ποὺ διέθεσε ἐπίσης 3.000 δολλάρια. Στὸν τελευταῖο ἡ Μπήλ, εἶχε γράψει ἕνα γράμμα. Τοῦ ἐξέφραζε τὸν ἔρωτά της καὶ τὸν βεβαίωνε ὅτι δὲν τὸν ἤθελε μόνο ὡς συνεταῖρο ἀλλὰ καὶ ὡς σύζυγο. Ὁ Λαμφήρ, ποὺ τὸ ἔμαθε αὐτό, ζήλεψε φαίνεται, τὴν κυρά του κι' ἔφυγε. Μὰ κι' ὁ Χέλγκελάϊν, πρὶν περάση πολὺς καιρός, ἐξαφανίστηκε καὶ ἡ Μπὴλ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴ Νορβηγία, ἀπ' ὅπου κατάγοταν.

Στὶς 27 Ἀπριλίου τοῦ 1908, ἡ Μπὴλ παρουσιάστηκε στὸ μοναδικὸ δικηγόρο τῆς Λὰ Πόρτ, Μ. Ε. Ληλάϊτερ, ποὺ δήλωσε ὅτι ὁ πρώην ἐργάτης της Λαμφὴρ τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ βάλη φωτιὰ νὰ τὴν κάψη! Περιέργως ὅμως δὲν ζήτησε ἀστυνομικὴ προστασία, ἀλλ' ἁπλῶς... ἔκανε τὴ διαθήκη της.

Τὴν ἄλλη μέρα, πραγματικὰ μιὰ πυρκαϊὰ ἀποτέφρωσε τὸ σπίτι της. Ὅταν οἱ πυροσβέστες ἔσβυσαν τὴ φωτιά, βρῆκαν στὸ ὑπόγειο τέσσαρα πτώματα μισοκαμμένα. Τὰ τρία ἀναγνωρίστηκαν ἀμέσως: Ἦσαν τῶν τριῶν παιδιῶν τῆς Μπήλ. Τὸ τέταρτο ἦταν ἀκέφαλο. Ὑπέθεσαν στὴν ἀρχὴ ὅτι ἦταν τῆς Μπήλ. Ὅλοι ὅμως ὅσοι τὴν ἤξεραν βεβαίωσαν ὅτι δὲν ἦταν τὸ δικό της. Σὲ μιὰ ἄκρη ὅμως βρέθηκε μιὰ χρυσῆ γέφυρα δοντιῶν κι' ὁ ὀδοντίατρος τοῦ χωριοῦ βεβαίωσε, ὅτι τὴν εἶχε φτιάσει αὐτὸς γιὰ τὴν Μπήλ. Ὁ ἀνακριτὴς δέχτηκε τότε ὅτι τὸ πτῶμα ἦταν τῆς Μπὴλ κι' ὁ Λαμφὴρ ποὺ τὴν εἶχε ἀπειλήσει παραπέμφθηκε νὰ δικαστῆ γιὰ ἐμπρησμὸ καὶ ἀνθρωποκτονία.

Ἔξαφνα ὅμως συνέβη τὸ ἑξῆς ἀπρόοπτο: Ἔφτασε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἄντριου Χάλγκελάϊν καὶ κατάγγειλε τὴν ἐξαφάνισί του, βεβαιώνοντας ὅτι δὲν εἶχε πάει στὴ Νορβηγία. Ὁ Λαμφὴρ κατέθεσε τότε ὅτι τὸν Χαλγκελάϊν τὸν σκότωσε ἡ Μπήλ, ὅτι μάλιστα εἶχε σκοτώσει κι' ἄλλους καὶ ὅτι ἔθαβε τὰ πτώματά τους στὸ χτῆμα της. Ἔγιναν τότε ἔρευνες καὶ βρέθηκαν πραγματικὰ δέκα ἀκόμη πτώματα, θαμμένα στὸ χῶμα καὶ σκεπασμένα μὲ ἀσβέστη. Βρέθηκαν ἀκόμη πολλὰ μέλη ἀπὸ ἀκρωτηριασμένα σώματα.

Σὲ 42 συνολικῶς ὑπολογίστηκαν τὰ θύματα τῆς Μπήλ.

Ὅταν ρώτησαν τὸν Λαμφήρ, γιατὶ τοὺς σκότωσε ὅλους αὐτοὺς ἡ Μπήλ, ἀναγκάστηκε νὰ προβῆ σ' ἀποκαλύψεις.

— Τοὺς σκότωνε ἀπὸ φιλοχρηματία, εἶπε. Εἶχε μαζέψει ὡς 32.000 δολλάρια, ἀπὸ τὰ μετρητά, ποὺ εἶχαν μαζί τους τὰ θύματά της. Δὲν ἔβαλα ἐγὼ τὴ φωτιά. Ἡ ἴδια τὴν ἔβαλε. Ἔκαψε καὶ τὰ παιδιά της γιατὶ ἤξεραν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά της. Ἡ ἴδια φρόντισε νὰ ἐξαφανιστῆ. Τὸ πτῶμα ποὺ βρήκατε εἶναι μιᾶς γυναικὸς ποὺ προσέλαβε γιὰ ὑπηρέτρια. Τὸ ἀποκεφάλισε γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωριστῆ καὶ γιὰ νὰ νομίσετε ὅτι ἦταν τὸ δικό της πτῶμα. Μόνη της ἐπίσης θὰ ἔβγαλε κι' ἄφησε στὸ σπίτι, τὴ χρυσῆ ὀδοντοστοιχία της, γιὰ νὰ παραπλανήση τὴν ἀνάκρισι. Κάπου μακρυὰ θὰ βρίσκεται τώρα τὸ θηλυκὸ αὐτὸ τέρας, καὶ θὰ τρώη τὰ λεφτά, ποὺ μάζεψε ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά της. Δὲν σκότωσα ἐγὼ κανένα. Ἀσκοῦσε ὅμως τρομερὴ ἐπιβολὴ πάνω μου κι' ἀναγκαζόμουν νὰ τὴ βοηθῶ νὰ θάβη τὰ θύματά της...

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ποὺ εἶχε ἄλλοτε ὑπηρετήσει στὸ σπίτι τῆς Μπὴλ καὶ τὸ ἔσκασε κρυφὰ μιὰ νύχτα, ζῆ τώρα μισότρελλη στὸ Λόγκανσπὸρτ τῆς Ἰνδιάνας. Μόλις ἀκούει δὲ τ' ὄνομα τῆς πρώην κυρίας της τρέμει ὁλόκληρη καὶ ξεφωνίζει:

— Σίγουρα θὰ ζῆ καὶ θὰ τριγυρίζη γιὰ νὰ κατασπαράξη ἀνθρώπινες σάρκες, ὁ θηλυκὸς αὐτὸς δαίμονας!...

Ἡ τρομερὴ Μπήλ, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες τῶν ἀρχῶν, δὲν βρέθηκε πουθενά.

ΣΤΙΟΥΡΤ ΧΟΛΜΠΡΟΥΚ

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ τῆς 'Αφρικῆς

Πίνουν αἷμα καὶ φοροῦν τηβέννους

Στοὺς ἀρχαίους μύθους καὶ θρύλους συναντοῦμε συχνὰ ἀφηγήσεις γιὰ γίγαντες. Πράγματι., ἡ ἀνθρωπότης πίστευε ἀνέκαθεν στὴν ὕπαρξι φυλῶν μὲ ὑπερβολικὲς σωματικὲς διαστάσεις. Κι' ἡ βεβαιότης αὐτὴ ἐνισχύθηκε ἀπὸ διάφορες ἀρχαιολογικὲς ἀνακαλύψεις. Δίπλα στὸ Μεγάλο Τεῖχος τῆς Κίνας π. χ. βρέθηκαν ὀστᾶ πανύψηλων ἀνθρώπων, καὶ πολλοὶ ἐρευνηταὶ συνεπέραναν ἀπ' αὐτὸ ὅτι τὸ τεῖχος χτίστηκε ἀπὸ γίγαντες...

Ἄγνωστο ἂν ἀληθεύουν αὐτοὶ οἱ θρῦλοι κι' οἱ ἐπιστημονικὲς ἐκδοχές. Πάντως, εἶνε γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει σήμερα μιὰ φυλὴ γιγάντων. Ζῆ στὸ κέντρο τῆς 'Αφρικῆς, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα κοιτάσματα οὐρανίου τοῦ κόσμου, στὸ σημεῖο ὅπου ἑνώνονται ἡ Οὐγκάντα, ἡ Ταγκανίκα καὶ τὸ Κογκό.

Πρὸ 30 ἐτῶν, ἦταν ἄγνωστη ἡ ὕπαρξίς της στὸν πολιτισμένο κόσμό. Ἄλλωστε καὶ σήμερα ἀκόμη ἐλάχιστοι λευκοὶ τὴν ἔχουν γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ κι' ἔχουν μάθει τὴ γλῶσσα της.

Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ λέγονται Βατούσι κι' ἀνήκουν στὸ Χαμιτικὸ κλάδο τῶν ἀφρικανικῶν φυλῶν (δὲν εἶνε δηλαδὴ Σημῖται, σὰν τοὺς Ἄραβες καὶ τοὺς 'Αβησσυνούς, οὔτε νέγροι). Τὸ δέρμα τους εἶνε σκοῦρο χαλκόχρωμο, οἱ μύτες τους ἴσιες καὶ τὰ χείλη τους λεπτὰ σὰν τῶν Εὐρωπαίων ἢ τῶν 'Ινδῶν. Ἔχουν ἀνάστημα μεταξὺ 2,10 καὶ 2,40 οἱ ἄντρες καὶ περίπου 2 μέτρα οἱ γυναῖκες. Διατηροῦν γενειάδες, κομμένες ὅπως τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

Κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ προέρχονται — οὔτε καὶ οἱ ἴδιοι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Φαίνεται βέβαιον πάντως ὅτι ἔχουν πατρίδα τους τὴν 'Ασία κι' ὅτι ἔφτασαν στὴν 'Αφρικὴ ὡς κατακτηταί. Ἴσως οἱ θρῦλοι τῆς Μικρᾶς 'Ασίας καὶ τῆς Παλαιστίνης γιὰ γίγαντες ποὺ ἔπιναν αἷμα, ἀφοροῦσαν τοὺς Βατούσι, περαστικοὺς τότε ἀπὸ κεῖ κατὰ τὴ μετανάστευσί τους πρὸς τὸ νότο.

Ἡ χώρα ποὺ διάλεξαν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν τελικά, εἶνε ὡραία καὶ εὔφορη. Ἐξ ἄλλου, περνάει ἀπ' αὐτὴν ὁ ἀρχαιότερος ἐμπορικὸς δρόμος τῶν καραβανιῶν μεταξὺ 'Ατλαντικοῦ καὶ 'Ινδικοῦ 'Ωκεανοῦ.

Σχεδὸν σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἀφρικανικὲς φυλές, οἱ γεωργικὲς ἐργασίες γίνονται ἀπ' τὶς γυναῖκες, ἐνῶ οἱ ἄντρες ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὸ κυνῆγι καὶ τὸν πόλεμο. Οἱ Βατούσι ὅμως ἔχουν ἀκολουθήσει μιὰν ἄλλη, καλλίτερη λύσι: Ὅταν ἐγκατεστάθηκαν στὴ χώρα τους, ὑπέταξαν τοὺς νέγρους Μπαχούτου, τοὺς προηγουμένους κατοίκους της, καὶ τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ ἐργάζωνται γιὰ λογαριασμό τους, σὰν ὑπηρέτες.

'Αλλὰ κι' οἱ Μπαχούτου βρῆκαν τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῆς ἐργασίας. Ἐκμεταλλεύονται δηλαδὴ κι' αὐτοὶ ἄλλους ἰθαγενεῖς, πιὸ μικρόσωμους, τοὺς πυγμαίους Μπάτβα, καὶ τοὺς φορτώνουν τὴ δουλειὰ ποὺ πρέπει νὰ κάνουν γιὰ τοὺς Βατούσι.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ Μπάτβα ἦσαν οἱ ἀρχικοὶ κάτοικοι τῆς περιφερείας, κι' ὑποδουλώθηκαν ἀπ' τοὺς ἐπιδρομεῖς Μπαχούτου, ποὺ ἦσαν γίγαντες μπροστὰ σ' αὐτούς. Κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, οἱ Μπαχούτου ὑποτάχθηκαν ἀργότερα στοὺς ψηλότερους καὶ ἰσχυρότερους Βατούσι.

Οἱ Βατούσι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ καννίβαλοι, γιατὶ εἶχαν φέρει μαζί τους μεγάλα κοπάδια ζώων κερασφόρων. Δὲν ὑπάρχει δὲ περίπτωσις φυλῆς ποὺ νὰ στράφηκε πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγία, ὅταν εὕρισκε ἄλλο κρέας. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ καννιβαλισμὸς ὀφείλεται σὲ παρατεταμένη κι' ἀναγκαστικὴ φυτοφαγία.

Τὰ ζῶα τῶν Βατούσι εἶνε γιγάντια κι' αὐτά. Τὰ βώδια τους π. χ. φτάνουν σὲ ὕψος 1.80. Τοὺς προσφέρουν ὄχι μόνο τὸ γάλα καὶ τὸ κρέας τους, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα τους. Πράγματι, ὅταν διψοῦν, οἱ Βατούσι πίνουν αἷμα ἀπὸ ζωντανὰ βώδια, κι' ἔπειτα ξανακλείνουν τὴ μικρὴ πληγὴ ποὺ τοὺς ἄνοιξαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Κάνουν ἐπίσης μεγάλη κατανάλωσι φασολιῶν, ποὺ ἀνήκουν κι' αὐτὰ σὲ μιὰ ποικιλία ἐξαιρετικὰ μεγάλη.

Ἔχουν μιὰ περίεργη συνήθεια: νὰ τρώῃ καθένας μόνος του, κρυφά. Θεωροῦν ἄκρον ἄωτον ἀνηθικότητος νὰ τοὺς δῆ κανεὶς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ!

Περνοῦν τὸν καιρό τους χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε — τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ κυβερνοῦν τοὺς ὑποτακτικούς των. Φοροῦν ἄσπρες τηβέννους, σὰν τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους, διακοσμημένες μὲ μεγάλα κόκκινα ἄστρα.

'Αλλὰ καὶ στὶς διασκεδάσεις τους οἱ Βατούσι διαφέρουν ριζικὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Κεντρικῆς 'Αφρικῆς. Ὅταν π. χ. χορεύουν οἱ γείτονές τους, περιορίζονται ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ διαγράφουν κύκλους, μὲ τὸ ρυθμὸ τῶν «τὰμ - τάμ». Γιὰ τοὺς Βατούσι ὅμως ὁ χορὸς εἶνε ἀληθινὴ τέχνη μπαλέτου, ποὺ διδάσκεται ἀπὸ ἔμπειρους χορευτάς. Τὰ μπαλέτα αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ καλοδιαλεγμένα ἀγόρια. Ὑπάρχει δὲ ἕνα βασιλικὸ μπαλέτο χορευτῶν, μὲ ἄσπρες μπλοῦζες καὶ μὲ κόκκινες φοῦστες μακρυὲς ὡς τὸν ἀστράγαλο.

Τὸ πήδημα εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο σπὸρ τῶν Βατούσι, ποὺ διακρίνονται ἰδιαιτέρως σ' αὐτό.

Ὅπως εἴπαμε, ὑπάρχουν στὴν ἴδια περιφέρεια τῆς 'Αφρικῆς τρεῖς ἐντελῶς διαφορετικὲς φυλές: οἱ πανύψηλοι Βατούσι, οἱ κανονικοῦ ἀναστήματος Μπαχούτου κι' οἱ πυγμαῖοι Μπάτβα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, μὲ τὶς ἐπιμιξίες μεταξύ τους, ἀρχίζουν νὰ ἐλαττώνωνται οἱ διαφορὲς τοῦ ἀναστήματος καὶ νὰ δημιουργοῦνται ἐνδιάμεσοι τύποι. Μιὰ μέρα λοιπόν, θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν ἀφέντες καὶ δοῦλοι καὶ θὰ γίνουν ὅλοι μιὰ ὁμοιόμορφη φυλή, ποὺ θὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ γενικὸ καλό.

Τὸ μυστήριο τῆς γυναίκας ποὺ ΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ

Οὔτε μιὰ ρυτίδα στὰ 45 χρόνια! Ὄψι φρέσκια καὶ καθαρή, ὅπως ἑνὸς νεαροῦ κοριτσιοῦ. Αὐτὰ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «BIOCEL», τοῦ πολυτιμοτάτου αὐτοῦ στοιχείου ποὺ χαρίζει σὲ κάθε γυναῖκα τὰ νειάτα.

Τὸ «BIOCEL» εἶναι ἡ τελευταῖα ἀνακάλυψη ἑνὸς διασήμου σ' ὅλο τὸν κόσμο δερματολόγου.

Τὸ «BIOCEL» τρέφει καὶ ἀναζωογονεῖ τὸ δέρμα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου καὶ περιέχεται μέσα στὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος ρόζ. Τὴν ἡμέρα χρεσιμοποιεῖτε τὴ λευκὴ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ τὴ νύχτα τὴ ρόζ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

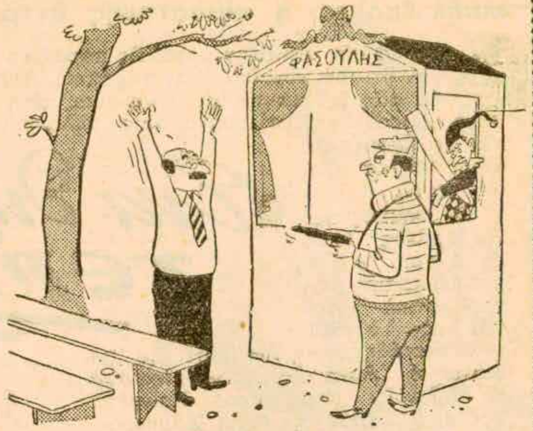

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

('Ἀπὸ τὴν «Presse»)

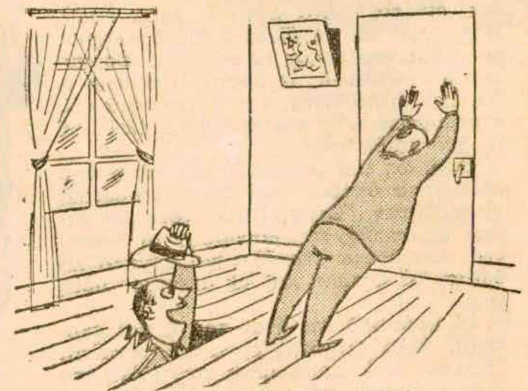

ΟΤΑΝ Ο ΠΛΑΣΙΕ ΕΠΙΜΕΝΕΙ

— Μιὰ τελευταία λέξι, κύριε. Μπορεῖτε νὰ πληρώσετε τὸ ραδιόφωνό μας σὲ δώδεκα μηνιαῖες δόσεις.

('Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

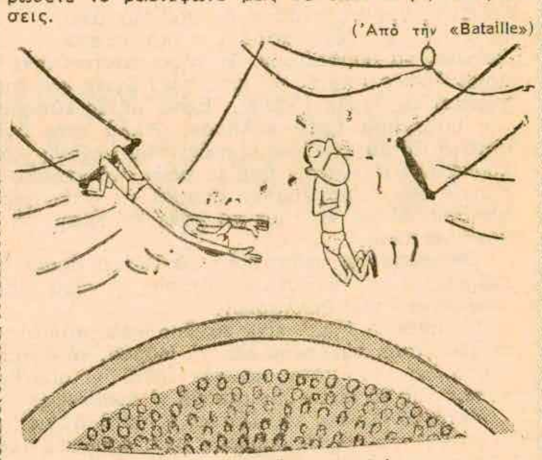

Οἱ ἀκροβάτες ἔχουν μαλώσει.

('Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

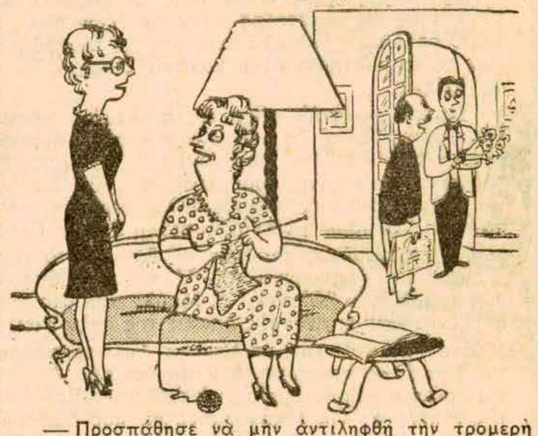

— Προσπάθησε νὰ μὴν ἀντιληφθῆ τὴν τρομερὴ μυωπία σου...

— Καλὰ μπαμπᾶ!...

('Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

12ον

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ διαφωνήσω!...

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι πέθανε... Χάθηκε, μαζὶ μὲ τὴ μηχανή του. Καὶ μπόρεσε ἔτσι — δυστυχῶς γι' αὐτὸν — νὰ διαπιστώση ὅτι ὑπάρχει πραγματικὰ ἡ κεντρικὴ φωτιὰ τῆς Γῆς, ποὺ τὴν ἀμφισβητοῦσε.

— Ὥστε λοιπὸν εἶμαι πεθαμένος;

— Τὸ ἔχω δηλώσει ἐπισήμως σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί μου στὴν 'Ακαδημία τῶν 'Επιστημῶν. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθω πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Δὲν ἀναγνωρίζετε τὴ φωνή μου;

— Ἡ φωνή σας μοιάζει μὲ τοῦ Σαντί, μὰ δὲν μπορεῖ νᾶνε ἡ δική του, ἐφόσον αὐτὸς δὲν ζῆ πιά.

— Πολὺ πεισματάρης εἴσαστε, τελοσπάντων! Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω λοιπὸν ποιὸς εἶμαι, ἀφοῦ δὲν εἶμαι ὁ Σαντί;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω.

— Τί ὑποθέτετε δηλαδή;

— Ὅτι μιλάω μὲ κάποιο φαρσέρ, λατόμο ἢ μεταλλωρύχο, ποὺ ἔτυχε νὰ συναντήση κάτω ἀπ' τὴ γῆ τὸ πηγάδι αὐτὸ καί, ξέροντας τὴν ἀπόπειρα τοῦ Σαντί, συνέδεσε ἕνα τηλέφωνο μὲ τὸ σύρμα γιὰ νὰ διασκεδάση εἰς βάρος μας!

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς διασκεδάζω πολὺ μὲ τὴν ξεροκεφαλιά σας, ἀγαπητέ μου κ. 'Ακάρ! 'Επειδὴ ὅμως δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο, σᾶς παρακαλῶ πολὺ ναρθῆ στὸ τηλέφωνο ὁ κ. Ραμπατιέ. Μ' αὐτὸν ἐλπίζω νὰ κουβεντιάσω λογικώτερα, γιατὶ εὐτυχῶς δὲν εἶνε «σοφὸς» ἐπιστήμων!...

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ κ. Ραμπατιέ. Εἶχε πάει σὲ κάποια ἐπαρχία γιὰ μιὰ δίκη. Θὰ καθυστερήση λίγο ἀκόμη.

— Κρῖμα! Τελοσπάντων, ἀφοῦ εἶμαι καταδικασμένος νὰ συνεννοοῦμαι μόνο μὲ σᾶς, ἀκοῦστε προσεκτικὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ...

— Καιρὸς εἶνε νὰ σταματήση πιὰ αὐτὴ ἡ φάρσα! διέκοψε ὁ 'Ακάρ. Τἄψαλα ἀπ' τὴν καλὴ στὸν ἀνόητο Κουρτουά, ποὺ ἀναστατώθηκε γιὰ νὰ κατεβάση μέσα στὸ πηγάδι ἔξη χιλιόμετρα καλώδιο! Θὰ τὸν διατάξω τώρα νὰ τὸ τραβήξη ὅλο ἀπάνω, καὶ θὰ κόψω ἔπειτα τὴν ἄκρη του, γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσω στὸ ἐργαστήριό μου καὶ νὰ κάνω μιὰ πρόσθετη ἀνακοίνωσι στὴν 'Ακαδημία.

Ὁ Σαντὶ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήση τὰ γέλια του. Ὁ 'Ακὰρ θύμωσε, ἀκούγοντάς τον, καὶ τοῦ φώναξε μὲ περιφρόνησι:

— Γελᾶστε, κύριε, γελᾶστε ὅσο θέλετε! Θὰ γελάση καλλίτερα ὅποιος γελάση τελευταῖος. Σκοπεύω νὰ ζητήσω ἀπ' τὴν Κυβέρνησί σας ν' ἀνακαλύψη καὶ νὰ τιμωρήση παραδειγματικὰ τὸ δράστη αὐτῆς τῆς ἠλιθίας φάρσας... Δὲν ξέρω ἄλλωστε γιατὶ κάθομαι τώρα καὶ σᾶς ἀκούω...

— Μιὰ λέξι ἀκόμη! Τὴν τελευταία!...

— Λέγετε!

— Ἄν, τραβῶντας ἀπάνω τὸ καλώδιο, βρῆτε στὴν ἄκρη του τὸν κύριο Σεραφὶν Ντομαί, ὁλοζώντανο, θὰ ἐξακολουθῆστε νὰ μὴν πιστεύετε στὴν ὕπαρξί μου;

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ πεισματάρης 'Ακὰρ δὲν ἀπάντησε. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ ἐπιχείρημα ἐκεῖνο τὸν εἶχε φέρει σὲ ἀμηχανία κι' ὅτι δὲν ἤξερε ποιὰν ἀπάντησι νὰ δώση...

— Σκόπευα νὰ σᾶς ζητήσω κι' ἐγὼ νὰ τραβήξετε πάνω τὸ καλώδιο, πρόσθεσε ὁ Σαντί. 'Αλλὰ σιγὰ - σιγὰ καὶ μὲ προσοχή, γιατὶ ἔχω κρεμάσει ἤδη στὴν ἄκρη του τὴ σφαῖρα. Δίχως τὸ τρυπάνι. Μέσα στὴ σφαῖρα θὰ βρῆτε τὸν κ. Ντομαί, ποὺ χρειάζεται πολλὲς φροντίδες, γιατὶ τὰ λογικά του κλονίσθηκαν ἀπ' τὶς σφοδρὲς συγκινήσεις ποὺ δοκιμάσαμε μαζί.

— Καὶ σεῖς;... ρώτησε μὲ εἰρωνεία ὁ σοφὸς γεωλόγος.

— 'Εγὼ εἶμαι εὐτυχῶς ὑγιέστατος, τόσο στὸ μυαλὸ ὅσο καὶ στὸ σῶμα...

— Ὄχι, ἄλλο θέλω νὰ πῶ! 'Εσεῖς δὲν σκοπεύετε νὰ μᾶς ἔρθετε, μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό σας;

— Ὄχι, γιατὶ θὰ συνεχίσω μόνος τὸ ταξεῖδι μου, γιὰ νὰ φτάσω στὸ σκοπό μου.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω ἀγαπητέ μου κύριε! Ἡ τελευταία λέξι τοῦ Σαντί, πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἦταν : «Πέφτομε!». Σίγουρα λοιπὸν αὐτὸ τὸ πέσιμο θὰ κατέστρεψε τὸ τρυπάνι του.

— Ναί. Δὲν μοῦ χρειάζεται ὅμως τὸ τρυπάνι, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου.

— Ἔ! Πῶς;...

— Ἔχω στὴ διάθεσί μου ἄλλα τεχνικὰ μέσα, ποὺ βρῆκα ἐδῶ ὅπου βρίσκομαι.

— Χά, χά! Σᾶς τσάκωσα ἐπιτέλους, κύριε φαρσέρ! Δὲν τὰ καταφέρνετε καλὰ καὶ βγαίνετε σκάρτος...

» Ἂς ὑποθέσουμε λοιπὸν ὅτι εἶσθε ὁ Σαντὶ κι' ὅτι πέσατε μέσα σὲ κάποια σπηλιά, ἀφοῦ ἔσπασε ξαφνικὰ τὸ καλώδιο τῆς σφαίρας σας. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ πιστεύω πὼς ὠφείλετο σὲ μιὰ ἔκρηξι τῶν ἀερίων ποὺ παράγονται ἀπ' τὴν κεντρικὴ φωτιὰ τῆς Γῆς, ὅπως ἀποδεικνύει ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος ποὺ ἀνατίναξε τὴ σκεπὴ τοῦ ὑποστέγου μας καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τότε νὰ βγαίνη μέσ' ἀπ' τὸ πηγάδι.

» Ἂς παραδεχθοῦμε — ἐπαναλαμβάνω — ὅτι εἶσθε ὁ Σαντὶ κι' ὅτι εἴχατε τὴν ἀπίθανη τύχη νὰ διασωθῆτε, μολονότι πέσατε μέσα σ' ἕνα κρατῆρα ἡφαιστείου! Πῶς εἶνε δυνατὸν ὅμως νὰ βρήκατε στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴ συνέχισι τῆς τρελλῆς προσπαθείας σας;

» Κι' ἀφοῦ μπορέσατε τελοσπάντων νὰ ἐπικοινωνήσετε πάλι μὲ τὸν ἔξω κόσμο, πῶς δὲν ζητήσατε ἀμέσως νὰ σᾶς ἀνεβάσουν, νὰ σᾶς βγάλουν ἀπ' τὴν ἄβυσσο;...

» Σᾶς τὸ ξαναλέω, ἡ ἱστορία σας εἶνε μιὰ μεγάλη ἀρλοῦμπα! Θὰ κλείσω λοιπὸν τὸ τηλέφωνο, γιατὶ δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μὲ κοροϊδεύτε περισσότερο!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Σαντὶ ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγη ὁ θυμός.

— Πιστέψετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει! φώναξε. Ὁπωσδήποτε, ξεροκέφαλε ἄνθρωπε, φροντῖστε νὰ φτάση ἡ σφαῖρα γερὴ στὴν ἐπιφάνεια, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ εἶσθε ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ κ. Ντομαί. Ὅταν τὸν δῆτε, θ' ἀναγκασθῆτε θέλοντας καὶ μὴ νὰ μὲ πιστέψετε!

» Κατόπιν σᾶς διατάζω νὰ ξανακατεβάσετε τὴ σφαῖρα, στὸ ἴδιο ἀκριβῶς βάθος, προσθέτοντάς της γιὰ σαβοῦρα πέντε τόννους σίδερο. Μαζὶ μ' αὐτήν, θὰ μοῦ ξαναστείλετε καὶ τὸ τηλεφωνικὸ σύρμα, ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένος μὲ λύπη μου νὰ τὸ στερηθῶ προσωρινῶς, γιατὶ ἂν ἔμενε μόνο του μέσα στὸ πηγάδι, θὰ τὄκοβε σίγουρα ἡ σφαῖρα καθὼς θ' ἀνέβαινε.

» Μὰ θὰ μοῦ ξαναστείλετε ἀμέσως τὴ σφαῖρα καὶ τὸ σύρμα, γιατὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσετε μὲ τὴν ξεροκεφαλιά σας τὴν ἀνθρωπότητα νὰ μάθη τὰ μυστικὰ ποὺ κρύβουν τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς! Μπορεῖ νὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες ὥς ποὺ νὰ ἐπικοινωνήσω καὶ πάλι τηλεφωνικῶς μὲ τὸν ἔξω κόσμο. Μά, ὅσο κι' ἂν ἀργήσω, δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ συμπεράνη ὅτι δὲν ὑπάρχω πιά! Πρέπει νὰ βρίσκεται διαρκῶς κάποιος δίπλα

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος ἱδρύσεως 1929
Ὁδὸς Βουκουρεστίου
(Γιὰν Σμὰτς) 38
Ὧραι 10 — 1 καὶ 5 — 7.

— Ἔλεγχος καὶ διατήρησις ἀναλογιῶν γυναικείου σώματος. — Διαιτητικὴ καὶ τόνωσις δέρματος προσώπου.
— ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ — ΑΚΜΗ. Ὑπεύθυνος ἄνευ οὐλῶν ριζικὴ ἀποτρίχωσις.
— Ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ.
Διεύθυνσις ΤΟΝΥ ΜΠΡΑΤΣΟΥ

ΠΗΛΙΑΣ ΚΟΥΣΚΟΥ - ΤΑΜΒΑΚΗ

Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ
Διαθερμίαι (ὑπερβραχέα κύματα), 4 - 6 μ. μ.
Σκουφᾶ 73 β. Τηλ. 22-300

Τὸ σπίτι

Ἕνας συγγραφέας, σκυμμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε ἕνα Χριστουγεννιάτικο διήγημα γιὰ κάποιο περιοδικό.

Στὸ διήγημα αὐτὸ εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξυμνήση τὶς ὀμορφιὲς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Κρατοῦσε λοιπὸν τὴν πέννα στὸ χέρι καὶ ψιθύριζε τὴν τελευταία φράσι, ποὺ εἶχε γράψει: «... Δὲν ὑπάρχει μέρος ἄλλο σὰν τὸ σπίτι...».

Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα, πρόβαλε ὁ μικρὸς γυιός του καὶ τοῦ φώναξε:

— Μπαμπᾶ, ἔρχονται Χριστούγεννα. Θὰ μοῦ πάρης παπούτσια;

— Καλά, καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ συγγραφέας. Φύγε τώρα καὶ μὴ μ' ἐνοχλῆς.

Καὶ ξανάσκυψε στὸ χειρόγραφο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς κόρης του:

— Μπαμπᾶ, θὰ βγῶ στὰ μαγαζιά. Δός μου σὲ παρακαλῶ 200 χιλιάδες γιὰ κάλτσες.

Ὁ συγγραφέας τὴν ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία, κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεχίση τὸ γράψιμο, ὅταν ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του:

— 'Ανανία, τὸ γκάζι δὲν ἀνάβει! Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως καὶ νὰ εἰδοποιήσης στὴν 'Εταιρεία.

Ἔξω φρενῶν ὁ συγγραφέας σηκώθηκε γιὰ νὰ κλείση τὴ πόρτα τοῦ γραφείου του, ἀλλὰ βρέθηκε μπροστὰ στὴν ὑπηρέτρια.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ὁ χασάπης ζητάει τὰ λεπτὰ γιὰ τὴ νεφραμιά.

Φρενιασμένος ὁ συγγραφέας ἔσκυψε τότε στὸ χειρόγραφό του καὶ συνέχισε:

«... Δὲν ὑπάρχει μέρος ἄλλο σὰν τὸ σπίτι. Φωνές, φασαρία, ἀπαιτήσεις, ἐνοχλήσεις, γκρίνια, ἀπελπισία, παραφροσύνη!...»

στὸ τηλέφωνο, ἔστω κι' ἂν περάσουν χρόνια ὁλόκληρα χωρὶς νὰ δώσω σημεῖα ζωῆς!

» Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ φύγετε κύριε! Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα, γιὰ νὰ σᾶς πείσω ὅτι βρίσκομαι, γερὸς κι' ὁλοζώντανος, στὰ σπλάχνα τῆς Γῆς, ἐκεῖ ποὺ ὑποστηρίζατε μὲ πεῖσμα ὅτι ὑπάρχει μόνο φωτιὰ καὶ λάβα! Δῶστε τοὺς χαιρετισμούς μου στὸν κ. Ραμπατιέ, τὴν κυρία του καὶ τὴν κόρη του. Καὶ προσπαθῆστε νὰ γιατρέψετε τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο ποὺ σᾶς στέλνω. Τίποτ' ἄλλο!

Ἄραγε ὁ κ. Ἀκὰρ ἐπηρεάσθηκε ἀπ' αὐτὴ τη γλῶσσα ποὺ μεταχειρίσθηκε ὁ Σαντί, ἢ ἀναγνώρισε ἐπιτέλους τὴ φωνή του; Ποιὸς ξέρει... Πάντως, πρέπει νὰ συνέβη τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, γιατὶ τὸ καλώδιο ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀνεβαίνη μὲ μικρὴ ταχύτητα.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, εἶπε ὁ Σαντὶ στὴν πάντα πρόθυμη Μιαούκα.

Ὁ Σεραφὶν ἦταν ἀκόμα βυθισμένος στὸν ὕπνο.

— Φτάνει νὰ μὴν ξυπνήση ἀπότομα αὐτὸς ὁ τρελλός, ψιθύρισε ὁ Σαντί.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, τὸν καθησύχασε ἡ Μιαούκα.

— Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ. Ὅταν πιὰ ἀνοίξη τὰ μάτια του θὰ βρίσκεται στὸν κόσμο του, ποὺ τόσο τὸν πόθησε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:

— Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξι αὐτοῦ τοῦ βλάκα ὅταν ἀντικρύση τὸν ἥλιο. Τὰ μυαλά του θ' ἀπογίνουν μόλις δῆ γύρω του γνωστὰ πρόσωπα, μόλις βεβαιωθῆ ὅτι ξέφυγε ἀπὸ τὴν... Κόλασι.

— Ἂς πάει στὸ καλό, εἶπε ἡ Μιαούκα. Δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὸν δικό μας κόσμο. Σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ταιριάζεις, ὁ σοφός, καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσης.

Ὁ Σαντὶ εἶχε βυθιστῆ ἔξαφνα σὲ σκέψεις.

Τέλος εἶπε μὲ βεβαιότητα:

— Τί εὐτυχία γιὰ τὸ Σεραφίν! Θὰ φτάση ἐπάνω, ἂν δὲν πέφτω ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μου, ἡμέρα.

Ἡ Μιαούκα τὸν κύτταξε περίεργα.

— Θὰ φτάση στὴ γῆ, τῆς ἐξήγησε, ὅταν θὰ λάμπη στὸ στερέωμα τὸ λαμπρὸ ἄστρο ποὺ φωτίζει τὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας. Ἔτσι δὲν θὰ τοῦ μείνη καμμιὰ ἀμφιβολία ἀπολύτως ὅτι ἔγινε τὸ μεγάλο, τὸ ἀπίστευτο θαῦμα, ὅτι ξέφυγε ἀπὸ τὰ νύχια τῶν Διαβόλων.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κοιμισμένο σύντροφό του. Ὁ Σεραφὶν ἦταν γιὰ καλὰ βυθισμένος στὸν ὕπνο:

— Χαῖρε, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Χαῖρε, δαιμονισμένε Σεραφίν, χαῖρε διὰ παντὸς ἴσως... Τί ὄνειρο νὰ βλέπης ἄραγε αὐτὴ τὴ στιγμή; Ἂν βλέπης τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας, συγκράτησε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς σου. Σὲ κάμποσες ὧρες θὰ βρίσκεσαι καὶ σὺ ἐκεῖ.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε:

— Πήγαινε στὸ καλὸ «Ἠλίθιε», φίλε μου Σεραφίν, ἤθελα νὰ πῶ. Πόθησες τὸν κόσμο μας καὶ νὰ ποὺ ὁ πόθος σου θὰ πραγματοποιηθῆ... Θὰ μὲ θυμᾶσαι καμμιὰ φορά;... Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὲ λησμονήσης, ἀνοικονόμητε ἄνθρωπε. Γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὅταν θὰ μὲ σκέπτεσαι θὰ γίνεσαι ἔξω φρενῶν καὶ θὰ μὲ βλαστημᾶς ἀλύπητα. Γειά σου, Σεραφίν!...

Γύρισε κατόπιν στὴ Μιαούκα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐμπρός! Ἂς ἐπιβιβάσουμε τὸ φίλο μας στὴ σφαῖρα.

Ἔπιασαν τὸ Σεραφὶν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ σφαῖρα.

Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατάλαβε τίποτε ὁ ἀνυπόφορος σύντροφος τοῦ Σαντί.

Τοῦ ἔρριξαν ἕνα τελευταῖο βλέμμα κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ κλεισουν τὴ μικρὴ πορτα τῆς σφαίρας.

— Στάσου μιὰ στιγμή! φώναξε ὁ Σαντί.

Ἡ Μιαούκα τὸν κύτταξε περίεργα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

— Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ μὴ φτάση ὁ «Ἠλίθιος» στὸν ἐπάνω κόσμο... ψητός.

— Τί ἐννοεῖς, φίλε μου;

— Τώρα θὰ δῆς, ἀγαπητή Μιαούκα.

Κι' ἔβαλε κοντὰ στὸ Σεραφὶν μερικὲς ἀπ' τὶς αμποῦλες μὲ τὸν πεπιεσμένο ἀέρα ποὺ ἔσπαζαν αὐτομάτως, γιὰ νὰ δροσίσουν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σφαίρας ὅταν θὰ περνοῦσε ἀπ' τὴ ζώνη τῆς μεγάλης θερμότητος.

Ὅταν ἐπιτέλους τὸ καλώδιο τεντώθηκε κι' ἡ σφαῖρα ἄρχισε ν' ἀνυψώνεται, τὴν ἀκολούθησαν μερικοὶ Ὑπόγειοι, μὲ τὴ Μιαούκα ἐπικεφαλῆς τους, γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν ἀπ' τὰ ἀπότομα χτυπήματα στὴν τρύπα τοῦ πηγαδιοῦ.

Σὲ λίγο, ἡ Μιαούκα ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Σαντὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅλα πῆγαν καλά. Τώρα ὁ «Ἠλίθιος» ἀνεβαίνει πρὸς τὸν κόσμο του... καὶ τὸ δικό σου...

Ὁ Σαντὶ κύτταξε πρὸς τὰ ἐπάνω.

Γι' ἀρκετὰ δευτερόλεπτα δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν δυνατὸς στὸ χαρακτῆρα, ὅσο κι' ἂν τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ μείνη, πολὺ ἀκόμα, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐγκάτων τῆς γηΐνης σφαίρας, ἔνοιωθε ἕνα ἐλαφρὸ σφίξιμο στὴν καρδιά.

Ἡ Μιαούκα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

— Ἡ λύπη βάρυνε τὴν καρδιά σου, τοῦ εἶπε τρυφερά, καὶ στὰ μάτια σου λάμπει ἡ μελαγχολία...

Ὁ Σαντὶ τινάχτηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο, καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ὄχι, Μιαούκα, δὲν ἔχεις δίκηο. Ἦταν κάτι περαστικό, ἕνα τελευταῖο «Χαῖρε», ἴσως στὸν κόσμο ποὺ γεννήθηκα. Καὶ τώρα εἶμαι πιὰ ἥσυχος. Ἔστειλα τὸν «Ἠλίθιο» ἐπάνω καὶ γλύτωσα κι' ἐγὼ καὶ σεῖς ἀπὸ ἕναν κακὸ μπελᾶ. Ἂς πηγαίνουμε...

Ἡ Μιαούκα φαινόταν εὐτυχισμένη.

Ὁ Σαντὶ τὸ ἀντελήφθη. Καὶ συλλογιζόταν:

«Εἶνε μιὰ μεγάλη φιλία αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεται γιὰ μένα ἡ νέα αὐτή; Εἶνε μιὰ συμπάθεια; Ἢ εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ μάλιστα ἡ μεγάλη ἀκαταμάχητη ἀγάπη;...».

Κύτταξε λοξὰ τὴ σύντροφό του καὶ συνέχισε τὶς σκέψεις του:

«Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσω ἐρωτικὰ μὲ τὴ νέα αὐτή; Τὴν ἐκτιμῶ βέβαια ὑπερβολικά. Θὰ συνεργασθῶ μαζί της εὐχαρίστως γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν δύο κόσμων...».

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Μιαούκα προχωροῦσε γεμάτη χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι...

XVII

Σαράντα ἑπτὰ ὧρες ἀργότερα, η μετάλλινη σφαίρα ξεπρόβαλε απ' το στομιο τοῦ πηγαδιοῦ, προκαλῶντας τὴν κατάπληξι καὶ τη μανια τοῦ «σοφοῦ» ἀκαδημαικοῦ καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ κ. Ραμπατιὲ καὶ τῶν δικῶν του ποὺ εἶχαν φτάσει στὸ μεταξύ.

Ὅταν ἔβγαλαν μέσα ἀπ' αὐτὴ τὸ Σεραφὶν Ντομαί, λιπόθυμο ἀπ' τὴν ἔλλειψι καθαροῦ ἀέρος, ὁ κ. Ἀκὰρ θἄπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη πιὰ κάθε ἐπιφύλαξί του μπροστὰ στὴν τρανὴ αὐτὴ ἀπόδειξι, καὶ νὰ παραδεχθῆ πὼς εἶχε κάμει λάθος.

Ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμός του κι' ἡ ματαιοδοξία του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν. Περιωρίσθηκε νὰ δηλώση μὲ ἀξιοπρέπεια ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Σεραφὶν... δὲν ἀποτελοῦσε ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι πὼς ἔζουσε ὁ Σαντί, ἐφόσον δὲν εἶχε ἀνεβῆ κι' ἐκεῖνος! Καταδέχθηκε ὡστόσο νὰ ὁμολογήση, ὄχι πὼς μποροῦσε νἄχη κάποιο δίκηο ὁ Σαντί, ἀλλὰ... πὼς ὑπῆρχε σ' ὅλ' αὐτὰ «κάτι ποὺ δὲν τὸ καταλάβαινε»!

Ὁπωσδήποτε, μετέφεραν στὸ σπίτι το Σεραφὶν καὶ τοῦ ἔκαναν τεχνητὴ ἀναπνοὴ γιὰ νὰ συνέλθη. Ὅταν ἄνοιξε ἐπιτέλους τὰ μάτια του, κύτταξε μὲ κατάπληξι τὸ περιβάλλον καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν, χωρὶς νὰ φανῆ πὼς τ' ἀναγνώριζε. Ἔπειτα στάθηκε ὄρθιος, τέντωσε μπροστὰ τὰ χέρια του, σὰν νἄθελε ν' ἀπομακρύνη κάποιαν ἀπειλητικὴ ὀπτασία, καὶ φώναξε βραχνά:

— Ἡ Κόλασι!... Ἡ Κόλασι!...

Καὶ ξανάπεσε ἀναίσθητος στὸ κρεββάτι ὅπου τὸν εἶχαν ξαπλώσει.

Ὅλοι κατάλαβαν τότε τὴν ὀδυνηρὴ πραγματικότητα: Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος εἶχε χάσει τὰ λογικά του!

Εἶχε νυχτώσει πιὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Δὲν ἦταν ὅμως δυνατὸν νὰ περιμένουν ὡς τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν τὶς περιποιήσεις ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ κατάστασί του. Ἄλλωστε, μποροῦσε νὰ γίνη ἐπικίνδυνος, ὅταν συνερχόταν ἀπ' τὴν καινούργια λιποθυμία του.

Ἔστειλαν λοιπὸν ἀμέσως τὸν Κουρτουὰ στὸ Ἀρανχουέθ, γιὰ νὰ φέρη ἕνα γιατρό. Οἱ δυὸ γυναῖκες κλειδώθηκαν, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, στὸ μακρυνότερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Ἀκὰρ κι' ὁ Ραμπατιὲ ἀνέλαβαν νὰ φυλᾶνε τὸν ἄρρωστο, ἀλλάζοντας βάρδια κάθε ὥρα.

Ὁ γεωλόγος εἶχε πρῶτος σειρά.

Ἡ ἀγανάκτησί του ἦταν ἀπερίγραπτη. Λίγο τὸν ἔννοιαζε γιὰ τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο ἐρείπιο, ποὺ εἶχε ἀνεβάσει τὸ καλώδιο μέσα ἀπ' τὰ σπλάγχνα τῆς Γῆς! Ἕνα μόνο σκεπτόταν: πὼς νὰ ἐξετάση ἀπὸ κοντὰ τὴ σφαῖρα καὶ ν' ἀνακαλύψη μιὰ ὁποιαδήποτε ἔνδειξι, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀρνηθῆ τὴν ὁλοφάνερη πραγματικότητα! Ἐπέμενε, καλὰ καὶ σώνει, ν' ἀποδείξη ὅτι, παρ' ὅλη τὴν καταραμένη ἱστορία τοῦ Σαντὶ καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συντρόφου του, ἦταν σωστὴ ἡ θεωρία τῆς κεντρικῆς φωτιᾶς τῆς Γῆς!

Ἐπιμένοντας σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ὁλοκληρωτικά, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὅτι ἕνας ἄνθρωπος λιπόθυμος δὲν χρειάζεται φύλακα, κι' ὅτι ἦταν προτιμώτερο ν' ἀναζητήση τὴ λύσι τοῦ προβλήματος ποὺ τὸν βασάνιζε, παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ κυττάζη ἄσκοπα κι' ἠλίθια ἕνα ἀκίνητο σῶμα...

Βγῆκε λοιπὸν ἀπ' τὸ δωμάτιο, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, κλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα πίσω του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ὑπόστεγο.

Ἡ ἀστροφεγγιὰ ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴν γκρεμισμένη σκεπή, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ βρῆ ἕνα φανάρι. Τὸ ἄναψε, ἀνέβηκε μὲ μιὰ σκάλα στὴ μετάλλινη σφαῖρα, μπῆκε μέσα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ...

Στὸ μεταξὺ ὁ Σεραφὶν εἶχε συνέλθει ἀπ' τὴ λιποθυμία του. Σηκώθηκε τότε ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμαρα, μηχανικά, σὰν ὑπνοβάτης, λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας σιγανά:

— Ἄθλιε!... Θέλεις νὰ μὲ κρατήσης στὴν Κόλασι! Μὰ ἔννοια σου, κι' ἐγὼ θὰ ξεφύγω!.....

Θέλησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, τὴ βρῆκε κλειδωμένη. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ πήδησε ἔξω.

Σταμάτησε στὴν εἴσοδο τοῦ ὑποστέγου, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' ἀναγνώρισε τὸ περιβάλλον.

— Νὰ ἡ πόρτα τῆς Κολάσεως! εἶπε, κυττάζοντας πρὸς τὸ πηγάδι. Ποιὸς θὰ τὴν κλείση, γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν καὶ μὲ ξαναπάρουν οἱ διαβόλοι;...

Ξαφνικά, ἔκαμε μιὰ ἀπότομη χειρονομία κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὑποστέγου. Ἐκεῖ βρίσκονταν ἀποθηκευμένα τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ διάφορα ὑλικὰ ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὁ Σαντὶ ὅταν ἔστηνε τὴ μηχανή του, γιὰ νἄχη πρόχειρο ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν χωρὶς ν' ἀναγκάζεται νὰ βγῆ ἀπ' τὸ ὑπόστεγο.

Ὁ Σεραφὶν ἔψαχνε ἀνάμεσα στὰ ὑλικὰ μὲ κινήσεις νευρικὲς ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα του δόντια:

— Δὲν θὰ μὲ ξαναπάρουν. Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μὲ ξαναπάρουν οἱ Σατανάδες. Δὲν θὰ μὲ ξανασύρουν στὶς φωτιὲς τῆς Κολάσεως...

Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε γύρω. Στὰ μάτια του ἔλαμπε ἡ τρέλλα.

— Ποῦ εἶνε; φώναξε δυνατά.

Καὶ γελῶντας ἕνα ἀπαίσιο, ἕνα στριγγὸ γέλιο οὔρλιαξε πάλι:

— Ποῦ εἶσαι, καταραμένε; Ποῦ εἶσαι, φίλε καὶ σύμμαχε τῶν Διαβόλων; Ἐσένα φωνάζω, ἄθλιε Σαντί...

Κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμη γύρω του καὶ ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Σαντὶ... Σαντί, κραύγασε, ποῦ εἶσαι, ἄθλιε; Δὲν σὲ βλέπω πουθενά... Καταλαβαίνω ὅμως. Ἔμεινες στὴν Κόλασι. Καλὰ νὰ πάθης, σοῦ χρειαζόταν αὐτὴ ἡ τιμωρία. Μεῖνε αὐτοῦ ποὺ βρίσκεσαι... Κάνε συντροφιὰ στοὺς Σατανάδες, κολασμένη ψυχή... Δὲν θὰ ξανανέβης ποτὲ στὸν ἐπάνω κόσμο... Θὰ κλείσω γιὰ πάντα τὴν πόρτα τῆς Κολάσεως κι' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ σὲ σώση...

Ἔξαφνα, ἄφησε μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

Ἀνάμεσα στὰ ὑλικὰ βρῆκε δυναμίτιδα, ἄλλες ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ φυτίλι.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!... φώναξε. Τώρα ἔχω ὅ,τι μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ φράξω τὴν τρύπα τῆς Κολάσεως...

Μὲ γρήγορες, νευρικὲς κινήσεις, πῆρε τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ τὸ φυτίλι κι' ἔτρεξε στὸ πηγάδι.

Μὲ μιὰ σκαπάνη ἄνοιξε μερικὲς τρύπες, σ' ἀρκετὸ βάθος καὶ τοποθέτησε τὰ φυσίγγια τῆς δυναμίτιδος καὶ τὶς ἄλλες ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ἔχωσε στὰ φυσίγγια τὰ κομμάτια τοῦ φυτιλιοῦ καὶ τὰ τράβηξε σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι πιὸ πέρα.

Ἂν ἦταν στὰ λογικά του ὁ δυστυχισμένος Σεραφίν, θὰ καταλάβαινε ὅτι μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε κινδύνευε νὰ σκοτωθῆ, νὰ γίνη κομμάτια, νὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα.

Μὰ δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνας τρελλός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ὅταν ἔχετε ἐπιδερμίδα ἁπαλή, βελούδινη καὶ δροσερή.

Ἡ ποῦδρα ΒΑΝΖΕΛ εἶνε τελείως ἀεροποιημένη καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος χωρὶς νὰ τοὺς κλείνη. Ἔχει μιὰ ἰδανικὴ ὁμοιογένεια, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἁγνὰ ὑλικὰ καὶ εἶνε ἀρωματισμένη μὲ λεπτὸ αἰθέριο ἄρωμα.

Ἡ ποῦδρα ΒΑΝΖΕΛ στρώνει θαυμάσια στὸ πρόσωπο καὶ κάνει τὸ δέρμα ἁπαλό, νεανικό, βελούδινο.

Χρησιμοποιεῖτε πάντα τὴν Ποῦδρα ΒΑΝΖΕΛ καὶ θὰ δῆτε τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔχετε.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 73 — ΤΗΛ. 24-197.

Ι. ΧΑΛΙΚΙΑΣ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΡΑΔΙΟ - ΕΛΛΑΣ
ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7 ΤΗΛ. 20-695

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβεῖον τηλεπαθείας Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Δέχεται καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Κρήτης 6, πάροδος Λιοσίων. Τηλέφ. 52 - 869.

Κρέμα ΝΙΝΟΝ
Τροφὴ τῆς Ἐπιδερμίδος

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τοῦ προσώπου κλπ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ, Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γεσαγίου 33. Τηλ. 53-539 2—7 μ. μ.

ΣΑΛΟΝΑΚΙΑ
Samour
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 7 ΤΗΛ. 33.775
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανάδες, Τριχόπτωσις, Ἀκμὴ (σπυριὰ νεότητος): Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεατοελῆες. Λιπαρὸν καὶ ξηρὸν δέρμα κλπ. Εἰδικὸς ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ, ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων. Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33 - 039. Ἡ πρώτη ἐξέτασις δωρεάν.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος ὄροφος
Αἰόλου 59 καὶ Βύσσης γωνία

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΫΛΟΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ο : Ο ΠΩΛΟΥΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
Σ. ΜΑΤΑΡΑΣ
ΧΑΒΡΙΟΥ 1 καὶ Κολοκοτρώνη Γωνία
Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡ. ΓΡΑΦ. 7.

"ΣΩΣ"
Τὸ σωτήριον τῆς Γυναικὸς
ΠΩΛΕΙΤΑΙ:
Φαρμακεῖα, Μυροπωλεῖα.
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 33

ΕΠΙΠΛΑ
Μὲ δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638
Μενάνδρου 75

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1915
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ἕνα ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, φανατικῶς φυλασσόμενον ΜΥΣΤΙΚΟΝ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν, ἀπεκαλύφθη τελευταίως εἰς τοὺς χημικούς μας. Παρουσιάζεται σὰν Γάλα (μὴν κάμετε λάθος καὶ τὸ πιῆτε) Γάλα Γαλάκτωμα ποὺ βγάζει ζωντανὲς καὶ στραφτερὲς Περμανὰντ σὰν ὄνειρο ! ! ! Ἐντὸς σφραγισμένων φιαλιδίων διὰ 3 Περμανὰντ ἕκαστον ἔχει χαροποιήσει τοὺς Κομμωτάς μας, διότι ἔτσι μποροῦν νὰ ἀναδείξουν τὴν προσωπικὴν των μαεστρίαν. Τὸ ΜΥΣΤΙΚΟΝ δὲν εἶνε μυστικὸν πλέον καὶ τὸ ΓΑΛΑ ΦΙΓΚΑΡΟ εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Κομμωτήρια καὶ διατίθεται ἀπὸ τὴν ἀποθήκην Εἰδῶν Κομμωτηρίων Α. ΒΑΛΣΑΜΗΣ Θησέως 11, Ἀθῆναι. ΤΗΛ. 35396.

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Katia
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤ/ΙΑΣ Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

Δρ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΠΙΠΙΝΟΥ 38 (ΠΑΤΗΣΙΑ) - ΤΗΛ. 85.089
10 1/2 - 1 — 3 - 6

Ἀνθόνερο
Ροδόσταμο
ΧΙΟΥ
Σωκράτους 56
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΫΛΟΝ
Νο 51 Δρχ. 35.000 — 55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 — ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ — 52

Μὲ ΔΟΣΕΙΣ!
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
Στ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 33
ΑΛΜΑ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Χονδρὴ φυσικὴ μὲ γαλάκτωμα Μπιζοῦ.
Χαλκοκονδύλη 20, τηλ. 54-287
Διὰ τὰς ὑπαλλήλους ἐκπτώσεις
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Πούδρα-Κρέμα
NELDA

Ὡρολόγια καὶ κοσμήματα
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σ. ΜΗΤΡΗ
Χαβρίου 1 καὶ Κολοκοτρώνη γωνία, 2ος ὄροφος, Γραφεῖον 5

"ΕΡΜΗΣ"
1000 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΧΩΡΙΣ ΛΕΦΤΑ!!
Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου
ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ
Πλ. Αγ. Θεοδώρων 3

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς στύψης

Ἡ ἀρχαιοτέρα χημικὴ βιομηχανία

Ἡ παραγωγὴ τῆς στύψης ἀποτελοῦσε τὴν ἀρχαιότερη χημικὴ βιομηχανία, μοναδικὴ ὡς τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἡ στύψη ἦταν ἡ μόνη οὐσία — ἐκτὸς ἴσως ἀπ' τὸ χρυσάφι — ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴν παραγάγουν οἱ ἀρχαῖοι σὲ μορφὴ καθαρή.

Ἡ κυριώτερη ἀπ' τὶς πολλὲς πρακτικὲς χρήσεις της ἦταν γιὰ τὸ βάψιμο τῶν ὑφασμάτων. Οἱ καινούργιες συνθετικὲς βαφὲς ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἀπορροφῶνται ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὸ ὕφασμα, χωρὶς κανένα βοήθημα. Ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἀπ' τὶς φυσικὲς βαφές, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο μέχρι πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, ἔδιναν χρώματα ξεθωριασμένα καὶ ξέβαφαν εὔκολα, ἂν δὲν εἶχε βουτηχτῆ προηγουμένως τὸ ὕφασμα σὲ μιὰ διάλυσι ποὺ «στερέω τὴ βαφή. Γιὰ τὸ σκοπὸ λοιπὸν αὐτὸ ἐχρησιμοποιεῖτο σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἡ στύψη.

Ἡ ἀξία τῆς στύψης στὴ βαφικὴ ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπ' τὴν καθαρότητά της. Ἂν δηλαδὴ περιέχη ἔστω καὶ σὲ μικρὴ ποσότητα, προσμίξεις ἀλάτων σιδήρου, δὲν δίνει καλὰ ἀποτελέσματα στὸ βάψιμο. Εὐτυχῶς, ὁ καθαρισμός της εἶναι εὔκολος: Τὴ διαλύουν σὲ ζεστὸ νερό, κι' ὅταν ἡ διάλυσις κρυώση σχηματίζονται ἄφθονοι καὶ καθαροὶ κρύσταλλοι στύψης (γιατὶ ἡ οὐσία εἶναι 20 φορὲς πιὸ εὐδιάλυτη στὸ ζεστὸ νερό, παρὰ στὸ κρύο).

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις διαφόρων ἀρχαίων ὑλικῶν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ στύψη χρησιμοποιόταν στὴ βαφικὴ πρὶν ἀπὸ 4.000 χρόνια — ἢ καὶ ἀρχαιότερα ἀκόμη. Ἀπὸ 2.000 χρόνια, τὴ μεταχειρίζονταν στὴ βυρσοδεψία, γιὰ νὰ κάνη ἀνθεκτικὲς κι' εὐλύγιστες τὶς προβιὲς τῶν ζώων. Ἀπὸ 1.500 χρόνια, τὴ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ κάνουν τὶς περγαμηνὲς ἀνθεκτικώτερες κι' ἱκανὲς ν' ἀπορροφήσουν καλλίτερα τὸ μελάνι. Ἀπὸ 600 χρόνια, τὴ μεταχειρίζονταν στὴν κατασκευὴ τοῦ χαρτιοῦ, κι' ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες στὸν καθαρισμὸ τοῦ νεροῦ. Στὴν ἀρχαία Μεσοποταμία, κατεργάζονταν μὲ στύψη τὰ ξύλα καὶ τὰ ὑφάσματα, γιὰ νὰ γίνουν ἄκαυστα.

Τέλος, ἀπὸ 3.500 χρόνια, χρησιμοποιοῦσαν τὴ στύψη ὡς φάρμακο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν ἔχει καμμιὰ θεραπευτικὴ ἀξία, παρὰ μόνο στυπτικὲς ἰδιότητες.

Ἡ στύψη, βρίσκεται αὐτούσια σὲ διάφορα μέρη, ὅπως π. χ. στὶς ὀάσεις τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ἴσως τὴν ἐμάζευαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὴν καθάριζαν μὲ τὴ μέθοδο ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω. Ἄλλωστε τὸ ἀρχαιότερο ἀντικείμενο, βαμμένο μὲ τὴ βοήθεια τῆς στύψης, ἔχει αἰγυπτιακὴ προέλευσι: εἶναι ἕνα κομμάτι δέρμα, τοῦ 20οῦ αἰῶνος π. Χ.

Στὰ χρόνια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἡ πολυτιμώτερη βαφὴ ἦταν ἡ «πορφύρα». Τὴν παρῆγαν ἀπ' τοὺς ἀδένες ὡρισμένων κογχυλίων, χρειάζονταν δὲ 8 χιλιάδες κογχύλια γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ 1 γραμμάριο πορφύρας. Ἡ βαφὴ λοιπὸν αὐτὴ ἦταν πανάκριβη καὶ χρησιμοποιόταν μόνο γιὰ τὰ φορέματα βασιλέων, αὐτοκρατόρων, ἀρχιερέων, κλπ. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἀπομιμήσεις της, ποὺ κόστιζαν φτηνά, ἀλλὰ χρειάζονταν στύψη γιὰ νὰ «πιάσουν» — ἐνῶ ἡ γνησία πορφύρα δὲν χρειαζόταν. Σὲ διάφορα λοιπὸν ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα ὑπάρχουν συνταγὲς ἀπομιμήσεων τῆς πορφύρας, στὶς ὁποῖες ἀναφέρεται κι' ἡ στύψη.

Ὁ Θεόφραστος, ὁ Διοσκουρίδης, ὁ Πλίνιος κι' ἄλλοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος κάνουν λόγο γιὰ τὴ στύψη, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὴ χημική της σύστασι. Εἰδικὰ ὁ Πλίνιος περιγράφει μιὰ μέθοδο ἐλέγχου τῆς καθαριότητός της: Ἂν τὴν ἀνακατέψη κανεὶς μὲ ζουμὶ ἀπὸ ρόδι καὶ δὲν πάρη ἔτσι σκοῦρο χρῶμα, σημαίνει πὼς εἶναι καθαρή.

Ἀντίθετα μ' ὅ,τι πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος, ὁ Μεσαίων ἦταν μιὰ ερίοδος μεγάλης τεχνικῆς προόδου. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐποχὴ ἄρχισε ἡ παραγωγὴ στύψης μὲ τὴν κατεργασία ἄλλων κοινότερων ὀρυκτῶν, ὅπως π. χ. τοῦ «ἀλουνίτου». Ἀφοῦ ἔψηναν σὲ φούρνους τὸ ὀρυκτὸ αὐτό, τοῦ πρόσθεταν οὖρα ποὺ εἶχαν ὑποστῆ ζύμωσι καὶ περιεῖχαν ἀμμωνία. Ἔτσι σχηματιζόταν στύψη.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα ἱσπανοαραβικὸ ἀλχημιστικὸ κείμενο τοῦ ἔτους 1100. Δυὸ αἰῶνες ἀργότερα, εἶχε ἐπικρατήσει ἡ βιομηχανικὴ ἐφαρμογή της, τουλάχιστον στὴν Εὐρώπη.

Τὸ κόστος τῆς στύψης παρουσίαζε μεγάλες διακυμάνσεις στὶς διάφορες χῶρες κι' ἐποχές. Κάποτε, ἦταν τόσο ἀκριβή, ὥστε εἶχε στὸ ἐμπόριο τὴν ἴδια θέσι μὲ τὰ μπαχαρικά.

Στὴν ἀρχή, ἡ Εὐρώπη προμηθευόταν στύψη ἀπ' τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολή. Ὅταν ὅμως κατέλαβαν οἱ Τοῦρκοι αὐτὲς τὶς χῶρες, παρουσιάστηκε μεγάλη ἔλλειψι στύψης, καὶ τὸ φαινόμενον εἶχε πολλὲς κι' ἀπροσδόκητες συνέπειες.

Δημιουργήθηκαν τότε νέες βιομηχανίες, γιὰ τὴν παραγωγὴ στύψης ἀπ' ἄλλες πρῶτες ὕλες. Ἀλλὰ ἡ στύψη ἔπαιξε ρόλο ἀκόμη καὶ στὴν πολιτικοθρησκευτικὴ ἐξέλιξι.

Πράγματι, βρέθηκαν πλούσια κοιτάσματα ἀλουνίτου στὸ Κράτος τοῦ Πάπα κι' ἄρχισε ἡ ἐντατικὴ ἐκμετάλλευσί τους. Τὸ 1463, ἀπασχολοῦντο 8.000 ἐργάτες σ' αὐτὰ τὰ ὀρυχεῖα. Τὰ κέρδη τους προορίζονταν στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ διοργάνωσι μιᾶς Σταυροφορίας κατὰ τῶν Τούρκων, ἔπειτα ὅμως διατέθηκαν γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν χωρῶν ποὺ κινδύνευαν ἀπ' τὴν τουρκικὴ προέλασι (ἡ Οὐγγαρία π. χ. πῆρε, τὸ 1465, 57.500 δουκᾶτα). Ὁ Πάπας ἀφώρισε τότε ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ προμηθεύωνται στύψη ἀπὸ πηγὲς τουρκικές. Ἡ ἀνάμιξι ὅμως αὐτὴ τῆς θρησκείας μὲ τὸ ἐμπόριο δὲν ἄρεσε καθόλου στὸ Λούθηρο κι' ἀποτέλεσε ἕνα ἀπ' τοὺς λόγους τῆς θρησκευτικῆς Μεταρρυθμίσεως, ποὺ προκάλεσε τόσα γεγονότα καὶ τέτοια αἱματοχυσία.

Σήμερα, ἡ στύψη δὲν ἔχει πιὰ μεγάλη βιομηχανικὴ σπουδαιότητα. Ἔχει περάσει, ὁριστικὰ ὁ καιρὸς ποὺ δημιουργοῦσε πολέμους καὶ καινούργιες θρησκεῖες. Ἔτσι τελειώνει κάθε δόξα στὸν κόσμο...

ΚΗΡΥΞ'

Νοῖος

Τὰ ὡραιότερα καλλιτεχνικὰ Κουμπιά

Χειμερινῆ Σαιζόν

SOLID ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Οἱ ἐννέα κίνδυνοι ΤΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

Γιὰ νὰ μὴν παθαίνετε ἀτυχήματα στὸ σπίτι

Οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ ἔχουν μανία μὲ τὶς στατιστικές, ὑπολογίζουν ὅτι, κάθε 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, 50 ἄτομα παθαίνουν ἀτυχήματα στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, μέσα στὰ σπίτια. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ὀφείλονται στὴν ἀπροσεξία καὶ στὴ βιασύνη ποὺ δείχνουν πολλὲς νοικοκυρές.

Ὑπάρχουν ἰδίως κίνδυνοι, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ σοβαρώτερη ἀπειλὴ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά σας. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τοὺς περιορίσετε στὸ ἐλάχιστο, μὲ λίγη προσοχὴ καὶ κοινὴ λογική. Ἂς δοῦμε ποιοι εἶνε οἱ κίνδυνοι αὐτοί:

1) Ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις. Σ' αὐτὴν ὀφείλονται τὰ περισσότερα δυστυχήματα κι' οἱ βίαιοι θάνατοι μέσα στὸ σπίτι. Μὲ τὸ ὑπερβολικὸ στρίψιμο καὶ τὴν κακομεταχείρισι, τὰ ἠλεκτρικὰ κορδόνια σπάζουν συχνὰ ἢ γυμνώνονται καὶ προκαλοῦν βραχυκυκλώματα. Ὅταν βάζετε ἢ βγάζετε μιὰ πρίζα, πιάνετε αὐτὴν τὴν ἴδια, κι' ὄχι τὸ σύρμα της. Προσέξετε δὲ νἆναι τὰ χέρια σας τελείως στεγνά. Μιὰ νοικοκυρὰ ἔπαθε ἔγκαυμα στὸ χέρι, ὡς τὸ κόκκαλο, γιατὶ ἦταν βρεγμένα τὰ δάχτυλά της ὅταν ἔπιασε μιὰ πρίζα. Φροντίζετε νὰ ὑπάρχουν πάντα λάμπες μέσα στὰ ντουΐγ, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν χώση κανένα παιδὶ τὸ χέρι του στὴν τρύπα καὶ πάθη ἠλεκτροπληξία.

2) Λαδωμένα κουρέλια. Μὴν ἀφίνετε ποτὲ λαδωμένα κουρέλια μέσα στὰ ντουλάπια σας, ἢ πεταγμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιατὶ μπορεῖ νὰ πάρουν φωτιὰ μόνα τους καὶ νὰ προκαλέσουν πυρκαγιά. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἐνδέχεται νὰ συμβῆ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας, κι' ἕνας κοιμισμένος κινδυνεύει νὰ πέση θῦμα.

3) Ντύσιμο. Μετὰ τὰ ἐγκαύματα, τὰ πεσίματα ἀποτελοῦν τὸ δεύτερο μεγάλο κίνδυνο τοῦ σπιτιοῦ — παίρνουν μάλιστα τὴν πρώτη θέσι ὅταν ἡ νοικοκυρὰ ἀσχολεῖται μὲ τὸ γενικὸ καθαρισμό. Ἂν φορῆ στὴ δουλειά της πολὺ μακρειὲς ρόμπες, μπορεῖ νὰ τὸ πληρώση ἀκριβά, νὰ μπλεχτῆ δηλαδὴ τὸ τακοῦνι της στὸν ποδόγυρο καὶ νὰ πέση. Μὲ τὶς κοντὲς φοῦστες, ἐλαττώνεται ὁ κίνδυνος. Ἀκόμη μικρότερος γίνεται, ὅταν ἡ νοικοκυρὰ φορῆ ἕνα ἀνδρικὸ παντελόνι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἀποκλείονται τὰ παπούτσια μὲ ψηλὸ τακοῦνι.

4) Σκάλες. Ὁ κίνδυνος τοῦ ἄσχημου πεσίματος μεγαλώνει, ὅσο ἀνεβαίνουμε ψηλότερα. Βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ τραπέζι, ἡ καρέκλα ἢ ἡ σκάλα ποὺ πατᾶτε, εἶνε γερὰ στερεωμένη, κι' ὅτι βρίσκεται ἀρκετὰ κοντὰ καὶ ψηλὰ στὸν τοῖχο, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ τεντωθῆτε γιὰ νὰ φτάσετε ἐκεῖνο ποὺ θέλετε. Φυσικά, εἶνε ἀκόμη καλλίτερο νὰ σᾶς κρατάη κάποιος τὴν καρέκλα ἢ τὴ σκάλα.

5) Μουσαμάδες τοῦ πατώματος. Μιὰ νέα γυναῖκα σκόνταψε στὴν ἄκρη ἑνὸς σχισμένου μουσαμᾶ τοῦ πατώματος, ἔπεσε καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι της στὴ θερμάστρα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πάθη ὄγκο στὸν ἐγκέφαλο. Κι' ἦταν τυχερή, γιατὶ θὰ μποροῦσε καὶ νὰ σκοτωθῆ... Ἀντικαθιστᾶτε λοιπὸν κάθε σχισμένο μουσαμᾶ, μόλις σᾶς δοθῆ ἡ εὐχέρεια. Στὸ μεταξύ, μὴν ἀμελῆτε τὸ σχίσιμο: Καρφώνετε γερὰ τὶς ἄκρες του στὸ πάτωμα, ὥστε νὰ μὴ προεξέχουν.

6) Παρκέ. Θὰ ξέρετε, βέβαια, πόσο ἐπικίνδυνο εἶνε τὸ γλύστρημα στὰ παραγυαλισμένα παρκέ. Ὅταν λοιπὸν τὰ κερώνετε, βάζετε ἕνα λεπτὸ μόνο στρῶμα κεριοῦ καὶ τὸ τρίβετε καλά, ἔτσι ὥστε νὰ γυαλίση τὸ πάτωμα ἀλλὰ δίχως νὰ γίνη ὑπερβολικὰ ὀλισθηρό. Ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ μὴ γλυστροῦν στὸ παρκὲ τὰ μικρὰ χαλάκια, βάζετε ἀπὸ κάτω ἕνα φύλλο σπογγώδους καουτσούκ.

7) Ἔπιπλα. Ἂν ἔχετε τὴ μανία ν' ἀλλάζετε τὴ θέσι τῶν ἐπίπλων σας, κάνετε τουλάχιστον μικρὲς μόνον ἀλλαγές. Γιατὶ τὰ ἔπιπλα ποὺ βρίσκονται σὲ θέσεις καινούργιες κι' ἀσυνήθιστες, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀτυχήματα.

8) Βαρειὰ ἀντικείμενα. Προσπαθῶντας νὰ τὰ σηκώση ἢ νὰ τὰ μετακινήση μόνη της, ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ πάθη ἐξάρθρωσι, στραμπούληγμα ἢ κήλη. Ἂς ἀφίνη λοιπὸν τὶς δουλειὲς αὐτὲς στὸν ἄντρα της. Ὅταν τὸ ἀντικείμενο εἶνε πολὺ βαρύ, χρειάζονται δυὸ ἄτομα γιὰ τὴ μετακίνησί του. Πάντως, ὅποιος ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὴν ἐργασία, πρέπει νὰ τὴν κάνη μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, κι' ὄχι μὲ τὴν πλάτη του.

9) Σπασμένα γυαλικὰ καὶ πιατικά. Μὴ τ' ἀγγίζετε μὲ τὰ χέρια. Ἂν τὰ κομμάτια βρίσκωνται στὸ πάτωμα, τὰ μαζεύετε μὲ τὴ σκοῦπα μέσα σ' ἕνα ξεσκονόπανο. Ἂν ἔχουν σκορπισθῆ στὸ νεροχύτη, μαζεύετε μὲ μιὰ σκουπίτσα κι' ἕνα χαρτόνι τὰ μεγαλείτερα, κι' ἔπειτα σκουπίζετε προσεκτικὰ τὰ μικρὰ μὲ μιὰ ὑγρὴ χαρτοπετσέτα.

Ἀκολουθῆτε αὐτοὺς τοὺς κανόνες, καὶ θὰ προφυλάγεσθε ἔτσι ἀπ' τοὺς κινδύνους τοῦ νοικοκυριοῦ.

Ἡ μετατόπισις τῶν ΗΠΕΙΡΩΝ

Οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες

ΑΠΟ τὸ σχολεῖο μάθαμε ὅτι ἡ γῆ μας ἔχει δύο κινήσεις: μιὰ γύρω στὸν ἄξονά της, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα καὶ μιὰ δεύτερη γύρω στὸν ἥλιο, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.

Ἀλλά, γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἐπιστήμονες, οἱ κινήσεις τῆς γῆς μας ξεπερνοῦν τὶς ἑκατό. Ἀπ' αὐτές, εἴκοσι περίπου εἶνε μόνιμες καὶ σταθερές. Ἄλλες εἶνε συμπτωματικές, ὀφείλονται, δηλαδή, σὲ τυχαῖα γεγονότα, ὅπως εἶνε τὸ πέρασμα ἑνὸς κομήτου, ἡ προσέγγισις ἑνὸς ἄστρου κτλ. Μερικὲς ἄλλες, τέλος, μ' ὅλο ποὺ ἔχουν μετρηθῆ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους — ὅπως π.χ. ἡ μετατόπισις τοῦ ἄξονος τῆς γῆς — παραμένουν ἀνεξήγητες καὶ μυστηριώδεις.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων κινήσεων τοῦ πλανήτου μας εἶνε καὶ ἐκείνη ἢ ἐκεῖνες ποὺ κάνουν τὶς ἠπείρους νὰ μετατοπίζωνται συνεχῶς.

Τί εἶνε οἱ ἤπειροι; Σχεδίες, ἀπαντοῦν οἱ σημερινοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ πλέουν πάνω σὲ μιὰ διάπυρη ρευστὴ «θάλασσα» ὑλικῶν παντὸς εἴδους. Παρατηροῦν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ διαμόρφωσίς των εἶνε φαινόμενο πολὺ νεώτερο. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ γῆ μας ἦταν ἀρχικὰ ἕνα ἑνιαῖο καὶ ἀδιάσπαστο σύνολο, ποὺ δὲν χωριζόταν σὲ τμήματα — ἠπείρους, ὅπως σήμερα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἑνιαῖο σύνολο, προῆλθαν κατόπιν ἡ Σελήνη, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ ἤπειροι ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες, ἡ γῆ μας εἶχε ἀρχικὰ τὸ σχῆμα ἑνὸς ἀχλαδιοῦ, ἦταν, δηλαδή, διωγκωμένη στὴ βάσι της καὶ λεπτὴ στὴν κορυφή της. Τὰ ὑλικὰ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν δὲν ἦσαν ὁμογενῆ, οὔτε παρουσίαζαν τὴν ἴδια δύναμι ἀντιστάσεως. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπὸν τὰ ἀέρια ποὺ παρήγοντο ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ

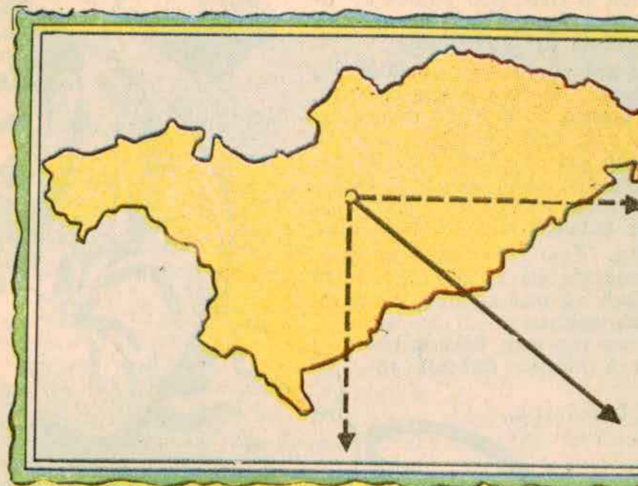

1. Τὰ δύο βέλη μὲ στιγμὲς δείχνουν τὶς δυὸ ἀντίθετες δυνάμεις ποὺ διέσπασαν τὴν ἀρχικὴ συνοχὴ τοῦ πλανήτου μας. Τὸ τρίτο βέλος δείχνει τὴ διεύθυνσι ποὺ ἀκολούθησε ἡ διάρρηξις τοῦ πλανήτου μας.

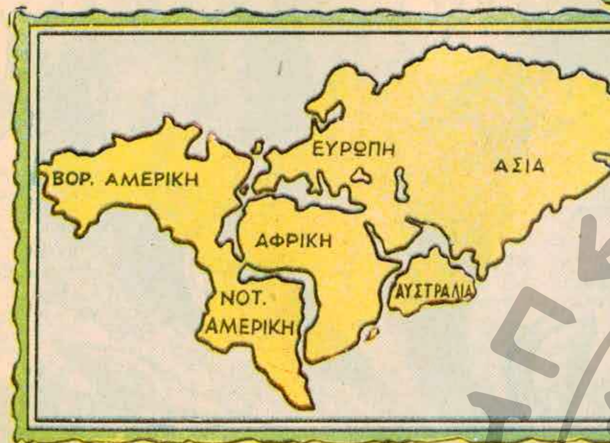

2. Ἡ ὄψις τοῦ πλανήτου μας, ἔπειτα ἀπὸ τὰ πρῶτα ρήγματα. Οἱ ἤπειροι βρίσκονται ἀκόμη πολὺ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

συνέβαιναν στὸ ἐσωτερικό της, ἐξεσφενδόνισαν μέσα στὸ διάστημα τὸ ἀνώτερο ἄκρον της, ποὺ ἔγινε ὁ συμπαθὴς δορυφόρος μας. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐκσφενδονίσεως ἦταν ὁ σχηματισμὸς γύρω στὴ γῆ ἑνὸς νέφους ἀπὸ ἀέρια πυριτίου καὶ μαγνησίου. Τὸ νέφος αὐτὸ ἦταν ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ σχηματίζεται γύρω σ' ἕνα πυροβόλο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ βλήματος. Ἡ ἐξαιρετικὰ μεγάλη θερμότης του ἐπροκάλεσε διάφορες χημικὲς ἀντιδράσεις καὶ εἰδικώτερα τὸ συνδυασμὸ τοῦ ὀξυγόνου μὲ τὸ ὑδρογόνο. Ξέσπασαν τότε κατακλυσμιαῖες βροχές, ποὺ διέβρωσαν βαθύτατα τὸ ἔδαφος τοῦ πλανήτου μας καὶ ἐμείωσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ συνοχὴ τῶν διαφόρων στοιχείων ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν.

Στὸ μεταξύ, ἄλλες δυνάμεις εἶχαν ὑπονομεύσει βαθμιαῖα τὴ συνοχὴ τοῦ πλανήτου μας. Οἱ σημαντικώτερες ἀπ' αὐτὲς ἦταν οἱ ἀκόλουθες δύο: 1) Μιὰ δύναμις πολόφυξ, ποὺ εἵλκυε τὸν πλανήτη μας πρὸς τὸν ἰσημερινὸ καὶ 2) Μιὰ δύναμις ἀδρανείας ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διατηρήση τὴν ἀρχικὴ ἰσορροπία τοῦ πλανήτου μας. Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο δυνάμεων ἔκαμε τὸν πλανήτη μας νὰ διαρραγῆ στὰ σημεῖα τῆς «ἐλάσσονος ἀντιστάσεως», κατὰ τὴ διεύθυνσι μιᾶς λοξῆς γραμμῆς, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Νότιο Εἰρηνικὸ καὶ καταλήγει στὸ βόρειο Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό. Αὐτὸ τὸ ἀρχικὸ ρῆγμα ἀκολούθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα. Τελικά, ἡ Ἀμερικὴ ἀποσπάσθηκε ὁλότελα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο συγκρότημα (τὴν τελευταία γέφυρα ἐπικοινωνίας ἀποτελοῦσε ἡ Ἀτλαντίς, ποὺ καταποντίσθηκε σὲ κάποια μακρυνὴ ἐποχή). Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία ἀποτέλεσαν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο, ποὺ μιὰ στενὴ λωρίδα γῆς συνδέει ἢ καλύτερα συνέδεε μὲ τὴν τετάρτη ἀπὸ τὶς ἠπείρους, τὴν Ἀφρική. Ἡ Αὐστραλία, τέλος, μαζὶ μ' ἕνα πλῆθος ἄλλων μικροτέρων τμημάτων (νήσων), ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ ἀποτέλεσαν ἕναν ξεχωριστὸ κόσμο.

Ἀλλ' ἡ μετατόπισις τῶν ἠπείρων δὲν σταμάτησε. Συνεχίζεται πάντοτε καὶ οἱ ἐπιστήμονες εἶνε σὲ θέσι σήμερα νὰ τὴν ὑπολογίσουν μὲ μεγίστη ἀκρίβεια καὶ νὰ μᾶς ποῦν ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβαία θέσις τῶν ἠπείρων ἔπειτα ἀπὸ 100.000 ἢ 1 ἑκατομμύριο χρόνια.

Ἀλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὶς ἠπείρους νὰ μετατοπίζωνται συνεχῶς, σὰν σχεδίες πάνω στὴ θάλασσα;

Ὁ διάσημος γεωφυσικὸς καθηγητὴς Ντράϊβ δίνει σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο τὴν ἀκόλουθη ἐξήγησι:

Ὁ φλοιὸς τῶν ἠπείρων, παρατηρεῖ, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλαφρὰ ὑλικά, ἰδίως πυρίτιο καὶ μαγνήσιο. Κάτω ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται ἕνα δεύτερο στρῶμα ἀπὸ ὑλικὰ βαρύτερα καὶ πυκνότερα, ἰδίως δὲ ἀπὸ ἀλουμίνιο. Ὁ πυρὴν τῆς γῆς ἀποτελεῖται, τέλος, ἀπὸ νίκελ, σίδηρο καὶ ἄλλα βαρέα μέταλλα, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀεριώδη κατάστασι, λόγῳ τῆς μεγάλης θερμότητος καὶ τῶν ἐξαιρετικὰ ἰσχυρῶν πιέσεων, ποὺ ἐξασκοῦνται πάνω σ' αὐτά.

Ἡ πυκνότης αὐτῶν τῶν τριῶν στρωμάτων εἶνε διαφορετική. Καθένα ἀπ' αὐτὰ παρακολουθεῖ, λοιπόν, μὲ διαφορετικὸ τρόπο τὶς κινήσεις τοῦ πλανήτου μας καὶ ὑφίσταται μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἐπίσης τὶς ἕλξεις ποὺ ἐξασκοῦνται πάνω σ' αὐτόν.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι οἱ ἤπειροι δὲν στηρίζονται πάνω σὲ σταθερὴ βάσι. Στὴν πραγματικότητα, ἀποτελοῦνται, ὅπως εἴπαμε ἀπὸ μιὰ σειρὰ στρωμάτων, διαφορετικῆς πυκνότητος, ποὺ μετακινοῦνται μὲ διαφορετικὸ τρόπο καὶ ρυθμὸ τὸ καθένα. Ἡ σημαντικώτερη ἀπὸ τὶς κινήσεις των εἶνε ἐκείνη ποὺ τὰ κάνει νὰ μετατοπίζωνται συνεχῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Τίποτε, λοιπὸν δὲν εἶνε λιγώτερο σταθερὸ ἀπὸ τὸν πλανήτη μας. Ἡ ἰδέα τῆς σταθερότητος ποὺ μᾶς δίνει τὸ ἔδαφος ὅπου πατοῦμε εἶνε πλασματική.

Δραματικό διήγημα

Στά δόντια ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΣΤΟ Πετσόρκο, ἕνα μικρὸ καὶ ἀπόμερο χωριουδάκι τῆς Δυτικῆς Σιβηρίας, μέσα στὴν καλύβα τοῦ Βασίλη 'Ανδρέγιεβιτς εἶχε γεννηθῆ τὸ παγερὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα ἕνα ἀγοράκι. Σφιχτοφασκιωμένο, ἦταν πλαγιασμένο κοντὰ στὴ μητέρα του, ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Βασίλης 'Ανδρέγιεβιτς. 'Ο πατέρας κάθησε κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὴ ρώτησε:

— Πῶς πηγαίνεις, Μάρθα;

'Η νεαρὴ γυναῖκα γύρισε τὸ χλωμὸ πρόσωπό της πρὸς τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

—"Ασχημα... Πολὺ ἄσχημα... Κι' ἐσὺ πῆγες πάλι καὶ ἤπιες.

— Πῆγα μιὰ στιγμὴ στὸ καπηλειὸ νὰ τοὺς πῶ πὼς ὁ Θεὸς μοῦ χάρισε ἕν' ἀγόρι κι' ἐκεῖ ἤπιαμε δυὸ ποτηράκια. "Οχι παραπάνω στ' ὁρκίζομαι.

Σώπασε καὶ κύτταξε τὴ γυναῖκα του μὲ ὕφος ἔνοχο. 'Εκείνη ἔμεινε ἀκίνητη, ἀλλὰ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα ποὺ αὐλάκωσε τὸ μέτωπό της, πρόδιδε πώς, παρ' ὅλη της τὴ σιωπὴ καὶ τὰ κλειστὰ μάτια της, ἔκανε θλιβεροὺς συλλογισμούς. Τέλος, ἡ Μάρθα ἄνοιξε τὰ μάτια, κύτταξε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε μὲ δυσκολία:

— Βασίλη. 'Εγὼ εἶμαι πολὺ ἄσχημα. Δυνατὸς πυρετὸς μὲ καίει καὶ φοβεροὶ πόνοι σχίζουν τὰ σωθικά μου. Αἰσθάνομαι πὼς θὰ πεθάνω.

'Ο ἄντρας της κάτι θέλησε νὰ πῆ, ἀλλὰ ἡ Μάρθα ἅπλωσε τὸ χέρι της.

—Μὴ μὲ διακόπτεις, τοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καὶ λίγα θὰ προφτάσω νὰ σοῦ πῶ. Θέλω ν' ἀκούσης αὐτὴ τὴ παράκλησί μου, γιατὶ θὰ εἶναι ἡ τελευταία. Τὸ παιδὶ εἶναι πολὺ ἀδύνατο. Οὔτε φώναξε, οὔτε ἔκλαψε ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκε. Φοβᾶμαι μήπως πεθάνη χωρὶς νὰ ἔχη βαφτιστῆ. Ζέψε, λοιπόν, τὸ ἄλογο, παρακάλεσε τὴ Μαρία Πετρόβνα νἄρθη μαζί σου, τύλιξε καλὰ τὸ παιδὶ καὶ πήγαινέ το στὸ γειτονικὸ χωριὸ ὅπου ὑπάρχει παπᾶς γιὰ νὰ τὸ βαφτίση.

'Ο Βασίλης χαμήλωσε τὸ σκοῦφο του καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἐπιφυλακτικό:

— Μὰ ἔξω εἶναι νύχτα, Μάρθα, φυσάει τρομερὸς βορηᾶς καὶ τὸ ἄλογο εἶναι κουρασμένο.

— Δὲν εἶναι πολὺ μακρυά, ἀπάντησε ἡ Μάρθα μὲ φωνὴ ποὺ γινόταν ὁλοένα πιὸ ἀδύνατη.

— Καλά, Μάρθα, μὴ στενοχωριέσαι, θὰ πάω ἀμέσως.

'Η Μαρία ἦταν μιὰ νέα ὡραία καὶ καλόκαρδη γυ-

Σὲ λίγο οἱ λῦκοι ἔφτασαν πλάϊ στὸ ἔλκηθρο, οὐρλιάζοντας ἀπειλητικά.

ναικούλα ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ ποὺ θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ εὐτυχισμένη, ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκοῦσε νὰ τῆς χαρίση ἕνα παιδί. Τὸ σπίτι της βρισκόταν καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν καλύβα τῆς Μάρθας. Μόλις τὴν κάλεσε ὁ Βασίλης ἦρθε τρέχοντας.

— Τί θλιβερὲς σκέψεις εἶναι αὐτές, Μάρθα, τῆς εἶπε τρυφερά. Δὲν πεθαίνει κανεὶς τόσο εὔκολα. 'Αφοῦ τὸ θέλεις ὅμως θὰ πάω τὸ παιδὶ ἀμέσως στὸν παπᾶ, μαζὶ μὲ τὸ Βασίλη. Σὲ τέσσερις ὧρες θἄμαστε πίσω.

—'Ο Θεὸς νὰ σ' εὐλογάη, Μαρία Πετρόβνα καὶ νὰ σοῦ χαρίση κι' ἐσένα ἕνα ὡραῖο ἀγοράκι, εἶπε συγκινημένη ἡ Μάρθα.

Στὸ μεταξὺ ἡ Μαρία τύλιξε καλὰ τὸ μωρό, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, βγῆκε, κάθησε δίπλα στὸ Βασίλη καὶ τὸ ἔλκυθρο ξεκίνησε.

Μιὰ ὥρα τώρα τὸ ἔλκυθρο κυλοῦσε γοργὰ πάνω στὸ κρυσταλλιασμένο χιόνι. "Εξαφνα ὁ Βασίλης φώναξε:

— Λύκοι!...

Πραγματικά, μερικὰ μαῦρα στίγματα φάνηκαν μακρυὰ πάνω στὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ. Τὸ ἄλογο ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ χλιμίντριζε ἄγρια.

— Λύκοι! ξανάπε ὁ Βασίλης, καὶ πάνω στὴ βία νὰ φύγωμε γρήγορα δὲν πῆρα μαζί μου κανένα ὅπλο. Τί θὰ κάνωμε τώρα;

'Ο κίνδυνος ἦταν πραγματικὰ τρομερός. Οἱ λύκοι ὅλο καὶ πλησίαζαν.

Σὲ λίγο εἶχαν φτάσει πλάϊ στὸ ἔλκυθρο καὶ οὔρλιαζαν ἀπειλητικά.

'Ο Βασίλης ἅρπαξε τὰ δυὸ προσκέφαλα ἀπ' τὸ κάθισμα καὶ τὰ πέταξε ἔξω. Συγχρόνως μαστίγωσε ἄγρια, ἀλύπητα τὸ ἄλογο.

Οἱ λύκοι γελάστηκαν. Σταμάτησαν. "Ωρμησαν στὰ προσκέφαλα καὶ τὰ ξέσχισαν μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὸ ἔλκυθρο εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά.

Οἱ λύκοι ἄφησαν ἄγρια οὐρλιαχτὰ κι' ὥρμησαν καὶ πάλι ἐναντίον του.

'Ο Βασίλης κατάλαβε τὸν κίνδυνο καὶ βλαστήμησε.

'Η Μαρία ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο της καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιά. Κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρὸ γιὰ νὰ τὸ προφυλάξη ἀπ' τὸν παγερὸ ἄνεμο.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ σωθοῦμε, φώναξε ὁ Βασίλης. Οἱ λύκοι πλησιάζουν καὶ πάλι, ὅπως δείχνουν τὰ μουγκρητά τους. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοὺς σταματήση;

Τὰ τρεμάμενα χέρια του ἄφησαν τὰ ἡνία. Τὰ μάτια του εἶχαν γουρλώσει τόσο ποὺ κόντευαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες.

— Μιὰ σωτηρία ὑπάρχει! εἶπε ὁ Βασίλης. Νὰ θυσιάσωμε τὸ παιδί. "Ετσι κι' ἔτσι σήμερα, αὔριο θὰ πεθάνη. Τὸ θυσιάζομε, λοιπόν, κι' ὅταν γυρίσωμε στὸ χωριὸ λέμε στὴ Μάρθα πὼς μᾶς πέθανε στὸ δρόμο... Δὲν κουνιέται καθόλου. "Ισως νἄχη πεθάνει κιόλας. Δός μου το νὰ τοὺς τὸ πετάξω!

— Δὲν ξέρεις τί λές, Βασίλη! φώναξε ἡ Μαρία. Ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω νὰ γίνη τέτοιο πρᾶγμα. Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἐγώ.

— Τότε πέθανε ἐσύ, τρελλή!

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Βασίλης ἔπεσε πάνω στὴ Μαρία καὶ τὴν ἔσπρωξε μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του. 'Εκείνη στηρίχτηκε στὸ ἔλκυθρο γιὰ νὰ μὴν πέση. "Ηταν νέα καὶ ρωμαλέα, μὰ ὁ Βασίλης ἦταν πιὸ δυνατὸς καὶ εἶχε τὰ χέρια ἐλεύθερα, ἐνῶ ἐκείνη κρατοῦσε τὸ παιδί.

"Αγριος καὶ ἀμείλικτος, ὁ Βασίλης τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ ἀφοῦ τὴν τράνταξε, τὴν πέταξε μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ ἔξω ἀπ' τὸ ἔλκυθρο.

★

'Η δυστυχισμένη γυναῖκα καὶ τὸ ἄμοιρο μωρὸ ἦσαν χαμένοι.

Σὲ λίγο θἄφταναν οἱ λύκοι.

Τὸ ἔλκυθρο ἀλαφρωμένο πλέον ἀπομακρύνθηκε.

Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνα ἄλλο ἔλκυθρο, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ἕνας μουζίκος, πρόβαλε πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα. Πάνω σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ γυιὸς τοῦ γαιοκτήμονος τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Μόλις εἶδαν τὸ νέο ἔλκυθρο οἱ λύκοι στάθηκαν διστακτικοί. 'Ο νέος ἅρπαξε τὸ τουφέκι του καὶ τοὺς πυροβόλησε. Τ' ἀγρίμια ἔκαναν μιὰ στροφὴ κι' ἔτρεξαν πίσω ἀπ' τὸ ἔλκυθρο τοῦ Βασίλη.

— Τί συμβαίνει, 'Ιβάν; ρώτησε ὁ νέος τὸν ὁδηγὸ ποὺ σταμάτησε ἀπότομα.

—"Ενας ἄνθρωπος εἶναι ξαπλωμένος στὸ χιόνι, ἀφέντη.

Κύριος κι' ὑπηρέτης πήδησαν κάτω. 'Ο νέος ἔσκυψε καὶ τράβηξε τὸ πανωφόρι ποὺ σκέπαζε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο. "Ακουσε τότε κάτι σὰν κλάμμα μωροῦ. Πρόσεξε καλύτερα καὶ εἶδε πάνω σ' ἕνα φαρδὺ μαξιλάρι ἕνα μωρὸ φασκιωμένο καὶ τυλιγμένο μὲ χοντρὰ ροῦχα.

— Γρήγορα, 'Ιβάν, φώναξε. Τύλιξε μὲ τὴ γούνα μου τὸ παιδὶ καὶ στάξε του λίγες σταγόνες ρακὶ στὸ στόμα.

'Ενῶ ὁ 'Ιβὰν ἐκτελοῦσε τὴν διαταγὴ τοῦ ἀφεντικοῦ του, ἐκεῖνος ἔπιασε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὸ ἔφερε μέσα στὸ ἔλκυθρο. Τότε εἶδε πὼς ἦταν μιὰ γυναῖκα, παγωμένη ἀπ' τὸ κρύο. Πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτη του τὸ μπουκάλι μὲ τὸ ρακὶ καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη της.

'Η Μαρία Πετρόβνα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε μὲ ἀπορία τὰ δυὸ ἄγνωστα πρόσωπα.

—"Α, τί ἔπαθα ἡ δυστυχισμένη! φώναξε ξαφνικά. Οἱ λύκοι φάγανε τὸ παιδί!...

— Τὸ παιδὶ εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν ἔχει πάθει τίποτε, τῆς ἀπάντησε ὁ νέος.

'Η Μαρία ἔμεινε ἄφωνη ἀπ' τὴ συγκίνησι. "Υστερα ἀφοῦ ἤπιε ἀκόμη λίγο ρακί, τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε συμβῆ.

—'Η Θεία Πρόνοια σ' ἐγλύτωσε, τῆς εἶπε ὁ νέος μόλις τελείωσε τὴν ἀφήγησί της.

Ξεκίνησαν πάλι ἀμέσως. Μισὸ μίλι πιὸ πέρα βρήκανε τὸ πτῶμα ἢ μᾶλλον τὸ σκελετὸ τοῦ Βασίλη, πλάϊ στὸ ἔλκυθρό του, καθὼς καὶ τὸ ἄλογό του κατασπαραγμένο. Τὸ αἷμα εἶχε βάψει τὸ χιόνι κόκκινο.

Οἱ λύκοι εἶχαν προφτάσει τὸν ἄκαρδο πατέρα καὶ τὸν εἶχαν φάγει!... "Ετσι τιμωρήθηκε σκληρὰ ὁ Βασίλης 'Ανδρέγιεβιτς γιὰ τὴν ἀπανθρωπία του...

★

'Η Μάρθα δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν τρομερὴ σκηνή, γιατὶ ὅταν ἡ Μαρία ξαναγύρισε στὸ χωριὸ τὴν βρῆκε νεκρή.

'Η Μαρία κράτησε τὸ ὀρφανό, τὸ ἀγάπησε καὶ τὸ ἀνάθρεψε σὰν νὰ ἦταν πραγματικὴ μητέρα του. Τὸ βάφτισε μὲ τὸ ὄνομα Θεόδωρος, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τῆς τὸ εἶχε δωρήσει.

"Οταν ὁ Θεόδωρος μεγάλωσε κι' ἔγινε ἕνας ὡραῖος καὶ ρωμαλέος ἔφηβος, ἡ Μαρία τὸν πῆρε ἕνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα καὶ τὸν πῆγε στὴν παληὰ καὶ ἑτοιμόρροπη καλύβα ὅπου εἶχε γεννηθῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ τραγικὰ περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν τὴν πρώτη μέρα τῆς ζωῆς του.

— Δὲν ἔκανα ἁμαρτία ποὺ σ' ἄφησα τόσα χρόνια νὰ μὲ ἀποκαλῆς «μητέρα» τοῦ εἶπε τελειώνοντας. Γιατὶ ἂν δὲν σὲ γέννησα ἐγώ, ἔδωσα καὶ τὴν ζωή μου γιὰ νὰ σώσω τὴν δική σου. Σ' ἐλάτρεψα σὰν πραγματικὸ παιδί μου, γι' αὐτὸ νόμιζα πὼς εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ λέω γυιό μου, μιὰ καὶ ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἔδωσε ἄλλο παιδί.

'Ο νέος μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀγκάλιασε στοργικὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, τὴν φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα κι' ὕστερα φιλῶντας της τὰ χέρια, τῆς εἶπε:

—'Ο Θεὸς νὰ σ' εὐλογάη γιὰ ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα, γλυκειά μου μητεροῦλα!

Τὴν ἄλλη μέρα ἔκοψαν μαζὶ ἀπὸ τὸν κῆπο τους τὰ ὡραιότερα λουλούδια, ἔκαναν μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη καὶ τὰ πῆγαν στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τ' ἀποθέσουν στὸν τάφο τῆς Μάρθας.

ΕΛΕΝ ΜΠΡΙΓΚΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἀριθμοσταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτὸ τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ἀριθμοὶ πρόκειται νὰ σᾶς

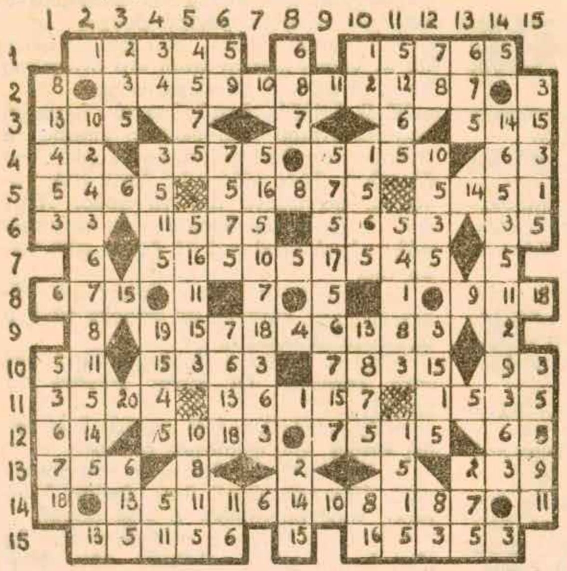

διευκολύνουν σημαντικὰ στὴν εὕρεσι τῶν λέξεων, οἱ διάφορες ἐξηγήσεις ποὺ σᾶς δίνουμε πιὸ κάτω δὲν εἶνε καὶ τόσο σαφεῖς, ἀλλὰ πάντως ἀρκετὲς γιὰ νὰ βρῆτε τὴ λύσι.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γεμᾶτα. — Ὑπερβολικὸ πάθος.

2) Βρίσκεται μπροστὰ στὰ μάτια σας.

3) Κραυγὴ πτηνοῦ. — Χρησιμοποιῶ τὴ φωνή μου (καθ.).

4) Ἀρχαῖος σύνδεσμος. — Χόρτα. — Τσίρκο. — Κλωστή.

5) Ζῶα. — Σκληρά. — Ὄνομα.

6) Σύμφωνα. — Ὄνομα στάρ.— Ἥρως τοῦ Ὁμήρου. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

7) Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἀθετήση.

8) Μητρυιὰ τῆς μυθολογίας. — Ὑπάρχει παντοῦ.

9) Σχετίζεται μὲ τὴ φωνή μας.

10) Ἀνεστραμμένη νότα. — Σπρώξιμο (καθ.). — Εἶμαι ἄρρωστος. — Χοῖρος.

11) Γερμανὸς δόκτωρ. — Ἀθηναῖος πολιτικὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Φαΐ.

12) Ἀριθμός. — Θεός. — Ὁ οἶνος τῆς θείας εὐχαριστίας.—Ἄρθρο ἀνεστραμμένο.

13) Ἀπάντησις. — Ἀντωνυμία.

14) Βουνὸ τῆς Φθιώτιδος.

15) Μέταλλον (δημ.). — Τίτλος στὴν Ἀσία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Σύνολο. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

2) Φαρμακευτικὸ λάδι (ἐδῶ στὸν πληθ.).

3) Ἀποτελεῖται ἀπὸ στρατιωτικούς. — Ἵδρυμα.

4) Ἕξη. — Αἴθουσα. — Ἑορτή. —Ὄνομα διασήμου τραγουδιστοῦ.

5) Λίμνη τῆς Ἀβησσυνίας. — Ἀπέριττα — Τυλίγονται ὅταν ἀνοίγουν καὶ ξετυλίγονται ὅταν κλείνουν.

6) Δίφθογγος. — Ἡρωῒς γαλλικοῦ μυθιστορήματος. — Γυναικεῖο ὄνομα. — Νόμισμα τῆς Κίνας.

7) Ἀποκήρυξις.

8) Λουλοῦδι. — Τοπικὸ ἐπίρρημα.

9) Ἀνέρχεται.

10) Σύνδεσμος. — Βοηθεῖ στὸν τοκετό. — Τέτοια εἶνε ἡ Πορφυρία. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.

11) Ἐκτίμησις εἰς χρῆμα. —Κινεῖ μηχανές. — Παιδικὴ λέξις.

12) Ἄρνησις (γεν.).— Φορέματα. — Στρατιωτικὴ μονάς. —Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.

13) Τελικὸς σύνδεσμος. — Ἀριθμητικό.

14) Διατάραξις.

15) Ποιότης κρασιοῦ. — Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ζ. ΠΙΠ.

Ἐρωτήσεις

1) Ποιὰ γλῶσσα ὁμιλεῖται στὶς παρακάτω χῶρες;

α) Κολομβία, β) Βραζιλία, γ) Αϊτή, δ) Ἐλβετία, ε) Βέλγιον, στ) Λιβερία.

2) Πόσοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες διωργανώθηκαν ἀπ' το 1896 ποὺ ἀνεβίωσε αὐτὸς ὁ θεσμός, ὡς τὸ 1948;

3) Ποιὸ εὐρωπαϊκὸ πριγκηπᾶτον ἔχει ἔκτασι 4 τετραγωνικῶν μιλίων;

4) Ποιὰ μέλη τοῦ Ο.Η.Ε. ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ «βέτο»;

5) Ποιὸς ἠθοποιὸς θὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ Βαλεντῖνο σ' ἕνα φίλμ τῆς ζωῆς τοῦ γόητος αὐτοῦ τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου;

6) Γιατὶ δὲν κινδυνεύει κανεὶς νὰ πέση μέσα σ' ἕνα ἀρτεσιανὸ πηγάδι;

Τὸ γράμμα

Θέλετε νὰ στείλετε ἕνα γράμμα στὸ φίλο σας κ. Πετρόπουλο, δὲν εἶσθε ὅμως βέβαιος ἂν μένη στὴν Κόρινθο ἢ στὸ Μεσολόγγι. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ στείλετε τὸ γράμμα σας σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πόλεις καὶ νὰ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψουν ἂν ὁ φίλος σας δὲν βρίσκεται ἐκεῖ, γιατὶ πρόκειται νὰ φύγετε γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Ὑπάρχει κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ λάβη ἀσφαλῶς τὸ γράμμα σας ὁ φίλος σας;

Λαβύρινθος

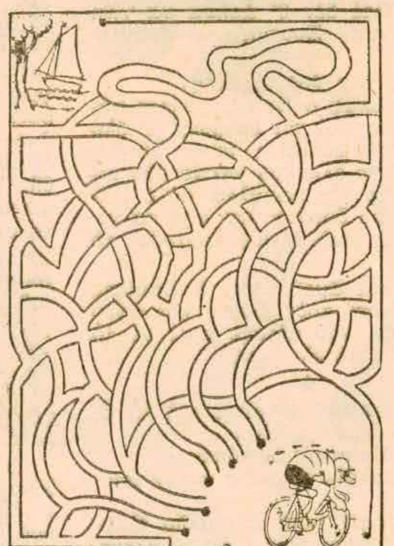

Βοηθῆστε αὐτὸν τὸν ποδηλάτη νὰ φτάση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα στὴν ἀκτὴ ὅπου μερικοὶ φίλοι του τὸν περιμένουν μέσα σ' ἕνα κόττερο, γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ὡραία ἐκδρομή. Δὲν πρέπει μόνο νὰ βρῆτε ποιὸς δρόμος θὰ σᾶς ὁδηγήση στὸ τέρμα χωρὶς νὰ σᾶς ρίξη σὲ ἀδιέξοδο, ἀλλὰ καὶ ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ σύντομος.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Οἱ γίγαντες τοῦ Ἀμαζονίου

Φυτὰ καὶ ζῶα καταπληκτικῶν διαστάσεων

Ἡ περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου, ποὺ εἶναι τόσο ἀφιλόξενη γιὰ τὸν ἄνθρωπο (οἱ ἑλώδεις πυρετοί, ὁ κίτρινος πυρετὸς καὶ ἡ δυσεντερία καθιστοῦν ἀδύνατη τὴ διαβίωσι), εὐνοεῖ, ἀντίθετα, τὴν ἀνάπτυξι ὡρισμένων φυτῶν καὶ ζώων, ποὺ δὲν συναντῶνται πουθενὰ ἀλλοῦ στὸν πλανήτη μας.

Τὰ δέντρα σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ἔχουν διάμετρο δώδεκα μέτρων καὶ φτάνουν σὲ ὕψος ἑξῆντα καὶ πλέον μέτρων. Τὰ μπαμποῦ παίρνουν τριάντα ἑκατοστὰ ὕψος τὴν ἡμέρα. Τὰ φύλλα τῆς νυμφαίας, ἐξ ἄλλου, ἔχουν διάμετρο δυὸ μέτρων καὶ οἱ γυναῖκες τῶν ἐλαχίστων ἰθαγενῶν, ποὺ ζοῦν στὶς γύρω περιοχές, τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ τυλίγουν μέσα σ' αὐτὰ τὰ μικρά τους.

Καὶ τὰ ζῶα ἐπίσης αὐτῆς τῆς περιοχῆς παίρνουν διαστάσεις ἀληθινὰ καταπληκτικὲς καὶ διαφέρουν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ ἀπὸ ἄλλα ζῶα τῆς ἴδιας οἰκογενείας ποὺ ζοῦν σὲ ἄλλα μέρη τοῦ πλανήτου μας. Ὁ δασύπους ἐχῖνος π. χ., τῆς οἰκογενείας τῶν χελωνοδέρμων, ποὺ μόλις ἔχει μῆκος μιᾶς σπιθαμῆς στὸ Μεξικό, καθὼς καὶ σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ξεπερνάει τὸ μέτρο στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου. Μερικὰ εἴδη ποντικῶν δὲν διαφέρουν στὸ μέγεθος ἀπὸ ἕνα πρόβατο. Καὶ ὁ γνωστὸς μυρμηκοφάγος ἔχει τὶς διαστάσεις μιᾶς μαύρης ἄρκτου. Οἱ πεταλοῦδες ἔχουν, ἐξ ἄλλου, μέγεθος 50 καὶ πλέον ἑκατοστῶν καὶ μοιάζουν σὰν πουλιά. Στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου ζοῦν ἐπίσης σκαραβαῖοι, μεγάλοι ὅσο μιὰ ἀνδρικὴ γροθιὰ καὶ τερατόμορφες ἀράχνες, ποὺ ξεπερνοῦν σὲ ὕψος τὰ 60 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ ποὺ τὸ σῶμα τους ἔχει τὶς διαστάσεις ἑνὸς μικροῦ κουνελιοῦ.

Στὰ νερὰ τοῦ Ἀμαζονίου ζοῦν, ἐξ ἄλλου, τὸ «πιρακούρου», τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ ζυγίζει μισὸ τόννο, τεράστιοι κροκόδειλοι καὶ ἡ τρομερὴ ἀνακόντα, ἕνας ἀμφίβιος βόας. πού, μαζὶ μὲ τὸν πύθωνα, κατέχουν τὴν πρώτη θέσι μεταξὺ τῶν φιδιῶν. Οἱ σαῦρες ἐπίσης εἶναι ἀληθινὰ φίδια στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου. Τὸ μῆκος τους ξεπερνάει τὸ ἐνάμιση μέτρο.

Ἕνα περίεργο σαυροειδὲς ἑρπετὸ τοῦ Ἀμαζονίου εἶναι ὁ βασιλίσκος. Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό του εἶναι ὅτι περπατάει πάνω στὸ νερό, πρᾶγμα ποὺ κανένα ἄλλο ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ κάμη. Στὴν πραγματικότητα ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει εἶναι τὸ ἑξῆς: Ὁ βασιλίσκος ἔχει τέσσερα μικροσκοπικὰ πόδια, ποὺ καταλήγουν σὲ μιὰ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια, ὅπως καὶ τὰ πόδια τῆς πάπιας. Αὐτὰ τὰ πόδια του τὰ χώνει, λοιπόν, στὸ νερὸ καὶ κολυμπάει μ' αὐτά, ἀλλ' ὅπως τὰ μετακινεῖ διαρκῶς, δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς περπατάει.

Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ποὺ εἶδαν τὸ βασιλίσκο αἰσθάνθηκαν ἕνα ἀπερίγραπτο αἴσθημα τρόμου ἐμπρὸς στὸ περίεργο αὐτὸ ὄν, ποὺ τὸ νόμισαν σὰν εἶδος φαντάσματος. Τὸ βασιλίσκο τὸν περνοῦσαν ὡς φάντασμα ὡς τὸν περασμένον αἰῶνα καὶ ἔτσι τὸν ἀνάφεραν στὶς ἀφηγήσεις τους οἱ πρῶτοι ἐξερευνητὲς ποὺ ἔφτασαν ὡς τὸν Ἀμαζόνιο.

Στὸν Ἀμαζόνιο ζῆ καὶ ὁ μεγαλύτερος πελαργὸς τοῦ κόσμου. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν ἀποκαλοῦν «ζαμπιροῦ». Ἔχει ὕψος ἑνὸς μέτρου καὶ 80 ἑκατοστῶν καὶ τὰ φτερά του, ὅταν τ' ἀνοίγη, ἁπλώνονται σὲ ἔκτασι διόμισυ καὶ πλέον μέτρων.

Τὸ «ζαμπιροῦ» προχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στοὺς ὤμους του καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι βυθισμένο σὲ σκέψεις. Στὴν πραγματικότητα, ζητάει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ περιορίση τὶς διαστάσεις του, γιὰ νὰ μὴν τρομάζη τὰ ψάρια ποὺ τρέχουν μέσα στὸ νερό. Ὅταν ἕνα ἀπ' αὐτὰ πλησιάση στὴν ἐπιφάνεια, τὸ «ζαμπιροῦ» ἁπλώνει τὸ μακρὺ λαιμό του καὶ τὸ καταβροχθίζει στὴ στιγμή.

Οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ ζοῦν κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ἀμαζονίου ἀφηγοῦνται τὰ πιὸ τρομερὰ πράγματα γιὰ τὴν ἀνακόντα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀφηγήσεις τους, ἡ μαγνητικὴ δύναμις ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ φίδι εἶναι καταπληκτική. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν ἐπιτίθεται ποτὲ κρυφὰ ἐναντίον τῆς λείας του, ἀλλὰ τὴν ἕλκει μὲ τὸ βλέμμα του καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ πάη αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος του. Ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνα ζῶο ποὺ θὰ βρεθῆ κοντὰ σὲ μιὰ ἀνακόντα εἶναι ἀνίκανος ν' ἀντισταθῆ ἢ νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ φύγη. Καθηλώνεται στὴ θέσι του, σὰν οἱ δυνάμεις του νὰ εἶχαν παραλύσει ξαφνικὰ καὶ περιμένει τὴν προσέγγισι τοῦ ἑρπετοῦ, ποὺ τὸν τυλίγει μέσα στὸ παγερὸ κορμί του καὶ τὸν σφίγγει μὲ τόση δύναμι, ποὺ τὰ κόκκαλά του σπάζουν σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ γυαλί.

Οἱ ἰθαγενεῖς τρέμουν ἰδίως ὅταν εἶναι πανσέληνος. Γιατὶ πιστεύουν ὅτι τότε ἡ δύναμις τῆς ἀνακόντα εἶναι τρομακτικὴ κι' ὅτι μπορεῖ νὰ παραλύση ἀπὸ ἀπόστασι ἑνὸς καὶ πλέον χιλιομέτρου ἕναν ἄνθρωπο ἢ ἕνα ζῶο, ἀρκεῖ νὰ ὀσφρανθῆ τὴν παρουσία του.

Τὶ περίεργα ὄντα ἔχει ἡ Φύσι, ποὺ δὲν τὰ ξέρουμε!

Ὁ ἀκαμάτης

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας φτωχός. Καὶ δὲν ἦταν μονάχα φτωχός, ἀλλὰ ἦταν κι' ἀκαμάτης. Καθόταν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ κάπνιζε τὸ ναργιλέ του κι' οὔτε τὸν ἔνοιαζε τί θἄτρωγαν ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Ἕνα πρωΐ πάει κάποιος καὶ τοῦ λέει :

— Ἔρχεσαι στὸ ἀμπέλι μου νὰ βοηθήσης στὸ σκάψιμο; Θὰ σοῦ δίνω τρεῖς δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

— Μπᾶ! λέει ὁ φτωχός, γιὰ τρεῖς δραχμὲς θὰ σκάβω ὅλη τὴν ἡμέρα; Ὄχι, καλλίτερα νὰ μείνω ἐδῶ ποὺ κάθομαι.

Φτάνει τότε κι' ἡ γυναῖκα τοῦ ἀκαμάτη καὶ τοῦ λέει :

— Μωρὲ κακομοίρη, τί ἔκανες; Σοῦδωσαν τρεῖς δραχμὲς καὶ δὲν πῆγες νὰ δουλέψης. Ἀμ' τί θὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι;

— Ἔχεις δίκηο, γυναῖκα, λέει ὁ φτωχός. Ἂν φανερωθῆ κανένας ἄλλος, θὰ πάω.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ νά, φτάνει κάποιος ἄλλος.

— Ἔρχεσαι, τοῦ λέει, νὰ μοῦ σκάψης; Θὰ σοῦ δώσω δυὸ δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

— Ἀμ' δὲν ἔρχομαι, λέει ὁ φτωχός. Πρὶν ἀπὸ σένα ἦρθε ἕνας ἄλλος καὶ μοῦδωσε τρεῖς δραχμὲς καὶ δὲν πῆγα καὶ τώρα θἄρθω γιὰ δύο;...

Σὲ λίγο φτάνει ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ λέει:

— Μωρὲ ἄντρα. τί ἦταν πάλι αὐτὸ ποὺ ἔκανες; Δὲν πήγαινες νὰ δουλέψης καὶ μὲ δυὸ δραχμὲς ἀκόμα γιὰ νὰ πάρουμε κανένα λεφτό;

— Τώρα ὅ, ι ἔγινε, ἔγινε, καϋμένη γυναῖκα. Ἂν ἔρθη κανένας ἄλλος θὰ πάω...

Νάσου λοιπόν, σὲ λίγη ὥρα, φτάνει ἕνας ἄλλος.

— Νὰ σοῦ δώσω, τοῦ λέει, μιὰ δραχμὴ ἔρχεσαι νὰ μοῦ σκάψης;

— Καλὲ τί λές, χριστιανέ μου; φωνάζει ὁ φτωχός. Προτύτερα μοῦ ἔδωσαν δυὸ καὶ τρεῖς δραχμὲς καὶ δὲν πῆγα καὶ θἄρθῶ γιὰ μιά;

Φτάνει στὸ μεταξὺ ἡ γυναῖκα τοῦ φτωχοῦ τραβῶντας τὰ μαλλιά της:

— Πῶ!... πῶ!... Μωρὲ ἄντρα μου, ἔχεις σκοπὸ νὰ μᾶς κάνης νὰ ψοφήσουμε ἀπ' τὴν πεῖνα; Γιατὶ δὲν πηγαίνεις νὰ δουλέψης; Μιὰ δραχμή, μιὰ δραχμή, τί νὰ κάμουμε;...

— Τώρα ὅποιος κι' ἂν ἔρθη θὰ πάω δίχως ἄλλο, τῆς λέει.

Νάσου λοιπὸν καὶ φτάνει σὲ κάμποσην ὥρα ἕνας ἄλλος καὶ τοῦ λέει :

— Νὰ σοῦ δώσω πέντε δεκάρες, ἔρχεσαι νὰ μοῦ σκάψης;

— Μπράβο ἔρχομαι! λέει ὁ φτωχός.

Πῆγε λοιπόν, ἔσκαψε ὅλη τὴν ἡμέρα, πῆρε πέντε δεκάρες τὸ μεροδοῦλι του καὶ γύρισε τὸ βράδυ ξεθεωμένος στὸ σπίτι του.

— Μωρὲ γυναῖκα, τῆς λέει, πάρε τὶς πέντε δεκάρες, βάλε μου ψωμὶ στὸ σακκοῦλι καὶ δῶσε μου καὶ τὸ ραβδί μου, νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν Τύχη μου ποὺ μοῦ σκαρώνει τέτοιες δουλειὲς νὰ δῶ τί ἔχει μαζί μου.

Κρεμάει λοιπὸν τὸ ταγάρι του στὴν πλάτη, παίρνει καὶ τὸ ραβδί του στὸ χέρι καὶ πάει νὰ βρῆ τὴν Τύχη του.

Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει, φτάνει καμμιὰ φορά, σ' ἕνα λόγγο. Βλέπει ἐκεῖ πέρα μιὰ γρηὰ ποὺ μάζευε ξύλα καὶ τὰ ἔκανε δεμάτια.

— Γειά σου, κυρούλα! τῆς λέει.

— Γειά σου τοῦ λέει κι' αὐτή, χωρὶς νὰ σταματήση τὴ δουλειά της.

— Κατὰ ποῦ πάει ὁ δρόμος, κυρούλα;

Μιλιὰ ἡ γρηά. Ἔκοβε μόνο γρήγορα τὰ ξύλα καὶ τὰ δεμάτιαζε.

— Δὲν μοῦ λές, κυρούλα, ποιὰ εἶσαι;

Τότε γύρισε ἡ γρηὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἄχ, παιδάκι μου, τοῦ λέει, μὴ μοῦ κόβης τὴ δουλειά μου κι' εἶμαι βιαστική. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μοῖρα τοῦ Τάδε πλουσίου ἄρχοντα καὶ πρέπει νὰ δουλεύω ὅλη μέρα γιὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ πλουταίνη ὁ ἀφεντικός μου.

— Μώρ' τί μου λές! λέει ὁ φτωχός. Ἀμ' κι' ἐγὼ πάω γυρεύοντας τὴν Τύχη μου. Θέλω νὰ τὴν ρωτήσω γιατὶ σήμερα τὸ πρωΐ μοὔδωσαν τρεῖς δραχμὲς καὶ δὲ μ' ἄφησε νὰ δουλέψω νὰ βγάλω κανένα λεφτό, κι' ὕστερα μ' ἄφησε νὰ πάω μὲ πενῆντα λεπτὰ καὶ νὰ μοῦ βγῆ ἡ ψυχή.

— Ἄχ! γυιέ μου, τοῦ λέει ἡ γρηά. Ἡ δική σου Τύχη βρίσκεται παρακάτω κι εἶνε καθισμένη σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ παίζει ὅλη μέρα τὸν ταμπουρᾶ της. Κάθεται αὐτὴ καὶ ψοφᾶς ἐσὺ τῆς πείνας. Κι' οὔτε τὶς πέντε δεκάρες θὰ σ' ἄφηνε νὰ τὶς πάρης. Ἀλλὰ τῆς ἔσπασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ καντίνι τοῦ ταμπουρᾶ της κι' ὡς ποὺ νὰ τὸ φτιάση πρόφτασες νὰ πᾶς νὰ βγάλης λίγα λεφτά. Νὰ ἐκεῖ παραπάνω κάθεται, πήγαινε νὰ τὴν δῆς καὶ μόνος σου.

Τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ γρηούλα κι' ἄρχισε πάλι νὰ κόβη γρήγορα τὰ ξύλα της. Παίρνει ὁ φτωχός, ὁ κακομοίρης τὸ ραβδί του καὶ πάει παραπάνω. Καὶ νά, ἀντικρύζει ἀπὸ μακρυὰ τὴν Τύχη του, νὰ κάθεται καὶ νὰ παίζη τὸν ταμπουρᾶ της.

— Ἄχ, τῆς λέει ὁ φτωχός, τώρα νἄρθω, νὰ σ' ἀρπάξω ἀπ' τὰ μαλλιὰ νὰ δῆς τί ἔχεις νὰ πάθης!...

Τρέχει λοιπὸν νὰ τὴ φτάση, μὰ ὅσο ἐκεῖνος ἔτρεχε, τόσο ἐκείνη ξεμάκραινε.

— Στάσου, τῆς φωνάζει στὸ τέλος, στάσου νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια.

Ἡ Τύχη του σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ φώναξε :

— Τί μὲ θέλεις καὶ μὲ φωνάζεις; Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ φτάσης κι' οὔτε νὰ μοῦ κάνης τίποτε. Ἐσὺ φτωχὸς γεννήθηκες καὶ φτωχὸς θὲ νὰ πεθάνης!

— Ἔτσι λές; τῆς φώναξε ὁ φτωχός. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σοῦ πάω κόντρα.

Κι' ἀλήθεια, ἀπ' τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἄφησε τὸ ραχάτι, ὁπλίστηκε μὲ θάρρος, ἀγωνίστηκε καὶ βρῆκε δουλειά. Ἔτσι νίκησε τὴν κακή του Τύχη, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονή, πρόκοψε κι' εἶδε καὶ ἡ οἰκογένειά του καλὲς μέρες. Γιατὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν πρέπει, παιδιά μου, νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ὅλα ἀπὸ τὴν Τύχη του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Καλημερούδια

Τὸ ποιηματάκι σας

Μὲ τί καμάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα της κρατῶντας,
καὶ μ' ἕνα σπάγγο τὸ γατὶ
ξοπίσω της τραβῶντας!

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾶ,
πρὶν πάει παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά της χαιρετᾶ
μὲ μιά της καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια, χήνα...
Τὴν κούκλα λὲν Τριανταφυλλιά,
καὶ τὸ γατὶ Ψιψίνα.

»Κι' ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦ,
νωρὶς τί τάχα βγῆκα,
πάω νὰ προφτάσω τὸν παπποῦ
ποὺ μὲ φιλεύει σύκα!»

Α. ΠΑΛΛΗΣ

Τί θὰ πῆ χήρα

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ὁ Κωστάκης ἔχει μιὰ μεγάλη, μεγάλη ἀπορία. Ἄκουσε νὰ λένε ὅτι ἡ μαμά του εἶνε χήρα.

«Τί θὰ πῆ αὐτό;» συλλογίζεται. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλη μόνος του ἕνα συμπέρασμα τρέχει στὴν ἴδια τὴ μαμά του.

— Μαμά, τί θὰ πῆ χήρα; τὴ ρωτάει.

— Χήρα, ἀγόρι μου, τοῦ ἀπαντᾶ ἡ μαμά του, λένε τὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει κανέναν ἄντρα νὰ τὴν προστατεύη καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζεται.

Ὁ Κωστάκης παίρνει ἀμέσως σοβαρὸ ὕφος, τεντώνει τὸ κορμί του καὶ τῆς λέει:

— Μὴ στενοχωριέσαι, μαμάκα μου, ὅταν μεγαλώσω ἐγώ... δὲν θὰ εἶσαι πειὰ χήρα!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Γιατὶ κλαῖς, μικρούλη μου;

— Χί! Χί! Χί!... Ὁ Γιῶργος...

— Τί σοῦ ἔκαμε ὁ Γιῶργος;

— Νά... πῆγα νὰ τοῦ δώσω μιὰ γροθιὰ στὰ μοῦτρα κι' αὐτὸς τράβηξε τὸ κεφάλι του...

— Καὶ λοιπόν;

— Χτύπησα τὸ χέρι μου στὸν τοῖχο!

★

Ὁ δάσκαλος ἐξηγεῖ στοὺς μαθητὰς ὅτι, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐργασία, πρέπει νὰ ἐπακολουθῆ ἀνάπαυσις.

— Γιὰ πές μου ἐσύ, Λαχανίδη, ρωτάει ἕνα μαθητή, τί κάνει ὁ πατέρας σου, ὅταν φεύγη ἀπ' τὸ γραφεῖο του;

— Αὐτό, κύριε, εἶνε κάτι ποὺ θἄθελε πολὺ νὰ τὸ ξέρη κι' ἡ μαμᾶ μου...

★

Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ἡ μαμά, ρωτάει τὸν γυιό της:

— Γιαννάκη, ἐσὺ ἔφαγες τὸ γλυκὸ ποὺ ἦταν στὸ μπουφέ;... Ἐμπρός, ἀπάντησέ μου... Γιατὶ δὲν μιλᾶς;

— Ὁ μπαμπᾶς εἶπε τόσες φορὲς νὰ μὴ μιλοῦμε στὸ τραπέζι!...

★

Ὁ μικρὸς Τάκης ἔκαμε μιὰν ἀταξία, κι' ἡ μητέρα του τοῦ τὶς βρέχει... στὰ τρυφερὰ μέρη τοῦ σώματός του.

— Εἶνε, τοῦ λέει, γιὰ νὰ βάλης καλὰ στὸ μυαλό σου τὶς συμβουλές μου!...

— Καλέ, μαμᾶ! ἀπαντάει κλαίγοντας ὁ μικρός. Μοῦ φαίνεται πὼς κάνεις λάθος στὸ μέρος!...

— Μπαμπᾶ... Ἔχω μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι γιὰ σένα... Ἔβαψα τὸ αὐτοκίνητο!

Οἱ λωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Μετριοφροσύνη

Ἡ Ἐφταλία ποὺ εἶδε ἀπὸ καρσὶ τὴν Φρουτσουπρούδενα μουρμούρισε:

— Νὰ ἡ μεγάλη καταφερτζοῦ! Εἶδες καλέ, τσ' ἤφερε ἡ Οὔλεν τὸ νερὸ μέσ' τὴν αὐλή τση, κι' ἡ 'λεκτρικὴ τσ' ἤβαλε κολῶνα στὴν πόρτα τση, γιὰ νὰ τσὴ περάσουνε τὰ φώσια. Ἔξοδα τρικούβερτα. Ποῦ τὰ βρῆκε;... Ἀμ' ξέχασα εἶναι ἀπ' τσ' ἔρανοι, ἐπιτροπές, καὶ φιλόπτωχα.

Κι' ἤκανε μὲ τὸ χέρι τση τὴν χειρονομία τοῦ σουφρώματος.

Στὸ μεταξὺ ζύγωσε ἡ Φρουτσουπρούδενα κι' ἡ Ἐφταλία ἄλλαξε κουβέντα.

— Πῆγα σ' ἕνα χορταβατζήδικο γιὰ παπαζωτοῦ καὶ τὸ κρύψανε, ποὺ νὰ τσοὶ κρύψουνε στὸν τάφο!

— Ὄχι δὲν τὸ κρύψανε, Φταλία μου, ἀλλὰ τὸ κάνανε τσικουέστρο, γιὰ νὰ ξεσκουριάσουνε τὸ ρύζι ποὺ μᾶς μοιράσανε — φωνάξανε στὸ κογιοναμέντο οὗλες ματζὺ γιατὶ ξέρανε πὼς ὁ ἄντρας τσὴ Φρουτσουπρούδενας ἤτανε ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι τοῦ ρυζιοῦ.

Καὶ συνεχίσανε:

— Καλέ, Φταλία, μὰ δὲν ξέρεις πὼς τὸ ρύζι ποὺ φέρανε εἶχε μυιγάκια, κουνουπάκια, αὐγουλάκια, ψεῖρες καὶ κόνιδες; Ἀλλὰ τί νὰ γίνη, ἀφρίζει ξαφρίζει τὸν παρά μας δώσαμε.

— Ὥστε θὰ τὸ φᾶμε ἐμεῖς, γιὰ νὰ μὴ φάη πάλι κανέναν ἀρμόδιο;

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ἐφταλία μου, εἶπε ἡ Φρουτσουπρούδενα. Τὸ γκουβέρνο στὸ κονσοῦλτο ποὔκανε ἀποφάσισε πρὶν τὸ δώσει στσοὶ μπακάληδες, νὰ τὸ ντρουμπάρη, νὰ τὸ λαμπικάρη, νὰ τὸ μπουσκιουρντίση, νὰ τὸ ξορκίση, καὶ νὰ τὸ ξεψειρίση.

— Ἠβοί, ξεφώνισε μάξους ἡ Ἐφταλία, νὰ δώση ὁ Θεὸς ὅσα κουκιὰ ρύζι εἶναι τόσα κουκούδια νὰ βγάλουνε αὐτοὶ ποὺ τὸ φέρανε. Ἀχ! δὲν ἤτανε νὰ ξέρω κανένα ἀπὸ δαῦτοι.

— Ποῦ νὰ τσοὶ ξέρεις, Φταλία μου — φώναξε ἡ γυναικογειτονιὰ — καὶ μήπως εἶναι μοναχὰ τὸ ρύζι; Ὁ καφὲς τί σοῦ λέει;

— Ἀμ ἐκεῖνα τὰ λόπια ποὺ μοιράσανε, πετάχτηκε μιὰ ἄλλη, μονάχα μὲ τὴν ἀτομικὴ μπόμπα μπορεῖ νὰ βράσουνε. Καὶ τὸ πιὸ κοΐδικο γιὰ οὗλα αὐτά, Φταλία μου, μπακαλιάροι, αὐγά, τυριά, κονσέρβες, κρεάσια, κι' ὄσπρια, πλερώνουμε ἔξοδα, ναῦλα, νὰ τὰ φέρουνε, νὰ τὰ βάλουνε στὰ ντεπόζιτα, κι' ἄλλα τόσα νὰ τὰ βγάλουνε, καὶ νὰ τοὺς δώσουνε σαβουρμᾶ στὸ μουράγιο.

— Ἀχ! μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ καταφερτζῆδες, γιατὶ δὲν δίνουνε τὰ ὀνόματά τους; εἶπε ἡ Ἐφταλία.

— Δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ λέτε. Μὴν εἴσαστε ναμικιόρες. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, Ἐφταλία μου, δὲν θένε τὸ κακὸ τσὴ φτωχολογιᾶς. Ὄχι! Εἶναι μεγάλοι εὐεργέτες, κάνανε πάντα καλά. Οἱ ἄντροι μας ἀπὸ μετριοφροσύνη ποτὲ δὲν δίνουνε τὰ ὀνόματά τους! εἶπε ἡ Φρουτσουπρούδενα κι' ἤφυγε μεγαλόπρεπη.

Μετὰ λίγες μέρες ἡ Ἐφταλία, πάντα πανοῦργα, καὶ καραζλοῦ, ὅταν πέρασε ἡ Φρουτσουπρούδενα μὲ τὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν ἔρανο, εἶχε ὁρμηνέψει οὗλες στὸ μαχαλᾶ καὶ βγήκανε καὶ τσὴ δώσανε ἀπὸ μιὰ ρετσεβοῦτα, ἑφτὰ μεροκάματα τῶν ἀντρῶνε τους:

— Μ' αὐτὲς οἱ ἀποδείξεις — εἶπε ἡ Φρουτσουπρούδενα — γιὰ νἄχουνε ἀξία, πρέπει νὰ τσ' ὑπογράψουνε οἱ ἄντροι σας.

Κι' ἡ Ἐφταλία ποὺ πλέρωνε πάντα πεσίνι τσὴ φώναξε:

— Οἱ ἄντροι μας ὅταν κάνουνε καλὰ ἀπὸ μετριοφροσύνη ποτὲ δὲ δίνουνε τὰ ὀνόματά τους! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Τὰ κρούσματα τῆς πολιομυελίτιδος ἔχουν πραγματικὰ τρομοκρατήσει τὸν κόσμο κι' ἔχουν ἰδιαίτερα πανικοβάλει τοὺς γονεῖς τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἀπαθεῖς ποὺ παίρνουν τὸ πρᾶγμα στὸ σορολὸπ — μερικοὶ μάλιστα, προσπαθοῦν νὰ ἀντλήσουν ἔστω καὶ μικρὰ ὠφέλη!

Στὸν κινηματογράφο. Μπαίνει ἕνας κύριος μὲ παρέα πεντέξη. Ἡ σάλα, ὅμως, εἶνε γεμάτη καὶ δὲν ὑπάρχουν θέσεις. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς παρέας ζητάει μιὰ θέσι, μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Δὲν ἔχει μιὰ θέσι δεσποινίς; ρωτᾶ τὴν ταξιθέτρια.

— Μὰ εἴσαστε πολλοὶ κύριε.

— Μιὰ θέσι, μιὰ μόνο.

— Ὅσο γιὰ μιὰ θὰ βροῦμε.

Ἡ ταξιθέτρια προχωρεῖ μὲ τὸ φαναράκι της, μέσα στο ἡμίφως καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρη ἀναζητησι βρίσκει πραγματικὰ μιὰ θέσι ἄδεια. Ὁ ἄνθρωπος τότε τῆς δίνει τὸ σχετικο πουρμπουὰρ καὶ τῆς λέει:

— Ἂν μὲ πάρη ὁ ὕπνος, δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ ξυπνῆστε με. Εἶμαι γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου τῶν Παίδων κι' εἶμαι πτῶμα ἀπ τὴν κουρασι. Κουράρω τριάντα παιδιὰ μὲ πολιομυελίτιδα.

Τ' ἀκοῦνε οἱ γύρω θεαταί, σηκώνονται ἔντρομοι κι' ἀπομακρύνονται στὸ λεπτὸ πανικόβλητοι. Δέκα θέσεις ἀδειάζουν ἀμέσως γύρω - γύρω στὴν θέσι ποὺ ἔκατσε ὁ κύριος. Γυρίζει τοτε ἐκεῖνος στὴν παρέα καὶ φωνάζει:

— Ἐλᾶτε. Ἐν τάξει...

Καὶ ἡ πολυμελὴς παρέα σπεύδει μὲ πνιγμένα γέλια νὰ πιάση τὶς θέσεις. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἐκατάλαβαν τὸ κόλπο ἦταν πολὺ ἀργά.

★

Πολὺ νευρικοὶ φαίνεται ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι στὶς μέρες μας. Γεγονός: Γαμος στὸν προφητη Ἠλία τοῦ Παγκρατιου. Ἐν τάξει ὅλα, ὁ γαμπρός, ἡ νύφη, ὁ κουμπάρος, οἱ συγγενεῖς κι' οἱ καλεσμένοι. Καὶ φτανει ἡ στιγμὴ του Μυστηρίου ποὺ ὁ παπᾶς λέει μελωδικὰ τὸ γνωστον: «Καὶ ἡ γυναικα να φοβῆται τὸν ἄνορα».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ παληὰ συνήθεια. Οἱ νυφες νὰ πατουν το πόδι του γαμπρου γιὰ νὰ ἐξουδετερωσουν, τὰ λογια τοῦ παπᾶ. Πολλοὶ γαμπροι το δέχονται μοιρολατρικα. Ἄλλοι μὲ χιοῦμορ. Ἄλλοι, ὅμως, νευριάζουν. Προφανως, ὅμως, ὁ γαμπρὸς τῆς ἱστοριας τούτης ἦταν στραβόξυλο κι' εἶχε δηλώσει στὴν νύφη ὅτι ἂν ἔκανε κανένα ἀστεῖο τέτοιο θὰ τὴν παρατοῦσε σύξυλη.

Φτάνει ἡ στιγμή. Καὶ λέει ὁ παπᾶς τὰ περὶ γυναικὸς ποὺ πρέπει νὰ φοβῆται... Κι' ἡ νύφη παρὰ τὴν προειδοποίησι πατὰ τὸ πόδι του γαμπροῦ.

— Παπᾶ, στόπ!

Φωνάζει ὁ γαμπρός, πετᾶ τὸ στεφάνι ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια ἔξαλλος. Ἐχρειάστηκε, νὰ τρέξουν ἀπὸ πίσω του ὁ κουμπάρος, οἱ συγγενεῖς, και φίλοι, γιὰ νὰ τὸν ἐξορκίσουν:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Δὲν γυρνάω! Πάει τελείωσε. Τῆς τῶπα. Δὲν τῆς τῶπα;

— Συχώρεσέ την.

— Νὰ μοῦ κάνη μιὰ μετάνοια μπροστὰ σ' ὅλους.

Δέχεται ἡ νύφη καὶ κάνει τὴν μετάνοια. Ὁ γαμπρὸς πανηγυρίζει τότε καὶ γίνεται προκλητικός. Ὁπότε θίγεται ἡ νύφη, πετᾶ τὸ στεφάνι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ξανατρέχουν κουμπάρος, συγγενεῖς καὶ φίλοι.

— Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας!

— Μὲ πρόσβαλε. Ὁ ἀγριάνθρωπος.

— Ἔλα! Ἄστα τώρα.

Τέλος τὸ περιπετειῶδες Μυστήριο συνεχίσθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλά. Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς παρισταμένους εἶπε:

— Μωρὲ γάμος! Αὐτοὶ ξεπέρασαν καὶ τὴν οἰκογένεια Βλαμένου!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ βελουδένιο

Μπᾶ; Μπᾶ; Μπᾶ; Τί βλέπουν οἱ ὀφθαλμοί μου! Γιὰ στάσου νὰ σὲ ἰδῶ νεαρέ μου. Βελούδινο εἶν' αὐτὸ τὸ σακκάκι ποὺ φορᾶς, ἢ μήπως λανθάνω; Πῶς; Δὲν λανθάνω; Μὰ καὶ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ λανθάνω, γιατὶ ἡ ὅρασίς μου εἶναι πάντοτε ὀξυτάτη καὶ διαπεραστική, γιὰ νὰ βλέπω τὰ στραβά, τ' ἀνάποδα καὶ τ' ἀηδῆ. Καὶ βλέπω πολὺ καθαρά, ὅτι ὄντως τὸ σακκάκι σου εἶναι βελούδινο, ἀπὸ καφὲ σκοῦρο βελοῦδο. Καὶ μεσᾶτο μάλιστα. Καὶ ἀφοῦ κάνω αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ διαπίστωσι, σὲ ἐρωτῶ: Τί σαχλαμάρα εἶν' αὐτὴ πάλι ποὺ περιεβλήθης; Μήπως πατίρησες, μπέμπη μου, καὶ δὲν ἔχεις νὰ βάλης τίποτ' ἄλλο; Καὶ ἄνοιξες τὴ ντουλάπα τοῦ μακαρίτη τοῦ γέρου σου καὶ τ' ἅρπαξες;

Πῶς; Ὄχι; Ἀμ τότε περὶ τίνος πρόκειται; Πῶς; Τί ἔκανε λέει; Γιὰ ξαναπές το νεαρέ μου! Ἀ! Εἶναι ἡ καινούργια ἀνδρικὴ μόδα! Ὥστε ἡ καινούργια ἀνδρικὴ μόδα διατάσσει σακκάκι ἀπὸ βελοῦδο! Καὶ μόλις ἐξεδόθη αὐτὴ ἡ διαταγὴ τῆς μόδας, ἔσπευσες ἀμέσως καὶ παραχρῆμα νὰ συμμορφωθῇς. Κατ' εὐθεῖαν στὸ ράφτη καὶ παραγγελία!

Τί εἶπες, Λελέ; Ἂν μοῦ ἀρέση; Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Ἐγὼ βρὲ παληόπαιδο, δὲν ἀναγνωρίζω ἀνδρικὴ μόδα, παρὰ μόνο τὴ σοβαρὴ καὶ τὴν ἁπλῆ. Καὶ ὄχι αὐτὴ τὴν ἀηδία ποὺ μοὖβαλες καὶ ποὺ βγῆκες νὰ κάνης παρέλασι δημοσία. Ἄκου ἐκεῖ! Βελούδινο σακκάκι! Καθ' ὅσον ξέρω, βρὲ σύχαμα, βελούδινα σακκάκια φοροῦσαν οἱ κυνηγοὶ τοῦ παληοῦ καιροῦ καὶ οἱ ἱπποκόμοι. Μπᾶ; Ὥστε τώρα θὰ τὰ φορᾶνε ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει κύριοι; Μπᾶς καὶ περνᾶς καὶ λόγου σου γιὰ καθὼς πρέπει, βρὲ παληόμουτρο; Γιὰ ξαναπές το, νὰ ἰδῇς τὸ σβέρκο σου γιὰ πότε βγάζει σπίθες!

Καὶ καλὰ τὸ κούρντισες! Ἀλλὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐτόλμησες ὄχι ἁπλῶς νὰ μὲ σταματήσης στὸ δρόμο, ἀλλὰ νὰ περνᾷς κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ περνῶ κι' ἐγώ; Ἐπίτηδες τὄκανες! Γιατὶ πάντα ὅταν ἐφαρμόζης αὐτὲς τὶς ἀχρειότητες, παρουσιάζεσαι μπροστά μου, γιὰ νὰ μὲ ἐξερεθίσης. Ἔτσι ἐμφανιζόσουνα πέρσυ μὲ τὸ ἀκούρευτο μαλλί, μὲ τὴ μπριγιαντίνη στὰ πλάγια καὶ τὴ φοῦντα ἀπάνω. Ἔτσι μοῦ παρουσιάστηκες κι' ὅταν ἄφησες τὸ μουστάκι, γιὰ νὰ ἐξευτελίσης τὸ σῆμα αὐτὸ τοῦ ἀνδρισμοῦ. Ἔτσι κι' ὅταν ἔβαλες τὶς κοντὲς κάλτσες ποὺ πέφτουν κατὰ τρόπο προκλητικώτατο. Ἔτσι καὶ μὲ τὸ κίτρινο γελέκο. Ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀμερικάνικη γραβάτα μὲ τοὺς πύργους, τοὺς ἀνεμόμυλους καὶ τοὺς κροκοδείλους. Ἔτσι καὶ μὲ τὸ στενὸ παντελόνι. Ἔτσι καὶ μὲ τὸ πουκάμισο ἐμπριμέ. Καὶ τώρα νἆσαι πάλι μὲ τὸ βελούδινο σακκάκι, θρασύτατος, ἀναιδέστατος καὶ ἀσεβέστατος.

Δὲν μοῦ λές, παρακολουθεῖς τὰ ἀνδρικὰ φιγουρίνια καὶ μοῦ στολίζεσαι σύμφωνα μ' αὐτά; Μὰ δὲν ντρέπεσαι λιγάκι; Ἀλλὰ ποῦ ντροπή! Ἐσὺ ντροπή; Ποιὸς τὴν ἔχασε νὰ τὴ βρῇς ἐσύ;

Τί θὲς τώρα βρέ; Νὰ σοῦ δώσω τὰ συχαρίκια; Ἔχε χάρι κακομοίρη μου ποὺ ἔχω δώσει τὴ μαγγοῦρα μου γιὰ ἐπισκευὴ καὶ δὲν θέλω νὰ λερώσω τὰ χέρια μου. Ἀλλοιῶς ἤξερα τί σοῦ χρειαζότανε. Καὶ τώρα χάσου ἀπὸ μπροστά μου καὶ μὴ σὲ ξαναϊδῶ στὰ μάτια μου, γιατὶ θὰ περάσης πολὺ ἄσχημα μαζί μου. Κοπρίτη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τὸ μυστικό της

Ἡ «Λάουρα», ἕνα εὐγενικὸ καὶ μορφωμένο κορίτσι, μοῦ ἐξομολογεῖται τὸ μυστικό της, ἕνα μυστικὸ βαρὺ κι' ἀσήκωτο γιὰ τὴ νεανικὴ ψυχή της. Πῶς ὅμως θὰ ξαλαφρώση τὴν πονεμένη καρδιά της; Μὲ τὸ νὰ γυρέψη μιὰ προστασία στὸ ἀτύχημά της, ποῦ, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ βρῆ παρὰ μόνο στὸν πατέρα της. Εἶνε κι' αὐτός, ὅπως μοῦ γράφει ἕνας λογικός, μορφωμένος καὶ καλὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶνε ντροπὴ ποτὲ νὰ ἐκμυστηρευθοῦμε στὸν πατέρα μας ἕνα βαρὺ μυστικό μας. Ντροπὴ εἶνε ὅταν ἀποκαλυφθῆ καὶ τὸ μάθη ἐκεῖνος ἐκ τῶν ὑστέρων. Τότε θὰ παραφερθῆ μὲ τὸ δίκηο του καὶ θὰ χάση κάθε ἰδέα καὶ ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὴν κόρη του. Γι' αὐτὸ συμβουλεύω τὴν ἄτυχη «Λάουρα» νὰ ὁπλισθῆ μὲ θάρρος καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ τὰ πάντα στὸν πατέρα της. Στὴ στοργή του καὶ τὴν κατανόησί του θὰ βρῆ ὅ,τι τῆς χρειάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπίση μὲ ψυχικὴ δύναμι κάθε συνέπεια ποὺ δημιουργήθηκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

«Ἀναπλιωτοποῦλα»: Ἀγαπηθήκατε, μὰ ὁ καλός σας ἔφυγε. Τώρα οὔτε σᾶς γράφει, οὔτε ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς. Καὶ κλαῖτε καὶ ὀδύρεσθε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ στενοχωρῆστε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν σᾶς ἀγάπησε ποτέ.

«Ξημερώνει ἡ Αὐγὴ Α. Κ. Λαμία»: Μὴν εἶστε τόσο γκρινιάρα. Ὁ Θεὸς σᾶς ἐπροίκισε μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ ἡ τύχη μὲ πλούτη. Παραπονιέστε πὼς δὲν βρέθηκε ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σᾶς συγκινήση. Εἶστε 18 χρονῶν, λέτε νὰ μὴ βρεθῆ ὣς τὰ εἴκοσι; Γιατί βιάζεστε τόσο;

«Ταρζὰν ὁ κατακτητής»: Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶστε τόσο σκληρός. Ἴσως οἱ περιστάσεις νὰ σᾶς ἔκαναν νὰ σκεφθῆτε ἀντίθετα πρὸς τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα. Κάνετε ὑπομονὴ καὶ μὴ χάνετε τὴν ἐλπίδα.

«Ἡ Ζωή μου εἶσαι ἐσύ — Κ. Α. 604»: Δὲν πειράζει. Ὑπομείνατε. Θὰ δικαιωθῆτε.

«Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.»: Δὲν ἐγκρίνω τὴν ἐνέργειά σας. Ἀντὶ νὰ τοῦ στείλετε τὰ γράμματα καὶ τὶς φωτογραφίες μ' ἕναν ἄγνωστο, θὰ μπορούσατε νὰ περιμένετε. Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ τοῦ κακοφανῆ;

«Μικρὴν θεατρινοῦλαν — Τζὴν Λώρεϋ»: Μ' ἀρέσει τὸ φυσικὸ καὶ ἀνεπιτήδευτο ὕφος σας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὸ προτέρημα, ποὺ ὡστόσο δὲν ὠφελεῖ πάντοτε. Ἔτσι δημιουργήσατε ἐχθροὺς καὶ κινδυνεύετε τώρα νὰ χάσετε τὴ δουλειά σας. Καλύτερα νὰ εἶστε περισσότερο ἀδιάφορη καὶ ν' ἀσχοληθῆτε μόνο μὲ τὸν ἑαυτό σας καὶ τὴν οἰκογένειά σας.

«Φιλύποπτον Σύζυγον»: Καλύτερα θὰ κάνατε νὰ σέβεστε τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς μητέρας τῶν παιδιῶν σας καὶ νὰ μὴν τὴν ἐξευτελίζετε μὲ τέτοιο τρόπο μπροστὰ σὲ ξένους. Αὐτό, ὄχι μόνο προσβάλλει καιρίως κάθε γυναῖκα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη ἀφορμὴ ὥστε ἡ στοργή της νὰ μεταβληθῆ σὲ μῖσος. Καὶ τότε οἱ συνέπειες θὰ εἶνε ἀσφαλῶς καταστρεπτικές. Προσέξετε, λοιπόν, μὴ χειροτερέψετε τὴ θέσι σας καὶ τινάξετε στὸν ἀέρα τὸ σπίτι σας.

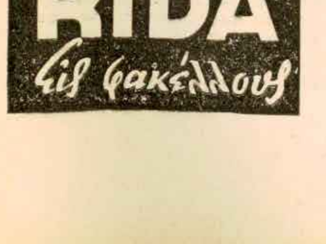

«Λορελάη Πίνδου»: Οὔτε ἔχομε οὔτε δίνομε διευθύνσεις ἀναγνωστῶν ποὺ ἀλληλογραφοῦν μὲ τὸ «Ἐρωτικὸ γραμματοκιβώτιο».

«Ξανθομαλλοῦσα Καλαματιανὴ Σ. Π.»: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Διεβίβασα τοὺς χαιρετισμούς σας στὸ Διευθυντὴ τοῦ «Θησαυροῦ» κ. Ι. Παπαγεωργίου. Εὐχαριστεῖ, καὶ ὑπόσχεται νὰ σᾶς διευκολύνη ὅταν ἔλθετε στὴν Ἀθήνα. Οἱ ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ» εἶνε καὶ φίλοι μας.

«Ἀνθισμένην Λεμονιὰ — 1949»: Δὲν πρέπει νὰ παίρνετε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ὄψι της καὶ νὰ γεμίζετε ἀπαισιοδοξία τὴν ψυχή σας. Θεωρήσετε τὴν ὑπόθεσί σας σὰν περαστικὸ ἐπεισόδιο καὶ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας κάτι καλλίτερο. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶσθε ἀκόμα 19 ἐτῶν, νέα, γεμάτη δροσιὰ καὶ ὀμορφιά. Ὁ κόσμος ὅλος εἶνε δικός σας.

«Μίαν Λογικὴν Νέαν»: Τὸ βιβλίο ποὺ ζητᾶτε «Ἐκεῖνος καὶ ἐσὺ κορίτσι μου» νομίζω ὅτι εἶνε ἔκδοσις Μ. Βασιλείου, Τσώρτσιλ 40 Ἀθῆναι. Θὰ τὸ βρῆτε στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας, νομίζω ὅτι φερθήκατε πολὺ λογικά. Κάθε τίμιο κορίτσι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνη.

«Νύμφην τῶν Δασῶν — Χελμός»: Φαντάζομαι ὅτι θὰ τοῦ ἔτυχε κάποια δυσκολία. Γι' αὐτὸ κάνετε ὑπομονὴ καὶ ἐλπίζω νὰ λάβετε γρήγορα νέα του. Μὴν ἀπογοητεύεστε τόσο γρήγορα γιὰ μιὰ τόσο μικρὴ ἀργοπορία.

«Γυμνασιόπαιδα Πειραιῶς—4-11-49»: Δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμα γιὰ τέτοια ζητήματα. Τότε μόνον σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ δίνετε παρόμοιες ὑποσχέσεις ὅταν εἶσθε οἰκονομικῶς καὶ οἰκογενειακῶς ἀνεξάρτητος.

«Μέσα σὲ δυὸ φωτιὲς Δ.Κ. Ρ. 29»: Νομίζω, πὼς θὰ ἔπρεπε πρὶν φύγετε νὰ καθαρίσετε τὴ θέσι σας κι' ἔπειτα νὰ μπλεχθῆτε μὲ δεύτερη. Ἀλλὰ καὶ γιατὶ νὰ γίνη αὐτὸ ἀφοῦ ὅπως μοῦ γράφετε ἡ πρώτη ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα μιᾶς καλῆς συζύγου; Ἀφῆστε, λοιπόν, τοὺς ἀκαίρους ἐνθουσιασμοὺς καὶ ζητήσετε ἀπὸ τὴν πρώτη συγγνώμη ἀνανεώνοντας μαζί της τὶς σχέσεις σας.

«Ἀναποφάσιστο Χωριατόπουλο Α. Τ. Μυτιλήνη»: Γιατὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθερα ἀφοῦ μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε ἂν εἶνε σύμφωνοι καὶ οἱ γονεῖς σας; Μὲ τέτοιο βαθμὸ συγγενείας πολλοὶ ἔχουν παντρευτῆ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς διευκολύνει.

«Δυὸ φίλες καὶ συμπαθήτριες Ν. Ν. Ν.»: Πρώτη: Δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεστε μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο. Αὐτὸς ποὺ ζητᾶ φλὲρτ εἶνε ὁ τύπος, ἀκριβῶς ποὺ θέλει νὰ παίξη μαζί σας καὶ νὰ σᾶς ἐκθέση. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο μπορεῖτε νὰ τὸν ἐκτιμᾶτε ὡς ἕνα καλὸ φίλο, ὄχι ὅμως καὶ νὰ νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς δώση καὶ τὴ ζωή του. Τὸ πολὺ πολὺ μιὰ ὑπόσχεσι γάμου, ἀβέβαια ἔπειτα ἀπὸ 5—6 χρόνια. Μὴν παρασύρεστε εὔκολα.

Δεύτερη: Δὲν εἶνε κακὸ νὰ ἔχετε μιὰ καλὴ παιδικὴ φιλικὴ ἀνάμνησι. Νὰ εἶσθε βεβαία πὼς ἔπειτα ἀπὸ 5—6 χρόνια, ὅταν θ' ἀπομακρυνθοῦν γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς θὰ ἔχουν πῆ τὰ ἴδια λόγια σὲ πολλὲς ἄλλες. Σεβαστῆτε τὴν ἀξιοπρέπειά σας δίχως νὰ παρασύρεστε.

«Γ. Ε. Α.—Α. Μ. Ἐρωτευμένον μὲ μιὰ γειτονοποῦλα μου»: Νὰ φανῆτε τίμιος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἀπέναντί της, κι' ὅταν νομίσετε ὅτι θὰ εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή, ἀποταθῆτε ἀμέσως στοὺς γονεῖς της.

«Ἕνα παιδὶ τοῦ δρόμου— Λαμία»: Ἡ μόνη λύσις εἶνε νὰ μὴ χαλάσετε τὴ φιλία σας καὶ ὅταν ἔλθη ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ νομίσετε ὅτι εἶστε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, τότε νὰ ἐμπιστευθῆτε τὸ μυστικὸ στὸ φίλο σας.

«Βάλορυ»: Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς δὲν σᾶς τύπτει ἡ συνείδησίς σας γιὰ τὴν πρώτη ἔπειτα ἀπὸ τόσων ἐτῶν σχέσεις, καὶ σᾶς τύπτει γιὰ τὴ δεύτερη ποὺ γέλασε μαζί σας κι' ἔφυγε μέσα σὲ 10 μέρες. Νέοι ποὺ προορίζονται γιὰ ἐπιστήμονες πρέπει νὰ εἶνε περισσότερο σοβαροὶ στὶς κοινωνικές τους ὑποχρεώσεις καὶ νὰ μὴν δημιουργοῦν παρόμοιες θλιβερὲς καταστάσεις. Μία λύσις μόνον ὑπάρχει: Νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ νὰ τὴν ἀρραβωνιασθῆτε τὸ ταχύτερο. Ἂν εἶνε δυνατὸν μάλιστα, νὰ παντρευθῆτε ἀμέσως. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε προφάσεις καὶ κακὴ φιλολογία.

«Ἀπογοητευμένην Δραστηριότητα» Σ. Τ. Γ. 9026»: Θέλετε νὰ ἐξιλεωθῆτε μόνο. Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾶτε ὅσο κι' ἂν ἐπιμένετε νὰ μὲ πείσετε. Ἡ ἐξέλιξις βέβαια τῶν γεγονότων σᾶς πεισμάτωσε. Ψυχολογῆστε τὸν ἑαυτό σας καὶ θὰ βρῆτε ὅτι σᾶς πλημμυρίζει μόνο μιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν ἀνωτερότητά της. Ἔτσι ξεπέσατε πολὺ στὴν ἐκτίμησί της κι' αὐτὸ εἶνε τώρα ποὺ σᾶς στενοχωρεῖ καὶ σᾶς ἐξαγριώνει. Ἀγάπη; Τίποτα!

«Καταδικασμένην τῆς μοίρας»: Ἀφοῦ νομίζετε πὼς ἂν τὸν ἀφήσετε θὰ πεθάνετε τότε νὰ μὴ τὸν παρατήσετε καὶ νὰ περιμένετε.

«Τραυματισμένον ἀπὸ ἔρωτα μαχητήν»: Νομίζω πὼς ὅταν μιὰ κοπέλλα δὲν φανῆ συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις της, προπάντων σ' αὐτὲς ποὺ ἔδωσε σ' ἕνα μαχητὴ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ θεωρῆται ἀξία ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης. Εἶνε εὐτύχημα ὅτι δὲν θὰ γίνη γυναῖκα σας καὶ πρέπει νὰ εἶστε εὐχαριστημένος ποὺ ξεφύγατε ἐγκαίρως ἀπὸ μιὰ τέτοια γυναῖκα.

«Ἀγάπη χωρὶς ὑστεροβουλία»: Σᾶς συναναστρέφεται ὅπως θὰ συναναστρεφόταν ὁποιαδήποτε γυναῖκα. Δὲν σέβεται τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ ἀπορῶ πῶς δέχεστε ἀκόμα νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς λέγει. Ἂν τουλάχιστον σᾶς παντρευόταν; Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ γίνη ποτὲ καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἀποτραβηχθῆτε, γιατὶ θὰ καταστραφῆτε καὶ τότε θὰ εἶνε ἀργά.

«Ἀφρικάνον»: Παντοῦ ὑπάρχουν τὰ αἰσθηματικὰ δράματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὅλα τὰ κορίτσια πέφτουν θύματα διαφόρων τύπων ποὺ θέλουν νὰ τὰ ξεγελάσουν. Μὴν ἀπογοητεύεστε. Κάποτε θὰ βρῆτε ἀσφαλῶς τὴν κόρη τῶν ὀνείρων σας καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένος.

«Ἀγαπῶ χωρὶς ἐλπίδα— Ἀπ' τὸ Βαθὺ τῆς Αὐλίδος»: Τὴν ἀγαπᾶτε. Ἐκείνη, γράφετε, σᾶς κυττάζει μὰ δὲν «ὁμολογεῖ». Καὶ τὴν βλέπετε νὰ γελάη μὲ «κάποια σοβαρότητα». Αὐτὸ δὲν σᾶς κάνει ἐντύπωσι; Οἱ γονεῖς της τί λένε; Ἂν τὴ ζητούσατε θὰ σᾶς τὴν ἔδιναν; Κάνετε μιὰ ἀπόπειρα.

«Μικρὴν ποὺ περιμένει»: Θὰ λάβετε γράμμα του.

«Ναύτην Χ. Ι. Β. Μυτιλήνη»: Ὅλα καλὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Ἂν νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιτύχετε τότε προχωρῆστε.

«Πονεμένον Ναυτικὸν Γ. Χ. Α. Α.»: Εἶνε πολὺ τραγικὴ ἡ ἱστορία σας. Πάντως συντελέσατε γιὰ νὰ γίνη τραγικώτερη. Καὶ ζητᾶτε τώρα μιὰ λύσι. Δὲν ὑπάρχει. Σεῖς θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τῆς λέτε ψέματα, ἐκείνη θὰ περιμένει. Ἔτσι μιὰ μέρα θὰ ἐπέλθη ἡ μοιραία καταστροφή. Κι' αὐτὰ ὅλα γίνονται γιὰ νὰ μὴν εἴμαστε εἰλικρινεῖς καὶ νὰ μὴ σεβόμαστε τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἄλλου.

«Ἁμαρτωλὴν γυναῖκα Κ. Μ.»: Οὔτε τὸ θάνατο, οὔτε τὴν ἐγκατάλειψι. Θὰ διαλέξετε ἁπλούστατα τὴ μέση ὁδό: τὴν ἀναμονή. Σεῖς σὰ μιὰ καλὴ χριστιανή, θὰ ἔπρεπε νὰ συγκρατηθῆτε καὶ νὰ μὴν καταστρέψετε μιὰ οἰκογένεια. Ἀφοῦ ἦλθαν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα, συνεννοηθῆτε γιὰ ἕνα προσωρινὸ χωρισμὸ ὥσπου νὰ πάρη ἐκεῖνος τὸ διαζύγιο.

«Βάντα» Χανιά: Δὲν μπορεῖτε νὰ πέσετε θῦμα τῶν καπριτσίων τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Δὲν θὰ συνδέσετε τὴ ζωή σας μὲ τὴν εὐτυχία τους ἢ τὴ δυστυχία τους. Ἔτσι ὅπως τὰ μπέρδεψαν ἂς τὰ ξεμπερδέψουν. Ἡ ζωή σας καὶ ἡ εὐτυχία σας, ἀνήκουν σὲ σᾶς. Ἀποτραβηχτῆτε ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῆτε.

«Σοπενχάουερ 2»: Μὴ δεχθῆτε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τὴν πρό-

Η ΠΙΟ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τῶν μιοῦζικ - χώλ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἡ Φερνάντα Μοντέλ, βρίσκεται τώρα στὸ Παρίσι. Ἡ καλλιτέχνις πῆγε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς διαφόρους ραπτικοὺς οἴκους καὶ γιὰ ν' ἀγοράση ἄλογα. Ἔμεινε ὅμως τόσο ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὸ Παρίσι ὥστε δήλωσε πὼς θὰ παρατείνη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴν παραμονή της στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ἡ Φερνάντα Μοντὲλ θεωρεῖται στὴν Ἀργεντινὴ ὡς ἡ «πιὸ προκλητικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου».

τασί του γιά τό γιατρό. Θά ἐκμεταλλευθῆ ἀργότερα τό μυστικό σας. Ἀλλά καί νά μήν φανῆτε ἀφελής γιά μιά ἐξομολόγησι, ὅποιος κι' ἄν εἶνε αὐτός πού μπορεῖ νά σᾶς κερδίση τήν ἐμπιστοσύνη. Νά παλέψετε καί ν' ἀπομακρυνθῆτε ἐντελῶς ἀπ' αὐτόν. Θά τό πετύχετε γιατί ἔχετε θέλησι. Τακτοποιηθῆτε κοινωνικῶς, οἰκονομικῶς καί ἔπειτα σκέπτεσθε τό γάμο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ooo

Ἀστόχαστες παραξενιές...

Ἐπιστολογράφος μου, μέ τό ψευδώνυμο «Θῦμα τοῦ ἔρωτος», μοῦ γράφει πώς εἶχε συνδεθῆ ἀπό καιρό μέ μιά καλή κι' ἄξια κοπέλλα κι' ἀλληλοαγαπήθηκαν, ἐκτιμῶντας ὁ ἕνας τόν χαρακτῆρα καί τίς χάρες τοῦ ἄλλου. Ἀπό τήν ἀρχή τῆς γνωριμίας τους, ὁ νέος σάν τίμιος, εἶπε στή νέα πού ἀγαποῦσε, ὅτι σκοπός τοῦ εἰδυλλίου της ἦταν ἡ ἀποκατάστασις καί ἡ ἐξασφάλισις, ὕστερ' ἀπό τό γάμο τους, τῆς εὐτυχίας τους. Σ' αὐτό συμφώνησε καί ἡ νέα κι' ἔπλαθε ὄμορφα ὄνειρα γιά τό μέλλον τους καί γιά τήν οἰκογενειακή τους ζωή.

Ἔτσι συνεχιζόταν ἡ ζωή τους μέ ἀμοιβαία ἀγάπη καί μέ πρόθεσι ἐκ μέρους τοῦ νέου νά ἐξασφαλίση ὅσο καλλίτερα μποροῦσε τά οἰκονομικά του μέσα γιά μιά καινούργια ζωή, ὅταν...

Ὅταν ἐδῶ καί λίγο καιρό ἡ νέα ἔδειξε μιά παράξενη συμπεριφορά ἀπέναντι στό νέο. Ἀπέφευγε νά συζητῆ μαζί του γιά τή μελλοντική τους ζωή, τοῦ ἔδινε ἀόριστες ἀπαντήσεις ἔδειχνε πώς στενοχωριόταν μένοντας λίγη ὥρα μαζί του κι' ὅταν ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε καί τήν πίεζε νά μιλήσουν στούς γονεῖς της, αὐτή μέ τή στάσι της φαινόταν μετανοιωμένη. Τό πιό παράξενο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ κοπέλλα, ὅπως ἐξακριβώθηκε, δέν ἔχει βλέψεις σέ ἄλλον, ἐφ' ὅσον καί ὁ ἴδιος τῆς εἶχε δώσει τήν ἐλευθερία νά τοῦ τό μαρτυρήση, ἄν συνέβαινε τίποτε. Ἐπίσης δέν ὑπάρχουν οὔτε οἰκονομικοί οὔτε κοινωνικοί λόγοι στή μέση. Κι' ἀκόμα τό πιό παράξενο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ἡ νέα μέ τήν ἴδια θέρμη ἀνταποκρίνεται στίς ἐρωτικές του θωπεῖες.

Καί ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ὅτι πάει νά χάση τό μυαλό του μ' αὐτή τήν ἀλλοπρόσαλλη στάσι τῆς φίλης του, μέ ρωτάει, τί πρέπει νά κάνη.

Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητέ μου, ὅτι τό πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο: Ἀφοῦ μάθετε ὅτι δέν ὑπάρχει κανένας ἄλλος λόγος πού νά δικαιολογῆ τή νέα καί μόνο ἀπό καπρίτσιο τά κάνει ὅλ' αὐτά, τότε χωρίς δισταγμούς νά πάρετε μιάν ἀπόφασι: Νά τῆς ζητήσετε δηλαδή καθαρά καί ξάστερα νά σᾶς ἀπαντήση ἄν ἐπιθυμῆ νά γίνη γυναῖκα σας. Κι' ἄν σᾶς ἀπαντήση μέ ἕνα «ναί» νά φροντίσετε ἀφοῦ τά οἰκονομικά σας τό ἐπιτρέπουν, νά τήν παντρευτῆτε. Ἄν ὅμως ἡ φίλη σας ἀρνηθῆ τότε κι' ἐσεῖς νά μήν ἐπιμείνετε, ἀλλά νά τήν ἀποχαιρετήσετε φιλικά καί νά ξεκόψετε γιά πάντα.

Τολμηρόν Τζέντλεμαν, (Νίκαιαν): Ἀγαπητέ μου, πολύ ἀφελής ἡ ἐρώτησίς σας! Γνωρίζεστε, μοῦ γράφετε, μέ μιά νέα ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο καί τήν ἀγαπᾶτε καί λέτε ὅτι κι' ἐκείνη σᾶς ἀγαπάει καί μέ ρωτᾶτε νά σᾶς πῶ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον θά ἐκφράσετε τόν ἔρωτά σας στήν ἐκλεκτή σας. Μ' αὐτά τά πράγματα, κύριε, δέν ἔχουν ἀνάγκην συνταγῆς. Ὅ,τι αἰσθάνεσθε τό λέει μόνη της ἡ καρδιά, τά μάτια, τό στόμα. Εἶνε αὐθόρμητα καί μοῦ φαίνεται πώς λίγο θάρρος θά τό ἔχετε. Ὥστε δοκιμάστε...

Μάκην, (Θεσ)νίκην): Ἄν δέν σᾶς ἔχουμε ἀπαντήσει ὡς τώρα, αὐτό σημαίνει, ὅτι ἤ δέν ἐλάβαμε ἀκόμα τό γράμμα σας ἤ δέν θά ἔχη ἔρθει ἡ σειρά του γιά ἀπάντησι ἀνάμεσα στίς ἑκατοντάδες γράμματα πού παίρνει ἡ σελίδα αὐτή κάθε βδομάδα. Θά ἐξηγήσετε τήν «ἀργοπορία» αὐτή, ἄν σκεφθῆτε ὅτι ἄλλοι ἐπιστολογράφοι μας περιμένουν κι' αὐτοί τή σειρά τους γιά νά τούς ἀπαντήσουμε. Σύμφωνα δέ μέ τή σειρά λήψεως τοῦ ταχυδρομείου ἀπαντᾶμε χωρίς προτιμήσεις καί ξεχωρίσματα γιατί ἀπέναντι ὅλων τῶν φίλων καί ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ μας ἔχουμε τήν ὑποχρέωσι νά τούς ἐξυπηρετοῦμε ἀμερόληπτα. Πάντως γιά τό ἐνδεχόμενο μήπως τό γράμμα σας παραπέση, σᾶς παρακαλῶ, ξαναγράψτε μου μέ σύντομα λόγια τό ζήτημά σας, γιά νά σᾶς ἀπαντήσω ὅσο γρηγορώτερα μπορέσω.

Βασιλικόν ἀμάραντον, Τρίκκαλα: Μήν πικραίνεστε μέ τά πείσματα ἑνός κακομαθημένου κοριτσιοῦ. Ἐδῶ πού ἤλθατε πρέπει νά εἶστε προσεκτικός καί ἐπιφυλακτικός. Οἱ πειρασμοί εἶνε πολλοί.

Ἀγάπην μέχρι τρέλλας 87. Α.Ω. (Βόλον): Μοῦ γράφετε, ὅτι ἀγαπηθήκατε μ' ἕνα καλό κορίτσι καί ζῆτε πολύ ὄμορφες μέρες. Ἀλλά τώρα, πού πρόκειται νά πᾶτε στρατιώτης, ἔχετε ἀνησυχία τί θά γίνη ἡ φίλη σας γιατί ἴσως οἱ γονεῖς της στό μεταξύ πού σεῖς θά λείψετε, τῆς βροῦν ἄλλον γαμπρό. Ἐκεῖνο, πού νομίζω ὅτι προέχει εἶνε πρίν ἀπ' ὅλα νά συνεννοηθῆτε μέ τήν δεσποινίδα καί νά βεβαιωθῆτε ὅτι αὐτή σᾶς ἀγαπάει ἀρκετά, ὥστε νά εἶσθε σίγουρος ὅτι θά μείνη πιστή στό διάστημα τῆς ἀπουσίας σας κι' ὅτι δέν θά ὑποκύψη εἴτε στίς πιέσεις τῶν δικῶν της, εἴτε σέ κάποιαν ξαφνική δική της ἀλλαγή, ὥστε νά πάρη κάποιον ἄλλον. Ἄν ἔτσι σιγουρευθῆτε γιά τήν νέα τότε πρέπει νά πᾶτε στό σπίτι της καί νά τή ζητήσετε.

Δυό δυστυχισμένες φίλες: Ἄν καί ἔχω τήν ἐντύπωσι ὅτι πρόκειται γιά φάρσα, ἐν τούτοις δέν θέλω νά σᾶς... ἀπογοητεύσω, ἀφοῦ τόσο βασανίζεσθε κι' οἱ δυό φίλες ἐξ αἰτίας πού ἀγαπᾶτε τόν ἴδιον νέον. Καί μέ ρωτᾶτε νά σᾶς ἀπαντήσω τί νά κάνετε. Λοιπόν ἀκοῦστε με: Ὁσοδήποτε κι' ἄν οἱ δυό σας τόν ἀγαπᾶτε κι' αὐτός σᾶς ἀγαπᾶ, θἄχη ἀσφαλῶς μεγαλύτερη ἀδυναμία σέ μιά ἀπό σᾶς. Ἔτσι θ' ἀφήσετε στόν ἴδιο τήν εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς, ἀφοῦ κι' οἱ δυό δείχνετε αὐτοθυσία ἡ μιά χάριν τῆς ἄλλης. Καί ἀφοῦ ἔχετε τό φόβο πώς θά χάσετε τή φιλία σας τότε, ἀγαπητές μου, τί νά σᾶς πῶ; Ἀφοῦ βέβαια εἶνε ἀδύνατο νά τόν μοιρασθῆτε, τόν τυχερό, προτιμώτερο εἶνε νά τόν στείλετε στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ κι' ἔτσι νά μή χάση ἡ μιά τή φιλία τῆς ἄλλης!...

ΕΡΗ

★

Ἡ εἰς τό ὑπ' ἀριθμόν 575 τεῦχος ἀπάντησις δέν ἀφορᾶ τήν κ. Βασιλικήν Κούτσια, κάτοικον Πετρουπόλεως (Ἀθηνῶν). Πρόκειται ἀσφαλῶς περί φάρσας ἤ συνωνυμίας.

CHROA-LAX
ADELCO
Τσίκλες καθαρτικές

NAI εἶναι ὡραῖον νά διαβάζετε τίς ρεκλάμες, ἀλλά νά προσέχετε καί τήν ποιότητα. Γιά καλό καί γιά κακό ρωτήσετε καί τόν τσαγκάρη σας μέ τί νά γυαλίσετε τά παπούτσια σας
ARIZONA

Κάλτσες
τύπ. Τουρκίας
Δρχ. 15.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Αἴγυπτον Ἡλιούπολιν: Τό αἴτιον τῆς ψωριάσεως παρά τήν συχνότητα τῆς παθήσεως, εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον. Ἡ παρασιτική φύσις τῆς παθήσεως δέν ἐπεβεβαιώθη, καθόσον οὐδείς μικροοργανισμός ἀνευρέθη παρ' ὅλας τάς ἐπιστημονικάς πρός τοῦτο ἐρεύνας, εἰς τάς ἀλλοιώσεις ἤ τό αἷμα τῶν πασχόντων. Τελευταίως, ἀποδίδουν τήν πάθησιν εἰς τήν ἀνεπάρκειαν τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, πάντως ἀπόλυτα τοῦτο δέν ἔχει ἐξακριβωθῆ. Συνεπῶς ριζική θεραπεία δέν ὑπάρχει, ἀλλά συμπτωματική τοιαύτη γιά τήν βελτίωσι τῶν δερματικῶν ψωριασικῶν ἀλλοιώσεων καί τόν περιορισμό τῆς ἐπεκτάσεως καί τῶν ἐπιπλοκῶν τῆς παθήσεως. Διαιτητικῶς ν' ἀποφεύγετε τάς λιπαράς ἐν γένει τροφάς καί τά οἰνοπνευματοῦχα. Τοπικῶς ἐπαλείψεις τῶν ἐκδηλώσεων διά τοῦ νέου φαρμάκου Riasol, τό ὁποῖον ἔδωσε ἄριστα ἀποτελέσματα, γιά τήν ἐξαφάνισι τῶν ἀντιαισθητικῶν ἐκδηλώσεων. Γιά τήν ἀμοιβάδωσιν, ἐφαρμόζεται θεραπεία ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων καί τῆς ἰδιοπαθείας τοῦ ἀτόμου, τήν ὁποίαν κανονίζει ἑκάστοτε ὁ θεράπων ἰατρός ἀναλόγως τῶν συμπτωμάτων καί τῆς ἀνοχῆς τῶν εἰδικῶν φαρμάκων ὑπό τοῦ ἀσθενοῦς. Κλασσική μέθοδος θεραπείας δέν ὑπάρχει, ἀλλά συμπτωματική μόνον τοιαύτη. Λυποῦμαι ἐξαιρετικά γιά τήν ἀργοπορίαν τῆς ἀπαντήσεως, παρ' ὅλην τήν καλήν διάθεσιν πού ἔχω ν' ἀπαντῶ τό ταχύτερον εἰς τούς ἀναγνώστας μας.

Ταΰγετον φοιτητήν: Δέν μπορῶ νά καταλάβω τί ἐννοεῖτε μέ τήν φράσιν «τήν μιά φορά ἐξέρχονται τά κ.τ.λ.», ἐνῶ τήν δεύτερη φορά «δέν ἐξέρχονται». Οὐδέποτε παρατηρεῖται τό φαινόμενον αὐτό ἐπί γυναικός, ὡς ἐπί ἀνδρός. Ἐκτός ἄν ἐννοεῖτε, ψυχρότητα. Ἄν, ἐννοεῖτε ψυχρότητα, αὐτή ὀφείλεται στή λοιμώδη πάθησί της. Ἄλλως, ἡ πρωτοφανής κατάχρησις, τήν ὁποίαν μοῦ περιγράφετε, καί ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρά φυσιολογική εἶνε, ταχέως θ' ἀποστείλη καί σᾶς πρός τό σανατόριον. Ὥστε;...

Ἕναν ἀπελπισμένον Ἀλεξανδρινόν: Ἡ ἀτροφία δέν ὀφείλεται εἰς τήν κληρονομικήν Σ., ἀλλά σέ λειτουργική ἀνεπάρκεια τῶν ὄρχεων, ἥτις πολλάκις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τόν παιδισμόν καί τάς διαταραχάς τῆς ἥβης (ἀτροφία, ψυχικές καταστάσεις, κ.τ.λ.). Γιά τίς δερματικές ἐκδηλώσεις, πού μοῦ περιγράφετε, ἀσαφῶς, δέν μπορῶ νά σχηματίσω γνώμην. Πάντως, ἔχω τήν γνώμην ὅτι μία ἐπισταμένη ἐξέτασις καί παρακολούθησις παρ' εἰδικοῦ δερματολόγου εἶνε ἀπαραίτητος. Δυστυχῶς, εἶσθε πολύ μακράν καί δέν μπορῶ νά σᾶς ἐξυπηρετήσω περισσότερον παρ' ὅλην μου τήν ἐπιθυμίαν.

Ἐπαρχιωτόπουλο Ι. Ι.: Κακῶς ἐκάνατε νά παραμελήσετε τήν πάθησίν σας ταύτην. Τό ταχύτερον νά ἔλθετε στάς Ἀθήνας, ὅπου ὑπάρχουν καί νοσοκομεῖα δι' ἀπόρους, ἄν εἶσθε τοιοῦτος. Δέν μπορῶ νά σᾶς συμβουλεύσω τίποτε ἄνευ ἐξετάσεως. Ἐάν ἡ ἐπαρχία πού διαμένετε δέν εἶνε περιωρισμένη, μπορεῖτε νά συμβουλευθῆτε καί ἕνα τῶν ἐκεῖ εἰδικῶν ἰατρῶν. Πάντως μήν παραμελήσετε τήν κατάστασίν σας.

Μικρή ἀλεξιπτωτίστρια: Ἀφαιροῦνται ριζικῶς καί ταχέως—μία ἕως δύο ἐπισκέψεις ἀρκοῦν—διά τῆς μεθόδου τῆς ἠλεκτροπηξίας. Σέ μίαν ἐπίσκεψιν δυνατόν ν' ἀφαιρεθοῦν καί 20 ἀπό αὐτές τίς μικρές ἐλιές τοῦ προσώπου. Ἡ ἀποδραμοῦσα γρίππη σας δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τήν ἐμφάνισίν των.

Βέρα Α. Λ. Βόλον: Ἐκ τῆς περιγραφῆς πού μοῦ κάνετε ἡ διάγνωσις μᾶλλον ἀποκλίνει ὑπέρ τῆς ροδοχρόου ἀκμῆς τῆς ρινός ἤ ὑπέρ ἀρχομένου ἐρ. λύκου. Συνεπῶς προσωπική ἐξέτασις εἶνε ἐπιβεβλημένη γιά τόν καθορισμόν τῆς ἐπακριβοῦς διαγνώσεως καί τῆς ἐνδεικνυομένης θεραπείας. Πάντως, νά μήν ἀμελήσετε τήν κατάστασιν αὐτήν, ἀλλά νά ἐξετασθῆτε τό ταχύτερον ὑπό εἰδικοῦ δερματολόγου, γιατί μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου οἱ ἀλλοιώσεις θά ἐπεκταθοῦν.

Ἀπελπισμένο παιδί Α. Β. Γ.: Ἐφ' ὅσον σᾶς ἐξήτασε εἰδικός δερματολόγος καί σᾶς καθώρισε διάγνωσιν καί θεραπείαν, ἐγώ τί νά προσθέσω καί μάλιστα ἀπό τόσο μακράν καί ἄνευ ἐξετάσεως; Ἐάν ἡ κατάστασις χειροτερέψη, τότε τό καλλίτερο ποὔχετε νά κάνετε εἶνε νά ἔλθετε στάς Ἀθήνας καί θά σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἐφ, ὅσον εἶσθε τόσο πτωχός, ἀπολύτως δωρεάν.

Αἰκατερίνην, Ἐνταῦθα: Κάθε βράδυ νά τούς κάνετε μιά ψυχρολουσία μ' ἄφθονο κρύο νερό. Κατόπιν δέ μέ μιά μαλακή βοῦρτσα, ἀπ' αὐτές πού χρησιμοποιοῦνται γιά τόν καθαρισμό τοῦ σώματος καί μέ τήν κάτωθι λοσιόν, νά τούς κάνετε ἕνα ἐλαφρό βούρτσισμα καί μέ κυκλικές πάντοτε κινήσεις: Eau-de-vie blanche 60 gr Eau dist. d'Hamamelis veritable 60 gr. Alun 15 gr. Τήν τακτικήν αὐτήν πρέπει νά τήν ἐξακολουθήσετε ἐπί μακρόν γιά νἄχετε καλά ἀποτελέσματα. Ἡ ἐφαρμογή ὡσαύτως ὑψισύχνων ρευμάτων συντελεῖ εἰς τήν τόνωσιν καί πρόληψιν τῆς πλαδαρότητός των.

Καστανή κοπέλλα Π.: Ἐάν εἶσθε τακτική ἀναγνώστριά μας θά ξέρετε ὅτι ἀπαγορεύεται ἀπόλυτα ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος σ' αὐτές τίς περιπτώσεις. Σταματῆστε λοιπόν ὅλα, ὅσα μοῦ γράφετε πώς κάνετε, καί ἀκολουθήσετε τήν ἑξῆς τακτική: Πρωΐ καί βράδυ πλύσιμο τοῦ προσώπου μέ χλιαρό νερό καί κατόπιν ἐπάλειψις του ἐλαφρά μ' ἕνα βαμβάκι καί τήν ἑξῆς λοσιόν: Alcool camphrè 10 gr. Teinture de benjoin 5 gr. Eau de cologne 20 gr. Eau distillée 300 gr. Δίς τῆς ἑβδομάδος ἀτμόλουτρα μέ δενδρολίβανο. Ὅταν τό δέρμα ἀρχίζη πλέον νά μή δέχεται αὐτήν τήν λοσιόν, τότε μοῦ ξαναγράφετε.

Σέ μιά Καλαματιανή: Γιά τήν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου ἔγραψα λεπτομερῶς στό ὑπ' ἀριθ. 571 τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου. Ἐκεῖ θά διαβάσετε τήν αἰτιολογία τῶν ὑπεραιμιῶν τοῦ προσώπου, ὡς καί τήν διαιτοθεραπείαν. Ἄλλοτε νά γράφετε τό ψευδώνυμόν σας, πρᾶγμα πού ξεχνοῦν πολλοί καί πολλές νά κάνουν καί ὡς ἐκ τούτου παραμένουν ἀναπάντητοι οἱ ἐπιστολές των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρός - Δερματολόγος

BYPΩN
Καί μετά τό χορό
Κεράστε τήν ντάμα σας..
ΣΟΚΟΛΑΤΑ
ΙΟΝ

— Πλούσια, κάθε βράδυ, κύριε προϊστάμενε, ἡ συγκομιδή. τώρα πού ἐπετράπη ἡ κυκλοφορία. Ἐννέα μεθυσμένοι ἀπόψε ἀπό κρασί, ἕνας ἀπό οὐΐσκυ καί ὀχτώ ἀπό ἔρωτα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο ΣΤΑ 1950

Νέο ποδοσφαιρικὸ σχέδιο

Οἱ δυὸ τελευταῖοι διεθνεῖς ἀγῶνες τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Ἑλλάδος - Συρίας μᾶς ἔδωσαν ἀνάγλυφη τὴν εἰκόνα τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου.

Στὸ πρῶτο παιγνίδι ποὺ ἔπαιξαν οἱ «Παληοί», δοκιμασμένοι παῖκτες μας, νικήσαμε βέβαια μὲ 8 - 0 τοὺς Σύρους, ἀλλὰ παρουσιάσαμε ἀδυναμίες χαρακτηριστικὲς τῆς ποιότητος τοῦ παιγνιδιοῦ μας καὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῶν παικτῶν μας.

Ἡ χαρὰ τῆς νίκης μετριάστηκε ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀνώτερης ποδοσφαιρικῆς τέχνης, νεώτερης τακτικῆς, καὶ ἀνάλογης ἀντοχῆς τῶν ἐπιλέκτων διεθνῶν μας.

Τὸ παιγνίδι δυστυχῶς ποὺ παίζουμε σήμερα εἶναι ξεπερασμένο. Ἂν κάνουμε μιὰ σύγκρισι μὲ τὴν ποιότητα τοῦ παιγνιδιοῦ, ποὺ παρουσίασαν οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι στὸ κύπελλο φιλίας τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, τότε δὲν θὰ διστάσουμε ν' ἀναγνωρίσουμε πὼς εἴμαστε πολὺ καθυστερημένοι.

Οἱ Σύλλογοί μας ἐργάστηκαν φιλότιμα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σύστημα. Οἱ Οὗγγροι, οἱ Αὐστριακοί, ὁ Τσέχος καὶ οἱ Ἄγγλοι προπονηταὶ δὲν μποροῦσαν παρὰ ν' ἀφίσουν τὰ ἴχνη τους. Οἱ Ἕλληνες προπονηταὶ τοῦ ποδοσφαίρου, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἀπέδωσαν ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ μὲ ἐντελῶς διάφορη ὁ καθένας τους ποδοσφαιρικὴ σχολή.

Ἔτσι σήμερα βρισκόμαστε στὸ δυσάρεστο σημεῖο νὰ θεωροῦμε πὼς ἡ μοναδικὴ γιατρειὰ τῆς τεχνικῆς καὶ τακτικῆς ἀρρώστειας, ποὺ δέρνει τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο, εἶναι ἡ «ποδοσφαιρικὴ ἐγχείρησις», ἐπικίνδυνη πάντα, ἀλλὰ ἀποτελεσματική.

★

Στὸ δεύτερο παιγνίδι οἱ «Νέοι» μας κέρδισαν τοὺς Σύρους μὲ 2—0. Ὅσοι ἔκαναν τὴ σύγκρισι τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν «νεοσσῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου» μὲ τοὺς Παληοὺς (3 — 3 καὶ 2 — 1) καὶ τὸ περίφημο ἐκεῖνο Παληῶν — Σύρων 8 — 0 ἀσφαλῶς ἀπαγοητεύθηκαν. Ἡ σύγκρισις ὅμως εἶναι πολὺ τεχνητὴ καὶ χωρὶς ὁμοιόμορφες βάσεις κρίσεως.

Πρῶτα, γιατὶ οἱ Σῦροι ἔπαιξαν καλύτερα στὸ δεύτερο παιγνίδι τους μὲ τοὺς «Νέους» ἀπ' ὅ,τι ἔπαιξαν μὲ τοὺς «Παληούς». Δεύτερο, γιατὶ οἱ «Νέοι» τὴν ἡμέρα αὐτή, παρ' ὅ,τι ἐνίκησαν μὲ 2 — 0 ἔκαναν ἕνα ἀπὸ τὰ χειρότερά τους παιγνίδια. Τρίτο, γιατὶ παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ δυσαναλογία τῶν τερμάτων τοῦ 8 — 0 ἡ διαφορὰ εἶναι μειωμένη πολὺ ἂν ζυγισθοῦν στὴν πλάστιγγα ὁ μέσος ὅρος τοῦ σωματικοῦ βάρους τῶν Παληῶν μὲ τὸν μέσον ὅρο τῶν Νέων. Τέταρτο καὶ τελευταῖο γιατὶ ἦταν τὸ πρῶτο διεθνὲς βάφτισμα τῶν «Νέων» καὶ τὸ ψυχολογικὸ «τρὰκ» ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὸν ἀγῶνα.

★

Οἱ Παληοὶ λοιπὸν μὲ τὴν πεῖρα τους καὶ οἱ Νέοι μὲ τὴν ὁρμή τους μποροῦν γιὰ σήμερα νὰ συνθέσουν ἕνα ἀξιόλογο ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο, ποὺ νὰ μπορέση νὰ σταθῆ στοὺς ξένους στίβους.

Οἱ Παληοὶ εἶναι ἀτρόμητοι, μαχητικοί, σωματώδεις, ξέρουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὶς περιστάσεις ἀνάλογα μὲ τοὺς ἀντιπάλους, μερικοὶ μάλιστα εἶναι μοναδικοὶ στὴ χρῆσι τοῦ σώματός των στὸ παιγνίδι, εἶναι καλοὶ στὸ κοντρόλ. Ἔχουν ὅμως ἀδυναμίες ἀρκετές, ὅπως τὴν ἄγνοια τοῦ μοντέρνου φοὺτ - μπώλ, τῆς νέας τακτικῆς καὶ τὴν ἔλλειψι ἀντοχῆς πρὸ παντὸς στὸ 6' ἡμίχρονο.

Οἱ Νέοι πάλι ἔχουν κάπως προσαρμοσθῆ στὸ καινούργιο σύστημα καὶ ἂν δὲν ἔχουν θὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τεχνικῶς ἀνώτεροι ἀπὸ ἄλλους Παληοὺς τῆς ἰδίας θέσεως. Στεροῦνται ὅμως πείρας, μαχητικότητος καὶ κρίσεως. Ὅλα αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ ἀποκτήσουν μὲ τὸν καιρό.

Μέχρις ὅτου λοιπὸν μπορέσουμε νὰ ἀναδιοργανώσουμε ριζικὰ τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο καὶ νὰ ἀνανεώσουμε τὰ στελέχη του, φρόνιμο εἶναι τοὺς Παληοὺς νὰ τοὺς πλαισιώσουμε μὲ Νέους στὶς θέσεις ποὺ παρουσιάζουν ἀδυναμίες.

Ἔτσι θάλθη μιὰ μέρα, μετὰ ἕνα, δύο, τρία χρόνια ποὺ τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο θὰ ἀνταποκριθῆ στὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις τῆς τεχνικῆς καὶ τακτικῆς. Θἄχη ἀνανεώσει τὸ ἔμψυχον ὑλικό του, θὰ ἔχη προσαρμοσθῆ στὸ ἐπίπεδο ποὺ ἐπιβάλλουν νὰ στέκη οἱ παραδόσεις του.

Ὁ Νεγρεπόντης, ὁ Χέλμης, ὁ Συμεωνίδης, ὁ Μιγιάκης, ὁ Σοῦτσος, ὁ Ρίμπας, ὁ Νταϊσπάγκος καὶ ὅσοι ἄλλοι Ἕλληνες προπονηταὶ φιλοδοξοῦν νὰ ἐργασθοῦνε γιὰ τὴν ἀναγέννησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδοσφαίρου ἂς συγκεντρωθοῦν ὑπὸ ἕνα «ἐπιδιαιτητή», μᾶλλον ξένο, ἂς συμφωνήσουν στὶς βάσεις τοῦ κατάλληλου γιὰ τὴν Ἑλλάδα συστήματος, ἂς χαράξουν ἕνα νέο πρόγραμμα καὶ ἂς ριχτοῦν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ «Νέου Ποδοσφαιρικοῦ Σχεδίου». Ὅλοι μας θὰ τοὺς παρακολουθήσουμε στὴ σταυροφορία τους μὲ στοργὴ καὶ θὰ τοὺς ἐνισχύσουμε στὸ ἐθνικὸ ἔργο τους.

Κι' ἔτσι θὰ ἔχουμε ἀξιόλογες ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ συναγωνίζωνται τὶς ξένες καὶ στὴν τακτικὴ καὶ στὴν ἀντοχή.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

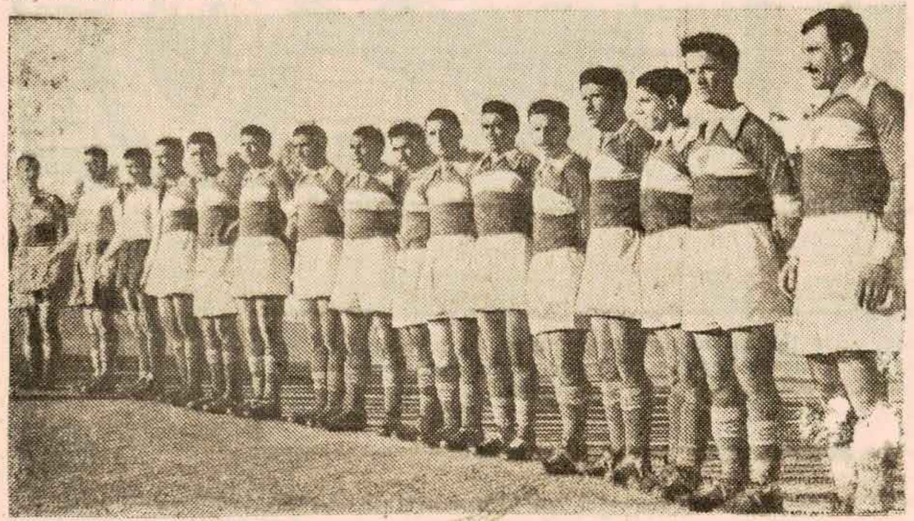

Ἡ Ἐθνική μας ὁμὰς ποὺ κατετρόπωσε τὴν Ἐθνικὴ Συρίας μὲ 8 — 0.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἀριθμοσταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΣΤΑ — ΜΑΝΙΑ. 2) ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ. 3) ΚΡΑ — ΑΔΩ. 4) ΤΕ — ΞΑΝΑ — ΑΜΑΡ — ΙΣ. 5) ΑΤΙΑ — ΑΠΟΝΑ — ΑΔΑΜ. 6) ΣΣ — ΛΑΝΑ — ΑΙΑΣ — ΣΑ. 7) ΑΠΑΡΑΒΑΤΑ. 8) ΙΝΩ — ΥΛΗ. 9) ΦΩΝΗΤΙΚΟΣ. 10) ΑΛ — ΩΞΙΣ — ΝΟΣΩΥΣ. 11) ΣΑΧΤ — ΚΙΜΩΝ — ΜΑΣΑ. 12) ΙΔ — ΑΡΗΣ — ΝΑΜΑ — ΙΟ. 13) ΝΑΙ — ΕΣΥ. 14) ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΟΝ. 15) ΚΑΛΑΙ — ΠΑΣΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΚΤΑΣ — ΑΣΙΝΗ. 2) ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΑ. 3) ΕΣΑ — ΙΚΑ. 4) ΣΤ— ΣΑΛΑ — ΦΩΤΑ — ΑΛ. 5) ΤΑΝΑ— ΑΠΛΩΣ — ΡΟΛΑ. 6) ΑΥ — ΝΑΝΑ — ΝΙΚΗ — ΛΙ. 7) ΑΠΑΡΝΗΣΙΣ. 8) ΙΟΝ — ΕΔΩ. 9) ΑΝΑΒΑΙΝΩΝ. 10) ΜΕ — ΜΑΙΑ — ΚΟΝΑ — ΟΠ. 11) ΑΞΙΑ — ΑΤΜΟΣ — ΜΑΜΑ. 12) ΝΟ — ΡΑΣΑ — ΣΩΜΑ — ΟΣ. 13) ΙΝΑ — ΕΝΑ. 14) ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΙΣ. 15) ΣΩΣΜΑ — ΣΑΟΥΛ.

Ἐρωτήσεις

1) α—ἱσπανικά, β—πορτογαλικά, γ—γαλλικά, δ—γερμανικά (στὰ περισσότερα καντόνια), ε—γαλλικὰ καὶ φλαμανδικά, στ—ἀγγλικά.

2) Ἕντεκα (τὸ 1916, τὸ 1940 καὶ τὸ 1944 δὲν ἔγιναν, ἐξ αἰτίας τῶν πολέμων). 3) Τὸ Μονακό. 4) Ἡ Μεγ. Βρεταννία, οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἡ Ρωσσία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Κίνα. 5) Ὁ Τόνυ Ντέξτερ. 6) Γιατὶ τὰ πηγάδια αὐτὰ εἶναι μᾶλλον κατακόρυφοι σωλῆνες μὲ μικρὴ διάμετρο.

Τὸ γράμμα

Τοῦ τὸ στέλνετε στὴν Κόρινθο καὶ γράφετε πίσω ἀπ' τὸ φάκελλο, ὡς ἀποστολέα, τὸ ὄνομα τοῦ ἴδιου καὶ τὴν πόλι Μεσολόγγι. Ἔτσι, ἂν δὲν βρίσκεται στὴν Κόρινθο, θὰ ἐπιστρέψουν τὸ γράμμα στὸ Μεσολόγγι.

✿✿✿

Ἡ λύσις τοῦ 254ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΝΕΤΑ — ΣΙΡΟΠΙ — ΠΟΚΑ. 2) ΚΕΜΑΛ — ΣΑΡΑ — ΡΑΦ. 3) ΡΑ — ΕΑΡ — ΣΑΡΚΑ — ΛΑ. 4) ΕΤ — ΝΕΟΝ — ΝΑΙ. 5) ΑΤΑΜΑΝ — ΑΜΑΡΤΙΑ. 6) ΓΕΝΙΚΟΝ — ΗΝΙΑ. 7) ΟΜΑΛΑ — ΤΙΣ — ΤΑΣ. 8) ΡΟΠΗ — ΦΑΚΙΡΗΣ — ΣΙ. 9) ΕΝΩ — ΧΟΡΗΓΟΣ — ΣΤΑ. 10) ΙΑ — ΣΟΝΑΤΑΣ — ΥΠΕΡ. 11) ΣΕΡ — ΣΑΡ — ΑΔΑΝΑ. 12) ΣΑΛΙ — ΣΟΛΟΜΩΝ. 13) ΑΤΟΜΙΚΗ — ΝΟΣΗΡΑ. 14) ΜΟΣ — ΝΟΡΑ — ΣΑΧ. 15) ΥΣ — ΑΣΩΤΑ — ΣΑΝ — ΝΑ. 16) ΝΟΚ — ΟΛΕΣ — ΝΟΜΟΙ. 17) ΑΣΙΑ — ΑΝΗΚΩΝ — ΩΡΙΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΚΡΑ — ΠΟΡΕΙΑ — ΑΜΥΝΑ. 2) ΝΕΑ — ΜΟΝΑ — ΤΟΣΟΣ. 3) ΕΜ — ΑΓΑΠΩ — ΣΟΣ — ΚΙ. 4) ΤΑΕ — ΤΕΛΗ — ΣΑΜ. 5) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΣΕΛΙΝΑ. 6) ΡΕΜΙ — ΧΟΡΙΚΟΣ. 7) ΤΑΚ — ΦΟΝ — ΗΡΩΟΝ. 8) ΙΣ — ΝΟΤΑΡΑΣ — ΑΤΛΗ. 9) ΡΑΣ — ΝΙΚΗΤΑΣ — ΑΕΚ. 10) ΟΡΑΝ — ΣΙΓΑΡΟΝ — ΣΩ. 11) ΠΑΡΕΑ — ΡΟΣ — ΛΟΣ. 12) ΚΟΜΗΤΗΣ — ΟΣΑΣ. 13) ΑΝΑΝΑΣ — ΑΜΗΧΑΝΩ. 14) ΡΙΣ — ΥΔΩΡ — ΝΟΡ. 15) ΟΡ — ΝΤΑ — ΣΠΑΝΑΜΙ. 16) ΚΑΛΑΙ — ΣΤΕΝ — ΝΟΩ. 17) ΑΦΑΙΑ — ΜΙΑΡΑΙ — ΚΑΙΝ.

ΚΛΕΒΟΥΝ... τοὺς ἀστυνομικούς!

Ἄκρον ἄωτον λωποδυτικῆς θρασύτητος

Δυὸ ἀστυνομικοὶ τοῦ Τόκιο ἔπιασαν τελευταίως ἕνα λωποδύτη καὶ κατέσχεσαν πάνω του ἕνα χρηματικὸ ποσὸν καὶ μερικὰ ροῦχα. Τὸν ρώτησαν τότε ἀπὸ ποῦ τὰ εἶχε πάρει...

—Ἀπ' τὴν διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶναι τὸ εὐκολώτερο μέρος γιὰ μιὰ κλοπή!

Πραγματικά, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο αὐτό, εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ ἀστυνομικὰ καταστήματα ἔχουν ἀποδειχθῆ ἐπανειλημμένως ἐξαιρετικὰ εὐπρόσβλητα ἀπ' τοὺς λωποδύτες! Παρουσιάζουν τὸ σχετικὰ μεγαλείτερο ποσοστὸ κλοπῶν.

Ἡ παράξενη αὐτὴ προτίμησις τῶν λωποδυτῶν ἔχει πολλὰ αἴτια. Πρῶτα - πρῶτα, ἀναζητοῦν πολλὲς φορὲς διάφορα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ τὰ ἐξαφανίσουν. Πρὶν ἀπ' τὸν τελευταῖο πόλεμο π. χ. μιὰ συμμορία ἔκλεψε ἀπ' τὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι τῆς Βουδαπέστης μιὰ μεγάλη συλλογὴ φωτογραφιῶν κι' ἄλλων στοιχείων τῶν κυριωτέρων Οὔγγρων ἐγκληματιῶν.

Ἄλλοτε πάλι, ἔχουν εἰδικοὺς λόγους οἱ λωποδῦτες ποὺ εἰσχωροῦν στοὺς ἀστυνομικοὺς σταθμούς. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀντιστάσεως φρόντιζαν νὰ κλέβουν συχνὰ στολὲς ἀστυνομικῶν, γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν στὰ σαμποτάζ.

Τὸ ρεκὸρ ὅμως τοῦ θράσους καὶ τῆς ἐφευρετικότητος ἀνήκει σὲ μιὰ συμμορία λωποδυτῶν, ποὺ μπῆκαν κρυφὰ στὴν ἀστυνομία τῆς πολωνικῆς κωμοπόλεως Πιάστοβ, μιὰ νύχτα τοῦ 1937, κι' ἔκλεψαν τὶς μπότες τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ κοιμόνταν. Ἔπειτα ἄρχισαν τὶς διαρρήξεις διαφόρων σπιτιῶν τῆς πόλεως. Κι' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ εἰδοποιήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ τρέξουν νὰ τοὺς πιάσουν, δὲν μπόρεσαν, γιατὶ εἶχαν μείνει ξυπόλητοι!...

Γενικῶς, οἱ λωποδῦτες δὲν δυσκολεύονται νὰ εἰσχωρήσουν στὰ ἀστυνομικὰ καταστήματα, γιατὶ βρίσκουν συνήθως ἀνοιχτὲς τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τὴ νύχτα. Κι' ἂν συμβῆ νὰ συναντήσουν κανένα πόλισμαν, μπορεῖ νὰ τοῦ παρουσιασθοῦν ὡς μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά...

Πολλὲς φορές, οἱ κλοπὲς αὐτὲς δὲν ἀποδίδουν μεγάλα πράγματα στοὺς δράστες. Ἄλλοτε ὅμως, οἱ κλέφτες κανονίζουν νὰ δράσουν ὅταν ὑπάρχη στὴν ἀστυνομία ἀρκετὸ «ψητό», καὶ τότε δὲν πάει χαμένος ὁ κόπος τους... Μετὰ τὸν πόλεμο π. χ. ὑπῆρχαν συχνὰ συγκεντρωμένες στὶς αὐλὲς καὶ στὶς ἀποθῆκες τῶν γερμανικῶν κι' αὐστριακῶν ἀστυνομικῶν σταθμῶν σημαντικὲς ποσότητες κατασχεμένων εἰδῶν τῆς μαύρης ἀγορᾶς.

Ἕνας Γάλλος λωποδύτης ποὺ συνελήφθη πρὸ 2 ἐτῶν, εἶχε εἰδικευθῆ στὶς κλοπὲς αὐτοκινήτων μέσα ἀπ' τὴν αὐλὴ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως τῶν Παρισίων. Ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκίνητα κλεμμένα, ποὺ τὰ εἶχαν βρῆ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τὰ κρατοῦσαν γιὰ νὰ τὰ παραδώσουν στοὺς ἰδιοκτῆτες τους!

Ἐξ ἄλλου, πέρυσι ἐξαφανίσθηκαν ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς γαλλικῆς Ἀσφαλείας 5 ἑκατομμύρια φράγκα, ποὺ προορίζονταν γιὰ τὰ ἔξοδα κινήσεως τῆς ὁμάδος διώξεως τῆς μαύρης ἀγορᾶς. Οἱ κλέφτες ἤξεραν ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ ἦσαν φυλαγμένα σ' ἕνα χρηματοκιβώτιο στὸ πέμπτο πάτωμα τοῦ κτιρίου. Δὲν δυσκολεύθηκαν λοιπὸν καθόλου νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ τ' ἀνοίξουν μ' ἕνα ἀντικλείδι. Εἶχαν καταστρώσει τὸ σχέδιό τους ἀριστοτεχνικώτατα.

Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία γίνονται αὐτὲς οἱ κλοπές, ὡδήγησε στὴν ἀπόφασι ν' ἀναλάβουν εἰδικευμένοι ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας τὴν προστασία τῶν ἀστυνομικῶν καταστημάτων ἀπ' τοὺς λωποδῦτες, σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Μάλιστα, ἡ ἀστυνομία τῆς Μασαχουσέτης ἀποφάσισε νὰ ἐφοδιάση μὲ... κουδούνια κινδύνου τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως τῆς Βοστώνης!

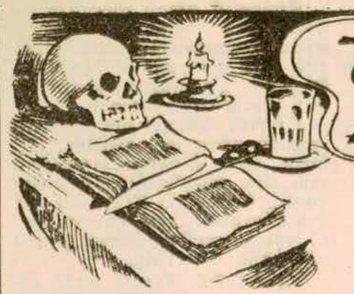

Τραγικὸ Διήγημα

Ματωμένος γάμος

Ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι βρῆκε τόσο ἀστεῖα τὰ λόγια τῆς κόρης του, πού, ἀντὶ νὰ θυμώση, ἔσκασε στὰ γέλια.

— Λοιπόν, τὴ ρώτησε, αὐτὸς ὁ Λουΐτζι Τζεννάρο εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μίλησε στὴν καρδιά σου;

— Τὸν ἀγαπάω, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Μανταλένα.

— Καὶ θέλεις νὰ τὸν παντρευτῆς;

— Ὁ Λουΐτζι ἤθελε ναρθῆ νὰ σὲ βρῆ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ νόμισα καλύτερο νὰ σοῦ μιλήσω ἐγώ...

— Μπράβο, κόρη μου, εἶπε ὁ Μπαρμπιέρι. Αὐτὸ δείχνει πὼς ἔχεις θάρρος. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ἔχει περιουσία γιὰ νὰ σὲ ζήση ὁ Λουΐτζι σου;

— Ὄχι, πατέρα. Αὐτὸ τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα... Ὁ πατέρας του πέθανε ἀφήνοντας ἕνα σωρὸ χρέη. Κι' οἱ δανειστὲς τοῦ πῆραν ἀκόμα καὶ τὸ σπίτι του...

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ ἀγαπημένος σου;

— Ὁ Λουΐτζι μόλις ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ στρατό, πατέρα. Δὲν βρῆκε ἀκόμα δουλειά, ἀλλ' εἶνε ἄξιο παλληκάρι καὶ δὲν θ' ἀργήση νὰ βρῆ...

— Μὰ ἐπειδὴ εἶνε ἄξιο παλληκάρι γι' αὐτὸ δὲν θὰ βρῆ ποτέ του δουλειά, παρατήρησε ὁ πατέρας της.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θὲς νὰ πῆς, πατέρα.

— Ἂν ἦταν λιγώτερο ἄξιος, θὰ βρίσκονταν πολλοὶ ποὺ θάθελαν νὰ τὸν πάρουν στὰ κτήματα ἢ στὶς δουλειές τους. Ὁ Λουΐτζι σου ἔχει, βέβαια, πολλὲς ἱκανότητες... Βλέπεις ὅτι δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κόρη μου... Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶνε ἐγωιστὴς καὶ πολὺ περήφανος. Ἄφησε ποὺ νομίζει πὼς τὰ ξέρει ὅλα... Μ' ἄλλα λόγια, εἶνε περισσότερο ἔξυπνος καὶ ἱκανὸς ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται. Κι' ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο κανεὶς δὲν τὸν παίρνει στὴ δουλειά του... Ὁ Λουΐτζι σου νομίζει πὼς εἶνε ἀκόμη ἀφεντικό. Τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ χωνέψη πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν πάρη στὴ δουλειά του·τὸν θέλει γιὰ δοῦλο... Θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν πέφτω ἔξω κόρη μου... Ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸ Λουΐτζι σου δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ληστὴς ἢ λαθρέμπορος... καί, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἐκεῖ θὰ καταντήση...

Ὁ Λουΐτζι δὲν ἔγινε, ὡστόσο, οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἔξυπνος ὅπως ἦταν, κατάφερε ν' ἀνακατευθῆ στὸ ἐμπόριο τοῦ λαδιοῦ καὶ κέρδιζε τὴ ζωή του, κάνοντας τὸ μεσίτη ἀνάμεσα στοὺς παραγωγοὺς καὶ τοὺς ἐμπόρους.

Μὰ ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι δὲν ἔμεινε οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ εὐχαριστημένος.

—Ὁ Λουΐτζι σου, εἶπε στὴν κόρη του μιὰ μέρα, εἶνε ἕνα παράσιτο, ἕνας ζητιάνος. Γιατὶ δὲν ἔγινε ληστής, ὅπως τοῦ ταιριάζει;

— Γιατὶ μ' ἀγαπάει πατέρα, ἀπάντησε ἡ Μανταλένα.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί; ρώτησε ὁ πατέρας της.

— Ὁ Λουΐτζι κι' ἐγὼ ἐλπίζομε πὼς μιὰ μέρα θὰ καταφέρωμε νὰ μαλακώσωμε τὴν καρδιά σου καὶ νὰ σὲ κάμωμε ν' ἀλλάξης γνώμη.

— Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ γίνη ὅσο ἡ Κορσικὴ λέγεται Κορσική, εἶπε ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι. Ἀλλ' ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κόρη μου... Πρέπει νὰ σοῦ βρῶ ἕνα γαμπρό...

Τῆς τὸν βρῆκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό. Ὁ Ἀντώνιο Ριβάλντι — ἔτσι λεγόταν —

— Τρέχουμε λιγάκι, γυναικοῦλα μου, γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε, γιατὶ τὸ γραφεῖο εἶνε πολὺ κρύο!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους νέους τῆς Μπάστια. Κι' ἦταν, κοντὰ στ' ἄλλα, καλοκαμωμένος, ἔξυπνος καὶ δραστήριος. Κάθε νέα θὰ τὸν ἤθελε γιὰ ἄντρα της. Μὰ ὄχι κι' ἡ Μανταλένα. Γιατὶ ἡ καρδιά της ἦταν δοσμένη γιὰ πάντα στὸ Λουΐτζι.

Τοῦ κάκου, ὡστόσο, παρακάλεσε τὸν πατέρα της ν' ἀλλάξη γνώμη, ὑπενθυμίζοντάς του πῶς τὰ κορίτσια τῆς Κορσικῆς ἀγαποῦν μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωή τους κι' ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ δώσουν τὴν καρδιά τους σ' ἕναν ἄνθρωπο δὲν τὴν ξαναπαίρνουν ποτὲ πίσω. Ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι ἦταν ἀμετάκλητος. Κι' ὥρισε τὸ γάμο τῆς κόρης του γιὰ τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ Γενάρη.

Δυὸ μέρες πρωτύτερα, ὁ Ἀντώνιο Ριβάλντι βρέθηκε μ' ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιὰ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μπάστια δὲν χρειάστηκε νὰ σκεφτοῦν δυὸ φορὲς γιὰ νὰ καταλάβουν ποιὸς τὸν εἶχε σκοτώσει. Τὴν ἴδια μέρα, ἄλλωστε, ὁ Λουΐτζι Τζεννάρο ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ μερικοὶ τσοπάνηδες εἶπαν πῶς τὸν εἶδαν νὰ χώνεται μέσα στὸ «μακί».

Ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι, ἂν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος λυπήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ του, ἀπὸ τὸ ἄλλο εὐχαριστήθηκε γιατὶ ἡ πρόβλεψίς του εἶχε πραγματοποιηθῆ.

— Στὸ εἶχα προαναγγείλει, εἶπε στὴν κόρη του, πῶς ὁ Λουΐτζι σου θὰ γινόταν ληστής. Μόνο ποὺ μᾶς ἔκαμε νὰ χάσωμε ἕναν πρώτης τάξεως γαμπρό. Δὲν πειράζει ὅμως... Θὰ βροῦμε ἄλλον.

Καὶ βάλθηκε μ' ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχη.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἄνθρωπος ποὺ διάλεξε γιὰ σύζυγο τῆς Μανταλένα ἦταν ἕνας πλούσιος ἔμπορος, Τζιάκομο Φερράνι. Μετὰ τὸ γάμο, οἱ δυὸ σύζυγοι θἄφευγαν ἀμέσως γιὰ τὸ Αἰάκιο, ὅπου εἶχε τὸ σπίτι του ὁ γαμπρός.

Ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι κι' ὁ Τζιάκομο Φερράνι τοίμασαν μὲ τόση μυστικότητα τὰ πράγματα, ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς Μπάστια δὲν ἔμαθαν τίποτε πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὸ γάμο.

Τ' ἀπομεσήμερο, ὁ γαμπρὸς κι' οἱ ἄνθρωποί του πῆγαν στὴ μητρόπολι τῆς Μπάστια καὶ σταμάτησαν στὰ προπύλαια γιὰ νὰ περιμένουν τὴ νύφη.

Ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι κι' ἡ κόρη του ἦρθαν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. Ἡ δυστυχισμένη ἡ Μανταλένα σερνόταν μᾶλλ ν, παρὰ περπατοῦσε. Δυὸ ἀδερφὲς τῆς μητέρας της—ἡ ἴδια εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ—τὴν κρατοῦσαν ἀπ' τὰ χέρια.

Καθὼς ἡ μικρὴ συνοδεία ἔφτανε στὰ προπύλαια, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Τζιάκομο Φερράνι, χτυπημένος κατάστηθα, σωριάστηκε νεκρός.

Ἔγινε τότε μιὰ μεγάλη αναταραχὴ μέσα στὸ πλῆθος. Κι' ὅπως ὅλοι ἀναρωτιόνταν ἀπὸ ποῦ εἶχε πυροβολήσει ὁ δολοφόνος, ὁ Λουΐτζι Τζεννάρο καὶ δυὸ σύντροφοί του, ἔφιπποι κι' οἱ τρεῖς, παρουσιάστηκαν στὴ μέση τῆς πλατείας.

Ὁ Λουΐτζι ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία, ἄρπαξε ἢ καλύτερα δέχτηκε τὴ Μανταλένα στὴν ἀγκαλιά του, γιατὶ ἡ νέα, μόλις τὸν εἶδε, τινάχτηκε μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του. Ἔπειτα, σπηρούνισε τὸ ζῶο γιὰ νὰ φύγη.

Ἀλλά, κείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν τέσσερες πυροβολισμοί, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνός, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔστεκαν ὁλόγυρα εἶδαν τὸ Λουΐτζι καὶ τὴ Μανταλένα καταγῆς. Τὸ νυφικὸ φόρεμα τῆς νέας εἶχε βαφῆ κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στῆθος της. Ὁ ληστὴς ἦταν πεσμένος πλάϊ της καὶ τὸ σταχτὶ βελούδινο τακκάκι του εἶχε δυὸ τρύπες στὸ στῆθος, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πυροβολήσει ἦταν ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι.

Ὁ ληστὴς κι' ἡ νέα ψυχορραγοῦσαν, ἀλλὰ δὲν εἶχαν πεθάνει ἀκόμη.

Ὁ πατέρας τῆς Μαντελένας πέταξε τότε τὸ περίστροφο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' εἶπε στὸν παπᾶ τῆς ἐκκλησίας:

— Πάντρεψέ τους προτοῦ ξεψυχήσουν.

Ἡ μακάβρια τελετὴ ξετυλίχτηκε στὴ στιγμή. Ὁ Λουΐτζι κι' ἡ Μανταλένα ξεψυχησαν, καθὼς ὁ παπᾶς τέλειωνε τὶς εὐχές του...

Τὴν ἄλλη μέρα, τοὺς ἔθαψαν μέσα στὸν ἴδιο τάφο.

Μετὰ τὴν κηδεία, ὁ Γκιουζέππε Μπαρμπιέρι γύρισε στὸ σπίτι του καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τὸν ξαναεῖδε. Μερικοὶ λένε πῶς ἔχει χάσει τὸ λογικό του. Μὰ οἱ πιὸ πολλοὶ πιστεύουν πῶς εἶνε ἕνας δυστυχισμένος πατέρας, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ τὶς τύψεις του καὶ ποὺ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ παρακαλῆ τὸ θάνατο νὰ τὸν λυτρώση ἀπὸ τὸ φριχτὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς του. Μόνο ποὺ αὐτὸς ἀργεῖ νὰ ἔρθη... Γιατὶ ἡ ὥρα τοῦ ἐξιλασμοῦ δὲν σήμανε ἀκόμη γιὰ τὸν πατέρα τῆς Μαντελένας.

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

«Constance Bennett»

Γὰ ἁγνὰ καλλυντικὰ ποὺ μεταχειζεται καθε γυναικα για να διατηρη παντοτε τὴν ὠμορφια της. Η μαρκα ποὺ ἐπεβληθη σ ὅλο τὸν γυναικεῖο κοσμο.

Διαρκὴς Παρακαταθήκη:
Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ, Κτενᾶ 10, Τηλ. 22-707

Ἡ γλῶσσα τῶν τσιγγάνων

Πῶς συνεννοοῦνται μεταξύ των

Οἱ τσιγγάνοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους μπροστὰ σὲ ξένους, χωρὶς νὰ βγάζουν οὔτε λέξ. ἀπ' τὸ στόμα τους. Πῶς; Μὲ διάφορες κινήσεις ἢ νοήματα, π.χ. μ' ἕνα σούφρωμα τῶν φρυδιῶν, μ' ἕνα δάγκωμα τοῦ χείλους, μ' ἕνα ξύσιμο τῆς δεξιᾶς ἢ τῆς ἀριστερῆς ὠμοπλάτης τους, ποὺ μόνον ἐκεῖνος ποὺ ξέρει τὴ μυστηριώδη καὶ συνθηματική γλῶσσα τους μπορεῖ νὰ καταλάβη.

Ἔχουν ἐπίσης ἕνα δικό τους τρόπο γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους ὅταν βρίσκωνται σὲ πορεία, πρᾶγμα ποὺ τοὺς συμβαίνει συνηθέστατα, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐγκατασταθοῦν μόνιμα πουθενά. Οἱ διάφορες ὁμάδες ἀνταλλάσσουν τότε μεταξύ τους διάφορες χρήσιμες πληροφορίες, χάρις σὲ μυστηριώδη σήματα ποὺ ἀφήνουν στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ καθοδηγοῦν τοὺς ἄλλους ποὺ ἔρχονται πίσω τους.

Ἕνα κλαδὶ δέντρου π.χ. χωμένο ἀνάμεσα σὲ τρεῖς πέτρες, ποὺ βρίσκονται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, δείχνει στὶς ὁμάδες τῶν τσιγγάνων ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν πρώτη, τὴν ἐμπροσθοφυλακή, ὅπως θὰ λέγαμε, ποιὰ διεύθυνσι πρέπει ν' ἀκολουθήσουν. Ἂν αὐτὸ τὸ κλαδὶ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη πέτρα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ περιοχὴ εἶνε πλούσια καὶ φιλόξενη, ἂν βρίσκεται ἀνάμεσα στὴ δεύτερη καὶ στὴν τρίτη ὅτι ὑπάρχουν μερικὲς πιθανότητες καλῆς διαβιώσεως, ἀλλ' ὄχι σημαντικές. Ἂν, τέλος, εἶνε χωμένο στὴ γῆ, κατω ἀπὸ τὶς πέτρες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ πρώτη ὁμάδα ἀνιχνεύει τὴν περιοχὴ καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ δώση καμμιὰ θετικὴ πληροφορία γιὰ τὴ γονιμότητα καὶ τοὺς ἀνθρώπους της.

Ἕνα ξερὸ κλαδὶ χωμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρες σημαίνει: «Φύγετε! Ἡ περιοχὴ εἶνε φτωχὴ ἢ ἀφιλόξενη».

Ἕνα κόκκινο πανὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου σημαίνει ὅτι ἡ παραμονὴ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ εἶνε ἐπικίνδυνη. Ἂν τὸ πανὶ εἶνε σχισμένο στὴ μέση, ἡ εἰδοποίησις εἶνε σαφής: «Ἄμεσος κίνδυνος! Ἀλλάξετε ἀμέσως πορεία».

Ἕνα φτερὸ πουλιοῦ καρφωμένο πάνω σ' ἕνα φύλλο δέντρου σημαίνει: «Ἡ ἀστυνομία μᾶς καταδιώκει. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς μας συνελήφθη. Μὴν μᾶς ἀκολουθῆτε, ἀλλ' οὔτε ν' απομακρυνθῆτε πολύ, γιατὶ μπορεῖ νὰ χρειασθῆ νὰ μᾶς βοηθήσετε».

Ἕνα μαῦρο κι' ἕνα κόκκινο πανὶ στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου σημαίνει: «Κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἐγκλημάτησε. Φύγετε ἀμέσως. Δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε».

Δυὸ κλαδιὰ σπασμένα τὸ ἕνα σὲ σχῆμα ὀξείας καὶ τὸ ἄλλο ἀμβλείας γωνίας πάνω σ' ἕνα δέντρο, ποὺ βρίσκεται στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου σημαίνουν: «Εἴμαστε καλά, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ ἄλλους».

Οἱ τσιγγάνοι ἔχουν ἐπίσης ἰδιαίτερα σήματα γιὰ ν' ἀνακοινώνουν τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ζωῆς τους. Ἀνάλογα σήματα χρησιμοποιοῦν καὶ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις γιὰ νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπη, τὸ μῖσος τους, κτλ.

Ὅταν μιὰ νέα θέλη νὰ δώση σ' ἕνα θαυμαστή της νὰ καταλάβη ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένη τίποτε ἀπ' αὐτήν, βάζει στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς της ἕνα ξερὸ ξύλο σπασμένο στὴ μέση. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, κρεμάει πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκηνῆς ἕνα ἄνθος.

Ἂν ἡ νέα θέλη νὰ εἰδοποιήση τὸν καλό της ὅτι κινδυνεύει ἀπὸ κάποιον ἀντίπαλο ἢ ἀπὸ τοὺς δικούς της, χώνει ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή της ἕνα διχαλωτὸ ξύλο, ἀφοῦ πρωτήτερα κάμη πάνω σ' αὐτὸ μερικὲς χαρακιὲς μ' ἕνα μαχαίρι. Αὐτὸ σημαίνει: «Ἡ ζωή σου κινδυνεύει. Φύγε».

Ὁ τσιγγάνος ποὺ θέλει νὰ προκαλέση ἕναν ἄλλο σὲ μονομαχία πηγαίνει καὶ καρφώνει τὸ μαχαῖρι του στὸ χῶμα ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς τοῦ ἀντιπάλου του. Ὅταν αὐτὸς βγῆ ἔξω, ὁ πρῶτος τρέχει ἀμέσως, σηκώνει τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ βάζει στὴ ζώνη του. Ὁ ἄλλος καταλαβαίνει ἀμέσως καὶ ἡ διαφορὰ λύεται τὴν ἴδια ἢ τὴν ἄλλη μέρα. Οἱ μονομαχίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους γίνονται συνήθως τὸ σούρουπο, γιὰ νὰ μπορέση ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὸν ἄλλον ν' ἀπομακρυνθῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας.

Οἱ τσιγγάνοι ἔχουν δικούς τους νόμους. Οἱ συνηθέστερες τιμωρίες ποὺ ἐπιβάλλουν σὲ κείνους ποὺ πέφτουν σ' ἕνα παράπτωμα ἢ διαπράττουν ἕνα ἔγκλημα εἶνε τὸ πρόστιμο, ἡ ἐξορία καὶ ὁ θάνατος. Ὁ ἐξοριζόμενος δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση σὲ μιὰ περιοχή, ἂν δὲν συμπληρωθῆ ὁ χρόνος τῆς ἐξορίας του μακρυὰ ἀπ' τὴ φυλή του.

Στὴ Βοημία, ὅπου ἀφθονοῦν οἱ τσιγγάνοι, οἱ ἐκτελέσεις γίνονται κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ὁ κατάδικος κλείνεται μέσα σ' ἕνα χῶρο ποὺ προστατεύεται ὁλόγυρα ἀπὸ βράχους καὶ δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μόνον ἔξοδο. Οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι ἀρχίζουν νὰ τὸν λιθοβολοῦν. Ἂν κατορθώση νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ χῶρο, ὁ λιθοβολισμὸς σταματάει ἀμέσως καὶ εἶνε ἐλεύθερος τότε νὰ πάη ὅπου θελήση, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸν ἐνοχλήση κανείς. Τὸ μόνο ποὺ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται εἶνε νὰ μείνη στὴν ἴδια περιοχή. Ὁποιοσδήποτε μπορεῖ τότε νὰ τὸν σκοτώση. Ἂν, ὅμως, δὲν κατορθώση νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ χῶρο, τότε θάβεται κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ τοῦ ρίχνουν οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι. Κατόπιν παίρνουν τὸ πτῶμα του καὶ τὸ πετᾶνε σ' ἕνα βάραθρο ἢ τὸ θάβουν μέσα στὴ γῆ. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ προδώση μιὰ τέτοια ἐκτέλεσι τιμωρεῖται ἐπίσης μὲ θάνατο.

Καὶ αὐτὰ ὅλα μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης!

Ἡ καρδιὰ τῆς μάνας

Ὁ κὺρ Θανάσης ὁ Γκανᾶς ἦταν κτηνοτρόφος στὴν Ἤπειρο. Καλῆς καρδιᾶς ἄνθρωπος, πονετικός, γλυκομίλητος. Τὸ σπίτι του τὸ εἶχε στὰ Γιάννενα.

Στὸ πλαγινὸ σπίτι ἔμενε μιὰ συμπαθητικὴ χήρα, μιὰ χρυσόκαρδη νοικοκυρά, ἡ κυρὰ Μαρία. Ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε ἀφήσει τὸ χωριὸ καὶ εἶχε κατέβει στὴν πόλι, γιὰ νὰ σπουδάση τὸ μονάκριβο παιδάκι της, τὸν Κώστα της.

Στὸ παιδὶ αὐτό, ἕνα παιδάκι ἥσυχο, λιγόλογο καὶ στοχαστικὸ εἶχε μεγάλη ἀδυναμία. Ὁ Κωστάκης της ἦταν ὁ θησαυρός της, ὅλη της ἡ ζωή, ὕστερα ἀπ' τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου συντρόφου τῆς ζωῆς της.

Κάθε τόσο ποὺ ὁ κὺρ Θανάσης τὴ συναντοῦσε μπρὸς στὴν αὐλόπορτά της, καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι του, τοὔλεγε:

— Κὺρ Θανάση, ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω κάτι...

— Ὅ,τι θές, κυρὰ Μαρία μου.

—Ἐσὺ ποὺ γυρίζεις στὶς στάνες σου, νὰ μοῦ φέρης λίγη φρέσκη μυζήθρα γιὰ τὸν Κωστάκη μου, λίγο χλωρὸ τυρί, λίγο ἀνθόγαλα.

—Ἀκοῦς λέει. Νὰ μείνης ἥσυχη, κυρὰ Μαρία, τῆς ἀπαντοῦσε.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου γείτονα. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη καλά!

Πῶς μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ; Ἤξερε τὴ λατρεία της γιὰ τὸ παιδάκι της, μάντευε τὸν καϋμό της.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἦταν ἡ πιὸ συμπαθητικὴ πελάτισσά του νὰ ποῦμε. Τὴ θαύμαζε γιὰ τὸ κουράγιο μὲ τὸ ὁποῖο κυβερνοῦσε τὸ σπιτικό της, χήρα γυναῖκα αὐτή.

Κάτω ἀπ' τὶς στοργικὲς φροντίδες της ὁ γυιός της μεγάλωνε καὶ πρόκοφτε στὰ γράμματα. Ὡς ποὔφτασε ὁ καιρὸς νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἦταν μεγάλος πιά. Ἔπρεπε νὰ μάθη μιὰ τέχνη γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμάκι του καὶ νὰ ζήση τίμια στὴν κοινωνία...

Ἦταν τραγική, ἀλησμόνητη ἡ μέρα τοῦ χωρισμοῦ μάνας καὶ γυιοῦ — ἦταν μέρα πόνου καὶ σπαραγμοῦ γιὰ τὴν ἄτυχη τὴ Μαρία. Ξεσχιζόταν ἡ καρδιά της. Ποτάμι τρέχανε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της.

Ἔκλαιγε κι' αὐτή, ἔκλαιγε κι' ὁ γυιός της.

Ἔσφιγγε τὸν Κώστα της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φιλοῦσε μ' ἀπελπισία.

— Στὸ καλό, Κώστα μου, ἡ ὥρα ἡ καλή, ὁ Χριστὸς κι' ἡ Παναγία μαζί σου, παιδάκι μου. Νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ προκομένος. Καὶ μὴν ξεχνᾶς τὴν ἄμοιρη μανούλα σου. Νὰ μοῦ γράφης τακτικὰ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ γράφω, παιδάκι μου ἀγαπημένο...

★

Ἔφυγε ὁ Κώστας της, ἡ παρηγοριὰ τῆς ζωῆς τῆς ἄμοιρης τῆς χήρας τῆς Ἠπειρώτισσας. Ὁ καϋμός τῆς κυρὰ Μαρίας ἦταν μεγάλος. Δὲν τὴν χωροῦσε ὁ τόπος. Πήγαινε κι' ἐρχότανε καὶ στριφογύριζε σὰν τρελλὴ κι' ὅλο ἀναστέναζε μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια της, κι' ὅλο γονάτιζε μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι καὶ προσευχότανε:

— Παναγία μου, Δέσποινά μου, φύλαγε τὸ μοναχοπαῖδι μου, δίνε του φώτισι, κάνε τον καλὸν ἄνθρωπο...

Ὅλοι νόμισαν στὴν ἀρχὴ κι' ἐλπίσανε πὼς ἡ κυρὰ Μαρία θὰ παρηγοριόταν μὲ τὸν καιρό. Μὰ ὁ μισεμὸς τοῦ γυιοῦ της τῆς ἔγινε μαράζι ἀγιάτρευτο. Ἦρθαν ὕστερα κακὲς ἡμέρες, ἦρθαν φτώχειες κι' ἀναποδιὲς κι' ἡ καϋμένη ἡ Ἠπειρώτισσα ἔπεσε στὸ κρεββάτι ἄρρωστη.

Μόνη της παρηγοριὰ πιὰ τὰ γράμματα τοῦ Κώστα της. Τῆς ἔγραφε τακτικὰ τὸ καλό της παιδί. Εἶχε μάθει μιὰ τέχνη καὶ τὰ βόλευε καλά...

Μὰ τὸ γράμμα εἶναι πρόσκαιρη παρηγοριά. Καὶ μιὰ μέρα ἡ φτωχὴ μάνα ἔκανε αἱμόπτυσι. Τί τραγωδία, Θεέ μου! Ἦταν φυματικὴ ἡ μαύρη ἡ κυρὰ Μαρία!...

Καρφωμένη στὸ κρεββάτι, ἔλυωνε ἀπ' τὸν πυρετό. Ὅταν ἔφτανε τὸ γράμμα τοῦ γυιοῦ της τὸ φιλοῦσε, τὸ μούσκευε μὲ τὰ δάκρυά της καὶ τὸ διάβαζε πολλὲς φορές.

Ἔγραφε κι' ἡ ἴδια στὸν Κώστα της. Μὰ ποτὲ δὲν τοὔκανε λόγο γιὰ τὴν ἀρρώστεια της. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν λυπήση. Κι' ἡ κατάστασί της ὅλο καὶ χειροτέρευε.

Ἄξαφνα, κάποιος πατριώτης ποὺ ταξείδεψε στὴν Ἀθήνα, μίλησε στὸν Κώστα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς μάνας του. Σφίχτηκε ἡ καρδιὰ τοῦ καϋμένου τοῦ παιδιοῦ. Τῆς ἔγραψε ἀμέσως.

«Ἂν ἡ κατάστασί σου εἶναι σοβαρή, μανούλα μου, τῆς ἔγραφε, στεῖλε μου ἀμέσως γράμμα νἄρθω. Περιμένω ἀπάντησί σου. Μὴ μοῦ κρύψης τὴν ἀλήθεια, σὲ παρακαλῶ.

Σοῦ φιλῶ τὸ χέρι
Ὁ Κώστας σου»

Ὅταν ἔφτασε τὸ γράμμα τοῦ Κώστα, ἡ μαύρη μάνα του βρισκότανε στὰ στερνά της. Λίγες μέρες ζωῆς τῆς μέναγε. Ἔνοιωθε τὸ Χάρο μέσα στὸ σπίτι της.

Ἡ ἐξάντλησί της ἦταν μεγάλη. Εἶχε λυώσει, ἡ ἄμοιρη ἡ μάνα, στὸν Ἀπάνω Κόσμο. Ἔσφιξε ὡστόσο τὸ κουράγιο της κι' ἀπάντησε ἀμέσως στὸ γυιό της:

«Κώστα, παιδάκι μου,

Δὲν ἔχω τίποτα. Ἕνα μικρὸ κρυολόγημα ἦταν καὶ πάει νὰ περάση. Μὴν κάνης ἄδικα ταξεῖδι κι' ἀφήσης τὴ δουλειά σου. Σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες θὰ εἶμαι στὸ πόδι. Ὁ Χριστὸς κι' ἡ Παναγιὰ μαζί σου, Κώστα μου.

Σὲ φιλῶ χρυσό μου παιδὶ
Ἡ μανούλα σου»

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς μέρες. Ἕνα βράδυ ἡ κυρὰ Μαρία ἔνοιωσε τὸ Θάνατο νὰ τὴν ἀγγίζη μὲ τὸ μαῦρο του φτερό. Θὰ πέθαινε. Ἕνα θεϊκὸ χαμόγελο φώτισε ὡστόσο τὸ χλωμό, ἀδυνατισμένο της πρόσωπο.

— Πεθαίνω ἥσυχη... ψιθύρισε ἀχνά. Δὲν ἦρθε τὸ παιδί, δὲν ἦρθε ὁ Κώστας μου... Ποῦ νὰ ἐρχόταν μέσα στὴ φωτιά;... Εἶνε φοβερὴ ἡ καταραμένη ἡ ἀρρώστεια μου... Μποροῦσε νὰ κολλήση τὸ παιδάκι μου... Καὶ τότε θὰ βασανιζόταν παντοτεινὰ ἡ ψυχή μου στὸν Κάτω Κόσμο... Γι' αὐτὸ τοὔγραψα ψέμματα... Γιὰ νὰ τὸ γλυτώσω ἀπ' τὸ κακό... Νὰ τοῦ πῆτε πὼς πέθανα μὲ τ' ὄνομά του στὰ χείλη μου... Μέσα ἀπ' τὴ βασανισμένη μου καρδιὰ τοῦ δίνω τὴν εὐχή μου: Νὰ ζήσης, Κώστα μου, σὰν τὰ ψηλὰ βουνά!...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς ἀσύγκριτης μάνας. Ἔκλεισε ὕστερα τὰ μάτια της καὶ πέταξε ἡ μεγάλη ψυχή της κοντὰ στὸ Θεό...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ὁ «μὴν τοῦ μέλιτος»

Περίοδος εὐτυχίας ἢ ἀπογοητεύσεων;

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἐπιστημόνων τοῦ Μπουένος - Ἄϋρες ἔκαμε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ μιὰ ἔρευνα μεταξὺ ἑνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἐγγάμων γυναικῶν, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, γιὰ νὰ ἐξακριβώση πῶς εἶχαν περάσει τὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος» καὶ ποιὲς ἦταν οἱ ἐντυπώσεις τους ἀπ' αὐτὴ τὴν περίοδο, ποὺ ἔχει ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια νὰ τὴν θεωροῦμε σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μας.

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἐνήργησαν τὴν ἔρευνα ἐφρόντισαν νὰ περιλάβουν σ' αὐτὴν γυναῖκες ποὺ εἶχαν παντρευτῆ πρόσφατα καὶ ἄλλες ποὺ εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἀπέκλεισαν, ὅμως, ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν ζήσει τὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος» πρὶν ἀπὸ διάστημα μικρότερο τῶν δυὸ χρόνων, καθὼς καὶ κεῖνες ποὺ εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, τὶς πρῶτες γιατὶ οἱ ἐντυπώσεις τους ἦσαν πολὺ πρόσφατες καί, συνεπῶς, δὲν παρουσίαζαν τὴν ἀπαιτουμένη ἀντικειμενικότητα καὶ τὶς δεύτερες γιατὶ οἱ ἐντυπώσεις τους ἦσαν πολὺ παληὲς καὶ εἶχαν ἀλλοιωθῆ ἢ παραμορφωθῆ πιθανῶς ἀπὸ τὸ χρόνο.

Τὰ 90% ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἀπάντησαν ὅτι οἱ ἀναμνήσεις τους ἦσαν ὁλοζώντανες, σὰν νὰ εἶχαν ζήσει χθὲς μόλις τὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος». Οἱ ὑπόλοιπες δήλωσαν ἀπερίφραστα ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς περιόδου εἶχε ἐξαφανιστῆ ὁλότελα ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἢ ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ ποῦν τίποτε τὸ θετικὸ γι' αὐτήν.

Τὰ 74% ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ διατηροῦσαν ζωηρὴ τὴν ἀνάμνησι τοῦ «μηνὸς τοῦ μέλιτος» ἀπάντησαν ὅτι τὴν θεωροῦσαν σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη περίοδο τῆς ζωῆς τους καὶ ὅτι τὴν νοσταλγοῦσαν πάντοτε. Οἱ ὑπόλοιπες 26% ἀπάντησαν ὅτι ὁ «μὴν τοῦ μέλιτος» δὲν ἀνταποκρινόταν στὰ ὄνειρα ποὺ εἶχαν φτιάξει πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ περίοδος τὶς ἀπογοήτευσε, ἄλλες περισσότερο καὶ ἄλλες λιγώτερο. Γιὰ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἡ ἀπογοήτευσις ἦταν πλήρης, ὁριστικὴ καὶ ἀνεπανόρθωτη. Οἱ περισσότερες, ὅμως, περιορίζονται νὰ ὑπογραμμίσουν ὅτι ὁ «μὴν τοῦ μέλιτος» δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ περίμεναν. Ἐλάχιστες, τέλος, τονίζουν ὅτι θὰ προτιμοῦσαν νὰ μείνουν μὲ τὰ νεανικά τους ὄνειρα καὶ νὰ μὴν γνωρίσουν τὴ σκληρὴ πραγματικότητα.

Μερικὲς μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποὺ ἀπάντησαν στὰ ἐρωτήματα τῆς ἐπιτροπῆς δείχνονται ἀρκετὰ τολμηρές. Θὰ προτιμοῦσαν, τονίζουν, νὰ εἶχαν κάποια πεῖρα γιὰ τὰ ζητήματα τῆς συζυγικῆς ζωῆς, πρᾶγμα πού, κατὰ τὴ γνώμη τους, θὰ τὶς προφύλασσε ἀπὸ πολλὲς ἀπογοητεύσεις.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς γράφει:

«Μιὰ νέα ἔχει ἀκούσει ἀρκετά, ἔχει διαβάσει ἴσως πολλὰ κι' ἔχει φαντασθῆ πολὺ περισσότερο. Φαντάζεται τὴ συζυγικὴ ζωὴ κι' ὅλα ὅσα σχετίζονται μ' αὐτὴν σὰν ὄνειρο. Τὴν πραγματικότητα εἶνε ἀνίκανη νὰ τὴ συλλάβη. Κι' ὅμως αὐτὴ τὴν περιμένει μόλις διαβῆ τὸ κατῶφλι τοῦ συζυγικοῦ θαλάμου. Δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ὄνειρο εἶνε καλύτερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Πιστεύω, ἀντίθετα, ὅτι ἡ πραγματικότης εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα τὰ ὄνειρα. Ἐδῶ, ὅμως, εἶνε ποὺ μπλέκονται τὰ πράγματα. Γιατὶ ἡ νέα πού, πλημμυρισμένη ἀπὸ ὄνειρα, ἀντικρύζει γυμνὴ τὴν πραγματικότητα, τὴν βρίσκει φτωχὴ καί, κάποτε χυδαία καὶ ἀηδιαστική. Μπορῶ νὰ ὁμολογήσω σήμερα ὅτι ὁ «μὴν τοῦ μέλιτος» ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ ἀξιοθρήνητη περίοδος τῆς ζωῆς μου. Τὰ αἰσθήματα ποὺ κυριαρχοῦσαν στὴν ψυχή μου ἦταν ἡ δειλία, ἡ ντροπή, ὁ φόβος καὶ ἡ ἀποστροφή. Τὴν πραγματικὴ συζυγικὴ εὐτυχία τὴν γνώρισα μόλις πέρασε ὁ περίφημος «μὴν τοῦ μέλιτος».

Οἱ ἐρευνηταὶ καταλήγουν στὸ συμπέρασμα ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ θρυλουμένη εὐτυχία τῆς περιόδου, ποὺ ἀποκαλοῦμε «μῆνα τοῦ μέλιτος» εἶνε τεχνητὴ καὶ ἐπίπλαστη. Ὑποστηρίζουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ κάνει πολὺ σχετικὴ τὴν εὐτυχία ἑνὸς ἀνδρογύνου κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ εἶνε ἡ ἄγνοια τῆς γυναίκας γιὰ τὸν ἀκριβῆ ρόλο της ἢ καλύτερα ἡ παραμόρφωσις αὐτοῦ τοῦ ρόλου μέσα στὸ μυαλό της. Ἀπ' αὐτὴ τὴν παραμόρφωσι προκύπτουν οἱ μεγαλύτερες καὶ σοβαρώτερες ἀπογοητεύσεις. Ὁ «μὴν τοῦ μέλιτος», τονίζει ἡ ἐπιτροπὴ στὸ συμπέρασμά της, δὲν εἶνε μιὰ «ἐρωτικὴ νύχτα», ὅπως τὴν πλάθουν μὲ τὴ φαντασία τους οἱ περισσότερες νέες. Δὲν εἶνε ἐπίσης ἡ «αἰωνία εὐτυχία» ποὺ φαντάζονται οἱ ὀνειροπόλοι καὶ τῶν δύο φύλων. Εἶνε μιὰ χειροπιαστὴ εὐτυχία, ποὺ στηρίζεται σὲ μιὰ βαθύτερη ἐπαφή, σωματική, διανοητικὴ καὶ ψυχική. Μόνον ὅσοι κατορθώνουν νὰ ἐπιτύχουν αὐτὴ τὴν ἐπαφὴ βρίσκουν τὴν εὐτυχία στὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος» καὶ σφυρηλατοῦν τὴν εὐτυχία ὅλης τῆς ζωῆς των.

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ Στέφανος Λοχόννα, μ' ὅλο ποὺ ἦταν γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, εἶχε τὴ σπάνια τύχη νὰ ζήση τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια στὸν πύργο τοῦ βαρώνου Ἄρπαντ.

Ὁ βαρῶνος Γκέζα Ἄρπαντ εἶχε παρακαλέσει τὸ γυμνασιάρχη τῆς γειτονικῆς πολιτείας νὰ τοῦ στείλη τὸν καλύτερο καὶ ἐξυπνότερο μαθητή του, γιὰ νὰ γίνη ὁ σύντροφος τοῦ γυιοῦ του Ζολτάν. Καὶ ὁ γυμνασιάρχης τοῦ ἔστειλε τὸ Στέφανο Λοχόννα, συνιστῶντας τον γιὰ «ὑπόδειγμα ἔξυπνου, ἐπιμελοῦς καὶ εὐγενικοῦ μαθητοῦ».

Νὰ πῶς ὁ φτωχὸς Στέφανος Λοχόννα βρέθηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον, ποὺ δὲν τὸ εἶχε φανταστῆ οὔτε στὸν ὕπνο του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ζολτάν, ὁ κόμης Ἄρπαντ εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Καρολίνα, ποὺ ἦταν δυὸ χρόνια μικρότερη ἀπ' τὸν ἀδελφό της. Κι' ὅπως δὲν τὰ κατάφερνε στὰ μαθηματικά, ὁ πατέρας της παρακάλεσε τὸ Στέφανο, νὰ τὴν παρακολουθῆ καὶ νὰ τὴν ὁδηγῆ.

Ἔτσι, τὰ τρία παιδιὰ ἀποτέλεσαν σὰν ἕνα ξεχωριστὸ κόσμο μέσα στὸν πύργο. Ἔτρωγαν, διάβαζαν κι' ἔπαιζαν μαζί.

Ὁ Ζολτὰν ἀγαποῦσε πολὺ τὸ σύντροφό του κι' ἡ μικρὴ Καρολίνα τὸν ἔβλεπε μὲ θαυμασμὸ κι' ἀποροῦσε πῶς τὸ κεφάλι του μποροῦσε νὰ χωράη τόσα πράγματα. Γιατὶ ὁ Στέφανος ἦταν τόσο ἔξυπνος, ποὺ ἀποστόμωνε πολλὲς φορὲς καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς καθηγητάς του.

Ὁ πρῶτος χρόνος δὲν ἔφερε καμμιὰ μεταβολὴ στὴ ζωὴ τῶν τριῶν παιδιῶν. Οὔτε κι' ὁ δεύτερος. Μά, ἀπὸ τὸν τρίτο, ἔγινε φανερὸ πῶς ὁ Στέφανος εὕρισκε πιὸ μεγάλη εὐχαρίστησι στὴ συντροφιὰ τῆς Καρολίνας παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ πῶς ἡ κόρη τοῦ βαρώνου Ἄρπαντ δὲν ποθοῦσε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μένη ὅσο μποροῦσε πιὸ πολὺ κοντά του. Κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο χρόνο, ὁ Στέφανος κι' ἡ Καρολίνα πῆραν τὸ θάρρος νὰ πηγαίνουν μόνοι τους στὸ μεγάλο πάρκο, ποὺ ἁπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὸν πύργο καὶ νὰ μένουν ὧρες ἀτέλειωτες ἐκεῖ.

Τί ἔλεγαν σ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις τους; Πολλὲς φορὲς τίποτε. Ἢ κι' ἂν μιλοῦσαν ἡ συζήτησί τους κυλοῦσε σὲ πράγματα ποὺ ἦταν ὁλωσδιόλου ἀσήμαντα. Μὰ ἡ εὐχαρίστησι ποὺ ἔνοιωθαν, ὅταν βρίσκονταν μαζὶ καὶ πήγαιναν περίπατο ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν νὰ ποῦν δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ βγάλουν ἀπ' τὸ στόμα τους παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Στέφανος ἐπρόκειτο νὰ φύγη ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ πάη στὴ Βουδαπέστη νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του.

Αὐτὸ ἔγινε στὸ τέλος τοῦ τέταρτου χρόνου.

— Στέφανε, εἶπε ἡ Καρολίνα, ἡ σκέψις μου θὰ σὲ συνοδεύη ὅπου κι' ἂν πᾶς.

— Καρολίνα, τῆς ἀπάντησε ὁ νέος, ἡ σκέψις μου θὰ μένη ἐδῶ ὅσο μακρυὰ κι' ἂν μὲ φέρουν τὰ βήματά μου.

— Θὰ ξανασυναντηθοῦμε μιὰ μέρα, εἶπε ἡ Καρολίνα.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Θὰ σὲ περιμένω πάντα, εἶπε ἡ κόρη τοῦ βαρώνου Ἄρπαντ.

Καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια τους.

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Ἔπειτα, οἱ μέρες κύλησαν γοργά. Κι' οἱ μέρες ἔγιναν βδομάδες κι' οἱ βδομάδες μῆνες κι' οἱ μῆνες χρόνια.

Ὁ Στέφανος Λοχόννα ἦταν στὴ Βουδαπέστη, ὅπου σπούδαζε μηχανικός. Στὶς γιορτὲς καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν ἔγραφε στὸ βαρῶνο Ἄρπαντ καὶ στὸ Ζολτὰν καί, σὲ κάθε γράμμα του, πρόσθετε καὶ δυὸ λέξεις γιὰ τὴν Καρολίνα. Ὁ βαρῶνος κι' ὁ γυιός του ἀπαντοῦσαν στὰ γράμματά του καὶ τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὶς προόδους ποὺ ἔκανε ἡ Καρολίνα στὴ μουσικὴ καὶ τὴ ζωγραφικὴ ἢ γιὰ τὸ πῶς εἶχε γίνει ὑπέροχη ἀμαζόνα κι' εἶχε κερδίσει τὸ πρῶτο βραβεῖο στοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνες μεταξὺ γυναικῶν τοῦ Κζάκ. Τοῦ διαβίβαζαν ἐπίσης τοὺς χαιρετισμούς της ἢ τοὔγραφαν πῶς ἡ Καρολίνα διατηροῦσε πάντα τὴν ἀνάμνησι τῆς ζωῆς ποὺ εἶχαν ζήσει ἄλλοτε μαζὶ κι' ἄλλα παρόμοια πράγματα.

Ὁ Στέφανος θὰ ἤθελε, βέβαια, κάτι ἄλλο. Μὰ καταλάβαινε πῶς θὰ ἦταν ἄτοπο νὰ γράψη ἀπ' εὐθείας στὴν Καρολίνα καὶ δὲν πῆρε ποτέ του αὐτὸ τὸ θάρρος.

Στὸ τέλος τοῦ τέταρτου χρόνου, τέλειωσε τὶς σπουδές του καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά του μὲ ἄριστα. Βιάστηκε τότε νὰ τὸ ἀναγγείλη στὸ βαρῶνο Ἄρπαντ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως τὸν προσκαλοῦσε νὰ περάση μερικὲς μέρες στὸν πύργο.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ὁ βαρῶνος Ἄρπαντ τὸν προσκάλεσε γιὰ τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου. Στὸ γράμμα του τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ ἔνοιωσαν ὅλοι στὸ σπίτι του, μαθαίνοντας τὸ ἐπιτυχὲς τέλος τῶν σπουδῶν του.

«Τὸ μέλλον ἀνοίγεται μπροστά σου γεμᾶτο ὑποσχέσεις, τοῦ ἔγραφε. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ χαρῆ περισσότερο ἀπὸ μένα γιὰ τὸν πρῶτο θρίαμβό σου στὴ ζωή. Ἐλπίζω κι' εὔχομαι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν κι' ἄλλοι. Θὰ εἶνε μεγάλη χαρὰ γιὰ μένα νὰ συντελέσω στὴν εὐτυχία σου. Ὅταν ἔρθης ἐδῶ, τὰ λέμε».

Ἦταν ἁπλᾶ λόγια εὐγενείας αὐτά; Ἢ ἔκρυβαν κάτι ἄλλο; Ὁ Στέφανος Λοχόννα ἔφυγε γιὰ τὸν πύργο τοῦ Ἄρπαντ, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδες.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρόσεξε, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἦταν πῶς ἡ Καρολίνα δὲν τοῦ μιλοῦσε πιὰ μὲ τὴν ἴδια οἰκειότητα ὅπως ἄλλοτε καὶ φαινόταν, μάλιστα, νὰ τὸν ἀποφεύγη.

Τὸ λόγο, ὁ Στέφανος Λοχόννα τὸν ἔμαθε τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Βαρῶνος Ἄρπαντ, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι του, ἤπιε στὴν ὑγειὰ τοῦ κόμητος Ἀρρίγκο Πεττενστάϊν.

Ἡ Καρολίνα κοκκίνισε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Στέφανος Λοχόννα, ποὺ πρώτη φορὰ ἄκουγε αὐτὸ τ' ὄνομα, γύριζε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος τοῦ οἰκοδεσπότου.

—Ὁ κόμης Ἀρρίγκο Πεττενστάϊν, ὑπολοχαγὸς τῶν οὐλάνων, εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Καρολίνας, τοῦ ἐξήγησε ὁ βαρῶνος. Τὸν περιμένομε αὔριο τὸ πρωῒ ἐδῶ. Οἱ γάμοι θὰ γίνουν σὲ δυὸ μέρες...

Ὁ βαρῶνος Ἄρπαντ ἄδειασε τὸ ποτῆρι του.

—Ἀγαπητέ μου Στέφανε, εἶπε ἔπειτα στὸ νέο, σοῦ ἔγραφα στὸ γράμμα μου πὼς ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ συντελέσω στὴν εὐτυχία σου. Καὶ θὰ σοῦ δώσω ἀπόψε μιὰ πρώτη ἀπόδειξι. Ὁ μέλλων γαμβρός μου δέχτηκε νὰ σοῦ ἀναθέση τὴν ἐκτέλεσι μερικῶν τροποποιήσεων στὸν πύργο τοῦ Τεμπέκ. Οἱ νεόνυμφοι, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, θὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἑλβετία καὶ δὲν θὰ γυρίσουν πρὶν ἀπὸ τὸ νέο ἔτος. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ ἔχης τελειώσει τὶς τροποποιήσεις ποὺ θὰ σοῦ ὑποδείξη ὁ κόμης Ἀρρίγκο. Αὔριο θὰ συνεννοηθῆτε μαζὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ κατόπιν μπορεῖς νὰ φύγης ἀμέσως γιὰ τὸ Τεμπέκ, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς νὰ μείνης ἄλλη μιὰ μέρα ἐδῶ, γιὰ νὰ παρευρεθῆς στὸ γάμο τῆς Καρολίνας...

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀπάντησε ὁ Στέφανος.

Τὰ μέλη του ἦταν βαρειὰ καὶ τὸ μυαλό του ἄδειο. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ζωὴ εἶχε φύγει, ξαφνικά, ἀπὸ πάνω του.

Ἔμεινε, ὡστόσο, στὸν πύργο καὶ παρευρέθηκε στὸ γάμο.

Ἔπειτα ἀποχαιρέτησε τοὺς νεονύμφους, τὸ βαρῶνο Ἄρπαντ καὶ τὸν Ζολτὰν κι' ἔφυγε ἀπ' τὸν πύργο, γιὰ νὰ πάη στὸ γειτονικὸ σταθμό, ὅπου θἄπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Τεμπέκ.

Ἀλλὰ τὰ πόδια του δὲν τὸν πῆγαν πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη λίμνη μὲ τὰ χρυσόψαρα, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ πάρκου. Κοντὰ σ' αὐτή, εἶχαν πῆ ἄλλοτε τὰ πρῶτα ἐρωτόλογά τους μὲ τὴν Καρολίνα. Ἀλλοίμονο ὅμως, καὶ τὰ τελευταῖα.

Ὁ Στέφανος Λοχόννα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ζωή του εἶχε σταματήσει ἐκεῖ. Δὲν αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία, οὔτε τὴ δύναμι νὰ προχωρήση περισσότερο. Μέσα στὴν καρδιά του βρίσκονταν μόνο συντρίμμια. Ποῦ μποροῦσε νὰ πάη μ' αὐτά; Καὶ γιατὶ τάχα θἄπρεπε νὰ πάη κάπου; Ὄχι. Ἀφοῦ τὸ μεγάλο ὄνειρό του εἶχε σβύσει, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ μείνη περισσότερο στὴ ζωή.

Ὁ Στέφανος Λοχόννα ἑτοίμασε λοιπόν, προσεχτικὰ καὶ μεθοδικὰ τὸ τελευταῖο λουτρό του. Κι' ὅπως ἤξερε καλὰ τὸ πάρκο, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῆ μερικὰ κομμάτια σίδερο, ποὺ τἄδεσε σφιχτὰ στὰ πόδια, στὰ χέρια καὶ στὸ στῆθος του. Ἔτσι, ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θἄβγαινε ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια καὶ πὼς θἄμενε μαζὶ μὲ τὸν πόνο του καὶ τὸ μυστικό του στὸ βάθος τῆς λίμνης... Καὶ ἔπεσε μέσα στὸ νερό...

ΛΑΓΙΟΣ ΖΙΛΑΧΥ

Οἱ μυστηριώδεις «ΚΑΤΑΡΕΣ»

Τὸ σκουλῆκι μὲ τὰ ἐννέα στόματα

Σὲ μιὰ ζούγκλα τῆς Μαλαισίας, μιὰ χειροβομβίδα ποὺ ἔρριξε ἕνας ληστής, σκότωσε τὸν νεαρὸ ὑπολοχαγὸ Τζὼν Φόρμπς — Λάϊθ, γυιὸ τοῦ Σκώτου βαρώνου Γιὰν Φόρμπς — Λάϊθ. Ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ εἴδησις αὐτή, βρέθηκαν πολλοὶ ποὺ τὴ συνεδύασαν μὲ τὸ θρῦλο μιᾶς παληᾶς κατάρας ποὺ βαραίνει τὰ ἀρσενικὰ μέλη τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτῆς οἰκογενείας, γιατὶ οἱ πρόγονοί τους ἔχτισαν τὸν πύργο τους μὲ τὶς πέτρες ἑνὸς γκρεμισμένου μοναστηριοῦ.

Ὑπάρχουν λοιπὸν στὴν πραγματικότητα τέτοιες «κατάρες»; Οἱ σκεπτικισταὶ ἀποδίδουν τὰ περιστατικὰ αὐτὰ στὴν ψυχολογικὴ ἐπίδρασι τῆς ὑποβολῆς πάνω στὰ θύματα. Ἀρκεῖ ὅμως ἄραγε ἡ ἐξήγησις αὐτή, ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραγωδίες, ποὺ ἔχουν ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες καὶ συνεχίζονται ἀκόμη;...

Ἕνας τέτοιος θρῦλος εἶναι τοῦ «σκουληκιοῦ τοῦ Λάμπτον». Σύμφωνα μ' αὐτόν, στὰ παληὰ χρόνια τῶν Σταυροφοριῶν, ἕνα τεράστιο «σκουλῆκι», μήκους 8 μέτρων, κατοικοῦσε σ' ἕνα πηγάδι τοῦ πύργου τοῦ Λάμπτον, ποὺ ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια Ντάρχαμ. Εἶχε 9 στόματα καὶ χρειαζόταν νὰ πιῆ τὸ γάλα 9 ἀγελάδων γιὰ νὰ χορτάση. Ἀλλοιῶς, ἀγρίευε, ξερρίζωνε δέντρα καὶ καταβρόχθιζε πρόβατα, ἀνθρώπους, ὅ,τι εὕρισκε μπροστά του... Πολλοὶ ἱππότες ἐπεχείρησαν νὰ τὸ ἐξοντώσουν, ἀλλὰ βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὶς σπεῖρες του...

Τέλος, ὁ κόμης Τζὼν Ντάρχαμ, ποὺ εἶχε μόλις γυρίσει ἀπὸ μιὰ Σταυροφορία, συμβουλεύθηκε ἕνα μάγο, ποὺ τοῦ ὑπέδειξε νὰ φορέση μιὰ πανοπλία ἐφωδιασμένη ὁλόγυρα μὲ μυτερὲς αἰχμές. Ἔτσι, ὅταν τὸ σκουλῆκι τυλίχτηκε γύρω του, τρυπήθηκε, κατασπαράχθηκε καὶ ψόφησε.

Ἀλλὰ ὁ μάγος εἶχε ἐπιβάλει στὸν κόμητα ἕνα «τάξιμο»: νὰ θυσιάση τὸ πρῶτο ζωντανὸ πλάσμα ποὺ θὰ συναντοῦσε μετὰ τὴ νίκη του. Κι' ὁ νέος δὲν ἐκράτησε τὸν ὅρκο του, γιατὶ αὐτὸ τὸ «ζωντανὸ πλᾶσμα» ἔτυχε νἆναι ὁ πατέρας του.

Ἀπὸ τότε λοιπόν, ἔπεσε μιὰ κατάρα στὴν οἰκογένεια: ἐπὶ 9 γενεές, νὰ μὴν πεθάνη κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς της στὸ κρεββάτι, ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Καὶ πραγματικά, ὁ μεγαλείτερος γυιὸς τοῦ κόμητος Τζὼν πνίγηκε σ' ἕνα ποτάμι. Ὁ σὲρ Ράλφ Ντάρχαμ ἀποκεφαλίσθηκε γιατὶ ἀρνήθηκε νὰ πληρώση φόρο ὑποτελείας στὸ βασιλέα Ἐρρῖκο Η! Ὁ κόμης Οὐΐλλιαμ Ντάρχαμ κι' ὁ γυιός του σκοτώθηκαν σ' ἕνα ἐμφύλιο πόλεμο. Ὁ σὲρ Ρότζερ Ντάρχαμ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἕνα ληστή. Ὁ γυιός του ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε μέσα σ' ἕνα ἀμάξι μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε.

Τὸ 1940, ὁ ὑποκόμης Λάμπτον, ἀπόγονος τῆς ἴδιας οἰκογενείας, βρέθηκε νεκρὸς στὸν πύργο του, μ' ἕνα ὅπλο δίπλα του. Ἄλλος χάθηκε σ' ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἀφρικὴ κι' ἄλλος ἔπεσε θῦμα αὐτοκινητιστικῆς συγκρούσεως.

Μιὰ ἄλλη περίφημη «κατάρα» ἀπειλοῦσε μὲ θάνατο ὅποιους θὰ τολμοῦσαν νὰ βεβηλώσουν τοὺς τάφους τῶν Φαραώ. Ὁ δόκτωρ Κάρτερ, ποὺ ἄνοιξε τὸν τάφο τοῦ Τουταγχαμὼν τὸ 1922, δὲν τῆς ἔδωσε σημασία. Κι' ὅμως, στὰ ἑπόμενα 20 χρόνια, βρῆκαν βίαιο θάνατο σχεδὸν ὅλοι ὅσοι μπῆκαν σ' αὐτὸ τὸν τάφο — ἐκτὸς ἀπὸ δύο μόνον.

Ὁ λόρδος Κάρναρβον, ὁ χρηματοδότης αὐτῆς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς, τρυπήθηκε λίγο στὸ δάχτυλο, παθὼς ἔπιανε ἕνα δοχεῖο ἀπὸ ἀλάβαστρο, καὶ πέθανε μετὰ 6 βδομάδες ἀπὸ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος. Ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφός του, συνταγματάρχης Χέρμπετ, ποὺ εἶχε προβλέψει ὅτι θὰ συνέβαινε «κάτι φοβερὸ» στὴν οἰκογένειά τους, πέθανε κι' αὐτὸς ἀπὸ βίαιο θάνατο. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Κάρναρβον, Ρίτσαρντ Μπέτελ, νέος, δραστήριος καὶ φίλαθλος βρέθηκε νεκρὸς ἀπὸ ἀνεξήγητη αἰτία. Ἀκολούθησε ὁ θάνατος τοῦ σὲρ Ἄρτσιμπαλντ Ρέϊντ, ποὺ εἶχε ἐξετάσει μὲ ἀκτῖνες Χ τὴ μούμια τοῦ Τουταγχαμών. Ὁ δόκτωρ Τζῖμς Μπρήστεντ, ποὺ εἶχε εἰρωνευθῆ τὸ θρῦλο τῆς κατάρας, πέθανε ἀπὸ κάποια μυστηριώδη ἀσθένεια, τὴ δεκάτη τρίτη ἐπέτειο τοῦ ἀνοίγματος τοῦ τάφου. Ὁ Αἰγυπτιολόγος Οὐάϊτ αὐτοκτόνησε...

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, ὁ Σκῶτος βαρωνέτος Ἀλέξαντερ Ἄμπερκορν εἶχε πάρει μαζί του ἀπ' τὴν Αἴγυπτο ἕνα κομμάτι κόκκαλο, ποὺ ἀνῆκε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα σὲ κάποιο Φαραώ. Ἀπὸ τότε λοιπόν, ἄρχισαν νὰ συμβαίνουν παράξενα δυστυχήματα στὸ σπίτι του, στὸ Ἐδιμβοῦργον: Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του κι' οἱ ὑπηρέτες ἀρρώσταιναν ξαφνικά, ἄναβαν ἀνεξήγητες πυρκαγιὲς σὲ διάφορα δωμάτια, ἔσπαζαν μόνα τους τὰ ἔπιπλα... Μιὰ μέρα, βρέθηκε κομματιασμένο τὸ γραφεῖο, ὅπου ἦταν φυλαγμένο τὸ κόκκαλο. Τὸ λείψανο αὐτὸ τοῦ Φαραὼ εἶχε γίνει σκόνη. Ὁ Βαρωνέτος ἔθαψε τὰ ὑπολείμματά του, κι' ἀπὸ τότε βρῆκε πιὰ τὴν ἡσυχία του.

Τέλος, τὸ περίφημο διαμάντι «Χόπ», κλεμμένο ἀπὸ ἕνα ἰνδικὸ ναό, προκάλεσε ἀλλεπάλληλες συμφορὲς στοὺς διαδοχικοὺς κατόχους του. Κι' ἄλλα ὅμως πολύτιμα πετράδια ἔφεραν πάντα μαζί τους τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο, σὰν νὰ τὰ βάραινε κάποια μυστηριώδης κατάρα...

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἡ Ὑπηρεσία μᾶς ἔδωσε σήμερα, καινούργια καπέλλα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ σωφέρ... παντρεύεται!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

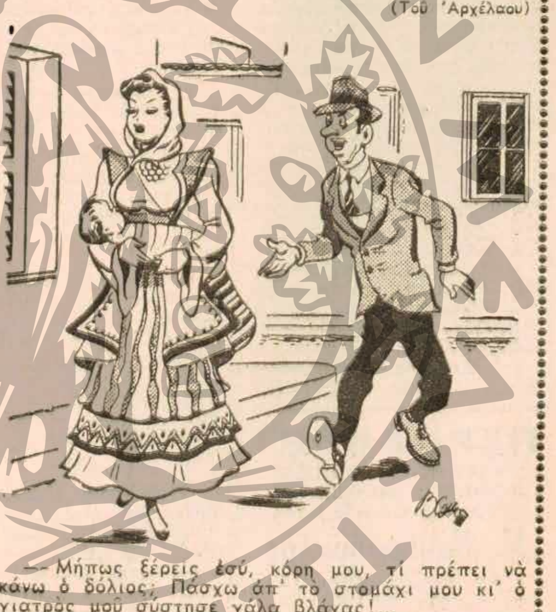

— Μήπως ξέρεις ἐσύ, κόρη μου, τί πρέπει νὰ κάνω ὁ δόλιος; Πάσχω ἀπ' τὸ στομάχι μου κι' ὁ γιατρὸς μοῦ σύστησε γάλα Βλάχας!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μὴ ξέροντας πῶς νὰ περάση τὴν ὥρα του, ὁ ζωγράφος Ροζὲ Τρεστὲλ ἔκανε ἕνα περίπατο στὸ δάσος. Προχωροῦσε χωρὶς νὰ βιάζεται, θαυμάζοντας τὴ Φύσι, ὅταν ξαφνικὰ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ νέα κι' ὤμορφη τσιγγάνα. Τὰ μάτια της ἦσαν λαμπερὰ καὶ κατάμαυρα, τὰ χείλια της πιὸ κόκκινα ἀπ' τὸ κεράσι, τὰ μαλλιά της σὰν τὸν ἔβενο, το σῶμα της τόσο ὤμορφο ὅσο καὶ τὸ πρόσωπό της. 'Ο ζωγράφος τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ φτιάση ἕνα περίφημο πίνακα μ' ἕνα τέτοιο μοντέλο.

— Θέλεις νὰ κερδίσης ἕνα εἰκοσάφραγκο; τῆς πρότεινε ἀμέσως.

'Εκείνη τραβήχτηκε πίσω, δύσπιστη.

— Μὲ ποιὸ τρόπο; ρώτησε.

— Νὰ μ' ἀφίσης νὰ σοῦ φτιάσω τὸ πορτραῖτο σου. Εἶμαι ζωγράφος. Σοῦ δίνω 40 φράγκα.

'Η τσιγγάνα ἔκαμε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

— Κράτα τὰ λεφτά σου, εἶπε. Δὲν μοῦ χρειάζονται... Ἂν θέλης, δῶσε μου τὸ χέρι σου νὰ σοῦ πῶ τὴ μοῖρα σου...

Καί, γελῶντας τσαχπίνικα, πῆρε τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Ροζὲ καὶ κύτταξε τὶς γραμμὲς τῆς παλάμης του. Τὸ πρόσωπό της σκοτείνιασε μεμιᾶς.

—'Η γραμμὴ τῆς ζωῆς σου κόβεται ἀπότομα.... εἶπε. Σὲ περιμένει ἄγριος καὶ ξαφνικὸς θάνατος. Ἔχε τὸ νοῦ σου!

'Ο Ροζὲ δὲν ἄργησε νὰ κάμη μοντέλο του τὴν ὡραία γυφτοποῦλα. Τὸν εἶχε βοηθήσει σ' αὐτὸ ἡ γρηὰ μητέρα της, ποὺ δὲν περιφρονοῦσε τὸ χρῆμα... Ἔτσι, ἡ ὡραία Τζόσικα δέχτηκε νὰ ποζάρη, ὄχι ὅμως στὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ στὸ ὕπαιθρο. Γιατὶ συχαινόταν τὰ σπίτια, τῆς φαίνονταν σὰν κλειστὰ κουτιὰ ποὺ ἔκρυβαν ἀπ' τὰ μάτια της τὸν οὐρανό...

'Ο ζωγράφος ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ μοντέλο του. Τὸν πείσμωνε μόνο ἡ ἀντίστασί της στὶς ἐρωτικὲς διαχύσεις του.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν μ' ἀρέσεις, τοὔλεγε. Εἶσαι νέος, ὤμορφος... Μὰ ἡ μοῖρα σου εἶνε νὰ ζῆς στὶς πολιτεῖες, ἐνῶ ἐγὼ τριγυρίζω ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Δὲν θέλω νὰ σ' ἀγαπήσω κι' ὕστερα νὰ σὲ χάσω.

Οἱ ἀρνήσεις της κέντησαν τὸ φιλότιμο του. Εἶδε πὼς καὶ τὸ ἀγριοκόριτσο αὐτὸ ἦταν μιὰ γυναῖκα φιλάρεσκη κι' αἰσθηματική. Καί, γιὰ νὰ τὴν κατακτήση, μεταχειρίσθηκε τὰ ἴδια περίπου λόγια ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ὡραῖες Παριζιάνες. Ἔδωσε ἕνα χαϊδευτικὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή του κι' ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τῆς ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

—Ἔχω ἀκούσει πὼς λένε ψέμματα οἱ ἄντρες τῶν πόλεων, τοῦ εἶπε ἐκείνη. 'Ωστόσο ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ. Πρόσεξε ὅμως μὴ μὲ γελάσης, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μου δὲν συγχωροῦνε ποτέ!

Σὲ μιὰ ἀπόμερη σπηλιά, στὴν ἀκροθαλασσιά, ὁ Ροζὲ γνώρισε μιὰ ἀπ' τὶς γλυκύτερες εὐτυχίες τῆς ζωῆς του. 'Η τσιγγάνα συνεδύαζε τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν παραφορά, τὸ τρυφερὸ ξεχείλισμα τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἀκράτητη πυρκαγιὰ τοῦ πάθους. Γρήγορα ὅμως ὑπερίσχυσε τὸ πάθος, κι' ἡ ἀγάπη της πῆρε κάτι τὸ ἔξαλλο καὶ νοσηρό. Γιὰ τὴν παραμικρὴ ἀργοπορία τοῦ Ροζέ, ἔβαζε τὰ κλάματα, τοὔκανε σκηνές, φοβέριζε πὼς θὰ σκοτωθῆ. 'Ο ζωγράφος εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται. Ἄλλωστε, πλησίαζε πιὰ νὰ κατακτήση μιὰ ὡραία Παριζιάνα κυρία, ποὺ παραθέριζε στὸ χωριό. Ἔπρεπε νὰ διακόψη τὶς σχέσεις του μὲ τὴ Τζόσικα...

Δὲν θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ τῆς τὸ πῆ. Ἄρχισε μόνο ν' ἀποφεύγη νὰ τὴν βλέπη.

Μιὰ μέρα, πῆρε ἕνα γράμμα της. Τὸν καλοῦσε σ' ἕνα τελευταῖο ραντεβοῦ τὸ βράδυ σὲ κάποιο ἔρημο καὶ μακρυνὸ σημεῖο τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

'Ο ζωγράφος δίστασε. Μὰ ὁ φόβος ἑνὸς σκανδάλου ποὺ θὰ τὸν ἐξέθετε, τὸν ἔκαμε ν' ἀποφασίση. Τί διακινδύνευε ἄλλωστε;... Ἔβαλε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο στὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι καὶ ξεκίνησε, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε στοὺς φίλους του.

★

'Η θάλασσα εἶχε ἀποτραβηχτῆ κι' εἶχε ξεσκεπάσει τοὺς ἄγριους βράχους. 'Ο Ροζέ, προχωρῶντας σιγὰ - σιγὰ στὴν ἀκρογιαλιά, ὀσφραινόταν τὴ δυνατὴ μυρουδιὰ τῶν φυκιῶν.

— Μιὰ βδομάδα τώρα, ἀποφεύγεις νὰ μὲ δῆς, Ροζέ! Εἶν' ἀλήθεια πὼς βαρέθηκες τὴ μικρή σου Τζόσικα;...

Τρυφερή, χαδιάρα, φλογερὴ ὅσο ποτέ, ἡ τσιγγάνα ἱκέτευε, μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπὸ πόνο καὶ συγκίνησι. 'Αγκάλιαζε τὸ ζωγράφο, προσπαθοῦσε νὰ τὸν λυγίση...

—Ἂν τὸ ἀπαιτήσης, πρόσθεσε, θὰ κάνω μιὰ μεγάλη θυσία γιὰ σένα: Θ' ἀφίσω τοὺς δικούς μου καὶ θαρθῶ νὰ ζήσω μαζί σου στὰ πέτρινα σπίτια!

— Εἶνε ἀδύνατον! τόνισε ὁ Ροζέ.

Τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα, γιὰ νὰ τῆς δείξη καθαρὰ πὼς εἶχαν τελειώσει ὅλα μεταξύ τους, καὶ περίμενε τὴ μοιραία σκηνή.

—Ἄνανδρε! Ψυχὴ ἀπὸ βοῦρκο! Καρδιὰ ἀλεποῦς!... φώναξε ἡ Τζόσικα. Μὲ γέλασες! Μὰ θὰ τὸ πληρώσης!...

Καὶ πρόφερε μερικὲς λέξεις στὴ γλῶσσα της.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ἀπότομο χτύπημα ξάπλωσε κάτω τὸ νέο. Λυσσασμένος ἀπ' τὸ θυμό, ἐπιχείρησε νὰ ξανασηκωθῆ. Μὰ ἕνα σκοινὶ τυλίχτηκε γύρω του καὶ παρέλυσε τὶς κινήσεις του. 'Η μητέρα τῆς Τζόσικας κι' ἕνας γέρος τσιγγάνος εἶχαν προβάλει ἀπὸ μιὰ σπηλιὰ καὶ βοηθοῦσαν τὴν κοπέλλα.

Τὸν ἔδεσαν κι' οἱ τρεῖς γερὰ πάνω σ' ἕνα μυτερὸ βράχο καὶ χάθηκαν στὸ σκοτάδι.

Τ' ἄστρα τρεμόσβυναν στὸν οὐρανό. Ἕνας κρύος ἄνεμος ἔφερνε ἀπὸ μακρυὰ τὸ μονότονο μουγκρητὸ τῆς θάλασσας.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ ὧρες περίπου. Κι' ἔξαφνα ὁ Ροζὲ κατάλαβε τὴ φρικτὴ τιμωρία ποὺ τὸν περίμενε: 'Η θάλασσα ἀνέβαινε, πλησίαζε... Δὲν ἀπεῖχε πιὰ παρὰ λίγα μέτρα ἀπ' τὸ βράχο ὅπου ἦταν δεμένος...

Οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων ξεσποῦσαν κι' ὅλας στὰ πόδια του. Τὸ νερὸ πιτσίλιζε τὸ πρόσωπό του...

Φώναξε, οὔρλιασε, μὰ οἱ κραυνές του χάθηκαν μέσα στὸ βουητὸ τοῦ ὠκεανοῦ...

Τώρα τὰ κύματα τοῦ δάγκαναν τὰ πόδια σὰν λυσσασμένα σκυλιά... ἀνέβαιναν στὴ μέση του, στὸ στῆθος...

Μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, ἐπεχείρησε νὰ σπάση τὰ δεσμά του. Πληγώθηκε, πόνεσε, ἔνοιωσε νὰ τρέχη τὸ αἷμα του. Μὰ τὸ σχοινὶ ἔμεινε γερό!

Σιωπηλός, δίχως πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα, περίμενε τὸ θάνατο... 'Η θάλασσα τὸν σκέπαζε τώρα ὡς τὸ στῆθος. Τὰ κύματα περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἄφιναν παγωμένο καὶ μισολιπόθυμο...

'Η ἀσφυξία μισοάνοιξε τὰ χείλη του, τὰ μάτια του ἔσβυσαν, ὁλόκληρη ἡ θάλασσα βούϊζε μέσ' στ' αὐτιά του...

Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Τζόσικα κι' οἱ γονεῖς της ξεκινοῦσαν μὲ τ' ἁμάξι τους γιὰ κάποιο μακρυνό, ἄγνωστο τόπο. 'Η τσιγγάνικη φυλὴ εἶχε ἐκδικηθῆ μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο τὸν ἄπιστο ἐραστή...

Τ. ΚΟΡΜΠΕΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
'Αγ Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53.100
ΣΗΜ.—Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δῶρον κάτι.

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

'Ο ἄσχημος Σουλτᾶνος

'Ο Σουλτάνος Νουρεντὶν ἀκούγοντας πολλὰ καλὰ λόγια γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τ' ἀστεῖα τοῦ Ναστραδὶν Χότζα ἀποφάσισε νὰ τὸν πάρη βεζύρη του.

Τὸν κάλεσε λοιπὸν μιὰ μέρα στὴν Πόλι, τὸν δέχτηκε στὸ Σαράϊ καὶ τοῦ εἶπε:

— Χότζα, θὲς νὰ γίνης βεζύρης μου;

'Ο Ναστραδὶν κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Γιατί κουνᾶς τὸ κεφάλι σου; τὸν ρώτησε ὁ Σουλτάνος.

— Γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶναι στὴ θέσι του, πολυχρονεμένε μου. Ἄκουσα νὰ λένε πὼς συνηθίζεις νὰ στέλνης στὸν δήμιο τοὺς βεζυράδες σου, ὅταν τολμοῦν νὰ σοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια κι' ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα δῶ μέσα φοβᾶμαι μήπως ξαναβγῶ στὸ δρόμο χωρὶς κεφάλι! Γιατὶ ἐγώ, πολυχρονεμένε μου, πάντα τὴν ἀλήθεια λέω, κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρή.

— Μὴ φοβᾶσαι, Χότζα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σουλτάνος. Μεῖνε κοντά μου καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό. 'Απὸ σήμερα εἶσαι ὁ Μεγάλος Βεζύρης μου!

— Στάσου, πολυχρονεμένε μου, φώναξε ὁ Χότζας. Θὰ ὑπογράψης τὸν διορισμό μου, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ στὸν ζητήσω μόνος μου.

— Καλά, Ναστραδίν ἂς γίνη τὸ θέλημά σου.

'Ο Σουλτάνος Νουρεντὶν ἦταν τρομερὰ ἄσχημος. Τόσο ἄσχημος, ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν παιδί, εἶχε διατάξει ἡ μητέρα του νὰ σπάσουν ὅλους τοὺς καθρέφτες τοῦ παλατιοῦ, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τ' ἀπαίσιο μοῦτρο του. Ἔτσι, χρόνια καὶ χρόνια δὲν ὑπῆρχε στὸ Σαράϊ καθρέφτης.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἕνα μῆνα μετὰ τὸ φτάσιμο τοῦ Χότζα, κάποια ὑπηρέτρια ἔχασε τὸν καθρέφτη της στὸν κῆπο, πάνω σ' ἕναν πάγκο.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Νουρεντίν, τὸν εἶδε, κύτταξε μέσα τὸ πρόσωπό του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπελπισμένα γιὰ τὴν ἀσχήμια του.

'Ο Χότζας ὅμως ἔκλαιγε πιὸ δυνατὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ χτυπιόταν σὰν τρελλός.

— Μπρέ, Ναστραδίν, τοῦ φώναξε ὁ Σουλτάνος, γιατὶ σκούζεις ἔτσι, πειὸ πολὺ κι' ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο;

—Ἄχ! πολυχρονεμένε μου, ἀπάντησε ὁ Χότζας, ἐσὺ κλαῖς γιατὶ εἶδες τὸ πρόσωπό σου μονάχα μιὰ φορὰ στὸν καθρέφτη. Δὲν ρωτᾶς ὅμως καὶ μένα ποὺ σὲ βλέπω κάθε μέρα καὶ μοῦ σπάει ἡ χολή!...

'Ο Σουλτάνος δὲν θύμωσε γιὰ τὰ λόγια τοῦ Χότζα. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ὑπόγραψε τὸν διορισμό του ὡς Μεγάλου Βεζύρη.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μενελάου 9, Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία	Δρχ	150.000
» Ἑξάμηνος	»	75.000
» Τρίμηνος	»	40.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης, πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου

'Η γαλάζια γάτα

Παράξενο διήγημα

Ὅταν ὁ φίλος μου, ὁ Σάμουελ Γκύ, ἐπιχείρησε νὰ μοῦ χαρίση τὴν Τουτάχι, τὴν ὄμορφη γατούλα, μὲ τὸ γαλάζιο τρίχωμα, δὲν μοῦ εἶχε πῆ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἱστορία ποὺ τὴν εἶχα ἀκούσει τόσες καὶ τόσες φορὲς ἀπὸ τὸ στόμα του:

—Ἐγὼ φεύγω, Πάρκ, μοῦ εἶπε. Ξαναγυρίζω πίσω στὸ Καραμπουχάν. Ἂν θέλης μπορεῖς νὰ κρατήσης τὴν Τουτάχι, στὴ χαρίζω. Τὴν ἔφερα ἀπὸ ἐκεῖ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξαναπάρω πίσω. Ἂν τὴν ἰδοῦν οἱ ἰθαγενεῖς θὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. Τὴν ἔκλεψα ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Μαλνταγκόρ, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς μιγάδος. 'Η γάτα αὐτὴ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα νὰ περιφέρεται μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἱερὰ ζῶα, στὸν κῆπο τοῦ ναοῦ κι' ὁ διάβολος μπῆκε μέσα μου νὰ τὴν κλέψω.

»Κύτταξε τὰ μάτια της. Τί παράξενα εἶνε! Λὲς καὶ καταλαβαίνει τί λέμε...

Γύρισα καὶ κύτταξα τὰ μάτια τῆς Τουτάχι. 'Ο Γκὺ εἶχε δίκηο.

—Ἔχεις δίκηο, τοῦ εἶπα. 'Αλλά, φίλε μου, μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέσι ἔπειτα ἀπ' αὐτό, γιατὶ θ' ἀρνηθῶ τὴν προσφορά σου. Δὲν δέχομαι νὰ μοῦ χαρίσης τὴν Τουτάχι. Ἄλλωστε ἡ γυναῖκα μου δὲν ἀγαπάει τὰ ζῶα.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δικαιολογηθῆς Πάρκ, μὲ διέκοψε. Σὲ καταλαβαίνω πολὺ καλά. 'Αποφάσισα, λοιπόν, νὰ τὴν πάω πίσω στὸ Καραμπουχὰν καὶ νὰ τὴν ἀφίσω στὸ ναὸ τοῦ Μαλνταγκόρ, ἀπ' ὅπου τὴν ἔκλεψα. Κάνε μου ὅμως τὴ χάρι νὰ τὴν κρατήσης ἀπόψε μόνο στὸ σπίτι σου. Αὔριο, πολὺ πρωΐ, θὰ ἔλθω νὰ τὴν πάρω γιατὶ στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς θὰ ἐπιβιβαστῶ στὸ ἀεροπλάνο.

'Αναγκάσθηκα νὰ κρατήσω τὴν Τουτάχι, ἐνῶ ὁ φίλος μου ἔφευγε εὐχαριστημένος. Ὅταν ἔμεινα μόνος σηκώθηκα νὰ ἑτοιμάσω τὸ βραδυνό μου. Ζοῦσα ὁλομόναχος σ' ἕνα σπιτάκι στὸ Ρόζελχου, τὴν πιὸ ἀπομακρυσμένη συνοικία τοῦ Λονδίνου. 'Η γυναῖκα μου ἔλειπε στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν εἴχαμε ὑπηρέτρια. 'Αναγκαζόμουν λοιπὸν νὰ φτιάνω μόνος μου τὸ φαγητὸ γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὰ ρεστωρὰν μὲ τὴ γλυκανάλατη κουζίνα τους.

'Η ὥρα περνοῦσε. Ὅταν ἀπόφαγα, κάθησα νὰ διαβάσω λίγο προτοῦ κοιμηθῶ. Ἔξω ἔβρεχε.

Ἤμουν ἀπορροφημένος στὸ διάβασμα, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσα στὸ πλάϊ μου τὴ φωνὴ τῆς Τουτάχι. Γύρισα καὶ τὴν κύτταξα.

Ἔξαφνα, ἡ Τουτάχι, πήδησε στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἄρχισε νὰ μὲ γλύφη. Στὴν ἀρχὴ τὸ γλύψιμό της περιορίστηκε στὴν ἀριστερή μου παλάμη. 'Η γλῶσσα της καθὼς κολλοῦσε στὸ δέρμα μου μ' ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζω. Μιὰ ἀπερίγραπτη ἡδονὴ μὲ τύλιγε σιγὰ-σιγά. Κι' ὅσο ἡ γλῶσσα της προχωροῦσε καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μου χέρι, μοῦ φάνηκε ἔξαφνα πὼς τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ μου ἄλλαζε περίεργα. Δὲν ἔβλεπα πιὰ στὸν ἀπέναντι τοῖχο ἕνα θαυμάσιο ἀντίγραφο τοῦ Βὰν Γκόγκ, ποὺ μοῦ εἶχε κάνει δῶρο ἡ Λίζα, ἡ γυναῖκα μου. Στὴ θέσι του βρισκόταν τώρα κάτι ἄλλο: μιὰ θολωτὴ εἴσοδος ἀπὸ πράσινο μάρμαρο, ὅμοια μὲ κείνην ποὺ ὑπάρχει στὸ ναὸ τοῦ Καραμπουχὰν καὶ ποὺ τὴν γνώριζα ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τοῦ Γκύ.

'Αριστερά μου, μὲ πρωτόγονη μεγαλοπρέπεια, ὑψωνόταν ὁ θρόνος τοῦ Μαλνταγκὸρ καὶ στὰ πόδια μου δυὸ θαυμάσια θυμιατήρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔβγαινε ἕνας γαλάζιος, μυρωμένος καπνός.

Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἔσπρωξα ἀπὸ πάνω μου τὴν καταραμένη γάτα καὶ πετάχθηκα ὀρθός. 'Η Τουτάχι, νιαούρισε λυπημένα καὶ πηδῶντας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, χάθηκε πίσω ἀπὸ κάτι χαλιὰ τοῦ φανταστικοῦ μου ναοῦ. Καὶ τότε, ἐνῶ ἤμουν βέβαιος πὼς ὅλα αὐτὰ ἦσαν μιὰ τρομακτικὴ παραίσθησι, εἶδα ἔξαφνα τὸ ξόανο τοῦ Μαλνταγκὸρ καθισμένο στὸ θρόνο του. Καὶ μπρός του, πάνω στὶς τετράγωνες πλάκες, μιὰ γυναῖκα ὁλόγυμνη νὰ προσεύχεται μὲ κατάνυξι.

Μαγεμένος, ἔκανα ν' ἁπλώσω τὰ χέρια μου. 'Αλλὰ ὁ καπνὸς τῶν θυμιατῶν ὅλο καὶ μὲ τύλιγε. Ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου, ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ βαρὺ ἄρωμα ποὺ μ' ἔπνιγε, ὅσο ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας...

Ὅταν συνῆρθα, βρισκόμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου μου. Πετάχτηκα πάνω καί, ζαλισμένος ἀκόμα, ἄνοιξα τὸ παράθυρο ν' ἀναπνεύσω λίγον ἀέρα. Μιὰ γκρίζα καταχνιὰ κατέβαινε πάνω ἀπὸ τὴν πόλι. 'Ωστόσο τὰ θυμήθηκα ὅλα. Κούνησα τὸ κεφάλι μου καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γύρισα μέσα κι' ἄρχισα νὰ γδύνομαι γιὰ τὸ πρωϊνό μου λουτρό.

«Καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ Λίζα, νὰ μὴν πίνω μπράντυ μετὰ τὸ φαγητό σκεφτόμουν καθὼς βουτοῦσα στὸ παγωμένο νερό. Μοῦ ἀναστάτωσε τὸ στομάχι καὶ μοῦ ἔφερε λιποθυμιά. 'Αλλὰ τί ἦταν, θεέ μου, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶδα; Κι' ἡ γυμνὴ γυναῖκα; Τί ἐξαίσια ὀπτασία!»

Ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ προσπάθησα νὰ τὴν ξαναφέρω στὴν μνήμη μου. Ὤ, τὴν ξανάβλεπα πάλι! Τὴν ξανάβλεπα νὰ μοῦ χαμογελᾶ μὲ κεῖνο τὸ αἰνιγματικό της χαμόγελο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ τραβήξη κοντά της. Ἅπλωσα τὰ χέρια μου καὶ ἀγκάλιασα τὸ κενό.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μπάνιο θυμήθηκα τὴν Τουτάχι. Ποῦ νὰ βρισκόταν ἄραγε; Ἄρχισα νὰ ψάχνω τὰ δωμάτια μὰ ἡ γάτα δὲν φαινόταν πουθενά. Ἴσως νὰ βρῆκε καμμιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ νὰ τὸ ἔσκασε, σκέφθηκα. Τί θὰ ἔλεγα τώρα τοῦ φίλου μου;

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ βγῆκα στὸ δρόμο. 'Η πρωϊνὴ δροσιὰ μοῦ ἔκανε καλό. 'Αγόρασα μιὰ ἐφημερίδα καὶ κάθησα σ' ἕνα παβιγιὸν νὰ πάρω τὸ τσάϊ μου. Καθὼς ξεδίπλωνα τὴν ἐφημερίδα τὰ μάτια μου ἔπεσαν σὲ μιὰ εἴδησι ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. 'Ανέφερε τὰ ἑξῆς:

«'Ο Σάμουελ Γκύ, ὁ διάσημος ζωολόγος εὑρέθη σήμερον τὴν πρωΐαν νεκρός. Οἱ ἰατροδικασταὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας. Παρὰ τὴν κλίνην του, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο ἡ ἀστυνομία εὑρίσκετο μία γαλάζια γάτα. 'Αντιληφθεῖσα τοὺς εἰσερχομένους ἐτράπη εἰς φυγήν. 'Απὸ ἐρεύνας τὰς ὁποίας ἐνήργησεν ὁ ἀνακριτής, διεπιστώθη ὅτι ὁ αὐτόχειρ θὰ ἀνεχώρει σήμερον ἀεροπορικῶς εἰς Σὰν Ντιέγο. Οἱ λόγοι ποὺ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν παραμένουν ἄγνωστοι. 'Η ἀστυνομία ἐνεργεῖ νὰ ἐξακριβώση εἰς ποίαν ἀνήκει ἡ φωτογραφία ἡμιγύμνου γυναικὸς ἡ ὁποία φέρει χαρακτηριστικὰ ἰθαγενοῦς μᾶλλον τῶν νήσων Μιγκουέϋν. Κάτωθεν τῆς φωτογραφίας ὑπάρχει τὸ ὄνομα: Τουτάχι».

Ἔμεινα καρφωμένος στὴ θέσι μου. Ὥστε ὁ φίλος μου δὲν ὑπάρχει πιὰ στὴ ζωή; σκεπτόμουν μὲ τρόμο. Κι' ἡ Τουτάχι, πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι του; Κι' ἡ φωτογραφία τῆς μισόγυμνης γυναίκας, γιατὶ νὰ ἔχη τὸ ὄνομα τῆς γάτας; Ποιὰ παράδοξη τύχη τὰ εἶχε συνδυάσει ὅλ' αὐτά; 'Αλλόκοτα συναισθήματα μὲ πλημμυροῦσαν. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. 'Η μοῖρα ἔταξε σὲ μένα νὰ ξεδιαλύνω τὸ παράξενο αὐτὸ μυστήριο. Τὸ πεπρωμένο μου χαράχτηκε μὲ μαῦρα γράμματα στὴν πλάκα τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσα τὴν ἀληθινὴ Τουτάχι νὰ προσεύχεται στὰ πόδια τοῦ Μαλνταγκόρ.

Γύρισα σπίτι κι' ἑτοίμασα τὴν ταξιδιωτική μου βαλίτσα. Τηλεφώνησα κατόπιν στὸν ἀερολιμένα νὰ μοῦ κρατήσουν μιὰ θέσι στὸ ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο ποὺ πηγαίνει γιὰ τὸ Σὰν Ντιέγο. Μοῦ ἔδωσαν τὴ μοναδικὴ θέσι ποὺ ὑπῆρχε κενή: Τοῦ φίλου μου, Σάμουελ Γκύ.

Φεύγοντας ἄφισα ἕνα γράμμα στὴ γυναῖκα μου καὶ τῆς ζητοῦσα νὰ μὲ συγχωρήση. «Δὲν μπορῶ πιά, τῆς ἔγραφα. Ὑπάρχει ἕνας μαγνήτης ποὺ μὲ τραβάει καὶ πρέπει νὰ πάω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω. Μὴ λυπᾶσαι. Ἂν ἔμενα ἐδῶ ἡ ζωή σου θὰ γινόταν μαρτύριο κοντά μου. Συγχώρεσέ με ἀγαπημένη μου. Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀλλόκοτο πεπρωμένο».

Τώρα βρίσκομαι στὸ Σὰν Ντιέγο. Κι' ὥρα τὴν ὥρα περιμένω νὰ ξεκινήσω γιὰ τὸ νησὶ τοῦ Μαλνταγκόρ. Θὰ συναντήσω ἄραγε τὴν Τουτάχι;

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Οἱ μαστοὶ

Στὸ προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε λεπτομερῶς γιὰ τὴν ἀνατομικὴ σύστασι καὶ τὴν φυσιολογικὴ λειτουργία τῶν μαστῶν, τονίσαντες τὸν σημαντικὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ κανονικὴ τῶν διάπλασις καὶ ἡ ζωτικότης των ἐπὶ τῆς γενετησίας καὶ κυκλοφοριακῆς ὑγείας τῆς γυναικός.

Τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τῶν μαστῶν ποικίλλουν ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνθρώπινη φυλὴ στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ ἄτομο. Οἱ Ἐθνογραφικὲς συλλογὲς δείχνουν τὰ πιὸ ποικίλλα σχήματα αὐτῶν τῶν ὀργάνων. Κανονικῶς τὸ σχῆμα των εἶνε ἐπὶ τῶν παρθένων σφαιρικὸ καὶ ἡ σύστασις των σφιχτή, συμπαγὴς καὶ ἐλαστική. Κατόπιν ὅμως τῆς ἐπιδράσεως διαφόρων αἰτιῶν, περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω θὰ μιλήσωμε, τὸ σχῆμα των μεταβάλλεται καὶ ἡ σύστασις των γίνεται πλαδαρή.

Οἱ αἰτίες αὐτὲς εἶνε ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικές. Ἐσωτερικὲς εἶνε: οἱ γέννες, ὁ θηλασμός, οἱ ἐπανειλημμένες ἐκτρώσεις, οἱ ἀπισχναντικὲς δίαιτες, αἱ παθήσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ἡ παιδικὴ διαμόρφωσι τῆς μήτρας, ἡ παχυσαρκία, ἡ κακὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ὁ λυμφατισμός, ὁ ραχιτισμὸς καὶ τέλος οἱ διάφορες παθήσεις τῶν μαστῶν ὡς ἀποστήματα, γαλακτοφορίτις, ὄγκοι. Ἐξωτερικὲς δὲ αἰτίες εἶνε: οἱ ἀντικανονικὲς μαλάξεις γιὰ θεραπευτικὸ σκοπὸ (μασσάζ), ἡ ἀτελὴς καὶ κακὴ ἐφαρμογὴ στηθοδέσμων ἢ ἡ μὴ χρῆσις τοιούτων σὲ ὡρισμένη ἡλικία γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν μαστῶν, ἡ παραμέλησις τῆς ὑγιεινῆς τῶν περιποιήσεως κατὰ καὶ μετὰ τὸν τοκετὸ κτλ.

Δυστυχῶς ἡ διαδοχὴ τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων ποὺ ἐπακολουθοῦν στὴ κάθε γέννησι ἔχουν μιὰ δυσμενῆ ἐπίδρασι στὸ σχῆμα καὶ τὴν αἰσθητικὴ ἐμφάνισι τῶν μαστῶν καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ γυναῖκα χάνει σιγὰ σιγὰ τὴν ἁρμονική της γραμμή. Ἕνα ἀνάλογο φαινόμενο παρουσιάζεται καὶ στὶς παχειὲς γυναῖκες. Τὰ λίπη συγκεντρώνονται πρῶτα πρῶτα στοὺς μαστούς, ποὖναι, καθὼς εἴπαμε, ἐλαστικὰ ὄργανα καὶ μὲ ἱστοὺς χαλαρὰ συνδεδεμένους. Οἱ μαστοὶ τότε βαραίνουν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη ἀπὸ τὸ γάλα, καὶ πέφτουν σιγὰ σιγὰ ἐπάνω στὸν θώρακα. 'Η κατάπτωσις αὐτὴ καὶ ἡ πλαδαρότης τῶν μαστῶν, συχνὰ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε παίρνουν τὸ σχῆμα σάκκων τερατωδῶς ὑπερτροφικῶν. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει κατὰ τὶς ἀπισχναντικὲς δίαιτες. 'Η λιπώδης μάζα τῶν μαστῶν ἐλαττοῦται σημαντικὰ οὕτως ὥστε δὲν γεμίζει πλέον τὸν ἐπιδερμικὸ σάκκο ὅστις κρέμεται ἔτσι πλαδαρὸς καὶ ἄδειος καὶ οἱ μαστοὶ παθαίνουν μία ἀντιαισθητικὴ χαλαρότητα καὶ ἀλλοίωσι τοῦ σχήματος. Σὲ περιπτώσεις ἀναιμίας, λυμφατισμοῦ, ἀδυναμίας καὶ ραχιτισμοῦ παρατηρεῖται τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Οἱ ἀδενώδεις ἱστοὶ μόλις διακρίνονται καὶ οἱ μαστοὶ μόλις ἐξέχουν (ὑποτυπῶδες στῆθος). Τὸ σχῆμα καὶ ἡ σύστασις ὡσαύτως τῶν μαστῶν μεταβάλλονται κατόπιν νόσων τῶν μαστῶν ποὺ παρατηροῦνται καθ' ὅλην τὴν περίοδο τῆς ζωῆς τῆς γυναικός. Ἰδίως ὅμως οἱ νόσοι συμβαίνουν κατὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ θηλασμοῦ ἐκ μολύνσεως ἑνὸς ἢ περισσοτέρων λοβῶν τοῦ μαστικοῦ ἀδένος συνεπείᾳ κυρίως τῶν ραγάδων τῆς θηλῆς.

Κανονικῶς, κάθε κορίτσι μετὰ τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του πρέπει νὰ φορῆ στηθόδεσμο γιὰ τὴν συγκράτησι τῶν μαστῶν, ἐκτὸς βεβαίως τῶν ἀτροφικῶν περιπτώσεων. 'Η παραμέλησις τῆς ἐφαρμογῆς στηθοδέσμου ἢ ἡ ἀντικανονικὴ ἐφαρμογή του (πολὺ στενὸς ἢ σφιχτὸς ἢ πολὺ φαρδὺς) προκαλεῖ τὶς περισσότερες φορὲς τὶς ἀντιαισθητικὲς φόρμες τῶν μαστῶν ἢ τὶς διάφορες παθήσεις των.

Τὸ μασσὰζ ἐξ ἄλλου τῶν μαστῶν γιὰ θεραπευτικὸ σκοπό, πολλὲς φορὲς ἀντικανονικῶς ἐφαρμοζόμενο, προκαλεῖ ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Τὸ μασσὰζ τῶν μαστῶν, κανονικῶς ἐφαρμοζόμενον, ἐπιτυγχάνει πολλὰ ἀποτελέσματα: Ἀναζωογονεῖ τὴν ἐσωτερικὴ κυκλοφορία ἥτις συχνὰ ἐλαττοῦται ὑπερβολικά, τονώνει τὸ ἐπιδερμικὸ δέρμα τῶν μαστῶν καὶ τὸ καθιστᾶ ἱκανὸ νὰ περιλάβη τὶς ἐσωτερικὲς ἀδενολιπωματώδεις μάζες, ἐξαφανίζει τὰ ὑπερβολικὰ λίπη ἢ ἀντιθέτως τροφοτονεῖ τοὺς ἀτροφικοὺς ἱστούς.

Τέλος, τὰ σεξουαλικὰ ὄργανα τῆς γυναικὸς βρίσκονται κάποτε σὲ κακὴ κατάστασι. Ἐπιβάλλεται τότε μιὰ προσεκτικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι καὶ θεραπεία, διότι ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία τοπικὴ τοιαύτη, εἶνε ἱκανὴ ν' ἀποδώση κανένα ἀξιόλογο ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν μαστῶν.

Στὸ ἑπόμενο: Οἱ τελευταῖες θεραπευτικὲς μέθοδοι τῶν δυσμορφιῶν τῶν μαστῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

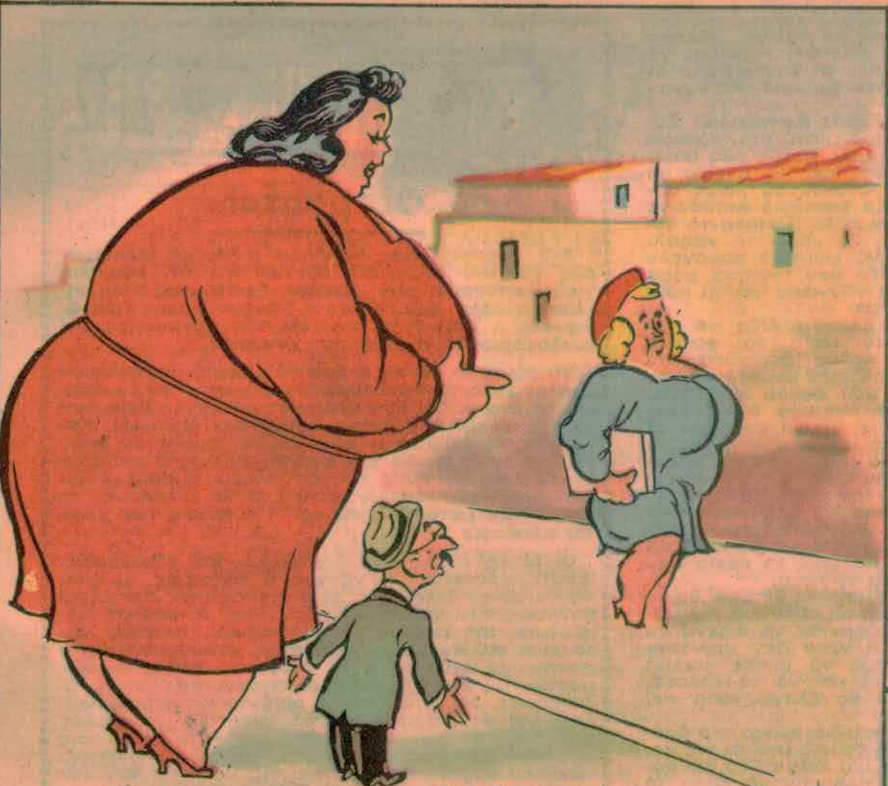

—Πώ!... Πώ! Ζαχαρία! Μιὰ... χοντρή!

—Ὁ Ἰσοβ... ...ζήτω! Σώθηκα!... Κέρδισα ... σπίτι τῶν Συντακτῶν!...

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

—Ἀ! Δὲν ἔχω παράπονο, Πραξιθέα μου... Ὁ ἄντρας μου εἶνε κουβαλητής... Μὲ τὸ τσουβάλι μοῦ τὰ κουβαλάει!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

—Τί θέλετε νὰ κάνω, κύριε Διοικητά, ἀφοῦ δὲν βγαίνω πέρα μόνο μὲ τὸ μισθό;...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

—Γιατί κάνεις ἔτσι, βρὲ γυναῖκα; Δὲ μοῦπες, ἂν σουρώσω ἄλλη φορά, νὰ μὴ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὸ σπίτι;...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὑπάρχει κανένα ζευγαράκι, καστόρι νούμερο 41;...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)